

СТИВЪН

КЛОТ

ТЪМНАТА
ПОЛОВИНА

PETER
SPIN

СТИВЪН КИНГ ТЪМНАТА ПОЛОВИНА

Превод: Александра Главанакова

chitanka.info

Врабчетата отново летят!

Те се смяха на погребението. Писателят Тад Бомънт и съпругата му. На снимката той с лопата, тя с кирка, усмихнати до уши, а между тях надгробният камък, на който пишеше:

ДЖОРДЖ СТАРК

1975–1988

Един не особено приятен тип

Шега. Сензация за медиите. Тад Бомънт, писател, беше създал Джордж Старк, псевдоним, под който пишеше кървавите трилъри, които му докарваха доста пари. Но всичко си има граница. Прикритието скоро щеше да излезе наяве, затова той реши да убие второто си аз.

Но Джордж Старк не желаше да си отиде — а Старк беше много жесток човек...

Тази книга се посвещава на Шърли Зондерегер, която ми помагаше да си върша работата, и на нейния съпруг Питър.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Много съм задължен на покойния Ричард Бахман (Ричард Бахман е псевдоним на самия Стивън Кинг. Бел. прев.) за това, че ми помагаше и ме вдъхновяваше. Тази книга нямаше да може да бъде написана без него.

С. К.

ПРОЛОГ

— Режи го — каза Машин. — Режи го,
докато съм тук, за да видя как го правиш. Искам
кръв да тече. Не ме карай да повтарям.

„Пътят на Машин“
Джордж Старк

Началото на живота на човека, на истинския му живот не съвпада с момента на раждането. Истинският живот на Тад Бомънт, едно малко момче родено и отрасло в квартала Риджуей на Бергенфийлд, щата Ню Джърси, започна през хиляда деветстотин и шестдесета. През онази година, когато Тад Бомънт навърши единадесет, му се случиха две неща. Едното щеше да определи насоката на живота му, докато другото почти стана причина за смъртта му.

През януари Тад изпрати разказ за един конкурс организиран от списание „Америкън Тийнейджър“. През юни той получи писмо от редакторите на списанието, които го уведомяваха, че му присъждат почетната награда в раздела „белетристика“. В писмото се казваше, че журито би му дало втора награда, но във формуляра попълнен от него се посочвало, че едва след две години той ще стане истински американски тийнейджър. Все пак, пишеха редакторите, неговият разказ „Извън дома на Марти“ бе изключително зряла творба, за което го и поздравяваха. Две седмици по-късно пристигна с препоръчана поща грамота, изпратена от списанието. На грамотата името му бе написано с такива завъртени букви в староанглийски стил, че едва можеше да го прочете, а в долния ѝ край имаше златен печат със символа на „Америкън Тийнейджър“ — релефно очертаните фигури на късоподстригано момче и на момиче с коса на опашка, които танцуват джайв.

Тад бе тихо и сериозно момче, което често се спъваше или изпускаше предмети. Майка му го взе в прегръдките си и почти го задуши от целувки. Баща му изобщо не се впечатли.

— Ако е толкова дяволски добър, защо не са му пратили пари? — изръмжа той, потънал в креслото.

— Глен...

— Е, все едно. Може би Ърнест Хемингуей ще ме черпи една бира, когато ти успееш да го направиш на пух и прах.

Майка му не каза нищо, но постави писмото и грамотата в рамка, за която плати от собствените си джобни пари. Окачи ги над леглото в стаята му. Когато идваха роднини или други познати на гости, тя ги водеше, за да им я покаже. Казваше им, че Тад ще стане велик писател някой ден. Тя винаги бе чувствала, че той е предопределен да бъде велик и грамотата бе само първото доказателство. Това караше Тад да се чувства неловко, но той обичаше майка си твърде много, за да ѝ се противопостави.

Независимо от смущението, което изпитваше, Тад реши, че майка му поне отчасти има право. Той не знаеше дали притежава дарбата на велик писател, но беше сигурен, че ще стане писател, все едно какъв. Защо не? Пишеше добре. Важното бе, че му вървеше. Когато думите се лееха му вървеше страшно. А и нямаше вечно да го лишават от паричната награда, поради някаква си формалност. Нямаше вечно да бъде на единадесет.

Второто важно нещо, което се случи през същата година, започна през август. Тогава се появи главоболието. Първоначално не беше силно, но когато училището отвори вратите си през септември, леките, но постоянни пробуждания в слепоочието и зад челото се бяха превърнали в чудовищно натрапчива, непоносима болка. Когато главоболието го нападаше, той не можеше да направи нищо друго освен да се затвори в тъмната си стая, да легне и да чака смъртта. В края на месеца вече истински се надяваше, че ще умре. А в средата на октомври, когато болката стана нетърпима, той започна да се страхува, че дори смъртта няма да му донесе спасение. Настъпването на поредното ужасно главоболие се предшествахше от някаква слухова халюцинация.

Звукът, който само той чуваше, му напомняше далечното писукане на хиляди врабчета. Понякога му се струваше, че вижда как

тези малки птички се струпват по телеграфните жици и по покривите, както правят през пролетта и есента. Майка му го заведе при доктор Стюард.

Доктор Стюард огледа очните му дъна с офталмоскоп и поклати глава. След това дръпна завесите, изгаси лампата и каза на Тад да гледа право към боядисаната в бяло стена на кабинета. Използвайки джобно фенерче, докторът нареди на Тад да следи с поглед светлите кръгчета, които бързо пробягваха по стената.

— Това кара ли те да се чувстваш малко странно, синко?

Тад поклати отрицателно глава.

— Не ти ли се завива свят? Да ти става лошо, все едно, че ще припаднеш?

Тад отново поклати глава.

— А усещаш ли някаква миризма? Като на гнили плодове или на запалени парцали?

— Не.

— А птиците? Чуваш ли птиците, докато гледаш движещите се светли кръгове?

— Не — каза Тад озадачен.

— Това са нерви — каза баща му по-късно, когато изпратиха Тад в чакалнята. — Хлапето е само едни нерви.

— Мисля, че е мигрена — каза доктор Стюард. — Рядко се среща в такава ранна възраст, но все пак се случва. А и той изглежда много... напрегнат.

— Така е — каза Шейла Бомънт и то не без известна гордост.

— Е, може и да има лек за това някой ден. Но страхувам се, че засега просто ще трябва да изтърпи.

— Да, нали, и ние наред с него — каза Глен Бомънт.

Това обаче не бяха нерви, нито пък мигрена, нито пък даваше надежди, че ще му мине.

Четири дни преди Хелуин, Шейла Бомънт чу виковете на едно от децата, с които Тад чакаше училищния автобус всеки ден. Тя погледна през кухненския прозорец и видя сина си да лежи на алеята за коли, разтърсван от гърчове. Сандвичите и плодовете, които носеше в чантата за обяд се бяха разпилили върху горещия асфалт. Тя изтича навън, отпъди децата и се надвеси безпомощно над него, страхувайки се да го докосне. Ако големият жълт автобус с мистър Рийд на волана

бе закъснял съвсем малко, Тад щеше да си умре там, накрая на алеята. Мистър Рийд бе работил като лекар в Корея. Той наведе главата на Тад назад и издърпа езика му преди да се е задушил. Тад бе откаран с линейка в Окръжната болница в Бергинфийлд. Когато пристигнаха, Хю Притчърд по една случайност се оказа в кабинета за спешни случаи. Там той и един негов приятел пиеха кафе и си разправяха небивали истории за успехите им в голфа. Хю Притчърд бе най-добрият невролог в щата Ню Джърси. Притчърд нареди да се направят рентгенови снимки. Разчете ги и ги показа на семейство Бомънт, като им обърна особено внимание на едно неясно петно, което бе оградил с жълт флумастер.

— Вижте тук — рече той. — Какво е това?

— Откъде, по дяволите, ще знаем? Нали ти си доктора?

— Точно така — отвърна сухо Притчърд.

— Жената каза, че той почти е сдал багажа.

— Искате да кажете, че е получил припадък. Да, така е. Обаче, ако имате предвид епилептичен припадък, то аз съм абсолютно сигурен, че в неговия случай не е това. Такъв сериозен припадък, какъвто е получил синът ви е признак на *grand mal*, а Тад изобщо не реагира на теста на Литън. Всъщност, ако Тад страдеше от епилепсия, едва ли щеше да ви е нужен лекар, за да ви го каже. Тогава той щеше да получава гърчове всеки път, когато се появят вълнообразни линии на телевизионния екран.

— Какво му е тогава? — попита плахо Шейла. Притчърд отново се върна към рентгеновите снимки като ги нагласи срещу светлината.

— Значи какво всъщност е това? — почука той с пръст очертаното петно. — Внезапният пристъп на главоболия, както и фактът, че никога преди това не е имал припадъци, ми подсказват, че вашият син има мозъчен тумор, вероятно все още малък и, надявам се, доброкачествен.

Глен Бомънт се втрени в доктора, а жена му се разхлипа в носната си кърпичка. Тя плачеше без да издаде нито звук. Този безмълвен плач бе резултат на навик създаден през дългогодишния съпружески живот. Юмручните удари на Глен бяха светкавични и причиняваха болка, но не оставяха следи. Така че след дванадесет години тиха скръб, тя едва ли би могла да извика, дори и да искаше.

— Това значи, че ще му режеш мозъка? — попита Глен с присъщата си деликатност и чувство за такт.

— Не бих се изразил точно така, мистър Бомънт, но смятам, че наистина се налага оперативна намеса с цел експлорация. — Наум си каза, че ако наистина има Бог и ако той ни е създал по свой образ и подобие, то защо, по дяволите, има толкова хора като Глен Бомънт, които държат в свои ръце съдбата на много други.

Смръщил чело и с наведена глава, Глен мълча известно време, потънал в размисъл. Накрая вдигна поглед и зададе въпроса, който го измъчваше най-много:

— Кажете ми истината, докторе. Колко ще ми струва?

Операционната сестра го забеляза първа. Пронизителният ѝ писък стресна всички в операционната, където през последните петнадесет минути единствените шумове идваха от бръмченето на обемистите реанимационни уреди, от стърженето на триона и от тихите разпореждания на доктор Притчърд. Сестрата се запрепъва назад, блъсна една количка, на която бяха изрядно подредени цял куп инструменти и я събори. Количката падна на покрития с плочки под с трясък, който бе последван от множество звънящи звуци.

— Хилари! — извика старшата сестра. В гласът ѝ имаше удивление и ужас. Тя до такава степен забрави къде се намираше, че пристъпи към Хилари, която вече тичаше към вратата с развята зелена престилка.

— Помнете къде се намирате, ако обичате — каза асистентът, доктор Албертсън и ритна в глезена старшата сестра.

— Да, докторе. — Тя веднага се върна до операционната маса без дори да погледне към вратата, която се отвори с трясък и Хилари напусна сцената на действието, надала вой като пожарникарска сирена.

— Веднага сложете инструментите в стерилизатора. — По-бързо — рече Албертсън.

— Да, докторе.

Тя започна да събира инструментите и макар че бе развълнувана и дишаше тежко, успяваше да се владее. Доктор Притчърд сякаш не бе забелязал нищо. Цялото му внимание бе погълнато от отвора в черепа на Тад Бомънт.

— Невероятно — промърмори той. — Просто невероятно. Това наистина е случай, който трябва да бъде описан в учебниците. Ако не

го бях видял със собствените си очи... — Шумът от стерилизатора го извади от унеса и той погледна доктор Албертсън.

— Дай аспириатора — разпореди се той и отправи поглед към старшата сестра. — Какво правиш ти, за бога! Решаваш кръстословици в „Сънди Таймс“? Размърдай се и донеси инструментите. — Сестрата се приближи с чиста табла, на която бяха наредени инструментите.

— Дай аспириатора, Лестър. Веднага — каза Притчърд на Албертсън. — А след това ще ти покажа нещо, което не си виждал никъде, дори по провинциалните панаири, където излагат разни грешки на природата. — Албертсън придърпа всмукателната помпа, а сестрата отскочи встрани за да му стори път, като умело задържа таблата с инструментите.

— Приятелю, кажи ми колко точно е кръвното налягане — обърна се Притчърд към анестезиолога. — Ама, съвсем точно. Това е всичко, което искам от теб.

— Сто и пет на шестдесет и осем, докторе. Съвсем стабилно е.

— Е, майка му твърди, че той е следващият Уилям Шекспир, така че трябва да го поддържаме стабилно. Изсмуквай кръвта, Лестър, не си играй!

Албертсън включи всмукателя и започна да почиства кръвта. Зад гърба му мониторите издаваха постоянен, монотонен, дори успокояващ шум. В следващия миг Албертсън едва си пое въздух. Почувства се така сякаш бе получил силен юмручен удар под лъжичката. Над маската, зад очилата с рогови рамки, очите му се разшириха от любопитство.

— Какво е това?

— Мисля, че виждаш какво е — каза Притчърд. — Просто ти трябва минутка за да свикнеш с гледката. Чел съм за това, но никога не съм очаквал да го видя в действителност.

Мозъкът на Тад Бомънт беше с цвят на раковина — светлосив с лек оттенък на розово. На външната обвивка на мозъка имаше едно единствено, изпъкнало, деформирано, сляпо човешко око. Мозъкът на Тад пулсираше леко. Окоето пулсираше в такт с него. Изглеждаше сякаш се опитва да им намигне. Именно това бе накарало сестрата да побегне от операционната.

— Господи, какво е това? — попита Албертсън отново.

— Нищо не е — отвърна му Притчърд. — Навремето може да е било част от живо, дишащо същество. Но сега не е нищо друго освен един проблем, с който ние можем да се справим.

— Разрешете да погледна, доктор Притчърд — помоли доктор Лоринг, анестезиологът.

— Нормално ли е кръвното?

— Да.

— Ела тогава. Това е нещо, което ще има да разказваш на внуците си. Ела да видиш, само че по-бързо.

Докато Лоринг разглеждаше, Притчърд се обърна към Албертсън.

— Подай триона. Искам да го отворим още малко. След това ще сондираме. Не знам дали ще успеем да изчистим всичко, но поне ще се опитаме.

Лес Албертсън, който сега изпълняваше ролята на операционна сестра, подаде стерилизираната сонда в стегнатата в каучукова ръкавица ръка на доктор Притчърд. Тананикайки си мелодията от филма „Бонанза“, Притчърд работеше бързо като само от време на време поглеждаше в изпъкналото огледало прикачено накрая на сондата. Работеше само по усет. По-късно Албертсън разказваше, че никога през живота му не му се е случвало да присъства на толкова вълнуваща операция, извършена от лекар, който бе работил сякаш със затворени очи.

Освен окото намериха част от нос, три нокътя и два зъба. Един от зъбите имаше кухина. Окото продължи да пулсира и да се опитва да им намига до момента, в който доктор Притчърд го проби и изрязва с игловидния скалпел. Цялата операция, от сондирането до изрязването, отне само двадесет и седем минути. Петте отрязъка цопнаха в тавичката до обръснатата глава на Тад.

— Мисля, че всичко сме изчистили — каза Притчърд накрая. — Несвойствената тъкан беше свързана със зачатъчни ганглии. Вярвам, че шансът е на наша страна и че сме успели да прекъснем всички нервни възли.

— Но... как е възможно, когато детето е все още живо? Искам да кажа, нали това е част от него самия? — попита Лоринг удивен.

Притчърд посочи тавичката.

— Намерихме едно око, няколко зъби и няколко нокътя в главата на това момче и ти мислиш, че те са част от него? Да си видял да му липсват нокти? Искаш ли да проверим?

— Но дори и раковите образувания са просто част от пациента...

— Това не е рак — заобяснява Притчърд търпеливо, а ръцете му не спираха да се движат. — В много случаи, когато майката ражда едно дете в утробата ѝ първоначално е имало близнаци. Това може би става в два на всеки десет случая. А каква е съдбата на втория зародиш? По-силният поглъща по-слабия.

— Поглъща го? Искаш да кажеш, че го изяжда! — възкликна Лоринг съвсем пребледнял. — Да не би да имаш предвид канибализъм *in utero*.

— Можеш да го наречеш, както си искаш. Случва се доста често. Ако някога се развие ултразвуковият метод на изследване, за който толкова се говори по симпозиумите, може и да установим точно колко често се случва. Но независимо дали се случва често, това, което видяхме днес е нещо изключително необичайно. Част от тялото на близнака на това момче не е била погълната и тази част се е оказала в неговия фронтален лоб. Можеше да бъде и в червата му, в далака, в гръбначния стълб, или където и да било. От всички лекари само патолозите виждат такива неща, защото ги откриват при аутопсията. Наличието на несвойствена тъкан никога не е ставало причина за настъпването на смърт.

— Добре, а в нашия случай? — попита Албертсън.

— Нещо е накарало тази група от тъкани, която допреди година е била съвсем микроскопична, да започне да нараства. Часовниковият механизъм на растежа на погълнатия близнак, който е трябвало да спре завинаги поне месец преди мисис Бомънт да роди, по някакъв начин се е задвижил отново. В това, което се е случило няма нищо тайнствено. Вътречерепното налягане само по себе си е достатъчно, за да причини главоболията и гърчове, заради които докараха Тад тук.

— Да — каза Лоринг тихо, — но защо всъщност се е случило така?

Притчърд поклати глава.

— Ако след тридесет години практикувам нещо друго освен голф, попитай ме тогава. Може и да знам отговора. Но това, което знам днес е, че съм открил един много особен и рядък вид тумор.

Доброкачествен тумор. И за да избегнем усложненията, мисля, че това е всичко, което трябва да знаят родителите. Не мога да си представя как ще кажа на бащата, че току-що съм направил аборт на единадесет годишния му син. Лес, хайде да го затворим.

— Да, докторе.

След кратък размисъл Притчърд се обърна към сестрата и любезно добави:

— Отбележете си, моля, че искам онази идиотка, която изхвърча оттук да бъде уволнена.

— Да, докторе.

Тад Бомънт бе изписан от болницата девет дни след операцията. Чувстваше отпадналост в лявата половина на тялото си в продължение на шест месеца. Понякога, когато беше много уморен, му се привиждаха странни, не съвсем разбъркани, светли кръгове.

Майка му купи на старо пишеща машина марка Ремингтън 32 като подарък за неговото оздравяване и светлите кръгове се появяваха най-често, когато седеше прегърбен над машината час преди лягане, търсейки най-подходящата дума или опитвайки се да измисли какво ще се случи по-нататък в разказа, който пишеше. Но след време и това отмина.

Онова зловещо, нереално птиче цвърчене и шумът от летенето на цели ескадрони от врабчета повече не се появи след операцията. Той продължи да пише, да изгражда собствения си стил и шест години след като започна истинският му живот, Тад за първи път продаде свой разказ и то на „Америкън Тийнейджър“. След това никога не се връщаше към миналото.

Тад и родителите му знаеха, че малък, доброкачествен тумор е бил отстранен от предната част на мозъка му през есента на единадесетата му година. Когато се сещаше за операцията, а с годините това ставаше все по-рядко, Тад си мислеше само, че е имал страхотен късмет щом е оживял.

А много хора, които претърпяваха мозъчни операции през онези дни, не можеха да се похвалят със същото.

ЧАСТ ПЪРВА

СМЛЯНО МЕСО

Със силните си, дълги пръсти Машин изправяше кламерите бавно и внимателно.

— Дръж главата му, Джак — каза Машин на мъжа, който стоеше зад Холстед. — Дръж здраво, ако обичаш.

Холстед усети какви бяха намеренията на Машин и започна да крещи, когато Джак Рейнджли хвана от двете страни главата му с голямата си ръка, за да не мърда. Писъците му прокънтяха в изоставения склад, а ехото ги повтори. Голямото пространство беше като естествен усилвател на звука, а Холстед сякаш бе оперен певец, който се разпява преди премиера.

— Върнах се — каза Машин. Холстед стисна здраво клепачите си, но това не му помогна. Тънката, стоманена жичка лесно премина през левия му клепач и проби окото. Чу се тихо „пук“ и потече лепкава течност, приличаща на желатин. — Върнах се оттам, където са мъртвите, а ти, неблагодарно копеле такова, изглежда изобищо не се радваш да ме видиш.

*„Пътуване до
Вавилон“
Джордж Старк*

ПЪРВА ГЛАВА

ХОРАТА ГОВОРЯТ

1.

Изданието на списание „Пийпъл“ от двадесет и трети май не се различаваше от обичайното.

На корицата се мъдреше снимката на една рок звезда — поредната знаменитост поминала се през седмицата. Той се бе обесил в килията си, след като бил задържан, защото открили у него кокаин и разни други опиати. На страниците на списанието човек можеше да открие обичайния миш-маш: девет неразкрити сексуални убийства в незаселената, западна част на щата Небраска; проповедник арестуван за разпространение на порнографски снимки на деца; домакиня от Мериленд отгледала тиква, която напомня изображението на Исус Христос, но само ако я гледаш с полузатворени очи в тъмна стая; парализирано момиче, което тренира за колоездачния маратон в Ню Йорк; развод в Холивуд; женитба в светското общество на Ню Йорк; борец, който се възстановява след инфаркт; комедиант, който води дело за получаване на издръжка след развода си.

Пишеше и за някакъв предприемач от Юта, който започнал да продава съвсем новичка кукла наречена Мами Йо!. Предполагаше се, че тя е възплъщение на „любимата ви свекърва“. В нея имаше вграден касетофон, който изстрелваше реплики от рода на: „В моя дом, скъпа, когато синът ми растеше, никога не сервирах вечерята изстинала.“ или „Брат ти никога не се държи с мен сякаш имам лош дъх, когато му отида на гости за две седмици.“ Но най-големият номер бе, че за да накарате Мами Йо! да проговори не бе нужно да дърпате конец на гърба ѝ. Достатъчно бе да ритнете проклетата кукла колкото се може по-силно.

— Мами Йо! е добре подплатена, което е гаранция, че няма да се счупи и няма да повреди мебелите или стените ви — твърдеше гордият изобретател, мистър Гаспард Уилмот. Между другото в статията се

споменавахе, че той навремето бил подведен под отговорност за неплащане на данъци, но обвинението било оттеглено.

А на страница тридесет и трета на този забавен и информативен брой на най-забавното и информативно американско списание се намираше рубриката озаглавена БИО. Това заглавие бе в пълно съответствие с ефектния, съдържателен и хаплив език на списанието.

— „Пийпъл“ веднага се хващат за главното — каза Тад Бомънт на жена си Лиз. Двамата седяха един до друг до кухненската маса и четяха заедно статията за втори път. — БИО. Ако не ти се чете БИО, преминаваш по-нататък към рубриката НЕЩАСТИЯ. Там ще прочетеш за момичетата, които ги трепят като мухи в сърцето на Небраска.

— Като се замислиш, едва ли е смешно — каза Лиз Бомънт, след което се засмя, прикривайки с ръка устата си.

— Не е смешно, но наистина е странно — каза Тад и отново започна да разгръща списанието, като разсеяно разтриваше малък бял белег на челото си.

Единствено на страниците, където печатаха статиите под рубриката БИО, списанието отделяше повече място за думи, отколкото за снимки.

— Съжaliaваш ли за статията? — попита Лиз. С едно ухо тя се вслушваше във всеки звук от близнаците, но засега те се държаха великолепно — спяха като агънца.

— Първо на първо, това не е само моя работа, а наше общо дело. Нали знаеш: един за всички и всички за един — Тад посочи снимката на втората страница от статията, на която Лиз му подаваше чиния с орехови сладки, а Тад седеше пред белия лист в пишещата машина. Не можеше да се каже какво бе напечатано на листа, ако там изобщо имаше нещо. И толкова по-добре, защото написаното сигурно щеше да бъде многословно и неразбираемо. Писането винаги му бе вървяло трудно. Не можеше да пише пред публика, още по-малко пред фотографа на списание „Пийпъл“. На Джордж писането му се бе удавало много по-лесно, а за Тад то бе дяволски трудна работа. Лиз не смееше да припари, когато той се опитваше, а понякога дори успяваше да пише. Тя и телеграма не би му донесла, камо ли пък сладки.

— Да но...

— На второ място...

Тад гледаше снимката, на която Лиз му подаваше сладките, а той бе вперил поглед в нея. Лицата и на двамата бяха разтеглени в широки усмивки. Тези усмивки изглеждаха съвсем не на място. Въпреки че бяха сърдечни хора, Тад и Лиз не раздаваха щедро дори и такива обикновени неща като усмивките. Тад си спомни времето, което бе прекарал като водач на групи в Апалачите в Мейн, в Ню Хампшир и във Вермонт. В онези далечни дни си имаше любимец — една миеша се мечка на име Джон Уесли Хардинг. Не беше се опитвал да опитоми Джон, но и без това мечката бе живяла в пълна хармония с него. В студените нощи Джон, старият мечок, обичаше да си сръбва по малко, а когато пийнеше повечко, се захилваше точно така.

— Какво „на второ място“?

— На второ място, някак смешно е, че той, бившият претендент за наградата Нашънъл Бук Ауорд (Нашънъл Бук Ауорд — престижна литературна награда. Бел. прев.) и жена му се гледат ухилени

като двойка пияни, миешци се мечки, помисли си Тад и се разсмя гръмогласно.

— Тад, ще събудиш децата!

Той се опита, но без особен успех да сдържи смеха си.

— На второ място, приличаме на абсолютни идиоти, но хич не ми пука — каза той, прегърна я силно и целуна извивката на шията ѝ.

В съседната стая Уенди и Уилям започнаха да плачат.

Лиз се опита да го погледне с укор, но нищо не се получи. Приятно ѝ беше да чуе смеха му, може би защото не се смееше често. Според нея в смеха му имаше някакъв особен, дори екзотичен чар. Тад Бомънт бе от хората, които рядко се смеят с глас.

— Аз съм виновен — каза Тад. — Ще отида при тях.

Ставайки той блъсна масата и почти я преобърна. Беше нежен, но странно непохватен човек — нещо, което му бе останало от детството.

Лиз успя да хване каната с цветя, която бе поставила в средата на масата, преди да се катурне и да се разбие на пода.

— А бе, Тад! — каза тя и също се разсмя.

Той седна отново и нежно погали ръката ѝ.

— Слушай, скъпа, нали нямаш нищо против?

— Не — отвърна тя. Помисли си за секунда да му каже, че изпитва безпокойство. Не защото изглеждаха малко глупаво, а

защото... е, не знаеше точно защо. Просто нещо я притесняваше и толкоз.

Помисли си го, но не му го каза. Беше й много приятно да чуе смеха му. Тя хвана ръката му и я стисна.

— Не — каза му. — Нямам нищо против. Мисля, че е забавно. Ако послужи и за реклама на „Златното куче“, когато най-после са захванеш сериозно с тая книга, то по-хубаво от това — здраве.

Тя стана и сложи ръце на раменете му, когато той понечи да я последва.

— Ти ще ги оправиш следващия път — каза тя. — Сега искам да останеш на мястото си, докато премине подсъзнателното ти желание да счупиш каната ми.

— Добре — каза той и се усмихна. — Обичам те, Лиз.

— И аз те обичам.

Лиз отиде при близнаците, а Тад Бомънт отново запрелиства статията със своята БИОграфия.

В статията за Тадеус Бомънт за снимка бе отделена едва една четвърт страница за разлика от обичайната за тази рубрика цяла страница. Но хващаше око, тъй като художественият оформител с вкус към необичайното бе оградил с черна рамка снимката с Лиз и Тад на гробищата. Печатният текст под снимката беше в ярък контраст.

На снимката Тад държеше лопата, а Лиз — кирка. В единия край се виждаше ръчна количка, в която имаше още инструменти. На самия гроб бяха подредени букети цветя. Надписа на надгробната плоча се четеше съвсем ясно.

ДЖОРДЖ СТАРК

1975 — 1988

Един не особено приятен тип.

В остър контраст с мястото и с действието — скорошното погребение на едно момче, ако се съдеше по изписаните години — двамата мними гробари бяха стиснали ръцете си над прясната пръст и се смееха весело.

Това, разбира се, беше нагласена работа. Всичките снимки към статията: с погребението, със сладките и с Тад, който „се рее като самотен облак“ по една безлюдна пътека в гората на Лъдлоу, уж размишлявайки върху творческите си идеи, бяха нагласени. Лиз

купуваше „Пийпъл“ от супермаркета от близо пет години. И двамата се надсмиваха над списанието, но и двамата се редуваха да го прелистват по време на вечеря или дори в тоалетната, ако нямаха подходяща книга под ръка. Тад бе мислил от време на време върху успеха на списанието. Чудеше се дали то бе така странно привлекателно поради своята преданост към евтиния блясък на знаменитостите или поради начина на подреждане на материала — големите черно-бели снимки, получерния шрифт и простите, разказни изречения. Но никога и през ум не му бе минавало, че снимките са режисирани.

Фотографът бе жена на име Филис Майърс. Тя информира Тад и Лиз, че е заснела поредица от снимки с плюшени мечета, облечени в детски дрешки и положени в малки ковчези за деца. Надяваше се да продаде тези снимки на известен нюйоркски издател, който да ги отпечата в книга. Едва на втория ден от работата им по снимките и интервюто Тад осъзна, че тази жена всъщност опипва почвата дали той би се заел с написването на текста към снимките.

— „Смърт и плюшени мечета“ — рече тя. — Това ще е най-точният, окончателен коментар за начина, по който се умира в Америка, а, Тад, какво ще кажеш?

Тъй като тази особа Майърс проявяваше толкова силен интерес към ужасите, Тад си помисли, че в това тя да поръча надгробен камък за Джордж Старк и да го донесе със себе си от Ню Йорк, нямаше нищо странно. „Камъкът“ беше направен от пресован картон.

— Нямате нищо против да се ръкувате над гроба, нали? — попита ги тя със самодоволна и подкупваща усмивка. — Ще стане страхотна снимка.

Тад видя учудване и лек ужас в очите на Лиз. И двамата погледнаха със смесица от почуда и объркване към фалшивия надгробен камък, който бе донесен от Ню Йорк — седалището на „Пийпъл“, в Касъл Рок, щата Мейн — летния дом на Тад и Лиз Бомънт. Сега Тад непрекъснато се връщаше към надписа:

Един не особено приятен тип.

В общи линии историята, която списание „Пийпъл“ разказваше на хората следящи с притаен дъх съдбата на знаменитостите, бе съвсем проста. Тад Бомънт бе писател, ползващ се с добра репутация, чийто първи роман „Изненадващите танцьори“ бе предложен през хиляда деветстотин седемдесет и втора година за наградата Нашънъл Бук

Ауорд. Това имаше значение за литературните критици, но не и за хората, следящи с притаен дъх съдбата на знаменитостите. Те пет пари не даваха за Тад Бомънт, който бе публикувал под собственото си име още само една книга. Човекът, от когото те се интересуваха изобщо не съществуваше. Тад бе написал под друго име един бестселър, последван от още три изключително успешни романа. Това име бе Джордж Старк.

Джери Харкъви, единственият представител на Асошиейтед Прес в Уотървил, пръв разпространи истината за Джордж Старк, след като Рик Каули, посредникът на Тад, я бе съобщил на Лиз Букър от седмичника „Пъблишърс Уикли“ с позволението на Тад. Нито Харкъви, нито Букър знаеха цялата истина, тъй като Тад бе абсолютно решен да не се споменава името на онова мазно говедо Фредерик Клоусън. Но въпреки това Харкъви и Букър осигуриха много по-широко разгласяване на историята, отколкото търговското списание на книгоиздателите и радиопредаванията на агенцията Ей Пи. Тад заяви пред Лиз и Рик, че главното в тази история не бе Клоусън. Той бе просто един глупак, който ги бе принудил да извадят истината наяве.

По време на първото интервю Джери попита Тад що за човек бе Джордж Старк.

— Джордж бе един не особено приятен тип — му бе отвърнал Тад.

Джери бе използвал тези думи като подзаглавие на статията си. Те бяха вдъхновили и оная Майърс да поръча фалшивия надгробен камък със съответния надпис. Откачен свят, дяволски откачен свят.

2.

Под снимката на Лиз и Тад в едно от най-хубавите гробища на Касъл Рок бяха напечатани следните два реда с бели букви на черен фон: **СКЪПИЯТ ПОКОЙНИК БЕ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО БЛИЗЪК С ТЕЗИ ДВАМА ДУШИ? ЗАЩО ТОГАВА ТЕ СЕ СМЕЯТ?**

— Защото животът е дяволски странно нещо — изсумтя Тад Бомънт.

Не само Лиз изпитваше известна неясна тревога след това ненадейно оповестяване на истината. Той също я изпитваше. И въпреки това не можеше да спре да се смее. Спираше за няколко секунди, а после отново избухваше в неудържим смях, когато погледът му попаднеше върху онази фраза „Един не особено приятен тип“. Да спре смеха си бе все едно да се опитва да запуши дупките в лошо построен бент — щом запушиш една дупка, откриваш, че се е появила друга.

Тад подозираше, че този безпомощен смях не беше съвсем нормален. Приличаше на истерия. Знаеше, че комичното много рядко предизвиква подобни пристъпи на смях. Причината за тях обикновено бе в пълната противоположност на комичното. Може би именно от нея трябваше да се страхува.

„Страхуваш се от някаква скапана статия в «Пийпъл»? Така ли мислиш? Ама, че тъпо. Страхуваш се да не изпаднеш в неудобно положение или да не би колегите ти от английската катедра да си помислят, че си загубил и малкото нещастен разум, който си имал, когато видят тези снимки?“

Не, нямаше защо да се страхува от колегите си, дори и от тези, които бяха в катедрата от времето на динозаврите. Най-накрая бе получил постоянна работа, а също и достатъчно пари (фанфарен звън, моля!), за да може да живее и да пише без да се налага да работи, ако, естествено, не му се работеше, в което не бе съвсем сигурен. Въобще не го вълнуваше бюрократичната и административна страна на университетския живот, но самото преподаване му беше приятно. Освен това отдавна бе минало времето, когато се притесняваше от това какво мислят колегите му за него. Беше го грижа, разбира се, какво

мислят за него приятелите му, а в някои случаи приятелите му, както и тези на Лиз, бяха същевременно и негови колеги. Но според Тад те щяха да си помислят, че цялата история е някаква шега.

Ако имаше нещо, от което трябваше да се страхува сега, то това бе... СТИГА, заповяда му онзи строг, сух глас, който можеше да накара дори и най-недисциплинираните студенти да млъкнат и да пребледнеят. ВЕДНАГА ПРЕСТАНИ С ТЕЗИ ГЛУПОСТИ.

Безполезно беше. Независимо какъв ефект имаше гласът му върху студентите, на Тад той изобщо не можеше да му подейства.

Той отново сведе поглед към снимката, но този път не обърна никакво внимание на собственото си лице и на това на жена си, разтеглени в глупави усмивки. Приличаха на деца, които участват в ритуално посвещаване.

ДЖОРДЖ СТАРК

1975 — 1988

Един не особено приятен тип.

Точно заради това изпитваше безпокойство.

Заради надгробния камък. И заради това име, тези дати и преди всичко заради зловния надпис, който го бе накарал да избухне в смях, но всъщност, това Тад знаеше дълбоко в себе си, изобщо не беше смешен.

Това име.

И надписа.

— Вече е все едно — промърмори Тад. — И без това онова мръсно копеле е мъртво.

Но тревогата оставаше.

Когато Лиз дойде, носейки на ръце току-що повитите и преоблечени близнаци, Тад отново се беше навел над статията.

— Дали съм го убил?

Тадеус Бомънт, който навремето бе смятан за един от най-обещаващите романисти и бе кандидат за наградата Нашънъл Бук Ауорд през хиляда деветстотин седемдесет и втора година за романа си „Изненадващите танцьори“, повтаря въпроса ми замислено. Изглежда малко учуден.

— Убийство. — Писателят повтаря думата тихо, сякаш тя му идва наум за първи път. А всъщност, убийството е едва ли не единственото нещо, за което мисли неговата „тъмна половина“, както сам Бомънт нарича Джордж Старк.

Тад изтегля един молив от широката глинена чаша до старомодната пишеща машина марка Ремингтън 32 и започва да го гризе. Според Бомънт, Старк можел да пише само с молив и то от марката Берол Блек Бюти. Ако се съди по вида на около дузината моливи в чашата, гризането им му е навик.

— Не — казва той най-накрая, поставяйки молива обратно в чашата. — Аз не го убих. — Той вдига поглед и се усмихва. Бомънт е на тридесет и девет, но когато се усмихва така открито, може да го вземете за някой от неговите студенти. — Джордж почина от естествена смърт.

Бомънт твърди, че Джордж Старк е бил идея на жена му. Елизабет Стивънс Бомънт е красива, самоуверена блондинка. Тя обаче не счита, че заслугата е изцяло нейна.

— Това, което аз му предложих, бе да напише роман под друго име и да види какво ще стане. Тад имаше сериозни проблеми с писането и се нуждаеше от нещо, което да му даде начален тласък. Но всъщност — засмива се Лиз — Джордж Старк бе в него през цялото време. Тад просто трябваше да го измъкне от скривалището му.

Според някои негови събратя по перо, проблемите на Тад далеч надхвърляли липсата на вдъхновение. Двама известни писатели, които не желаят имената им да бъдат споменавани, казват, че се безпокоили за душевното здраве на Тад през критичния му период от излизането на първата книга до написването на втората. Един от тях счита, че Бомънт е бил на прага на самоубийството след публикуването на „Изненадващите танцьори“, тъй като книгата спечели повече одобрението на критиката, отколкото пари.

На въпроса мислил ли е някога за самоубийство, Бомънт поклаща глава и отвърща:

— Това е глупаво. Истинският ми проблем бе, че не можех да пиша, а не липсата на всеобщо одобрение на книгата ми. А за мъртвите писатели този проблем остава за вечни времена.

През това време Лиз Бомънт не спирала „да го агитира“, както казва Бомънт, да започне да издава под псевдоним.

— Тя казваше, че стига да исках, можех да се хвана здравата за работа. И да напиша това, което искам, без да се притеснявам, че критиците от „Ню Йорк Таймс Бук Ревю“ надничат непрекъснато през рамото ми. Подхвърли, че мога да напиша някой уестърн или научнофантастичен роман. Пък даже и криминален роман.

Тук Тад Бомънт се усмихва широко.

— Мисля, че нарочно спомена криминалния роман на последно място, защото знаеше, че от известно време ме занимаваше мисълта за криминален роман, само че не знаех как да го подхвана.

— Идеята за псевдонима някак странно ме привличаше. Караше ме да се чувствам освободен, сякаш бях открил нещо като таен изход, ако разбирате какво искам да кажа.

— Но има и още нещо, което ми е трудно да обясня.

Бомънт протяга ръка към прилежно подострените моливи и бързо я отдръпва. Обръща поглед към остъклената стена в кабинета си, откъдето се открива забележителна гледка към пролетната зеленина.

— Да пиша под псевдоним, бе все едно да си представя, че мога да стана невидим — казва той колебливо. — Колкото повече обмислях идеята, толкова повече ми се струваше, че така щях да... пресъздам себе си отново.

Той протяга ръка, замислен за нещо и този път измъква един молив от чашата.

Тад обърна страницата и погледна към близнаците във високите им столчета. Разнояйчните близнаци винаги се различават почти колкото двама братя или брат и сестра родени поотделно. Уенди и Уилям обаче дотолкова си приличаха, че малко оставаше да бъдат съвсем еднакви.

Уилям се усмихна на Тад зад биберона. Уенди също се усмихна на Тад зад биберона.

Едно малко зъбче красеше Уенди, нещо, с което братчето ѝ не можеше да се похвали. То бе прокарало без никаква болка, просто бе пробило венеца ѝ без тя да издаде нито звук, така както перископът се показва над морската повърхност.

Уенди вдигна пълничката си ръка. Разтвори пръсти, показвайки чистата, розова длан. Затвори пръсти и отново ги разтвори. Поздрав стил „Уенди“. Без изобщо да е видял това, Уилям също вдигна

ръчичка, разтвори пръсти, затвори ги и пак ги разтвори. Поздрав стил „Уилям“.

Тад тържествено вдигна ръка от масата и ги поздрави по същия начин.

Близнаците се засмяха зад бибероните си.

Тад отново погледна списанието. „Е, «Пийпъл» — помисли си — какво щяхме да правим без теб, къде щяхме да бъдем. Тук е царството на звездите, приятелчета.“

Журналистът бе извадил всички кирливи ризи на Тад на показ, особено онези четири, мъчителни години след като „Изненадващите танцьори“ не бе удостоена с наградата. Но това можеше да се очаква, а и Тад установи, че не бе особено разтревожен от това излагане на показ. Първо, защото нещата не бяха чак толкова страшни и второ, защото винаги бе смятал, че е по-лесно да живееш с истината, отколкото с лъжата. Или поне в крайна сметка истината бе за предпочитане.

Оттук естествено възникваше въпросът дали списание „Пийпъл“ и истината имаха нещо общо. Е, все едно, сега вече бе твърде късно за такива мисли.

Тад помнеше само първото име на журналиста — Майк. Имената на авторите на статиите в „Пийпъл“ се изписваха след текста, освен ако авторът не беше някой граф, който клюкарства относно коронованите особи, или някоя кинозвезда, която пише за своите себеподобни. Тад трябваше да прелисти четири страници, на две от които бяха разположени реклами, за да намери името му — Майк Доналдсън. Тад и Майк бяха останали да разговарят приятелски до късно през нощта. На въпроса на Тад дали някой изобщо се вълнува от факта, че е написал няколко романа под друго име, Майк му отговори така, че Тад дълго се смя.

— Проучванията показват, че повечето читатели имат изключително тесни носове. Трудно им е да бъркат в собствените си носове и затова гледат да бъркат в чуждите. Те всичките искат да научат за твоето приятелче Джордж.

— Той не ми е никакъв приятел — бе му отвърнал Тад, смеейки се.

Сега Тад се обърна към Лиз, която стоеше до печката.

— Справяш ли се, скъпа? Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Забърквам кашица за дечурлигата. Още ли не можеш да се наситиш на себе си?

— Още не — отвърна нескромно Тад и пак се зачете в статията.

— Най-трудното бе да измисля името — продължава Бомънт, като гризе молива. — А то беше важно. Знаех, че ще ми помогне. Знаех, че ще се преборя с това състояние на застой... стига да имах самоличност, и то подходящата самоличност, която да се отличава от моето истинско аз.

Как се е спрял на името Джордж Старк?

— Има един автор на криминални романи — Доналд И. Уестлейк. Уестлейк използва криминалния жанр, за да пише под истинското си име много забавни комедии за американските нрави и американския начин на живот. Но от началото на шестдесетте до към средата на седемдесетте той написва една поредица от романи под името Ричард Старк. Тези книги са много по-различни. В тях се разказва за един човек на име Паркър, който е професионален крадец. Той няма минало, няма и бъдеще, а в най-успешните книги няма никакви други интереси освен да краде. Както и да е, след време Уестлейк престава да пише романи за Паркър. Защо, ще трябва да питате него. Но аз не мога да забравя думите, които каза, след като разкри кой стои зад псевдонима. Уестлейк пишел само в хубавите дни, а в лошите Старк вършел това вместо него. Това ми допадна, защото периода от 1973 до началото на 1975 година беше черен за мене.

В най-добрите книги Паркър прилича по-скоро на машина за убиване, отколкото на човек. Паркър се разправя с останалите лоши хора, точно като робот, който е програмиран да върши едно и също. „Давай парите“ е почти единствената му реплика. „Давай парите, искам парите“. Това да ви напомня на някого?

Журналистът кимва утвърдително. Бомънт има предвид Алексис Машин, главния герой на първия и на последния роман на Джордж Старк.

— Ако бях завършил „Пътят на Машин“ така както я бях подхванал, щях да я завра в някое чекмедже завинаги — казва Бомънт. — Издаването й щеше да е плагиатство. Но някъде след първата четвърт книгата сякаш намери свой собствен ритъм и всичко си дойде на мястото.

Репортерът пита дали Бомънт иска да каже, че след като е работил известно време върху книгата, Джордж Старк сякаш се е пробудил и е проговорил.

— Да — отвръща Бомънт. — И така може да се каже.

Тад вдигна глава и отново се засмя. Бебетата, които Лиз сега хранеше с пюре от грах, видяха усмивката му и също се засмяха. Доколкото си спомняше това, което всъщност каза на журналиста беше: „Господи, колко мелодраматично! Така както го каза, ми напомни съвсем на онази сцена във «Франкенщайн», където пада гръм върху най-високата кула на замъка и чудовището умира от електрически удар.“

— Няма да успея да ги нахраня, ако не престанеш — отбеляза Лиз. На върха на носа ѝ имаше пюре от грах и на Тад внезапно му се прииска да го целуне.

— Какво да престана?

— Като се усмихнеш и те се усмихват. Не можеш да нахраниш бебе, което се усмихва, Тад.

— Извинявай — каза той смирено и намигна на близнаците. Изцапаните им в зелено устни се разтеглиха още по-широко в напълно еднакви усмивки.

Тад сведе поглед и продължи да чете.

— Започнах да пиша „Пътят на Машин“ през онази нощ, когато измислих името. Тогаваше се случи и друго. Заредих лист хартия в пишещата машина, когато бях готов да започна... и веднага го извадих. Всичките си книги съм печатал, но Джордж Старк явно не си падаше по пишещите машини.

Момчешката усмивка отново се появява на лицето му.

— Може би защото не е имало пишещи машини в онези каменни хотели, където той излежаваше присъдите си.

Бомънт има предвид кратката биография на Джордж, която се печата на задните корици на книгите. В нея се казва, че авторът е на тридесет и девет години и че е излежавал присъди в три различни затвори по обвинения в палеж, за нападение с хладно оръжие и за опит за убийство. Но това, което пише на корицата е само част от биографията му. Бомънт изважда и „досието“ на автора подготвено за издателство „Даруин Прес“. В него е разказан в най-големи подробности, каквито само един писател би могъл да измисли, живота

на „второто аз“ на Бомънт. Всичко е записано там: от раждането му в Манчестър, Ню Хампшир до последното му местожителство в Оксфорд, Мисисипи. Не е включено само погребението му преди шест седмици в гробището Хоумланд в Касъл Рок, щата Мейн.

— Намерих една стара тетрадка в чекмеджето на бюрото си и използвах моливите. — Тад посочва към чашата с моливите и остава малко учуден когато открива един от тях в ръката си. — Започнах да пиша и не усетих как мина времето до полунощ, когато дойде Лиз и ме попита дали изобщо възнамерявам да си лягам.

Лиз Бомънт също си спомня за онази нощ.

— Събудих се в единадесет и четиридесет и пет и видях, че Тад не е в леглото. Помислих си, че пише, но не чух пишещата машина. Това ме изплаши малко.

Но изразът на лицето ѝ подсказва, че едва ли е била „малко“ изплашена.

— Когато слязох долу и го видях да драска бързо в онази тетрадчица, бях като ударена с мокър парцал. Носът му почти докосваше листа — засмива се Лиз.

А почувствала ли е облекчение?

— Огромно облекчение — казва Лиз с тих и отмерен тон.

— Прелистих назад тетрадката и видях, че бях написал шестнадесет страници, без да съм задраскал нито една дума и бях превърнал почти цял молив в купчина стърготини — казва Бомънт и поглежда към чашата с моливите с такова изражение, което може да означава и тъга и скрита насмешка. — Май ще трябва да изхвърля тези моливи сега, когато Джордж е вече мъртъв. Аз не ги използвам. Опитах, но нищо не се получи. Не мога да работя без пишещата си машина. Ръката ми отмалява и отказва да се подчинява. С Джордж това никога не се случваше.

Той вдига поглед и ми намига загадъчно.

— Скъпа — Тад погледна към жена си, която съсредоточено се опитваше да натъпче Уилям с последните остатъци от граховото пюре. Голяма част от пюреето се намираше на лигавника му.

— Какво?

— Погледни насам за минутка.

Тя се обърна и Тад ѝ намигна.

— Това стори ли ти се загадъчно?

— Не, скъпи.

— И аз така мисля.

По-нататък историята се развива като някаква пародия на това, което „спецовете наричат роман“ по думите на самия Бомънт.

„Пътят на Машин“ бе публикувана през хиляда деветстотин седемдесет и шеста от неголямото издателство „Даруин Прес“, докато книгите на истинския Бомънт се издаваха от Дютон. Романът постигна неочакван успех, като оглави списъците за бестселъри от единия до другия бряг. Филмът по книгата също бе страхотен хит.

— Дълго време очаквах някой да разкрие, че Джордж и аз бяхме едно и също лице — казва Бомънт. — Авторските права бяха на името на Джордж Старк, но литературният ми посредник знаеше истината, както и жена му (те са разведени сега, но тя е все още негов равноправен съдружник). Знаеха, разбира се, и висшите служители, и финансовият директор на „Даруин Прес“. Той трябваше да знае, защото Джордж можеше да пише романите си на ръка, но срещаше затруднения при подписването на чековете. Данъчната служба също трябваше да бъде уведомена. Така че цяла година и половина Лиз и аз чакахме някой да се раздрънка. Но нищо не се случи. Мисля, че беше въпрос на късмет. А това доказва тезата, че точно когато очаквате някой да се раздрънка, всички си държат езика зад зъбите.

Всички, които знаели, продължили да си траят и през следващите десет години. През този период мистър Старк, много плодовит писател от другата си половинка, написа още три романа. Никой от тях не постигна зашеметяващия успех на „Пътят на Машин“, но и трите романа се изкачиха главоломно в класациите за бестселъри.

След дълга пауза на размисъл Бомънт започва да разказва защо решил да сложи край на доходната заблуда.

— Не бива да се забравя, че в края на краищата, Джордж Старк е една измислена личност. Аз дълго се забавлявах с него, пък и приятелчето печелеше добри пари. Наричах ги моите мръсни пари. Но самият факт, че можех да престана да преподавам и да изплатя цялата къща ми поддействию страшно освобождаващо. Искях отново да започна да пиша моите си книги, пък и Старк вече се изчерпваше. Нещата стоят съвсем просто. Аз разбирах това и жена ми също, и литературният ми посредник... Мисля си, че дори и редакторът на Джордж от „Даруин Прес“ го разбираше. Ако не бях издал тайната,

изкушението да напиша отново роман като Джордж Старк скоро щеше да стане непреодолимо. Аз съм толкова чувствителен към прелъстителния звън на парите, колкото всички хора. Единственото разрешение бе да пробода сърцето на Старк и да свърша с това веднъж завинаги. С други думи, да дам гласност на истината. Точно така и направих, всъщност, това правя в момента.

Тад вдигна поглед от статията и тънка усмивка се появи на устните му. Изведнъж собственото му учудване от режисираните снимки в „Пийпъл“ му се стори лицемерно и превзето. Фотографите на списанието не бяха единствените, които подреждаха нещата така, както читателите очакваха или както би им се харесало на тях. Тад си помисли, че повечето от интервюираните правеха същото в по-голяма или по-малка степен. А и той самият бе успял да представи нещата по-умело от другите, защото все пак бе писател. А писателите са хора, на които им се плаща да измислят лъжи. Колкото по-големи са лъжите, толкова по-високо е заплащането.

„Старк вече се изчерпваше. Нещата стоят съвсем просто.“

Колко точно казано.

Колко завладяващо!

Каква тъпацина.

— Лиз?

— Хм?

Лиз се опитваше да избърше Уенди, но на Уенди това не ѝ се нравеше. Лиз продължаваше опитите си с навлажнената кърпа, а Уенди непрекъснато извъръщаше лице и бърбеше възмутено. Тад си помисли, че след време жена му сигурно ще успее, макар че можеше да се умори и да се откаже. Изглежда Уенди също допускаше тази възможност.

— Сбъркахме ли като излъгахме за Клоусън?

— Не сме излъгали, Тад. Просто не споменахме името му.

— А и той си е една отрепка, нали?

— Не е, скъпи.

— Не е ли?

— Не — отвърна Лиз спокойно. Сега бършеше Уилям. — Той е един малък крипазоид.

— Крипазоид?

— Точно така — крипазоид.

— Струва ми се, че за първи път чувам тази дума.

— Видях я на една видеокасета миналата седмица, когато отидох в магазина на ъгъла да взема нещо за гледане. Видях един филм на ужасите наречен „Крипазоиди“. Помислих си, колко хубаво, че някой е направил филм за Фредерик Клоусън и за неговото семейство. Трябваше да ти кажа, но се сетих едва сега.

— Значи, според теб всичко е както трябва?

— Абсолютно както трябва — каза тя и посочи с ръката, в която държеше кърпата, първо към Тад и после към списанието. — Тад, ти си получи своето. „Пийпъл“ си получиха своето. А Фредерик Клоусън остана с пръст в уста, точно както си заслужаваше.

— Благодаря.

— Няма защо — вдигна рамене Лиз. — Тад, много навътре взимаш нещата понякога.

— В това има ли нещо лошо?

— Да, в това е целия ти проблем... Ама, Уилям! Тад, би ли ми помогнал малко?

Тад затвори списанието, взе Уил и тръгна към детската стая след Лиз, която държеше Уенди.

Пълничкото телце на бебето бе приятно затоплено и тежичко. Уил, обвинил небрежно ръце около врата на Тад, оглеждаше с ококорени очи всичко наоколо с обичайното си любопитство. Лиз сложи Уенди на едната маса за смяна на пелени, а Тад сложи Уил на другата. Смениха подгизналите пелени със сухи, като Лиз се справи малко по-бързо от Тад.

— Е, писаха за нас в „Пийпъл“ и с това всичко приключва, нали?

— Да — усмихна се Лиз. Усмивката ѝ не му се стори съвсем искрена, но той си спомни за своя пристъп на смях и реши да не пита повече. Понякога не беше съвсем сигурен в нещата. Тази неувереност беше нещо като психологически аналог на физическата му непохватност. В такива случаи започваше да досажда на Лиз. Тя рядко му се сопваше, но ако прекалеше, той виждаше умора в очите ѝ. Какво му беше казала? „Много навътре взимаш нещата.“

Закопча безопасната игла, като придържаше с една ръка Уилям, който се въртеше насам-натам с явното намерение да се изтърколи от масата и да се пребие.

— Бр-р-р-р! — възкликна Уилям.

— Да — съгласи се Тад.

— Диви-и-и! — извика Уенди.

— И в това има смисъл — поклати глава Тад.

— Хубаво е, че е мъртъв — внезапно каза Лиз.

Тад вдигна глава, размисли за момент и кимна. Нямаше нужда да уточняват кого имаха предвид. И двамата знаеха.

— Да.

— Не го харесвах особено.

„Много мило от твоя страна, особено като се отнася за съпруга ти“ за малко да й каже Тад. Но в думите й нямаше нищо странно, защото тя всъщност не говореше за него. Начинът на писане не беше единствената съществена разлика между него и Джордж Старк.

— Аз също — рече Тад. — Какво ще вечеряме?

ВТОРА ГЛАВА

ДОМЪТ СЕ РАЗПАДА

1.

Същата нощ Тад сънува кошмар. Събуди се почти разплакан и разтреперан като кутре оставено навън в буря. Джордж Старк се явяваше в съня му, но не като писател, а като агент по недвижими имоти. В съня Старк стоеше през цялото време зад гърба му, така че за Тад той беше само един глас и една сянка.

2.

В справката за автора, изготвена за издателството „Даруин Прес“, която Тад бе написал преди да започне работа върху „Оксфордски блус“, втората грандиозна творба от Джордж Старк, се споменаваше, че Старк кара „пикап от хиляда деветстотин шестдесет и седма година на компанията «Дженеръл мотърс», който се крепи само благодарение на божията воля и на грунда.“ Обаче в съня на Тад двамата пътуваха в едно мъртвешки черно Торонадо. Тад разбра, че е сбъркал с пикапа. Точно тази катафалка с реактивен двигател беше за Старк.

Задницата на колата бе издигната. Торонадото не беше кола за агент по недвижимите имоти. То по-скоро подходеше на някой долнопробен гангстер. Докато вървяха към някаква къща, която Старк кой знае защо искаше да му покаже, Тад погледна през рамо към колата. Помисли си, че ще види Старк и страхът като студено острие прониза сърцето му. Но Старк се бе преместил зад другото му рамо така бързо и безшумно, че Тад изобщо не бе го усетил. Единственото, което успя да види бе колата, приличаща на блестящ стоманен тарантул на слънцето. На издигнатата ѝ задна броня имаше лепенка с надпис „жестоко копеле“. От ляво и от дясно на надписа имаше череп с пресечени кости.

Къщата, към която го водеше Старк бе всъщност дома на Тад. Това не беше зимната къща в Лъдлоу близо до университета, а лятната къща в Касъл Рок. Тя се намиреше на северния залив на езерото Касъл и до Тад достигаше тихото плискане на вълните. На малката полянка до алеята имаше надпис „Продава се“.

— Хубава къща, нали? — прошепна зад гърба му Старк. Гласът му бе и дрезгав и галещ, като езика на котарак.

— Това е моята къща — отвърна Тад.

— Грещиш. Собственикът на тази къща е мъртъв. Той уби жена си, а след това и себе си. Натисна спусъка, трас-фрас и готово. Имал си човека такива наклонности. Не беше нужно да го познаваш много добре, за да го разбереш. Може да се каже, че доста му личеше.

„Това смешно ли ти се струва?“ щеше да го попита Тад. Струваше му се много важно да покаже на Старк, че не се страхува от него. Важно бе, защото в действителност Тад беше ужасен. Но преди да успее да произнесе думите една ръка с широка длан, по която не се виждаха никакви линии се протегна над рамото му и раздрънка връзка ключове пред лицето му. А може би само му се стори, че няма линии, тъй като пръстите бяха свити и хвърляха сянка върху дланта.

Но Старк не раздрънка ключовете. Иначе Тад щеше да се престраши и да проговори. Може би дори щеше да блъсне ръката му, за да покаже, че не се страхува от този ужасяващ човек, който упорито го следваше по петите. Но ръката вече насочваше ключовете право към Тад и щеше да ги забие в лицето му, ако Тад не ги сграбчи.

Тад пхна един от тях в ключалката на входната врата от гладко дъбово дърво с кръгла дръжка и с месингово чукче, което приличаше на малка птичка. Ключът се превъртя леко, което бе странно, защото това не бе обикновен ключ. Той бе прикачен със стоманена жица към една връзка с шперцове, каквито носят крадците.

Тад хвана дръжката и я завъртя. В този миг дървото на обкованата с метал врата сякаш се сви и се разцепи след поредица от взривове като от малки бомбички. В новопоявилите се процепи между дъските проблесна светлина. Вдигнаха се облаци прах, чу се изщракване и едно парче от металната украса падна с трясък на прага в краката на Тад. Той пристъпи вътре.

Не искаше да влиза. Искаше да остане на площадката и да обсъди нещата със Старк. Искаше дори да му се противопостави и да го попита защо по дяволите прави това. Да влезе в къщата, бе за Тад по-страшно дори от самия Старк. Но това бе сън и при това лош сън, а същността на лошите сънища според Тад беше в това, че те не могат да бъдат контролирани. Усещането бе подобно на возенето на влакче в лунапарк. След като изкачи поредната стръмнина, то се спуска стремглаво надолу и се забива в някоя тухлена стена, където разбитата ти глава заприличва на размазана буболечка.

Познатият коридор сега му се струваше непознат, почти враждебен, защото липсваше едно аленочервено килимче, което Лиз се канеше да смени. И макар това да бе една съвсем незначителна подробност от съня му, по-късно Тад все се връщаше към нея, може би защото тя бе ужасяващо реална — ужасяваща и извън контекста на

съня му. Как може да се търси сигурност в един живот, ако липсата на нещо толкова дребно като едно килимче в коридора е в състояние да те накара да изпиташ объркване, тъга и страх. Не му се нравеше ехото от собствените му стъпки по дъсчения под, защото то потвърждаваше думите на негодника, който вървеше по петите му, че къщата бе необитавана и в нея тегнеше само усещането за застинала пустота. Не му се нравеше и защото ехото предвещаващо загуба и ужасно нещастие.

Искаше да се обърне и да избяга, но не можеше, защото Старк стоеше зад гърба му. Тад знаеше, че той държи съгваемия бръснач със седефена дръжка на Алексис Машин, същия, с който любовницата на Алексис бе изографисала лицето му в края на „Пътят на Машин“.

Ако Тад се обърнеше сега, Джордж Старк на свой ред щеше да си послужи с бръснача.

В къщата нямаше никой. Освен килимчето, мокета в хола също липсваше, но всички останали мебели си бяха на мястото. Имаше ваза с цветя на масичката от чамово дърво в края на коридора. Ако човек тръгнеше направо, влизаше в хола с високия таван и с остъклената стена, която гледаше към езерото, а ако завиеше надясно, се озоваваше в кухнята. Тад докосна вазата. Тя избухна и сред облак щипещ керамичен прах се разпадна на парчета. Застоялата вода се разля, а шестте разцъфнали градински рози повехнаха и посивяха още преди да цопнат в локвата от воняща вода. Тад докосна и масата. Дървото изпука и се разцепи на две, масата сякаш се свлече на голия дъсчен под.

— Какво си сторил с къщата ми? — извика Тад на мъжа зад гърба си, но без да се обръща. А и без да се обръща знаеше, че Старк държи същия бръснач, който Алексис Машин бе използвал за да смъква кожата на своите „бизнес конкуренти“, преди Нона Грифитс да си послужи с него върху собственото му лице, като го остави без едно око и с бузи разрязани на бели и червени късове.

— Нищо — отвърна му Старк, а Тад и без да го вижда, усети присмеха в гласа му. — Това, което става е твое дело, брато.

Озоваха се в кухнята.

Тад докосна печката и тя се разцепи на две с приглушен звън като ръждясала камбана. Пружините на реотаните изскочиха на всички страни като чудати спираловидни шапки понесени от вятъра.

Непоносимо зловоние се надигна от тъмната дупка на разцепилата се печка. Като се взря, Тад видя една пуйка. Месото се разлагаше и вонеше. Късове от него и черна течност се стичаха от корема на птицата.

— У нас долу наричаме това „смляно месо“ — отбеляза Старк.

— Какво искаш да кажеш? Къде е това „долу“?

— В Ендсвейл — отвърна спокойно Страк. — Последната спирка на всички влакове.

Той добави още нещо, но Тад не го чу. Чантата на Лиз беше на пода и Тад се препъна в нея. Хвана се за масата, за да не падне, а тя се разпадна на трески и стърготини. Блестящ пирон изхвърча в единия ъгъл и падна с остър металически звук.

— Стига! — извика Тад. — Искам да се събудя! Мразя да чупя неща.

— Ти винаги си бил най-непохватният, брато — каза Старк, сякаш Тад бе имал много братя и сестри и всичките грациозни като газели.

— Не съм такъв — отвърна му Тад с треперещ глас, който приличаше на скимтене. — Не съм непохватен и не чупя неща! Когато внимавам всичко е както трябва.

— Да... Толкова по-зле тогава, че престана да внимаваш — рече Старк с такъв невинен тон, сякаш само констатираше един факт.

Озоваха се в коридора към задния вход.

Тук беше Лиз. Седеше с изкривени навън крака в ъгъла до вратата, която водеше към бараката за дърва. Единия ѝ чехъл беше паднал. Носеше найлонови чорапогащи и имаше бримка. Главата ѝ беше наведена напред, така че тъмнорусата ѝ коса прикриваше лицето ѝ. Тад не искаше да го види. Така както преди малко нямаше нужда да вижда бръснача или острата като бръснач усмивка на Старк, така и сега, без да вижда лицето ѝ, Тад знаеше, че тя не спи, нито е в безсъзнание. Мъртва беше.

— Запали лампата, за да можеш да виждаш по-добре — каза Старк с все същия весел, непринуден глас. Ръката му се появи над рамото на Тад и посочи към фенерите, които Тад сам беше инсталирал. Бяха на електричество, но изглеждаха съвсем като истински — два ветроупорни фенера, поставени на дървена ос, които се включваха чрез реостат на стената.

— Не искам да гледам!

Искаше гласът му да звучи твърдо и самоуверено, но всичко това бе започнало да му действа на нервите. Думите излизаха накъсано, сякаш всеки момент щеше да се разциври. А това, което каза нямаше никакво значение, защото вече протягаше ръка към кръглия реостат на стената. Когато го докосна, сини електрически искри бликнаха на струи. Струите бяха така гъсти сякаш не светлина, а крем се стичаше между пръстите му. Кръглото, бежово копче на реостата почерня, изхвъркна от стената и прелетя през стаята като миниатюрна летяща чиния. Счупи малкия прозорец в другия край и се изгуби в дневната светлина, която бе добила зеленикав оттенък като потъмняла от времето мед.

Електрическите фенери блеснаха с неестествено силна светлина и дървената ос започна да се върти, а веригата — да се усуква. В стаята затанцуваха лудешки сенки. Шишетата на фенерите се разбиха и Тад бе посипан със стъкла.

Без да мисли, той скочи и сграбчи жена си, за да я измъкне преди да се скъса веригата и дървената ос да се строполи върху нея. Това желание да я спаси бе толкова силно и инстинктивно, че засенчи всичко друго, дори и факта, че бе мъртва. Ако Старк изтръгнеше Емпайър Стейт Бийлдинг из основите и го стовареше отгоре ѝ, това вече беше без значение. Поне за нея беше без значение.

Промуши ръцете си под мишниците ѝ и обхвана гърба ѝ. Тялото ѝ се свлече и главата ѝ се отпусна назад. Кожата на лицето ѝ започна да се пука като порцелана на крехка ваза. Мътните ѝ очи внезапно експлодираха. Противна, зелена течност, отвратително топла, опръска лицето му. Устата ѝ висна отворена и зъбите ѝ се изсипаха като бял водопад. Тад усети как удряха бузите и челото му. Езикът ѝ се откъсна и падна в скута му като кърваво парче змийско месо.

Тад започна да крещи, но само насън, а не в действителност и слава богу, защото иначе много щеше да изплаши Лиз.

— Не съм си разчистил сметките с тебе, копеле — рече Джордж Старк зад гърба му. Гласът му беше тих и студен като Касъл Лейк през ноември. В него вече не се усещаше усмивката. — Помни това! Не се опитвай да си играеш с мен, защото когато си имаш работа с мен...

3.

Тад се събуди внезапно. Лицето му бе мокро. Възглавницата, която конвулсивно бе притискал, също беше мокра от пот, а може би и от сълзи.

— ...трябва да знаеш, че си играеш с дявола — довърши фразата Тад, притиснал лице във възглавницата. Лежеше, треперейки, със свити до гърдите колене.

— Тад? — промълви Лиз някъде из дълбините на съня си. — Децата добре ли са?

— Добре са — успя да й отговори. — Аз... нищо. Спи.

— Добре, всичко... — Тя каза още нещо, но той не го чу, както не успя да чуе какво му каза Старк, след като му обясни, че къщата в Касъл Рок е Ендсвейл, последната спирка на всички влакове.

Тад лежеше на влажния от пот чаршаф и бавно отпускате възглавницата. Потри лице с ръка и зачака сънят да избледнее, а треската да отmine. Сънят го напускаше учудващо бавно. Поне не беше събудил Лиз.

Взираше се в тъмнината, без да мисли, без да се опитва да разгадае съня, само в очакване той да изчезне. След цяла вечност Уенди се събуди в съседната стая и започна да плаче, за да й сменят пелените. Уилям естествено се събуди само след няколко мига, решавайки, че и неговите пелени трябва да бъдат сменени, макар че Тад ги намери съвсем сухи.

Лиз се събуди веднага и вървейки като сомнамбул отиде в детската стая. Тад я последва, разсънен и за първи път благодарен, че близнаците имаха нужда от грижи през нощта. Поне през тази нощ. Той оправи Уилям, а Лиз — Уенди, без да разговарят. Когато се върнаха в леглото, Тад с облекчение усети, че може отново да заспи. Мислеше, че се е простил със спането за тази нощ. Когато се събуди от кошмара, пред очите му беше разлагащата се плът на Лиз и той си беше помислил, че никога вече няма да заспи.

„До сутринта ще изчезне, както всички сънища.“

Това беше последната му мисъл преди да заспи, но когато се събуди на следващата сутрин си спомняше и най-дребните

подробности от съня, въпреки че единствено спомена за изгубеното и самотно ехо от стъпките му бе запазил пълната си емоционална сила. Сънят му не избледня с времето, както всички сънища.

Този сън той запази в себе си, сякаш бе спомен за нещо наистина преживяно. Ключът, гладката длан, сухият, равен глас на Джордж Старк, който му казва, че не си е разчистил сметките с него и, че когато си имаш работа с такова жестоко копеле като него, все едно си имаш работа с дявола.

ТРЕТА ГЛАВА

ГРОБОВЕН БЛУС

1.

Шефът на тричленната бригада за поддръжка на зелените площи в Касъл Рок се казваше Стивън Холт, но всички в градчето го наричаха Гробаря. Хиляди малки градчета в Нова Англия са дали същия прякор на хората, които поддържат тревните площи. Като повечето от тях, Холт отговаряше за извършването на изключително много работа, още повече при такава малобройна бригада. Градът имаше две игрища: едното до железопътния мост между Касъл Рок и Харлоу, а другото в Касъл Вю. Имаше тревна площ и на централния площад, която трябваше да се засява през пролетта, да се подстригва през лятото и да се почиства от листа през есента. Да не говорим за дърветата, които трябваше да се кастрят, а понякога и отсичат, за поддръжката на естрадата и на пейките пред нея. Градът имаше и два парка: единият на Касъл Стрийм, близо до старата дъскорезница, а другият — при Касъл Фолс, където от незапомнени времена бяха заченати неизброимо много деца на любовта.

Той можеше да отговаря за всичко това и да си остане с името Стивън Холт до смъртта си. Но в Касъл Рок имаше три гробища и неговата бригада отговаряше и за тях. „Насаждането“ на клиентите е най-малката работа свързана с поддържането на едно гробище. Трябва да се седи, да се чисти с гребло, да се затревява. Трябва да се поддържа чистота. Трябва да се изхвърлят увехналите цветя и избледнелите знаменца след големите празници. Купища от боклуци оставаха след Деня на загиналите във войните (Последния понеделник от месец май. Бел. прев.). Четвърти юли (Националния празник на САЩ. Бел. прев.), Денят на майката (Втората неделя от месец май. Бел. прев.) и Денят на бащата (Третата неделя от месец юни. Бел. прев.) също създаваха много работа. От време на време трябваше да се почистват и

непристойните надписи, които хлапетата драскаха по надгробните плочи.

За това градчето, естествено, не го беше грижа. Единствено работата на Холт по „насаждането на клиенти“ му бе спечелила прякора. Майка му го беше кръстила Стивън, но го наричаха Гробаря Холт от деня през хиляда деветстотин шестдесет и четвърта, когато се захвана с тази работа. Така щяха да го наричат до смъртта му, дори и да сменеше междувременно работата си, което едва ли щеше да направи на шестдесет и една.

В седем часа сутринта на първи юни — един светъл ден в края на пролетта, Гробаря спря пикапа пред гробището Хоумланд и слезе, за да отвори желязната порта. Тя имаше ключалка, но я използваша само два пъти годишно — в нощта на абитуриентския бал и в деня на Хелуин. След като отвори портата, той подкара колата бавно по централната алея.

Тази сутрин беше тръгнал на разузнаване. Носеше бележник, за да отбелязва всички места в гробището, които се нуждаеха от работа в срок от началото на юни до края на третата седмица от месеца. Като свършеше с Хоумланд, щеше да отиде до гробището Грейс в другия края на града, а после и до гробището Стакпоул на кръстовището на пътя за Стакпоул и градското шосе номер три. Още същия следобед той и бригадата му щяха да започнат работа. Сигурно нямаше да имат много да вършат, защото най-тежката работа бяха приключили още в края на април. Това време Гробарят наричаше „голямото пролетно чистене“.

През тези две седмици на голямото чистене всяка пролет той работеше по десет часа дневно заедно с Дейв Филипс и Дийк Брандфорд, завеждащ отдела за държавно имущество в общинския съвет. Прочистваха запушените канали, запълваха с пръст браздите, които пролетните потоци бяха издълбали, изправяха надгробните камъни и паметници, наклонили се от издигането на почвата. През пролетта имаше хиляди, големи и малки задачи. Когато се прибереше вечер, Гробаря едвам държеше очите си отворени, докато успееше да си приготви вечеря и да изпие една бира, преди да се хвърли в леглото. Пролетното чистене винаги приключваше в един определен ден — деня, в който той почувстваше, че болката в кръста ще го убие.

Юнската работа не бе толкова тежка, но беше изключително важна. В края на месеца пристигаха летовниците на обичайните тумби, а заедно с тях и бившите жители на града с децата си, които се бяха преместили в по-топли или по-богати краища, но все още притежаваха собственост в града. За Гробаря тези хора бяха истински досадници. Те бяха в състояние да вдигнат страхотна олелия, ако беше отчупено едно от веслата на водното колело в дъскорезницата или ако надгробната плоча на чичо им Реджиналд случайно бе полегнала на една страна.

„Е, все пак идва зимата — помисли си той.“ Тази мисъл го успокояваше през всеки сезон, дори и през този, когато зимата беше само един далечен мираж.

Хоумланд беше най-голямото и най-красиво гробище. Централната алея беше широка почти колкото шосе. Пресичаха я четири по-тесни алеи от равно подстригана трева, широки колкото разстоянието между два коловоза. Гробарят продължи по централната алея, пресече първата и втората пътека и когато достигна до третата натисна спирачките.

— Ех, мама му стара! — извика той. Загаси колата и слезе. Тръгна надолу по пътеката към една дупка в земята на около петдесет фута вдясно от централната алея. Около дупката имаше кафяви буци и разпръснати купчинки пръст като шрапнели от избухнала граната.

— Проклети хлапетии!

Той застана до дупката и сложи едрите си, мазолести ръце на кръста. Каква свинщина. Вече няколко пъти му се беше налагало да почиства с бригадата, когато разни хлапаци се напиваха и решаваха да разкопаят нечий гроб посред нощ. Това обикновено им служеше за ритуално посвещаване. Вероятно бяха група глупави пубери, възбудени от луната, които се забавляваха по този начин. А доколкото Гробаря Холт знаеше, досега никой от тях не беше изравял ковчег или, пази боже, някой от мъртвите клиенти. Колкото и пияни да бяха, те обикновено издълбаваха дупка дълбока два-три фута. После играта им омръзваше и си тръгваха. И макар копаенето на дупки из местните гробища да бе грозна работа (освен за хора като Гробаря, които бяха упълномощени и на които им се плащаше за да заравят клиентите), поразите, които вършеха обикновено не бяха големи. Обикновено.

Този случай, обаче, беше необикновен.

Дупката имаше неясни очертания. Изобщо не приличаше на гроб с правоъгълна форма и добре оформени ъгли. Беше по-дълбока от тези, които изкопаваха пияните и пуберите, но не беше изкопана равномерно — накрая беше заострена и имаше конусовидна форма. Когато осъзна на какво всъщност прилича дупката, Гробаря усети как го пролазват студени тръпки по гърба.

Защото дупката приличаше на гроб, в който някой е бил заровен жив, след време е дошъл на себе си и сам, с голи ръце се е изровил от земята.

— О, я стига! — промърмори той. — Това е дяволска шега! Проклети хлапетии!

Трябва да беше шега. Тук нямаше ковчег, нито преобърнатата плоча. И в това нямаше нищо чудно, защото тук изобщо не беше погребвано тяло. Той знаеше това и без да сверява с подробната карта на гробището, закачена на стената в бараката с инструментите. Това беше част от шестте парцела, собственост на най-важния член на градската управа — Данфорт „Бъстър“ Кийтън. А само два от тези парцели бяха заети от клиенти — там лежах бащата и чичото на Кийтън. Но те бяха вдясно, а надгробните им плочи стояха изправени и непокътнати.

Гробаря помнеше този парцел много добре и поради друга причина. Точно тук поставиха фалшивия надгробен камък онези от Ню Йорк, които писаха за Тад Бомънт. Бомънт и жена му имаха лятна къща тук на Касъл Лейк. Дейв Филипс се грижеше за двора на къщата, а Гробарят му беше помагал миналата есен да насмолят пътя към къщата, преди да паднат листата и да се отвори много работа. А тази пролет Бомънт го бе попитал смутено дали може един фотограф да постави надгробен камък в гробището за една „нагласена снимка“, както сам се беше изразил.

— Ако не си съгласен, само кажи — беше му казал Бомънт, по-смутен от всякога. — И без това не е важно.

— Давайте... — му бе отвърнал учтиво Гробаря. Списание „Пийпъл“, значи?

Тад кимна.

— Гледай ти! Ама това наистина е нещо! Човек от нашия град в списание „Пийпъл“! Ще трябва да си го купя тоя брой.

— Не съм сигурен, че аз самият ще си го купя каза му Бомънт. —
Благодаря, мистър Холт.

Гробаря харесваше Бомънт, макар че беше писател. Гробаря бе стигнал само до девети клас и едва след два опита бе успял да вземе осми. А и не всеки в града го наричаше „мистър“.

— На ония от списанието сигурно им се иска да те снимат чисто гол с единия крак в някой изкопан гроб, а?

Бомънт се разсмя гръмогласно, което му се случваше рядко.

— Да, май точно това би им се искало — каза той и тупна Гробаря по рамото.

Фотографът се оказа жена, от типа, който Гробаря наричаше „висококласна курва от големия град“. В този случай големият град беше Ню Йорк. Тя ходеше така, сякаш някой ѝ бе вкарал по едно вретено отпред и отзад и го въртеше с бясна скорост. Бе наела едно комби от летището в Портланд и така го бе натъпкала с фотографска апаратура, че беше цяло чудо как бе останало място за нея и за асистента ѝ. Ако колата се окажеше препълнена и тя трябваше да избира между асистента и фотоапаратите, Гробаря беше сигурен, че щеше да разкара оня педераст от Ню Йорк и щеше да му се наложи да пътува на стоп до летището.

Бомънтови, които дойдоха със собствената си кола и паркираха зад комбито, изглеждаха едновременно смутени и развеселени от жената. Те явно идваха при „висококласната курва“ по собствена воля. Гробаря допусна, че се забавляваха достатъчно и това надделяваше над смущението им. И все пак се намеси, пренебрегвайки презрителния поглед на фотографката.

— Всичко наред ли е, мистър Бомънт?

— Боже мой, не, но се надявам, че ще се оправи — отвърна той и му смигна. Гробаря на свой ред му отговори с намигване.

След като му стана ясно, че Бомънтови възнамеряваха да се оставят в ръцете ѝ, Гробаря се настани да гледа. И той, като всеки друг, можеше да оцени едно безплатно шоу. Жената бе донесла, набутан сред останалия ѝ багаж, голям фалшив камък. Той беше объл, старомоден и приличаше повече на тези от комиксите на Чарлз Адамс, отколкото на истинските камъни, които Гробаря бе поставял напоследък. Тя се засуети около него, карайки асистента ѝ да го намества отново и отново. Гробаря се намеси веднъж, за да попита

дали може да им бъде от помощ, но тя му отвърна с онзи противен, нюйоркски тон:

— Не, благодаря.

Гробаря се оттегли. Най-накрая всичко стана така, както тя го искаше. Нареди на асистента да нагласи осветлението. Това отне още около половин час. През цялото това време Бомънт стоеше и гледаше, като само от време на време потриваше малкия, бял белег на челото си по онзи странен, свойствен за него начин. Очите му особено бяха впечатлили Гробаря.

„Човекът си прави своите си снимки — помисли си той. — И сигурно са по-хубави от нейните, а отгоре на това и ще траят по-дълго. Сега ѝ взима мярката, за да я опише в някоя книга някой ден, а тя хич няма и да се познае.“

Най-сетне жената бе готова да направи няколко снимки. Накара Бомънтови да си стиснат ръцете над гроба поне десет пъти, а онзи ден беше доста студеничък. Заповядваше им точно като на своя писклив и превзет асистент. С дразнещ и лаещ глас тя им заповядваше да повтарят и потретят снимките, защото светлината не била както трябва, или лицата им били излезли накриво, или защото тя бе станала тая сутрин със задника нагоре. Гробаря все очакваше мистър Бомънт, който, както се говореше, не беше от най-търпеливите, да избухне. Но мистър Бомънт, а и жена му явно по-скоро се забавляваха, отколкото да се дразнят. Те просто изпълняваха всичко, което „висококласната курва от големия Ню Йорк“ им заповядаше да направят, макар че денят беше студен. Гробаря си помисли, че ако беше на тяхно място, нямаше дълго да изтърпи дамата. Най-много петнадесет секунди.

Точно тук, на мястото на тази глупава дупка, бяха поставили фалшивия надгробен камък. Ако му бяха нужни допълнителни доказателства за това, още можеха да се видят кръглите следи в земята, които бяха останали от токчетата на фотографката. Личеше си, че е от Ню Йорк. Само една мадама от Ню Йорк може да се появи с високи токчета през дъждовния сезон и да марширува из някакво гробище, правейки снимки. Ако и това не е...

Мислите му се прекъснаха и отново го обхвана това усещане за студ. Докато оглеждаше избледнелите следи от високите токчета на фотографката, погледът му случайно попадна върху други, по-пресни следи.

2.

Стъпки? Това стъпки ли са?

Разбира се, че не са. Откачалките, които са изкопали гроба са хвърлили пръстта малко по-надалече. Това е всичко.

Но това не бе всичко и Гробаря добре го разбираше. Преди да се приближи до първата купчинка пръст върху зелената трева, той вече бе видял отпечатък от обувка в пръстта до самата дупка.

Значи има следи от обувки. И к'во от това? Да не мислиш, че който е копал, се е носил из въздуха с лопата, като Карлсон, който живее на покрива?

Има хора на този свят, които лесно се самозалъгват, но Гробаря не беше от тях. Този неравен, насмешлив, вътрешен глас не можеше да заличи това, което виждаше с очите си. Той бе преследвал и ловил диви животни цял живот и този знак му бе съвсем ясен. А му се искаше да не е така.

Тук, в купчината пръст до гроба имаше не само отпечатък от стъпка, но и друга кръгла следа, голяма колкото супена чиния. Тази падинка беше вляво от стъпката. От двете страни на стъпката и падинката имаше бразди в пръстта. Те явно бяха следи от пръсти, които са се плъзнали, преди да успеят да се вкопчат здраво в пръстта.

След първата стъпка той видя следа от още една. По-нататък, в тревата се виждаше част от трета. Следата се беше образувала върху парче пръст, отлепило се от подметката на обувка. Пръстта е била влажна и затова отпечатъкът се бе запазил, както и при другите три или четири, които бе забелязал първоначално. Ако не беше дошъл толкова дяволски рано сутринта, когато тревата е още влажна, слънцето щеше да е изсушило пръстта и тя щеше да се е разпаднала на малки частички, които нямаше да му направят никакво впечатление.

Да беше дошъл по-късно, да беше отишъл първо до гробището Грейс, както бе възнамерявал, когато тръгна от къщи!

Но не бе станало така и толкоз. Следите от стъпки се губеха на около четири метра от (гроба)

от дупката в земята. Гробаря обаче подозираше, че в росната трева се виждаха още отпечатъците и си помисли, че ще трябва да

провери, макар да не му се искаше особено. Засега насочи поглед отново към най-ясните следи в малката купчинка пръст до дупката.

Бразди оставени от пръсти, кръгла следа пред тях и отпечатък от стъпка до кръглата следа. Какво значеше тази група от фигури?

Гробаря едва си зададе въпроса, когато отговорът изникна в съзнанието му като онази тайнствена дума в шоуто на стария Гручо Маркс „Да заложеш живота си“. Видя всичко така ясно, сякаш е бил тук, когато се беше случило. Прииска му се повече да няма нищо общо с тази работа. Всичко това беше прекалено зловещо.

Гледай, значи! Седи си човек в една новоизкопана дупка в земята.

Да, ама как е попаднал там?

Кой е изкопал дупката — той или някой друг? А защо корените изглеждаха разкъсани и извити сякаш някой бе разравял пръстта с голи ръце, а не я бе разрязвал с лопата?

Да остави въпросите. Да ги остави настрана. По-добре беше да не мисли за тях. Ще се ограничи до това, че някакъв човек стои в дупка, която е твърде дълбока, за да може да излезе от нея по друг начин освен със скок. Какво прави той? Поставя длани върху най-близката купчина пръст и се повдига на ръце. В това няма нищо трудно, ако човекът не е дете, а възрастен мъж. Гробаря погледна към ясните и добре очертани стъпки и си помисли: „Ако е било дете, значи има дяволски големи крака. Това е поне четиридесет и четвърти номер.“

Значи, изваждаш ръцете си и се повдигаш. През това време ръцете ти се плъзгат по неслегналата се пръст и затова впиваш пръсти, оставяйки тези къси бразди. Вече си извън дупката. Поставяш едното си коляно на земята и така се образува кръглата следа. Стъпваш до коляното с другия крак, за да уравниш тежестта си, ставаш и тръгваш. Просто като фасул.

Значи някой се е изровил от собствения си гроб и е отпрашил, така ли? Може би е огладнял докато си е лежал там долу и е решил да се отбие в закусвалнята на Нан, за да изяде един сандвич със сирене и да изпие една бира.

— По дяволите! Това не е гроб, а някаква шибана дупка в земята! — изрече той на глас и подскочи стреснат когато едно врабче изпиюка.

Да, това бе просто една дупка в земята и нищо друго. Нали сам беше казал така. Да, ама защо не се виждаха никакви следи от лопата? Защо имаше стъпки, които се отдалечаваха от дупката, а нямаше следи, които да водят към нея или такива около самата дупка, както се получава, когато човек копае и от време на време сам стъпва в пръстта, която е изкопал?

Зачуди се какво да прави. Един бог знаеше. Помисли си, че формално погледнато бе извършено престъпление, но престъпникът не можеше да бъде обвинен в обир на гроб, тъй като в парцелът, който бе разкопан, изобщо не е било заравяно тяло. Най-лошата дума, която можеше да се употреби в случая бе вандалщина. Ако към това можеше да се добави още нещо, Гробаря не искаше той да е този, който ще го направи.

Най-добре може би щеше да бъде да запълни дупката, да постави обратно буците пръст с трева, които бяха останали непокътнати, да постави още прясна трева където трябваше и да забрави за цялата работа.

„В крайна сметка никой не е бил погребван тук,“ каза си той за трети път.

В съзнанието му проблесна за миг спомена за онзи дъждовен ден. Боже мой, та онзи надгробен камък изглеждаше съвсем като истински! Докато хилавият асистент го разнасяше насам-натам, ясно се виждаше, че е фалшив, но когато го нагласиха с изкуствените цветя отпред, можеше да се закълне, че е истински и че там наистина има някой...

Чувстваше се така, сякаш по ръцете му са полазили мравки.

„Айде стига вече!“ каза си строго и когато врабчето се обади отново, Гробаря се зарадва на не особено приятния, но съвсем истински и съвсем обикновен звук.

— Върви си писукай, майка — рече той и отиде до последния отпечатък от стъпка.

Както и очакваше, по-нататък в тревата се виждаха и други следи. Те бяха на голямо разстояние една от друга. Както ги гледаше, Гробаря си помисли, че човекът надали е бягал, но явно беше, че не си е губил времето. На четиридесет ярда, той забеляза още нещо, което показваше откъде е минал. Там беше преобърнатата голяма кошница с цветя. Въпреки че не се виждаха следи чак дотам, кошницата явно се

бе озовала на пътя на човека. Онзи е можел да я заобиколи, но не го е направил. Просто я беше ритнал и продължил по пътя си.

Според Гробаря Холт, с хора, които вършеха такива работи човек не трябваше да си има вземане-даване, освен ако не му се налагаше.

Онзи е прекосил гробището по диагонал, вървейки към ниската стена, която отделяше гробището от главния път. Явно е бил човек, който е имал работа за вършене.

Макар Гробаря да нямаше богато въображение, точно както и не умееше да се самозалъгва, (а тези неща са свързани), той видя за миг мъжа. Наистина го видя: един едър мъжага с големи крака крачи в тъмнината през тихото убежище на мъртвите. Стъпва уверено и твърдо с големите си крака, рита кошницата с цветята, която му се изпречва на пътя, ей така, в движение. Тоя не беше от страхливите, не, по никой начин не беше от страхливите. Защото ако имаше живи същества в гробището, а някои хора вярваха в това, то те щяха да се страхуват от него. А той си вървеше, крачеше и бог да е на помощ на онзи мъж или жена, който се изпречеше на пътя му.

Птичката пак се обади.

Гробаря подскочи.

— Забрави това, приятелче — промълви той на себе си отново. — Просто запълни шибаната дупка и хич не го мисли!

Той наистина я запълни и възнамеряваше да забрави всичко, но късно същия следобед Дийк Бранфорд го откри в гробището на шосето за Стакпоул и му съобщи новината, че Хомър Гамаш е бил намерен рано сутринта на шосе номер тридесет и пет на една миля от Хоумланд. Цял ден градчето горяло в треска от предположения и слухове.

Тогава, без особено желание, Гробаря Холт отиде да разговаря с шерифа Пангборн. Той не знаеше дали дупката и следите имаха нещо общо с убийството на Хомър Гамаш, но реши, че е най-добре да каже това, което знае и да остави да намерят отговора тези, на които им плащаха за това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СМЪРТ В МАЛКИЯ ГРАД

1.

Касъл Рок бе град с лош късмет. Поне така беше през последните години.

В потвърждение на старата пословица, че нещастieto никога не идва само, доста злини бяха сполетели Касъл Рок през последните седем или десет години. Нещата, които се случиха, бяха толкова ужасни, че за тях писаха дори големите, национални вестници.

Джордж Банърман бе шериф по онова време. Големия Джордж, както нежно го наричаха, нямаше да може да разследва случая с Хомър Гамаш. Той бе преживял първото нещастие — поредица от изнасилвания и удушвания извършени от един от собствените му подчинени. Две години по-късно той самият умря от ухапванията на едно бясно куче на градския път номер три. Но това не бяха просто ухапвания. Кучето буквално го бе разкъсало на парчета. Тези два случая бяха изключително странни, ала такъв е и животът. Той е странен и тежък, а често придружен от лош късмет.

Новият шериф още не се беше установил в града по време на споменатите събития. Алън Пангборн бе шериф от осем години, но бе решил, че ще се нарича новият шериф поне до две хилядната година, в случай че, както казваше на жена си, му издигаха кандидатурата и го преизбираха на този пост дотогава. До хиляда деветстотин и осемдесета година той бе работил в контрола на автотранспорта в един малък, но разрастващ се град в северната част на щата Ню Йорк, недалеч от Сиракюс.

Сега, докато гледаше премазаното тяло на Хомър Гамаш в канавката до шосе номер тридесет и пет, внезапно му се прииска да не се беше местил. Явно злините не бяха свършили със смъртта на Големия Джордж Банърман.

Я, стига! Ти не би искал да бъдеш никъде другаде на тая земя. Не казвай, че искаш това, защото тогава лошият късмет наистина ще те съпътства навсякъде. Този град е едно чудесно място за Ани и за момчетата, а и за тебе също. Тогава що не престанеш с тези мисли?

Добър съвет. Пангборн бе открил, че умът му винаги даваше много добри съвети на нервната му система, но тя никога не ги следваше. Нервите му се съгласяваха: Да, господине, съвсем вярно е това, което казвате. Обаче пак си оставаха опънати до скъсване.

И все пак трябваше да му се случи нещо подобно, нали? Откакто бе шериф, бе събрал остатъците на около четиридесет трупа от градските шосета, бе разтървал безброй сбивания, бе се сблъскал с може би над сто случая на малтретиране на жени и деца. А колко бяха случаите, за които не беше съобщено в полицията? Но в тоя живот нищо не се губи. Що се отнася до убийствата, той бе имал необичайно лека служба, и то в град, който до неотдавна се славеше със свой собствен масов убиец. По негово време се бяха случили само четири убийства като само един от извършителите — Джо Родуей, избяга след като пръсна черепа на жена си. Тъй като Пангборн донякъде познаваше убитата дама, той изпита почти съжаление, когато получи телекс от полицията в Кингстън, Роуд Айлънд, че са задържали Родуей.

Второто бе непредумишлено убийство при автомобилна катастрофа, а останалите два случая бяха съвсем ясни. Това бяха убийства със средна степен на жестокост, едното извършено с нож, а другото — с юмруци. Последното убийство бе в резултат на побой над съпругеска половинка, който бе отишъл твърде далеч. Отличаваше го само една подробност: съпругата бе пребила до смърт мъртвопияния си съпруг, като с последния фатален удар му го бе върнала тъпкано за двадесетте години тормоз. Когато я задържаха, по тялото ѝ още имаше синини след последния ѝ побой. Пангборн изобщо не се възпротиви, когато съдията я осъди само на шест месеца затвор и още на шест години под гаранция. Съдията Пендър трябваше да ѝ даде някаква присъда, защото щеше да е неразумно да ѝ връчи медала, който тя всъщност заслужаваше.

Пангборн бе установил, че в живота, убийството в малкия град рядко прилича на описанията в романите на Агата Кристи, където седем души по ред намушкват лошия, стар полковник Сторпинг

Гойтър в къщата му до тресавището в Пъдълбионмарш по време на някоя мрачна, зимна буря. Пангборн знаеше, че в истинския живот, когато пристигнеш на местопрестъплението, заварваш извършителя да гледа трупа, чудейки се какво по дяволите е извършил и как е успял да загуби контрол с такава смъртоносна скорост. Дори и ако извършителят бе тръгнал нанякъде, обикновено не бе отишъл далеч. Обикновено имаше двама или трима очевидци, които можеха да кажат точно какво се е случило, кой го е извършил и къде е отишъл. Отговорът на последния въпрос обикновено бе — в най-близката кръчма. Като правило убийството в малкия град бе елементарно, жестоко и безсмислено.

Като правило.

Но правилата са измислени, за да се нарушават. Нали нещастieto никога не идва само? Понякога убийствата извършени в малките градчета не могат да бъдат разрешени отведнъж. Такъв беше и случаят с това убийство.

Пангборн можеше и да почака със заключенията си.

2.

Офицерът Норис Риджуик се върна от дежурната полицейска кола, паркирана зад тази на Пангборн. В топлия пролетен въздух се разнасяше пукането на радиостанциите от двете коли.

— Рей тръгнал ли е? — попита Пангборн. Рей Ван Алън беше областният следовател и лекар криминалист.

— Да — отвърна Норис.

— А жената на Хомър? Някой съобщил ли й е вече?

Докато говореше, Пангборн гонеше мухите от извърнатото нагоре лице на Хомър. С изключение на издадения клюновиден нос, не беше останало много от него. Ако не беше протезата му и парчетата от златните му зъби по предницата на ризата му, Пангборн се съмняваше, че и майка му би го познала.

Норис Риджуик, който много приличаше на шерифа Барни Файф от шоуто на Анди Грифит, затътри крака, загледан в обувките си така, сякаш изведнъж му се бяха сторили много интересни.

— Ами... Джон е дежурен във Вю, а пък Анди Клътърбък е в Обърн, в районния съд...

Пангборн въздъхна и се изправи. Гамаш беше на шестдесет и седем години. Беше преди да умре. Живееше с жена си в една малка, спретната къща до старото железопътно депо на около две мили оттук. Децата им бяха пораснали и бяха напуснали дома. Мисис Гамаш се бе обадила почти разплакана рано сутринта в офиса на шерифа. Събудила се към седем и открила, че Хомър, който понякога спял в детската стая, защото тя хъркала, изобщо не се е прибирал предишната нощ. Тръгнал в седем часа вечерта, както обикновено, за да играе боулинг и трябвало да се прибере до полунощ или най-късно до дванадесет и половина. Но всички легла били непокътнати, а и пикапа му не бил нито на двора, нито в гаража.

Шийла Бригам, дежурната диспечерка, предаде разговора по радиото на шерифа Пангборн. Той се обади на мисис Гамаш от автомата при бензиностанцията на Сони Джакетс Съноко, където зареждаше с бензин.

Мисис Гамаш му даде данните за пикапа, които му трябваха. Той бе „Шевролет“ от хиляда деветстотин седемдесет и първа, бял на цвят, с кафяв грунд по ръждясалите места и с регистрационен номер 96529Q, щата Мейн. Шерифът предаде информацията по радиото на своите хора в околността, но те бяха само трима, тъй като Клът даваше показания в Обърн и каза на мисис Гамаш, че ще ѝ се обади щом научи нещо. Не се разтревожи особено. Гамаш обичаше да си пийва бира, още повече, когато ходеше на боулинг, но не се самозабравяше. Ако си беше пийнал повече, за да може да се върне здрав и читав вкъщи, сигурно щеше да остане да преспи на дивана у някой от своя отбор.

Обаче, възникваше един въпрос. Ако Хомър бе решил да остане да преспи у някого, защо не се беше обадил на жена си? Не знаеше ли, че тя ще се тревожи за него? Е, било е късно и може би не е искал да я безпокои. Това беше едната възможност. А другата, по-добрата възможност беше, че е звънял, но тя е спяла дълбоко, вратата на спалнята е била затворена и тя не е чула телефона. А и хъркането ѝ сигурно е било мощно като бръмчащия двигател на кола, която профучава със седемдесет мили в час.

Пангборн приключи разговора с разтревожената жена, с мисълта, че съпругът ѝ ще се прибере до единадесет часа най-късно, засрамен и махмурлия. Елен щеше да смърми стария гуляйджия, когато си дойдеше в къщи. А Пангборн щеше да го похвали, задето е проявил разум да не изминава разстоянието от тридесет мили между Саут Парис и Касъл Рок под влиянието на алкохола.

Около половин час след обаждането на Елен Гамаш, Пангборн осъзна, че не бе преценил съвсем точно обстановката. Ако Гамаш бе останал да преспи у приятел, то сигурно го правеше за първи път. Иначе жена му сама би допуснала тази възможност или поне би изчакала, преди да се обади на шерифа. Но Хомър Гамаш бе твърде старичък, за да променя навиците си, помисли си Алън. Ако е останал да преспи някъде, то трябва да го е правил и друг път, обаче обаждането на жена му показва, че не е. Ако се е прибирал поркан с колата преди, така би постъпил и снощи... ама не е направил така.

„Значи, на старото куче му е дошла нова идея — помисли си Алън. — Случва се. Или може би просто е пил повече от обикновено. По дяволите, може и да е пил колкото обикновено, но да се е напил повече от обикновено. Казват, че така се случва с времето.“

Алън се опита да забрави Хомър Гамаш поне за момента. Бюрото му беше затрупано с разни бумаги, а той седеше, търкаляше един молив напред-назад и мислеше за стареца, който бе неизвестно къде с пикапа си, стареца с късоподстриганата коса и с изкуствената ръка. Истинската си ръка бе загубил на едно място, наречено Пюсън, където се бе водила необявена война, по времето, когато сегашните ветерани от вьетнамската война са били още в пелени. Но тези мисли с нищо не допринасяха да намалее купчината доклади на бюрото му или пък да бъде открит Гамаш.

Тъкмо се беше запътил към уютната стая на Шийла Биргам, за да й каже да се свърже с Норис Риджуик, да не би той да е открил нещо, когато самият Норис се обади. Това, което той докладва, засили тревогата на Алън и го накара да изтръпне. Стомахът му се сви и той усети как се вцепенява.

Алън се надсмиваше над онези, които говориха за телепатията и предчувствията по радиото. Надсмиваше се, но предчувствието бе станало неразделна част и от неговия живот, макар че той самият не съзнаваше, когато се позоваваше на него. Ако някой го попиташе какво си бе помислил в онзи момент за Хомър Гамаш, Алън би отговорил:

„Когато Норис се обади, тогава вече знаех, че старецът е зле или че мъртъв. Второто беше по-вероятно.“

3.

Норис случайно спря пред фермата, на Арсенолтови, на шосе тридесет и пет, на около миля южно от гробището Хоумланд. Тогава той дори не си помисли за Хомър Гамаш, въпреки че къщата на Хомър се намираше на по-малко от три мили от Арсенолтови. Ако се беше прибрал по обичайния си път предишната вечер, Хомър трябваше да е минал покрай Арсенолтови. Според Норис едва ли някой от Арсенолтови беше видял Хомър предишната нощ, защото ако това беше така, той щеше да се е прибрал жив и здрав у дома само десетина минути по-късно.

Норис се отби във фермата на Арсенолт, защото те поддържаха най-добрата сергия за пресни зеленчуци в трите града. А той беше от тези рядко срещани ергени, които обичаха да готвят. Напоследък страшно му се беше приял зелен фасул. Искаше да разбере кога Арсенолтови ще имат за продан. След известен размисъл, той попита Доли Арсенолт дали е виждала пикапа на Хомър предишната нощ.

— Знаеш ли, странно е, че ме питаш — отвърна мисис Арсенолт — защото го видях късно снощи... или не,... сега като се замисля, беше в ранните часове, защото още вървеше предаването на Джими Карсън, ама беше към края си. Щях да си сипя още една купичка сладолед и да погледам малко от шоуто на Дейвид Летерман преди да си легна. В последно време не спя добре, а и онзи мъж отсреща на пътя ми действаше на нервите.

— Какъв беше този мъж, мисис Арсенолт? — попита Норис, внезапно заинтригуван.

— Не знам — просто някакъв човек. Не ми хареса как изглеждаше. Едва го виждах в тъмното, обаче никак не ми хареса. Как ти се струва това, а? Знам, че не звучи хубаво, обаче лудницата на Джинипър Хил изобщо не е далече и когато видиш сам мъж на пътя почти в един през нощта, може да се изплашиш, пък дори и мъжът да е облечен в костюм.

— Какъв костюм... — подхвана Норис, но беше съвсем безсмислено. Мисис Арсенолт, която си обичаше приказката, продължи безмилостно да залива Норис Риджуик със словесен

водопад. Той реши да я остави да приказва, като се опитва да извлече някое и друго ценно сведение. Извади бележник от джоба си.

Този костюм — продължи тя — ме изплаши повече от всичко. Не ми изглеждаше нормално мъж да носи костюм по това време на денонощието, ако разбираш какво имам предвид. Сигурно не разбираш, сигурно си мислиш, че съм просто една изкуфяла бабешкера, а може би наистина съм изкуфяла бабешкера, но минута-две преди Хомър да се появи, ми се стори, че мъжът се приближава до къщата и станах да проверя дали вратата е заключена. Видях го, като погледна насам. Предполагам, че погледна, защото прозорецът още светеше, макар че беше късно. Може би ме виждаше, защото пердетата са прозрачни. Не можех да видя лицето му, защото снощи нямаше луна, а и не вярвам някога да прокарат улично осветление чак дотук, камо ли пък кабелна телевизия, като в града, но поне видях как извърна глава. След това тръгна да пресича улицата, поне мисля, че тръгна, или поне такива бяха намеренията му, нали разбираш, и си помислих, че ще дойде и ще почука на вратата, и ще ми каже, че колата му се е повредила, и ще поиска да ползва телефона, и се зачудих какво ще му кажа, ако наистина дойдеше и дали изобщо да му отворя вратата. Сигурно съм само една изкуфяла бабешкера, защото се сетих за онази поредица на Алфред Хичкок, където един луд, много симпатичен на вид, насече един с брадва и постави парчетата в багажника на колата си и накрая го хванаха само защото стопа му не работеше или нещо подобно. А от друга страна...

— Мисис Арсенолт, ако разрешите, бих искал да попитам...

— ... не ми се иска да бъда като филистимлянина, сарацина, или гоморянина или който там беше, дето преминал на другата страна на пътя — продължи мисис Арсенолт. — Нали знаеш, в историята за добрия Самарянин. Така че доста се бях поразтреперила, но си казах...

Дотогава Норис беше съвсем забравил за зеления фасул. Най-накрая успя да накара мисис Арсенолт да млъкне, като ѝ каза, че мъжът, който е видяла снощи, може да е свързан с едно „текущо разследване“. Накара я да се върне отначало и да му разкаже всичко, което е видяла, като остави настрана поредицата на Алфред Хичкок, а по възможност и притчата за добрия Самарянин.

Това, което Норис предаде по радиото на шерифа Алън Пангборн, бе следното: тя гледала нощното шоу по телевизията, а

мъжът ѝ и момчетата спели. Столът ѝ бил до прозореца, който гледал към шосе номер тридесет и пет. Щорите били вдигнати. Около дванадесет и тридесет или дванадесет и четиридесет тя погледнала навън и видяла един мъж на отсрещната страна на пътя... тоест на страната на гробището Хоумланд.

Откъде е дошъл мъжът — от гробището или от противоположната страна?

Мисис Арсенолт не могла да каже със сигурност. Струвало ѝ се, че е дошъл откъм гробището, което значи откъм града, но, тя не могла да каже, какво я накарало да мисли така. Първият път, когато погледнала през прозореца, видяла само пътя, но когато, преди да стане за сладоледа, погледнала за втори път, мъжът вече бил там. Просто стоял и гледал към осветения прозорец или вероятно, към нея. Тя си помислила, че ще пресече пътя или дори, че е тръгнал да пресича, но Алън по-скоро сметна, че мъжът просто си е стоял там, а на нея само така ѝ се е сторило, защото нервите ѝ са били изопнати. Тогава се появили фарове на билото на хълма. Когато мъжът в костюма видял приближаващите се фарове, той вдигнал палец — неизменният знак на стопаджията.

— Това беше колата на Хомър, с Хомър на кормилото — каза мисис Арсенолт на Норис Риджуик. — Отначало си помислих, че той ще продължи, както би направил всеки нормален човек, който види стопаджия посред нощ, но стоповете светнаха, мъжът се затича и седна на мястото до шофьора.

Мисис Арсенолт, която беше четиридесет и шест годишна, но изглеждаше с двадесет години по-стара, поклати побелялата си глава.

— Хомър трябва да е бил поркан, за да качи стопаджия толкова късно. Или е бил поркан, или трябва съвсем да е изглупял, но аз познавам Хомър от почти тридесет и пет години и той не е глупак.

Тя спря за момент и се замисли.

— Е... не съвсем.

Норис се опита да научи още подробности за костюма на мъжа от мисис Арсенолт, но не успя. Помисли си, че наистина е жалко, че уличните лампи свършваха до гробището Хоумланд, но малките градчета като Касъл Рок не разполагат с пари за повече.

Тя беше сигурна, че мъжът бил в костюм, а не в спортно сако или яке и че костюмът не бил черен, тоест може да е бил във всеки друг

цвят от спектъра. Мисис Арсенолт смяташе, че костюмът на стопаджията не бил чисто бял, но единственото, за което беше готова да се закълне беше, че не бил черен.

— Не ви карам да се заклевате, мисис Арсенолт — каза Норис.

— Когато човек разговаря с представител на реда по служебен въпрос, все едно, че говори под клетва — отвърна мисис Арсенолт, прилежно скръствайки ръце на гърдите си.

Така че това, което тя видяла, било как стопаджията се качва в колата на Хомър Гамаш около един без четвърт през нощта. Е, бихте си помислили вие, за това едва ли си заслужава да се вика ФБР-то. Но всичко придобива злокобно значение като прибавите факта, че Хомър взел стопаджията само на три мили от дома си и изобщо не се прибрал вкъщи.

Мисис Арсенолт беше права и за костюма. Не беше съвсем нормално да видиш стопаджия в храсталаците посред нощ, защото до един без четвърт скитниците обикновено си намират подслон в някой изоставен хамбар или селскостопанска барака. А при това и този бил облечен в костюм с вратовръзка. („Тъмен на цвят — каза мисис Арсенолт — но не ме карайте да се закълна в цвета, защото не мога да се закълна и няма да се закълна.“) Всичко звучеше все по-обезпокоително.

— Какво да правя сега? — попита Норис по радиото, след като приключи с доклада.

— Стой, където си — отвърна Алън. — Разправяйте си истории от филмите на Хичкок, докато дойда аз. Винаги са ми допадали.

Но едва успя да измине и половин миля, когато мястото на срещата му с Норис се промени на около миля на запад от фермата на Арсенолтови. Едно момче на име Франк Гавина, прибирайки се вкъщи от потока Стримър Брук, където рано сутринта отишло на риболов, забелязало два крака сред високите бурени от южната страна на шосе тридесет и пет. Изтичало в къщи и казало на майка си. Тя се обадила в полицията. Шийла Бригам предаде това съобщение на Алън Пангборн и на Норис Риджуик. Шийла спази изискванията да не се споменават никакви имена по радиото, защото много често дребосъците с големите радиостанции марка „Кобра“ или „Беъркат“ се включваха на честотата на полицейските съобщения. Но въпреки това, Алън усети по тона на Шийла, че тя се е досетила чии можеха да са тези крака.

Единственото хубаво нещо за цялата сутрин бе, че Норис бе успял да изпразни стомаха си, преди да пристигне Алън и бе проявил малко разум да повърне на северната страна на пътя, далеч от тялото и от вероятните следи около него.

— А сега какво? — попита Норис, прекъсвайки мислите му.

Алън въздъхна тежко и престана да гони мухите от останките на Хомър. И без това нямаше смисъл.

— Сега аз тръгвам, за да отида да кажа на Елен Гамаш, че е овдовяла рано тази сутрин. Ти стой тука при трупа. Опитвай се да прогониш мухите.

— Господи, шерифе, от какъв зор? И без това са страшно много, а той е...

— Мъртъв. Знам, виждам. Не знам защо. Струва ми се, че така е редно. Не можем да поставим ръката му на място, но можем поне да гоним мухите, за да не мърсят, това което е останало от лицето му.

— Окей — рече Норис примирено. — Окей, шерифе,

— Норис, не мислиш ли, че можеш да свикнеш да ме наричаш Алън, ако се опиташ? Ако се упражняваш достатъчно?

— Разбира се, шерифе.

Алън изръмжа и се обърна за един последен поглед към канавката. Когато се върнеше цялото място щеше да е оградено с жълти ленти, привързани към стойки със следния надпис: „ПРЕСТЪПЛЕНИЕ. НЕ ПРЕМИНАВАЙ!“ Щеше да е пристигнал областният следовател, както и Хенри Пейтън от Оксфордската щатска полиция. Фотографът и техниците от Отдела за углавни престъпления към Министерството на правосъдието също щяха да са пристигнали, освен ако не работеха по друг случай в района, но и така да беше, скоро щяха да дойдат. До един часа следобед лабораторията на колела към щатската полиция щеше да пристигне с експертите по съдебна медицина и с един специалист, който щеше да размеси гипс и да направи отливки от следите на гумите, стига Норис по една случайност или благодарение на известна съобразителност, да не ги бе заличил с гумите от собствената си кола. Алън неохотно си помисли, че по-вероятно бе първото.

И какво щеше да се окаже в крайна сметка? Ами това, че един пийнал старец бе спрял колата си, за да направи услуга на непознат. (Алън си представи как му е казал: „Скачай вътре, момче. Пътят ми е

само на около две мили, но ще те откарам поне малко по-нататък.“) А непознатият му се беше отплатил, като го пребил до смърт и му откраднал пикапа.

Алън смяташе, че мъжът в деловия костюм бе помолил Хомър да спре вероятно под претекст, че му се ходи по малка нужда и когато пикапът спрял, фраснал силно стареца, извлачил го от кабината и...

А-а-а, и тогава именно се случило ужасното. Истински отвратителното.

Алън погледна за последен път към канавката, където Норис Риджуик клечеше до кървавия къс месо, който преди е бил човек и търпеливо гонеше мухите от лицето на Хомър, размахвайки бележника си. Алън почувства, че стомахът му се преобръща отново.

Той си беше просто един старец, кучи сине, с единия крак в гроба и само с една ръка на всичкото отгоре. Един стар човек, чието единствено развлечение бе боулинга. Защо не го удари само веднъж и не го остави да си живее? Беше топла вечер, а дори и да беше хладно, той сигурно щеше да се оправи след това. Бас държа, че ще открием доста спирт в кръвта му. Така или иначе ще разгласим номера на колата. Така че, защо ти е трябвало да вършиш това? Човече, надявам се, че ще ми се отдаде възможност да те попитам.

Но имаше ли някакво значение точната причина? Не и за Хомър Гамаш. Вече не. Вече нищо не бе от значение за Хомър. Защото след като го фраснал веднъж в кабината, стопаджията го измъкнал навън и го довлачил до канавката, вероятно държейки го под мишниците. И без да му казват момчетата от Отдела по углавни престъпления, Алън много добре разбираше следите оставени от краката на Гамаш. Докато го влачил, стопаджията е открил недъга му и след като откъснал протезата от тялото на стареца, го пребил с нея до смърт на дъното на канавката.

ПЕТА ГЛАВА

96529Q

— Чакай малко, бе — рече на глас Уорън Хамилтън, полицейски служител от щата Кънектикът, макар че беше сам в дежурната кола. Бе вечерта на втори юни, около тридесет и пет часа след като бе открито тялото на Хомър Гамаш в един град в щата Мейн, за който Хамилтън не беше и чувал.

Той се намираше на паркинга на ресторанта „Макдоналдс“ на магистралата Уестпорт 195 в южната посока. Докато обикаляше пътищата на границата между щатите, Хамилтън си беше изработил навик да се отбива на паркингите на местата за хапване или на бензиностанциите. Ако се промъкнеше със загасени светлини до най-крайната редица коли в паркинга, можеше да направи някой добър удар. И не просто добър, някой направо страхотен удар. Когато усетеше, че му се е открила такава възможност, той много често си разговаряше сам. Тези монолози обикновено започваха с „Чакай малко, бе“ и след това продължаваха с някой израз като: „Дай на стария Хамилтън да го види тоя“ или „Как ли ще й се стори това на мамчето?“ Полицейският служител много си падаше да пита как ще й се стори това на мамчето, когато усетеше, че е попаднал на сочна следа.

— Я, да я проверим тая работа — промърмори той и тръгна на заден покрай едно „Камаро“ и една „Тойота“, която приличаше на отлежала конска фъшкия на осветлението от дъговите лампи, напомнящо блясъка на кована мед. Опа! Ето ти стар пикап на Дженеръл Мотърс, който на силната светлина изглеждаше оранжев, значи беше или бял, или светлосив.

Хамилтън включи фенера и го насочи към регистрационния номер. Според скромното мнение на полицейския служител Хамилтън, регистрационните номера ставаха все по-добри. Един по един отделните щати поставяха малки рисунки на номерата. Така човек може да ги идентифицира по-лесно през нощта, когато променящата се светлина преобразява истинските цветове в различни измамни нюанси. А най-ужасната светлина, която можеше да попречи да се

идентифицират номерата, се излъчваше от тези проклети: мощни, оранжеви лампи. Той не знаеше дали тези лампи спомагаха за осушаване на изнасилванията и кражбите с оръжие, за което бяха предназначени, но беше сигурен, че бяха затруднявали безброй пъти усърдните ченгета като него, в разчитането на номерата на откраднати превозни средства.

Малките рисунки доста улесняваха нещата. Статуята на Свободата си оставаше Статуята на Свободата и на слънчева светлина и в яркото осветление на шибаните меденооранжеви лампи. А независимо от осветлението Лейди Свобода означаваше Ню Йорк.

По същия начин и това шибано раковидно, което сега осветяваше с фенера, символизираше щата Мейн. Не беше нужно да напращаш очите си, за да разчетеш надписа „Курортна зона“ или да се опитваш да определиш дали това, което изглежда розово, оранжево или електрик е всъщност бяло. Просто гледаш за шибаното раковидно. Хамилтън знаеше, че то всъщност бе омар, но едно шибано раковидно, независимо как ще го наречеш си остава шибано раковидно. Сто пъти повече би предпочел да яде прясна свинска тор направо от кочината, отколкото да сложи едно от тези раковидни в устата си, но при все това много се радваше, че ги има.

Особено когато се търсеше раковидно върху регистрационен номер, както тази вечер.

— Как ли ще й се стори това на мамчето? — промърмори той и паркира полицейската кола. Взе планшета, който бе прикрепен с магнит към таблото точно над лоста за скорости и отгърна непопълнения формуляр, който всички ченгета поставят най-отгоре, за да прикрият „горещия списък“ (Не е нужно народът да наднича в списъка на номерата на колите, които особено интересуват полицията, докато ченгето, комуто принадлежи списъка, се е отбило за хамбургер или за да пусне набързо една вода в близката бензиностанция). Хамилтън плъзна палеца си надолу по листа.

Ето го: 96529Q, щата Мейн, родината на шибаните раковидни.

При първото си минаване покрай пикапа, полицейският служител Хамилтън бе установил, че в кабината няма никой. Имаше багажник за пушка, но пушка нямаше. Беше възможно, не вероятно, а възможно, някой да се крие в каросерията на пикапа. Възможно беше дори този някой да е взел пушката от багажника. По-вероятно бе,

шофьорът да си е отишъл отдавна или да си купува сандвич, но все пак...

— Има стари ченгета, има и смели ченгета, но няма стари, смели ченгета — тихо каза полицейският служител Хамилтън. Изгаси фенера и подкара бавно покрай редицата коли. Намали още на два пъти, за да освети номерата на други коли, но всъщност дори и не ги погледна.

Беше възможно на връщане от ресторанта или тоалетната, мистър 96529Q да забелязал, че Хамилтън оглежда откраднатия пикап, но ако видеше, че полицейският патрул продължава по-нататък, проверявайки и други коли, можеше и да не духне.

— Сигурното си е сигурно, жалкото си е жалко, на това поне, мили Боже, си ме научил — възкликна полицейският служител Хамилтън. Това беше един от любимите му изрази, почти толкова любим колкото „как ли ще се стори това на мамчето ти?“

Паркира колата на място, откъдето се виждаше пикапа. Обади се в базата, която беше на по-малко от четири мили нагоре по шосето и им каза, че е намерил пикапа, търсен от Мейн по някакво убийство. Поиска подкрепление и му бе отговорено, че то скоро ще пристигне.

Хамилтън не виждаше някой да се приближава към пикапа и реши, че няма да бъде прекалено самонадеяно от негова страна да се приближи предпазливо към колата. Всъщност, когато пристигнеха другите, щяха да го вземат за абсолютен пъзъл, ако го завареха да седи в тъмното през един ред от пикапа.

Слезе от полицейската кола и откопча ремъка на пистолета си без да го вади от кобура. Беше вадил пистолета си само два пъти по време на служба, но не беше стрелял нито веднъж. И сега не искаше да прави нито едното, нито другото. Приблечи се към пикапа под такъв ъгъл, че да може да наблюдава и него, по-специално каросерията и алеята към ресторанта. Спря когато видя мъж и жена да се запътват от ресторанта към един „Форд Седан“ в третия ред на паркинга и продължи едва, когато те се качиха в колата и се отправиха към изхода.

Хамилтън държеше дясната си ръка на приклада на пистолета, а лявата отпусната до бедрото си. Според скромното мнение на Хамилтън, служебните колани също ставаха все по-добри. Като момче, а и по-късно, той бе ревностен почитател на Батман, човекът прилеп, известен още като Кръстоносецът с наметалото. Според него, човекът прилеп бе една от причините да стане полицаи, макар че не беше

вписал тази дребничка подробност в заявлението си за работа. От всички принадлежности на Батман най-скъпо му беше не някое от оръжията, Батаранг (Бумеранг със специално острие. Бел. прев.) или Батпоул (Специална брадва. Бел. прев.), нито дори самия Батмобил (Кола с турбо двигател. Бел. прев.), а универсалният колан на Кръстоносеца с наметалото. Тази чудесна част от одеждите на Батман приличаше на малък магазин за подаръци. На него имаше по нещо за всеки случай: въже, очила за нощно гледане, няколко капсули с парализиращ газ. Служебният колан на Хамилтън далеч не беше толкова хубав, но от лявата му страна имаше три гайки, на които висяха три много полезни неща: един цилиндър, хранен с батерии, който носеше търговското название „Куче, чиба!“ Когато натиснеш червеното копче отгоре, „Куче, чиба!“ издава такъв ултразвуков вой, че и най-бесните булдози се превръщат в кротки агънца. До него висеше тенекиена кутия с газ под налягане от Мейс, който съответстваше на парализиращия газ на Батман. А на трето място, се намираше фенера с четири батерии.

Хамилтън измъкна фенера от гайката, включи го и прикри отчасти с ръка лъча светлина. Направи това без да откъсва дясната си ръка от приклада на пистолета. Стари ченгета и смели ченгета, но смелите ченгета не остаряват.

Той освети каросерията на пикапа. Освен къс брезент нямаше нищо друго. Каросерията, както и кабината, беше празна. През цялото време Хамилтън стоеше на благоразумно разстояние от пикапа с номера с раковидните. Това му бе станало навик и го правеше без дори да мисли. После се наведе и освети пространството под пикапа, единственото място, където можеше да се е скрил някой, който да му навреди. Но това беше малко вероятно. Все пак не му се искаше, когато хвърли топа, свещеникът да започне надгробното си слово с думите: „Скъпи приятели, днес сме се събрали, за да скърбим за неочакваната смърт на полицейския служител Уорън Хамилтън.“ Кофти работа, нали?

Освети открай докрай долната страна на пикапа, но не забеляза нищо друго освен един ръждясал заглушител, който в близко бъдеще щеше да се откачи, но, съдейки по дупките по него, шофьорът едва ли щеше да забележи.

— Мисля, че сме сами, мило — рече полицейският служител Хамилтън. Огледа около камиона за последен път, като обърна особено внимание на алеята към ресторанта. Не забеляза някой да го е забелязал и затова се приближи към страничното стъкло на кабината и освети вътре.

— Свети боже! — промърмори Хамилтън. — Как ли ще се стори на мамчето тая дивотия? — Сега беше благодарен, че оранжевите лампи осветяваха в ярка светлина паркинга и кабината, защото от тях моравия цвят на кръвта изглеждаше черен, така че тя приличаше по-скоро на разлято мастило.

— Карал е така? Исусе Христе! Целия път от Мейн е карал така? Как ли ще й се...

Насочи фенера си надолу. Седалката и пода приличаха на истинска кочина. Имаше бутилки от бира и безалкохолни, празни хартиени пликове от пържени картофи и свинско, кутии от големи хамбургери. Парче от нещо, което приличаше на дъвка запълваше една дупка на металното табло, където някога е било закачено радиото. Имаше купчина фасове без филтри в пепелника.

Но най-много от всичко имаше кръв.

По седалката имаше големи петна от кръв. По кормилото имаше размазана кръв. На клаксона също имаше засъхнала кръв, която почти скриваше емблемата на Шевролет. Имаше кръв и по ръчката на вратата до шофьора, а на огледалото за обратно виждане имаше едно почти кръгло петно. Хамилтън си помисли, че докато го е намествал, мистър 96529Q сигурно е оставил чудесен отпечатък от палеца си с кръвта на жертвата. Върху една от кутиите за хамбургери се мъдреше голямо парче съсирена кръв. Стори му се, че на него бе залепнал и кичур коса.

— Какво ли е казал на сервитьорката, която му е донесла поръчката до камиона? — промърмори Хамилтън. — Че се е порязал, докато се е бръснел?

Чу стържещ звук зад гърба си. Извърна се рязко, но имаше чувството, че е страшно муден. Беше уверен, че е постъпил прекалено самонадеяно, въпреки обичайната си предпазливост и че никога няма да остарее, защото тук нямаше нищо обичайно, о не, господине. Оня тип е зад гърба му и скоро ще има още кръв, неговата кръв в кабината на стария Шевролет. Човек, който може да пропътува разстоянието от Мейн почти до границата с щата Ню Йорк в такава подвижна кланица,

бе психопат от типа, който би убил един щатски служител със същото безразличие, с което би си купил и четвърт мляко.

Хамилтън извади пистолета си за трети път в живота си, махна предпазителя и почти натисна спусъка, не един, а два или три пъти в нищото, в тъмнината. Беше почти откачил. Обаче нямаше никой.

Той отпусна ръката си с пистолета бавно. Кръвта туптеше в слепоочията му. Слаб порив на вятъра в нощта. Отново стържещия звук. Той видя на тротоара мукавена кутия от риба и пържени картофи без съмнение от ресторанта на Макдоналдс пред него. Колко сте съобразителен, Холмс. Благодаря, но е съвсем елементарно, Уотсън. Капризният вятър я отнесе на един-два метра, където тя отново спря.

Хамилтън въздъхна продължително, с облекчение и внимателно спусна предпазителя.

— За малко да се изложиш, Холмс — каза той с треперещ глас. — Щеше да си навлечеш един СР14. — СР14 беше акт за изстрел на халос.

Помисли да прибере пистолета в кобура, след като се видя, че няма по какво друго да стреля, освен по една празна кутия от рибен сандвич, но все пак реши да го държи в ръката си, докато пристигнеше подкреплението. Чувстваше се по-добре, когато го държеше в ръката си. По-спокоен. И то не само заради кръвта или заради факта, че мъжът, търсен за убийство от едно ченге в Мейн, бе пропътувал около четиристотин мили в тая гадория, а защото около камиона се разнасяше воня като тази от прегазен пор на някой третокласен път. Не знаеше дали като пристигнеха другите полицаи, щяха да я усетят или само той я усещаше, но му беше все едно. Това не беше миризмата на кръв, на развалена храна или на нечистоплътен човек. Миришеше на гнило, на нещо дори много по-лошо. Толкова лошо, че той не искаше да прибере пистолета си, макар да бе сигурен, че този, от когото се е излъчвала тази миризма, е изчезнал още преди часове. От колата не се чуваше пукането, характерно за нагретия, изстиващ двигател. Но и това беше без значение. То не можеше да промени нещата, които Хамилтън вече бе разбрал. За известно време този пикап е бил бърлога на някакво ужасно животно и той нямаше да поеме и най-малкия риск, животното да се върне и да го завари неподготвен. Мамчето можеше да заложи парите си на това.

Той остана там с пистолет в ръка. Кожата на врата му бе настръхнала от ужас. Мина цяла вечност преди да пристигне подкреплението.

ШЕСТА ГЛАВА

СМЪРТ В ГОЛЕМИЯ ГРАД

Доуди Ебърхарт беше бясна, а когато Доуди Ебърхарт беснееше, по-добре беше да си нямаш нищо общо с тази женска от националната столица. Тя придвижваше масивната си фигура нагоре по стълбите на сградата на „Ел Стрийт“ с флегматичността на носорог, прекосяващ затревена местност. Морскосинята ѝ рокля се опъваше и отпускате над формите ѝ, които, меко казано, бяха мощни. Размахваше месестите си ръце като махала.

Преди доста години тази жена бе едно от най-заслепяващите момичета за удоволствие във Вашингтон. Това се дължеше отчасти на ръста ѝ — метър и осемдесет и седем и на привлекателната ѝ външност. Но по онова време тя беше повече от една палава женичка. Тя бе толкова желана, че една нощ с нея се равняваше на трофей в колекцията на джентълмен-спортист. При внимателно вглеждане в снимки от различни празненства и соарета във Вашингтон, направени по време на втория мандат на Джонсън и първия на Никсън, Доуди Ебърхарт можеше да бъде забелязана под ръка с някой мъж, чието име често се явяваше във важни политически статии и есета. Сам по себе си ръстът ѝ беше достатъчен, за да я забележиш.

Доуди бе проститутка със сърце на банков чиновник и с душа на лакома хлебарка. Двама от нейните редовни клиенти, единият сенатор от Демократическата партия, а другият — представител на републиканците с дългогодишен трудов стаж, я бяха подсигурили с достатъчно пари, за да може да се оттегли от бизнеса. Не бяха го направили по собствена воля и желание. Доуди осъзнаваше, че расте рискът от заразяване, а и високопоставените държавни служители бяха също така податливи към СПИН и към други по-леки, но все пак досадни венерически болести, както и простосмъртните. Годишите ѝ също растяха. Не можеше да разчита безрезервно, че тези двама джентълмени ще ѝ оставят по нещо в завещанието си, както ѝ бяха обещали. „Съжалявам, но вече не вярвам нито в Дядо Коледа, нито в

Добрата Фея,“ им каза тя. „Малката Доуди трябва да се грижи сама за себе си.“

Малката Доуди купи с парите си три сгради. Минаха години. Осемдесет и петкилограмовата жена, пред която бяха коленичили доста мъже (особено, когато тя стоеше гола пред тях), сега тежеше сто и четиридесет. Инвестициите в недвижимо имущество, които вървяха добре през средата на седемдесетте, вече не носеха печалба през осемдесетте, когато всички в страната, вложили парите си на фондовата борса, печелеха добре. До самия край на активния период на кариерата ѝ, в късия ѝ списък имаше и двама брокери. Понякога ѝ се искаше да ги бе задържала и след пенсионирането си.

Загуби едната сграда през хиляда деветстотин осемдесет и четвърта, а втората през осемдесет и шеста, след една пагубна финансова ревизия. Сега държеше сградата на „Ел Стрийт“ така отчаяно, като губещ играч в безмилостната игра на „Монополи“, убедена, че ТО скоро ще се случи. ТО още не беше се случило. Тя смяташе, че може и да не се случи в близките една-две години, ако изобщо... А когато се случеше, тя възнамеряваше да събере багажа си и да се пренесе в Аруба. Дотогава собственичката на сградата, която навремето беше най-търсеното парче в столицата, трябваше да се държи. Както беше правила винаги. Както възнамеряваше да прави и занапред.

Господ да му е на помощ на този, който се изпречи на пътя ѝ.

Като например, на Фредерик Клоусън, мистър „Голямата клечка“.

Тя стигна до площадката на втория етаж. У Шулманови оглушително ревеше „Гънс енд Роузис“.

— НАМАЛЕТЕ ТОЯ ШИБАН ГРАМОФОН! — изкрещя тя колкото сила имаше, а когато Доуди Ебърхарт повишеше глас до най-високите децибели, стъклата на прозорците се чупеха, тъпанчетата на малките дечица се пукаха и кучетата се просваха мъртви.

Музиката беше веднага намалена от писък до шепот. Тя усещаше как Шулманови треперят, притиснати един до друг, като кутренца в гръмотевична буря, молейки се да не се е запътила към тях вещицата от „Ел Стрийт“. Те се страхуваха от нея и то не без основание. Шулман работеше като адвокат в мощна акционерна фирма, но с неговите две язви нямаше никаква сила да спре Доуди. Ако се изправеше сега срещу

нея в началото на младия си живот, тя щеше да си направи жартиери от червата му и той съзнаваше това, което ѝ носеше особено удовлетворение.

Когато се стопява банковата ти сметка и вложенията ти в ценни книжа, трябва да търсиш удовлетворение там, където можеш да го намериш.

Доуди взе завоя без да забави ход и започна да се изкачва по стълбите към третия етаж, където мистър Голямата клечка — Фредерик Клоусън тънеше в самотен разкош. Тя вървеше с равномерния ход на носорог, прекосяващ южноафриканската степ, с вдигната глава и въпреки килограмите си изобщо не се задъхваше. Само стълбището се разклащаше леко под нея, макар че беше солидно строено.

Тя чакаше този миг.

Клоусън не се намираше на най-ниското стъпало на стълбата на фирмената йерархия. До този момент той дори не беше и стъпил на стълбата. Като всички студенти по право, които беше срещала (най-вече като наематели, естествено никога не си бе имала работа с такъв през предишния си живот, както сама го наричаше) и този бе пълен с високи стремежи и ниски доходи, но най-вече с щедро количество говежди лайна. По правило Доуди не бъркаше тези съставки. Да се хванеш на раздувките на някакъв си студент по право, бе все едно да преотстъпиш спечеленото на друг. А ако веднъж се случи така, по-добре е да си отрежеш оная работа.

Преносно казано, разбира се.

Въпреки това, мистър Голямата клечка Фредерик Клоусън бе успял да направи частичен пробив в защитата ѝ. Закъсня с наема четири пъти поред, а тя допусна това, защото той я убеди, че в неговия случай ще се сбъдне старата като светото писание фраза: „скоро ще имам пари“.

Нямаше да успее да я замотае, ако беше твърдял, че Сидни Шелдън е всъщност Робърт Лъдълм, или че Виктория Холт е Розмари Роджърс, тъй като тя и пет пари не давеше за тях и за събратята им по перо. Тя си падаше по криминалните романи и колкото повече патаклама имаше, толкова по-добре. Предполагаше, че доста хора харесват сантименталните блудкочи или шпионските тъпотии, ако се съдеше по списъка на бестселърите в неделния брой на „Пост“. Тя

обаче четеше книгите на Елмор Ленард много преди да влязат в класациите, а беше също така пристрастена към Джим Томпсън, Дейвид Гурис, Хорас Маккой, Чарлс Уайлфорд и сие. Казано кратко и ясно, Доуди Ебърхарт харесваше романи, в които мъжете обираха банки, стреляха и показваха колко обичат мадамите си, предимно като ги пребиваха от бой.

Според нея Джордж Старк беше (поне доскоро) най-добрият сред тях. Тя бе запалена почитателка на „Пътят на Машин“, „Оксфордски блус“ и „Пътуване до Вавилон“, последната книга, с която явно завършваше поредицата.

Първия път, когато тя дойде да му опява за наема, завари Голямата клечка от апартамента на третия етаж, заобиколен от бележки и от романите на Джордж Старк. Тогава беше закъснял само с три дни, но ако ги отпуснеш малко, те ти се качват на главата. След като бе приключила с деловия въпрос и той ѝ бе обещал да ѝ изпрати чек до обяд на следващия ден, тя го бе попитала дали събраните трудове на Джордж Старк са задължително четиво за кариера в съда.

— Не — бе отвърнал Клоусън със сияйна, весела и съвсем хищна усмивка — но могат да я спонсорират.

Тази усмивка най-вече я бе накарала да се хване и да му удължи срока за изплащане на наема, докато на другите закъснели длъжници якичко би им го натрила. Тя бе виждала тази усмивка преди много пъти в собственото си отражение. Тогава вярваше, че такава усмивка не може да бъде престорена и е нужно да се спомене, че все още го вярваше. Клоусън наистина имаше нужната информация за Тадеус Бомънт. Грешката му бе, че очакваше Бомънт да се държи според плана на мистър Голямата клечка, тоест Фредерик Клоусън. В това бе и нейната грешка.

Тя прочете един от двата романа на Бомънт — „Пурпурна омара“, след като Клоусън ѝ разказа за откритието си. Книгата ѝ се стори върховно тъпа. Въпреки кореспонденцията и фотокопията, които ѝ бе показал мистър Голямата клечка, тя трудно можеше да повярва, че двамата писатели бяха един и същ човек. Изключение правеше само една сцена. Някъде три четвърти след началото на книгата, когато ѝ идеше да запрати тая досадна тъпотия в някой ъгъл на стаята, се описваше как един фермер застрелва коня си. Конят имаше два счупени крака и трябваше да бъде застрелян. Въпросът бе, че старият

фермер Джон го направи с истинско удоволствие. Опрял цевта на пушката в главата на коня, той мастурбираше и достигна кулминацията в момента, когато натисна спусъка.

На нея ѝ се струваше, че когато Бомънт стигнал в писането до този момент, отишъл да изпие чаша кафе и Джордж Старк заел мястото му, като един истински литературен Румпелстилцкин. Тази сцена беше и единственият светъл лъч на фона на общата сивота.

Това обаче нямаше значение. Само доказваше, че никой не е застрахован срещу вършенето на глупости. Голямата клечка бе успял да я изпързали, но поне не за дълго. А сега всичко свърши.

Доуди Ебърхарт стигна до третия етаж. Ръката ѝ вече бе свита в юмрука, с който си служеше, когато беше време не за учтиво почукване, а за блъскане по вратата. Тогава забеляза, че от блъскане няма нужда. Вратата на Голямата клечка бе открената.

— Премили Исусе — промърмори Доуди и сви устни. Това не беше квартал на наркомани, но като ставаше въпрос да се обере апартамента на някой тъпанар, наркоманите с готовност прекосяваха разделителните линии. А тоя Клоусън се оказа дори по-загубен, отколкото го бе смятала.

Потропа с пръсти на вратата и тя се отвори.

— Клоусън! — извика тя с глас, който обещаваще гибел и вечни мъки.

Отговор не последва. Тя погледна през късия коридор към хола. Щорите бяха спуснати, а лампата запалена. Радиото свиреше тихо.

— Клоусън, искам да разговарям с теб!

Тя тръгна по коридора и спря...

Една от възглавниците на дивана беше на пода.

Това беше всичко. Нямаше признаци, че някой изгладнял наркоман е тършувал из апартамента, но тя имаше остра интуиция и усети как дишането ѝ се ускорява. Усети и някаква миризма. Беше много слаба, но се чувстваше. Напомняше миризмата на развалена храна, която още не е започнала да се разлага. Но в случая не беше храна, макар че за нея това беше най-точното сравнение. Усещала ли го бе преди? Мислеше, че да.

А имаше и друга миризма, която не се възприема с обонянието. Разпозна веднага тази миризма. Полицейският служител Хамилтън от

Кънектикът веднага би се съгласил с нея, че така мирише, когато наоколо има нещо гнило.

Тя стоеше точно до хола, гледаше преобърнатата възглавница и слушаше радиото. Това, което изкачването на три етажа не бе в състояние да направи, една невинна възглавница бе успяла. Сърцето ѝ биеше силно в масивната ѝ гръд и тя едвам си поемаше дъх. Нещо не беше наред тук, изобщо не беше наред. Въпросът беше дали да се забърква или да си тръгне веднага.

Разумът я съветваше да си отиде, докато все още имаше тази възможност и този съвет беше основателен, но любопитството ѝ каза да остане и то надделя.

Тя надникна през вратата на хола и погледна първо надясно, където освен изкуствена камина и два прозореца с изглед към „Ел Стрийт“ нямаше нищо друго. Тя извърна глава наляво и изведнъж замря. Главата ѝ сякаш се закова на място и очите ѝ се разшириха.

Тя задържа погледа си не повече от няколко секунди, макар да ѝ се стори много по-дълго. Успя да види всичко до най-малката подробност. В съзнанието ѝ се запечата такъв ясен и хубав образ, какъвто щеше да излезе и на снимките, направени от фотографа криминалист.

Видя две бутилки бира „Амстел“ на холната маса, едната празна, а другата полупълна, все още с ивица пяна на гърлото. Видя пепелника с надписа „Чикаголанд“ в извивката. Видя и два фаса от цигари без филтър, загасени в средата на искрящо белия пепелник, макар че Голямата клечка не пушеше, поне не цигари. Между пепелника и бутилките видя малка пластмасова кутийка от кабърчета, които Голямата клечка използваше, за да закача листа на таблото в кухнята. Повечето от тях бяха разпръснати върху стъклото на масичката. Няколко бяха попаднали върху отгърнатия брой на списание „Пийпъл“, в който се разказваше историята на Тадеус Бомънт — Джордж Старк. Макар снимката да бе обърната наопаки, тя можеше да види мистър и мисис Бомънт, стиснали ръце над гроба на Старк. Тази история, според Фредерик Клоусън, никога нямаше да бъде отпечатана. Но тук беше сбъркал. Всъщност, оказа се, че е сбъркал във всичко.

Видя Фредерик Клоусън, седнал в един от двата фотьойла. Господин Голямата клечка се беше превърнал в господин Никой. Беше

гол, а дрехите му бяха захвърлени на топка под масата. Видя и кървавата дупка в слабините му. Тестисите му още си бяха на мястото, но пенисът бе заврян в устата му, където явно имаше достатъчно място, защото убиецът бе отрязал езика преди това. Езикът беше закачен на стената. Кабърчето бе така дълбоко забодено в розовото месо, че тя видя само ухиления жълт полумесец от главичката на кабърчето и то се запечата безмилостно в съзнанието ѝ. От езика по тапета, в криволичеца линия, се беше стекла струйка кръв.

Убиецът бе използвал още едно кабърче, този път със зелена главичка, за да закачи втората страница от статията в списание „Пийпъл“ на голите гърди на бившата голяма клечка. Не можеше да види лицето на Лиз Бомънт, защото бе покрито с кръвта на Клоусън, обаче виждаше ръката на жената, която подаваше шоколадови орехови сладки, а Тад я гледаше усмихнат. Тя си спомни, че тази снимка особено бе подразнила Клоусън. „Каква нагласена работа!“ бе възкликнал той. „Та тя мрази да готви. Каза го в едно интервю след публикуването на първия роман на Бомънт.“

Над отрязания език на стената бяха написани с кръв следните три думи:

ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ.

„Исусе Христе! Точно като в някой роман от Джордж Старк... като нещо, което би извършил Алексис Машин“ мина ѝ мисълта някъде дълбоко в съзнанието ѝ.

Зад гърба ѝ се чу звук от тъп удар.

Доуди Ебърхарт изкрещя и се обърна. Машин идваше към нея със страховития си сгъваем бръснач, блестящото Му острие обточено с кръвта на Фредерик Клоусън. Разкривеното му лице бе нарязано от белезите, оставени от Нона Грифитс в края на „Пътят на Машин“ и...

Нямаше абсолютно никой.

Вратата просто се беше хлопнала, както се случва понякога.

„Така ли?“ отново се обади някъде дълбоко в съзнанието ѝ глас изпълнен със страх. „Спокойно си стоеше отворена, докато ти изкачиш стълбите, не широко, но достатъчно, за да я забележиш.“

Погледът ѝ се върна обратно към бутилките на масата. Едната празна, другата полупразна с един кръг пяна на гърлото.

Убиецът е бил зад вратата, когато е влязла. Ако се беше обърнала, със сигурност щеше да го види и сега щеше да е мъртва.

Докато тя стоеше хипнотизирана от пъстрите останки на мистър Голямата клечка — Фредерик Клоусън, той просто си беше излязъл, затваряйки вратата след себе си.

Почувства как краката ѝ се подкосяват и се свлече на колене като за странна молитва. Приличаше на момиче дошло да вземе причастие. В ума ѝ, подобно на въртяща се рулетка в клетката на хамстер, бясно се повтаряше все една и съща мисъл: „О, не трябваше да викам, той ще се върне, не трябваше да викам, той ще се върне, не трябваше да викам, той ще се върне!“

И тогава тя го чу. Чу отмерените стъпки от големите му крака по килима в коридора. По-късно си мислеше, че проклетите Шулманови сигурно отново бяха надули стереоуредбата, така че тя бе взела думтенето на басовете за стъпки, но в този момент бе уверена, че Алексис Машин се връщаше... един откачен маниак, когото дори смъртта не можеше да спре.

За първи път през живота си Доуди Ебърхарт припадна.

Свести се след по-малко от три минути. Краката ѝ още не я държаха, затова тя лазешком прекоси късото антре, с провиснали кичури коса около лицето си. Помисли дали да отвори вратата и да погледне навън, но не можеше да се реши да го направи. Вместо това превъртя ключалката, залости и спусна стоманеното резе. Като свърши тази работа, облегна гръб на вратата, дишайки тежко. Всичко около нея ѝ се струваше сиво и размътено. Смътно съзнаваше, че се е заключила с един обезобразен труп, но и това не беше чак толкова лошо, като се имаше предвид другата възможност.

Малко по малко силата ѝ се възвръщаше и тя успя да се изправи. Промъкна се зад ъгъла на антрето в кухнята, където беше телефона. Извърна поглед от останките на мистър Голямата клечка, но напразно. В съзнанието си щеше да запази образа му с отвратителна яснота още дълго време.

Позвъни на полицията и когато те дойдоха, не пожела да ги пусне, докато един от тях не промуши картата си за самоличност под вратата.

— Какво е името на жена ви? — попита тя полицаия, чието име Чарлс Ф. Туми младши, бе изписано на металната значка. Говореше с

писклив и треперещ глас, нещо необичайно за нея. Близките ѝ приятели, ако бе имала такива, нямаше да могат да го познаят.

— Стефани, госпожо — отвърна търпеливо гласът от другата страна на вратата.

— Знаете, че мога да се обадя в участъка ви и да проверя това, нали? — почти изкрещя тя.

— Зная това, мисис Ебърхарт — отвърна гласът — но по-скоро ще се почувствате в безопасност, ако ни пуснете, не мислите ли?

И понеже Доуди все още можеше да разпознава така безпогрешно гласа на ченге, както и миризмата на гнило, тя отключи вратата и пусна вътре Туми и колегата му.

Щом влязоха, Доуди направи още нещо, което никога преди не беше правила — изпадна в истерия.

СЕДМА ГЛАВА

РАБОТА НА ПОЛИЦИЯТА

1.

Тад пишеше горе в кабинета си, когато дойдоха полицаите. Лиз четеше книга в хола, а Уенди и Уилям си играеха в голямата, детска кошара. Тя отиде до вратата и надникна през едно от тесните, декоративни стъкла от двете ѝ страни, преди да отвори. Това ѝ бе станало навик след „дебюта“ на Тад в списание „Пийпъл“, както го наричаха на шега. Отбиваха се доста посетители, повечето бегли познати, пъстра група любопитни от града, дори и няколко абсолютно непознати, до един почитатели на Старк. Тад наричаше това „синдром за следене на екзотични животни“ и твърдеше, че ще изчезне до седмица-две. Лиз се надяваше да е така, но се опасяваше да не би някой от тези нови посетители да се окаже откачен ловец на екзотични животни от рода на убиеца на Джон Ленън и затова винаги първо поглеждаше през стъклото. Не знаеше дали ще разпознае някой наистина луд, но така поне предотвратяваше прекъсването на нишката на мисълта на Тад, докато той пишеше по два часа всяка сутрин. След тези два часа той сам отваряше вратата, като обикновено ѝ хвърляше виновен поглед, на който тя не знаеше как да реагира.

Но тази сутрин, тримата мъже на прага, според нея, не бяха почитатели на Старк или Бомънт, нито пък бяха луди, освен ако не се беше появила нова порода откачени, които се возят в полицейски коли. Тя отвори вратата с чувство на неопределена вина, която дори и най-невинните хора изпитват, когато се появят полицаи без някой да ги е викал. Ако децата ѝ бяха достатъчно големи, за да играят навън, надавайки радостни възгласи през тази дъждовна съботна сутрин, тя сигурно щеше вече да се е разтревожила за тях.

— Кажете.

— Вие ли сте мисис Елизабет Бомънт? — попита единият от тях.

— Да, аз съм. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Съпругът ви вкъщи ли си е, мисис Бомънт? — попита вторият. И двамата носеха мушамы и шапки на щатската полиция.

Идеше ѝ да им каже: „Не, не е. А това тракане, което чувате е всъщност духът на Ърнест Хемингуей.“ Но естествено си замълча. Първо се изплаши да не би да е станал нещастен случай. После се появи призрачното чувство на вина, което я предизвикваше да изрече нещо остро или саркастично, което независимо от думите щеше да изразява следната мисъл: „Идете си. Тук не сте желани, Ние не сме направили нищо. Идете и намерете този, който е направил нещо.“

— Може ли да попитам по каква работа го търсите?

Третият полицаи беше Алън Пангборн.

— Това е работа на полицията, мисис Бомънт — каза той. — Може ли да разговаряме с него, ако обичате?

2.

Тад Бомънт не си водеше редовен дневник, но понякога описваше случки от собствения си живот, които го бяха заинтригували, развеселили или уплашили. Водеше си тези бележки в един подвързан тефтер. Жена му не ги харесваше особено. От тях всъщност я полазваха тръпки, въпреки че никога не му го беше казвала. Повечето от тези записки бяха странно лишени от всякакво чувство, сякаш една част от него заставаше отстрани и наблюдаваше живота му от разстояние, безпристрастно. Но след посещението на полицията, сутринта на четвърти юни, той изписа много страници, наситени с необичайно силни за него чувства.

Сега разбирам по-добре „Процесът“ на Кафка и „1984“ на Оруел (пишеше Тад). Грешка е да се четат, като чисто политически романи. Предполагам, че депресията, която преживях след като написах „Танцъорите“ и осъзнах, че не следва нищо, освен спонтанният аборт на Лиз, бе най-мъчителното преживяване в брака ни. Обаче това, което се случи днес, изглежда още по-лошо. Казвам си, че ми се струва така, защото преживяното е още съвсем прясно. Но знам, че не е само това — има още много други неща. Знам, че времето, което прекарах в тъмнина и загубата на двете близнчета са рани, които са зараснали, оставяйки след себе си само белези. Тази рана също ще заздравее... но не ми се вярва, времето да я заличи съвсем. От нея също ще остане белег, само че по-къс и по-дълбок — избледняла резка от внезапно пробождаване с нож.

Сигурен съм, че полицаите се държаха, както изискваше клетвата им (предполагам, че все още полагат клетва). Въпреки това и преди, и сега изпитвам чувството, че над мен тегне опасността да бъде погълнат от някаква безлична, бюрократична машина, не човек, а машина, която ще работи методично, докато ме сдъвче и от мен останат само парцали. Моите крясъци не биха ускорили, нито забавили преживната ѝ дейност.

Усетих, че Лиз е нервна, когато се качи горе да ми каже, че трима полицаи искали да ме видят по някаква работа, но не искали да ѝ кажат защо. Каза, че единият от тях е Алън Пангборн, шерифът на областта

Касъл. Може би го бях срещал по-рано един-два пъти, но го познах само защото снимката му се появяваше от време на време в „Касъл Рок Кол“.

Изпитвах любопитство, а и облекчение, че се откъсвам от пишещата машина, тъй като моите герои цяла седмица настояваха да вършат неща, които аз не исках да правят. Дори и да ми е минала някаква мисъл тогава, то тя вероятно е била, че тази работа има нещо общо с Фредерик Клоусън или че нещо друго е изпаднало от статията на „Пийпъл“. Оказа се нещо подобно, макар и не съвсем според очакванията ми.

Не знам дали мога да предам правилно атмосферата на срещата, която последва. Не знам дали това е от такова значение, но ми се струва важно поне да опитам. Те стояха в антрето до стълбището — трима едри мъже (нищо чудно, че ги наричат бичета), от които капеше вода на килима.

— Вие ли сте Тадеус Бомънт? — попита единият от тях — шерифът Пангборн и точно в този момент усетих тази емоционална промяна, която искам да опиша (или поне да загатна). Наред с любопитството и радостта, че съм освободен, макар и за кратко от пишещата машина, изпитах озадачение. И малко тревога. Пълното ми име, но без „мистър“ отпред. Като съдия, който се обръща към обвиняем, преди да прочете присъдата му.

— Да, аз съм — отвърнах, — а вие сте шериф Пангборн. Знам това защото имаме място на Касъл Лейк. — След това му подадох ръка — един механичен жест на добре възпитания американец. Той погледна ръката ми, а върху лицето му се изписа такова изражение, сякаш току-що бе отворил хладилника и бе открил, че рибата купена за вечеря се е вмирисала.

— Нямам никакво намерение да се ръкувам с вас — рече той. — По-добре си отдръпнете ръката, така ще спестите неудобството и на двама ни.

Това беше дяволски странно, да не говорим колко невъзпитано беше от негова страна. Обаче повече ме притесни начина, по който го каза. Сякаш ме смяташе за напълно откачил.

Точно тогава усетих как ме обхваща ужас. И сега дори ми е трудно да повярвам, че така бързо, така дяволски бързо чувствата ми преминаха през цялата палитра: от обикновеното любопитство и

задоволство, че прекъсват привичния ред, до истински ужас. В този момент разбрах, че те не бяха дошли при мен просто за разговор, а защото бяха убедени, че съм извършил нещо. И в онзи първи миг на ужас, когато чух „Нямам никакво намерение да се ръкувам с вас“ аз самият бях убеден, че съм извършил нещо.

Именно това ми беше нужно да изразя. В онзи момент на абсолютна тишина, която последва отказа на Пангборн да се ръкува с мен, аз си помислих, че всъщност съм извършил всичко... и че безпомощно ще призная вината си.

3.

Тад отпусна бавно ръката си. С крайчеца на окото си виждаше как Лиз седи, скръстила на гърдите си ръце, като малка бяла топка. Изведнъж изпита такава ярост към това ченге, което бе поканено в дома му и после бе отказало да се ръкува с него. Това ченге, чиято заплата поне в известна малка част се състоеше от данъците, плащани от Бомънтови за къщата им в Касъл Рок. Това ченге, което бе изплашило Лиз, а и него също.

— Добре тогава — каза Тад с равен глас — щом не искате да са ръкувате с мен, може би ще ми кажете защо сте тук.

За разлика от щатските полицаи, Алън Пангборн не носеше мушама, а къса канадка от промазана материя. Той посегна към задния си джоб, извади един лист и започна да чете от него. На Тад му трябваше известно време, за да осъзнае, че той четеше текста, в който се изброяваха правата му при арест.

— Както казахте, мистър Бомънт, името ми е Алън Пангборн. Аз съм шерифът на Касъл Рок, щата Мейн. Тук съм за да ви задам няколко въпроса във връзка с углавно престъпление. Ще ви задам тези въпроси в участъка на щатската полиция в Ороно. Имате право да не отговаряте...

— О, господи, какво е това, моля ви? — попита Лиз и едновременно с нея Тад чу собствените си думи:

— Чакайте малко, чакайте за момент само. — Искаше му се да изреве тези думи. Умът му издаде нужната команда, за да прозвучи гласът му с пълна мощ, с която успяваше да накара цяла аудитория да замлъкне, но думите прозвучаха като едно съвсем тихо възражение, пред което Пангборн не се спря.

— ... имате право на адвокат. Ако не можете сам да си платите, адвокат ще ви бъде осигурен.

Пангборн постави листа обратно в джоба си.

— Тад? — Лиз бе готова да се притисне в него като малко дете, уплашено от гръмотевици. Големите ѝ учудени очи гледаха втрещено Пангборн. Често преместваше поглед и към двамата яки щатски

полицаи, които сега така чинно „пазеха“ Пангборн, сякаш играеха защита срещу професионален футболен отбор.

— Никъде няма да ходя с вас — каза Тад с треперещ глас, който се извисяваше и спадаше като гласа на някое момче в пубертета. Все още се опитваше да се разяри. — Не вярвам да можете да ме принудите да дойда с вас.

Един от полицаите прочисти гърлото си.

— Другата възможност, мистър Бомънт, е да се върнем и да вземем заповед за арестуването ви. Това ще е много лесно, благодарение на данните, с които разполагаме.

Полицаят хвърли поглед към Пангборн.

— Трябва да кажа, че шерифът Пангборн искаше да вземем заповед. Дори много настояваше на това и предполагам, че щеше да ни склони, ако вие не бяхте все пак... ъ, известна личност.

Пангборн гледаше с отвращение, може би поради този факт или поради факта, че полицаят информира Тад, а може би и поради двата.

Полицаят видя израза на лицето му, пристъпи смутено с мокрите си обувки на килима, но все пак продължи.

— При създалото се положение, няма нищо в това да знаете как стоят нещата. — Той погледна въпросително колегата си, който кимна одобрително. Пангборн продължаваше да гледа с отвращение и с яд. Тад си помисли, че Пангборн изглежда така, сякаш би искал да го разкъса с ноктите си и да усуче червата му около врата.

— Това звучи страшно професионално — рече Тад. С облекчение усети, че вече може да си поеме дъх и че гласът му отново става равен. Искаше да се ядоса, защото ядът щеше да уталожил страха му, обаче усещаше само объркване. Чувстваше се така, сякаш някой изневиделица го бе ударил с юмрук в слабините.

— Това, което ви убягва е, че аз нямам и най-малката представа за какво по дяволите „създадо се положение“ става въпрос.

— Ако и ние мислехме така, нямаше да сме тук, мистър Бомънт — рече Пангборн. Ненавистта изписана на лицето му най-сетне свърши работа — Тад внезапно побесня.

— Не ме е грижа какво мислите! — каза Тад. — Казах, че знам кой сте, шерифе Пангборн. Жена ми и аз сме собственици на една къща в Касъл Рок от хиляда деветстотин седемдесет и трета — много преди вие да сте чували за това място. Не знам какво правите тук на

повече от сто и шестдесет мили от територията си, нито пък защо ме гледате така сякаш съм нацвъкана курешка върху новата ви кола, но ви заявявам, че никъде няма да тръгна, докато не разбера защо искате това от мен. Ако е нужна заповед за арестуването ми, идете и вземете. Но искам да знаете, че ако го направите ще затънете до шия в казан с врящ катран и аз ще съм този, който ще поддържа огъня. Защото не съм извършил нищо. Това е нечувано! Направо... нечувано.

Сега гласът му бе достигнал пълната си мощ и двамата полицаи изглеждаха малко засрамени. Но не и Пангборн. Той продължи да гледа втренчено Тад по същия объркващ начин.

— В другата стая едно от бебетата започна да плаче.

— О, боже! — изстена Лиз. — Що за работа? Кажете ни!

— Иди се погрижи за децата, мила — рече Тад, впил очи в очите на Пангборн.

— Но...

— Моля те — каза той. Вече плачеха и двете бебета. — Всичко ще се оправи.

Тя му хвърли последен разстроен поглед. В очите ѝ се четеше въпроса: Обещаващ, нали? После отиде в хола.

— Искаме да ви разпитаме във връзка с убийството на Хомър Гамаш — каза вторият полицай.

Тад отмести втренчения си поглед от Пангборн и се обърна към полицая.

— Какво? Кой?

— Хомър Гамаш — повтори Пангборн. — Нима ще ни кажете, че това име нищо не ви говори, мистър Бомънт?

— Разбира се, че ми говори — каза Тад учуден. — Хомър извозва боклука до бунището, когато сме в Касъл Рок. Прави някои дребни поправки в къщата. Загубил е едната си ръка в Корея. Дали му „Сребърна звезда“....

— Бронзова — каза Пангборн с леден глас.

— Хомър е мъртъв? Кой го е убил?

Полицайте се спогледаха изненадани. След скръбта, учудването е една от най-сложните човешки емоции и е трудно човек да се преструва успешно.

Първият полицай отвърна със странно нежен глас:

— Всичко ни кара да мислим, че вие сте го убили, мистър Бомънт. Затова сме тук.

4.

Тад го погледна с напълно безизразен поглед и след това се изсмя.

— Боже Господи! Това е лудост.

— Ще си вземете ли шлифер, мистър Бомънт? — попита другият полицаи. — Навън вали доста силно.

— Никъде няма да ходя с вас — повтори той разсеяно, не забелязвайки раздразнението, изписано на лицето на Пангборн и се замисли.

— Страхувам се, че ще се наложи — каза Пангборн. — По един или друг начин.

— Ще трябва да намерите друг начин — излезе от вцепенението си Тад. — Кога се е случило? — решително попита той.

— Мистър Бомънт — подхвана Пангборн, като говореше бавно и произнасяше думите много внимателно, сякаш пред него стоеше някое четиригодишно и при това не особено схватливо хлапе. — Не сме дошли тук, за да ви даваме на вас информация.

Лиз застана на прага на стаята с бебетата в ръце. Лицето ѝ бе станало тебеширено бяло, а челото ѝ светеше като лампа.

— Това е лудост — каза тя, като местеше поглед от Пангборн към полицаите. — Лудост. Не разбирате ли?

— Слушайте — каза Тад, като се приближи до Лиз и я прегърна — Аз не съм убил Хомър, шерифе Пангборн, но сега разбирам защо сте толкова разстроен. Елате горе в кабинета ми. Дайте да седнем, да видим какво ще измислим...

— Искам да си вземете шлифера — каза Пангборн и погледна Лиз. — Простете тона ми, но тази дъждовна съботна сутрин ми се струпаша толкова шибани работи, че ми е дошло до гуша. В ръцете сте ни.

Тад погледна към по-възрастния от двамата щатски полицаи.

— Не можете ли да влеете малко разум в тоя човек? Кажете му, че може да си спести доста затруднения и неудобство само като ми каже кога е бил убит Хомър. И къде — добави той след кратък размисъл. — Ако е станало в Рок, а аз не мога да си представя за какво

Хомър ще идва чак дотук... та аз не съм напускал Лъдлоу през последните два месеца и половина, освен за да отида до университета. — Той погледна към Лиз, която кимна утвърдително.

Полицаят се замисли за миг и каза:

— Извинете ни за момент.

Тримата се върнаха по коридора до входната врата. Изглеждаха така, сякаш двамата полицаи арестуват Пангборн. Излязоха през главната врата. Щом излязоха, Лиз го заля с порой от объркани въпроси. Тад я познаваше добре и смяташе, че ужасът, който изпитваше ще се прояви като гняв, дори ярост към ченгетата, ако не беше съобщението за смъртта на Хомър Гамаш. Заради тази новина още малко ѝ трябваше да се разплаче.

— Всичко ще се оправи — каза той и я целуна по бузата. После целуна Уилям и Уенди, които също имаха разстроен вид. — Мисля, че щатските полицаи вече знаят, че аз казвам истината. А Пангборн... е, той е познавал Хомър. И ти също. Просто е страхотно разстроен.

„Но ако се съди по вида му и по думите му, той има и неоспорими доказателства, че аз съм извършил това убийство — помисли си той, но не го каза.“

Прекося антрето и надникна през тесния страничен прозорец, както беше направила и Лиз. Ако не беше такова положението, това което видя, щеше да му се стори смешно. Тримата стояха на площадката и провеждаха съвещание почти под дъжда. Тад чуваше гласовете им, но не можеше да разбере какво казват. Помисли, че приличат на бейзболни играчи, които се съвещават поради закъснението на другия отбор в бързата размяна на удари с топката. Двата щатски полицаи говореха на Пангборн, който поклащаше глава и отвърщаше разгорещено.

— Какво правят? — попита Лиз.

— Не знам — каза Тад — Но мисля, че полицаите се опитват да придумат Пангборн да ми каже защо е толкова сигурен, че аз съм убил Хомър Гамаш. Поне някои от основанията му.

— Горкият Хомър — промърмори тя — Това е като лош сън.

Тад взе Уилям от ръцете ѝ и отново ѝ каза да не се тревожи.

5.

Полицайте се върнаха след около две минути. Пангборн беше навъсен като буреносен облак. Тад заключи, че двамата щатски полицаи са му казали нещо, което той сам е усетил, но не иска да признае, а именно, че нито жестовете, нито мимиката на писателя издаваха чувство на вина.

— Добре — рече Пангборн. Опитваше се да прикрие своята враждебност и донякъде успяваше, помисли си Тад. Не съвсем, а донякъде, още повече, като се има предвид, че пред него стоеше заподозреният номер едно в убийството на един еднорък, възрастен мъж.

— Тези господа искат да ви задам поне един въпрос тук, мистър Бомънт, и така ще направя. Може ли да ни кажете къде сте били през времето от единадесет часа вечерта на тридесет и първи май тази година до четири часа сутринта на първи юни?

Бомънтови си размениха погледи. Тад усети как огромна тежест се вдигна от плещите му. Тежестта не се смъкна съвсем, но той почувства, като че ли всички ремъци, които я придържаха са отвързани. Трябваше й само едно побутване, за да се освободи съвсем.

— Тогава ли беше? — попита той жена си. Мислеше, че е тогава, но му се струваше твърде хубаво, за да е вярно.

— Сигурна съм, че беше тогава — отвърна Лиз. — Тридесет и първи ли казахте? — Тя гледаше Пангборн изпълнена с надежда.

Пангборн я погледна подозрително.

— Да, госпожо, но се страхувам, че вашите непотвърдени от друг думи, не могат да бъдат...

Тя не му обърна внимание. Броеше на пръсти дните. Неочаквано се засмя като ученичка.

— Вторник! Вторник беше тридесет и първи! — възкликна тя. — Наистина беше. Благодаря ти, Господи!

Пангборн изглеждаше объркан и по-подозрителен от всякога. Полицайте се спогледаха. После обърнаха поглед към Лиз.

— Ще ни разкриете ли тайната, мисис Бомънт? — попита единият от тях.

— Имахме празненство тук вторник вечер, на тридесет и първи! — отвърна тя и хвърли към Пангборн победоносен поглед, изпълнен с гневна неприязън. — Къщата беше пълна с хора, нали, Тад?

— Да, разбира се.

— В случай като този, доброто алиби само по себе си буди подозрение — рече Пангборн, но като че ли бе загубил увереността си.

— Какъв глупав и нагъл човек сте! — възкликна Лиз. Бузите ѝ горяха. Страхът отстъпваше място на гнева. Тя погледна полицаите. — Ако съпругът ми няма алиби за нощта на убийството, което твърдите, че е извършил, ще го отведете в полицията! Ако има алиби пък, според този излиза, че пак може да го е извършил! Що за хора сте? Страхувате се да вършите честно работата си? Защо сте ТУК?

— Стига, Лиз — каза Тад тихо. — Те имат основание да дойдат тук. Ако шерифът Пангборн беше тръгнал за зелен хайвер или се водеше само от интуицията си, щеше да дойде сам, според мен.

Пангборн му хвърли мрачен поглед и въздъхна.

— Разкажете ни за празненството, мистър Бомънт.

— Беше в чест на Том Каръл. Том бе в английската катедра на университета деветнадесет години и беше завеждащ катедра през последните пет. Пенсионира се на двадесет и седми май, когато официално приключва академичната година. Той винаги е бил любимец на катедрата. Повечето от нас старите ветерани го наричаме Гонзо Том, защото много харесва есетата на Хънтър Томпсън. Затова решихме да устроим едно празненство за него и жена му по случай пенсионирането му.

— Кога свърши празненството?

Тад се усмихна широко.

— Е, някъде преди четири сутринта, продължи до късно във всеки случай. Когато събереш една тайфа преподаватели по английски и им осигуриш неограничено количество пиене, те могат добре да оползотворят цял един уикенд. Гостите започнаха да пристигат около осем, и... кой си тръгна последен, скъпа?

— Роли Дилесипс и онази ужасна жена от историческия факултет, с която ходи открай време — каза тя. — Тази дето навсякъде повтаря с гърмящ глас: „Наричай ме Били, всички ми викат така.“

— Точно така — рече Тад, усмихвайки се. — Злата вещица от изток.

В очите на Пангборн ясно се четеше мисълта: „Лъжете и аз, и вие го знаем отлично.“

— Та в колко си тръгнаха тези ваши приятели?

Тад потрепери леко.

— Приятели ли? Роли — да, но определено не и онази жена.

— В два часа — отвърна Лиз.

Тад кимна.

— Трябва да беше поне два, когато ги изпратихме. Почти ги изнесохме навън. Както вече казах по-скоро може да завали сняг през август, отколкото да ме приемат в клуба „почитателите на Уилхемина Бъркс“. Щях да настоя да останат, ако той живееше по-далече от три мили от нас или ако беше по-рано. Така или иначе, по пътищата няма никой толкова късно вторник вечер, извинете сряда сутрин. Освен сърни, които опустошават градините. — Той млькна внезапно. Облекчението го караше да говори глупости.

Настъпи минутно мълчание. Двамата полицаи гледаха в земята. Алън имаше изражение на лицето, което Тад не можеше да определи. Не беше го виждал преди. Не изразяваше разочарование, макар че приличаше донякъде на това. „Какво, по дяволите става тук?“

— Е, мистър Бомънт, всичко това е много добре за вас — каза Пангборн най-накрая. — Обаче далеч не е неоспоримо. Имаме вашите показания и на жена ви също кога са си тръгнали последните гости. Ако са били толкова пияни, колкото вие си мислите, едва ли ще могат да потвърдят това, което казвате. А ако този Дилесипс наистина ви е приятел, то той може да каже... е, кой го знае какво ще каже.

Но Алън Пангборн вече губеше увереността си. Тад го виждаше, а мислеше, че и полицаите го виждат. Тад първоначално бе изпитал страх, последван от ярост. Сега тези чувства бяха заменени от любопитство и смайване. Помисли си, че никога досега не е виждал такава вътрешна борба между увереност и объркване. Празненството — един факт, който трябваше да приеме, защото лесно можеше да се провери — го бе разколебал... но не и разубедил. Виждаше, че и полицаите не бяха съвсем разколебани. Единствената разлика беше, че полицаите не взимаха всичко толкова присърце. Те не бяха познавали Хомър Гамаш лично и затова не бяха лично заинтересовани. Алън Пангборн го бе познавал и бе лично заинтересован.

„Аз също го познавах — помисли си Тад — Така че аз може би също съм лично заинтересован. И то не само, за да спася собствената си кожа.“

— Вижте — каза той търпеливо, като не отместваше поглед от Пангборн, опитвайки се да не отвърща на враждебността с враждебност. — Дайте да бъдем реалисти, както обичат да казват студентите ми. Попитахте ни дали можем да ви докажем къде сме се намирали...

— Къде сте били вие, мистър Бомънт — каза Пангборн.

— Добре, де, аз къде съм бил. Това са пет трудни часа, когато хората обикновено са си в леглата. Благодарение само на сляпата случайност ние, аз, ако предпочитате, мога да кажа какво точно съм правил през три от тези пет часа. Роли и неговата противна мадама си тръгнаха в два, а може би е било един и половина или два и петнадесет. Все едно, беше късно. Ще потвърдят поне това, а и оная Бъркс не би ми изфабрикувала алиби, дори и Роли да го направи. Мисля си, че ако се давя и Били Бъркс ме види изхвърлен от вълните на пясъка, тя би хвърлила кофа вода отгоре ми.

Когато Лиз се приближи, за да вземе Уилям, който бе започнал да се върти в ръцете му, усмивката на лицето ѝ беше странна, подобна на гримаса. В началото Тад не разбра тази усмивка, но после се сети, че беше заради израза „да ми изфабрикува алиби“. Алексис Машин, най-големият злодей от романите на Джордж Старк, понякога използваше този израз. Странно беше, разбира се, защото не можеше да си спомни досега да е използвал изрази на Старк в разговорите си. От друга страна, никога досега не бяха го обвинявали в убийство, а убийството бе ситуация точно като за Джордж Старк.

— Дори и да бъркаме с цял час и последните гости да са си тръгнали в един — продължи той — и ако допуснем, че съм скочил в колата в минутата, не, в секундата, в която те са превалили хълма и след това съм карал като луд до Касъл Рок, то ще да е станало четири и половина или пет сутринта, докато пристигна. Няма по-пряк път на запад, нали знаете?

— А и жената на Арсенолт каза, че е било около един без четвърт, когато е видяла... — каза един от полицаите.

— Няма нужда да навлизаме сега в тези подробности — бързо го прекъсна Алън.

Лиз въздъхна с раздразнение, а Уенди я погледна със смешно ококорени очи. Уилям престана да се върти в ръцете ѝ внезапно заинтригуван от чудното движение на пръстите си.

— Имаше купища народ тук в един. Купища — каза Лиз на Тад, след което наистина се нахвърли върху Алън.

— Какво ви има, бе, шерифе? Откъде това инатско упорство да припишете убийството на съпруга ми? Вие глупак ли сте? Мързелив ли сте? Или просто сте лош човек? Не изглеждате такъв, обаче държанието ви ме кара да се замисля. Кара ме сериозно да се замисля. Може би е било лотария? Така ли беше? Изтеглили сте името му от някаква кирлива шапка!

Алън отстъпи леко назад, явно изненадан и смутен от свирепите ѝ нападки.

— Мисис Бомънт...

— Страхувам се, че предимството е на моя страна, шерифе — каза Тад. — Мислите, че съм убил Хомър Гамаш...

— Мистър Бомънт, не сте били обвинени...

— Но вие така мислите, нали?

Плътна червенина, с цвят на керемидата, се плъзна бавно по бузите му, като живака на термометър. „Не е от притеснение — помисли си Тад, — а от чувство на безсилие.“

— Да, сър — каза той. — Така смятам, въпреки всичко, което вие и жена ви казахте.

Този отговор изпълни Тад с учудване. Господи, какво е могло да се случи, за да накара този човек, който не изглеждаше глупав, както бе казала Лиз, да е толкова сигурен. Толкова дяволски сигурен!

Тад усети как пролазват тръпки по гърба му... и тогава се случи нещо странно. Някакъв призрачен звук изпълни съзнанието му, не главата, а съзнанието му за момент. Този звук събуди болезнен спомен за нещо, което бе преживял. Бяха отминали тридесет години, откакто беше чул този звук. Това беше призрачният звук от стотици, може би хиляди, малки птички.

Вдигна ръка и докосна малкия, бял белег на челото си. Отново усети как мравки пролазват по тялото му, но този път усещането беше по-силно, сякаш червеи се впираха в плътта му. „Изфабрикувай ми едно алиби, Джордж — помисли си той. — Изфабрикувай ми алиби, защото съм го загазил.“

— Тад? Добре ли си? — попита Лиз.

— Хм? — погледна я той.

— Блед си.

— Добре съм — каза той и наистина така се чувстваше. Звукът беше изчезнал, ако изобщо го беше имало.

Той отново се обърна към Пангборн.

— Както ви казах, шерифе, имам известно предимство в тази работа. Вие мислите, че съм убил Хомър, аз, обаче, знам, че не съм. Освен в книгите си, никъде другаде не съм убивал.

— Мистър Бомънт...

— Разбирам възмущението, което изпитвате. Хомър беше симпатичен старец, с властна жена, с особено чувство за хумор и само с една ръка. Аз също съм възмутен. Ще направя всичко, за да помогна, но ще трябва да престанете с тези полицейски тайни и ще трябва да ми кажете защо сте тук. Какво, за бога, ви е довело при мен? Направо съм шашнат.

Алън го изгледа продължително и накрая каза:

— Инстинктът ми подсказва, че казвате истината.

— Слава Богу! — каза Лиз. — Човекът все пак разбира нещата.

— Ако се окаже, че казвате истината — рече Алън, гледайки право в Тад — аз лично ще открия този от ПСДИ, който е объркал идентифицирането на отпечатъците и ще му одера кожата.

— Какво е това ПС и така нататък? — попита Лиз.

— Полицейска служба по идентифициране и досиета във Вашингтон — каза един от полицаите.

— Никога преди не са правили гафове — продължи Алън със същия бавен тон. — Казват, че за всяко нещо има първи път, обаче... ако не са сбъркали и ако се потвърди това ваше празненство, аз самият ще се шашна.

— Не можете ли да ни кажете за какво по-точно става въпрос? — попита Тад.

— Е, защо не. Щом сме стигнали дотук — въздъхна Алън. — Честно казано, не е чак толкова важно кога точно са си тръгнали последните гости. Ако сте били тук в полунощ и ако има свидетели да се закълнат...

— Поне двадесет и пет души — каза Лиз.

— ... в такъв случай сте чист. Като прибавим и показанията на очевидката, за която спомена полицаят и заключенията на патолога, почти сме сигурни, че Хомър е бил убит между един и три часа сутринта на първи юни. Пребили са го до смърт с протезата му.

— Боже мили — промълви Лиз. — И вие смятате, че Тад...

— Камионът на Хомър бе намерен преди две нощи на един паркинг на магистралата 195 в Кънектикът, близо до границата с щата Ню Йорк — Алън спря за миг. — Имаше следи от пръсти навсякъде, мистър Бомънт. Повечето на Хомър, но много принадлежаха на престъпника. Някои то тях бяха направо идеални. Един от отпечатъците оставен върху дъвка, която престъпникът е извадил от устата си и е залепил на таблото с палеца си, е като гипсова отливка. Беше се втвърдила. Най-хубавият отпечатък бе оставил върху огледалото за обратно виждане. Като отпечатък взет в полицейски участък. Само че този на огледалото е от кръв, а не от мастило.

— Защо Тад тогава? — възмутено настоя Лиз. — Независимо дали е имало празненство или не, как сте могли да помислите, че Тад...

Алън я погледна и каза:

— Когато хората от ПСДИ вкарали отпечатъците в компютъра, излязло военното досие на съпруга ви. Или, за да сме съвсем точни, излезли отпечатъците от неговите пръсти.

За момент Тад и Лиз само се спогледаха мълчаливо, съвсем зашеметени. Накрая Лиз каза:

— Значи е било грешка. Сигурно хората, които проверяват тези неща, бъркат понякога.

— Да, но рядко правят такива сериозни грешки. Има и бели полета при идентифицирането на отпечатъци. Лаиците, които гледат „Коджак“ и „Барнаби Джоунс“ по телевизията, си изграждат представата, че идентифицирането на отпечатъци от пръсти е точна наука, но това не е така. Компютъризацията запълни много от тези бели полета, а и в този случай взехме изключително добри отпечатъци. Когато казвам, че са на мъжа ви, мисис Бомънт, казвам истината. Видях данните от компютъра, видях и отпечатъците от досието му. Не може да се каже, че приликата е просто близка.

Алън се обърна към Тад и го погледна със студените си сини очи.

— Приликата е абсолютна.

Лиз го гледаше с отворена уста, а в ръцете ѝ заплака Уилям, а след него и Уенди.

ОСМА ГЛАВА

ПОСЕЩЕНИЕТО НА ПАНГБОРН

1.

Когато отново се позвъни на вратата в седем и половина същата вечер, пак Лиз отиде да отвори, защото тя вече бе приготвила Уилям за сън, докато Тад все още се занимаваше с Уенди. В ръководствата пише, че гледането на дете е умение, което се усвоява еднакво добре и от двамата родители, но Лиз не беше сигурна в това. Тад вършеше своя дял от работата много съвестно, но го вършеше толкова бавно. Събота сутрин успяваше да се изстреля до магазина и обратно за времето, което на нея едва би й стигнало да се добере до касата, обаче при приготвянето на бебетата за спане...

Уилям бе изкъпан, повит и закопчан в зелената си пижамка и вече седеше в кошарката, докато Тад все още се бореше с пелените на Уенди (а и не беше изплакнал съвсем сапуна от косата ѝ, но като се има предвид какъв ден бяха преживяли, Лиз реши да не казва нищо, а да го изчисти с мокра кърпа по-късно).

Тя прекоси хола, стигна до вратата и погледна през страничното стъкло. Видя шерифа Пангборн. Този път беше сам, но това не разсея безпокойството ѝ.

Лиз извърна глава и извика през хола към банята на долния етаж, която беше превърната в „сервиз“ за обслужване на бебетата:

— Той се върна!

След дълга пауза Тад се появи не вратата в другия край на хола. Беше бос, с дънки и бяла фланелка с къси ръкави.

— Кой? — попита той с бавен и странен глас.

— Пангборн — отвърна тя. — Тад, добре ли си?

Той държеше Уенди, която не беше облечена в нищо друго освен пеленките си. Тя размахваше ръчички пред лицето му... но и малкото, което се виждаше от него, подсказваше на Лиз, че той не е добре.

— Добре съм. Пусни го да влезе. Сега ще я облека. — Преди Лиз да успее да каже каквото и да било, него вече го нямаше.

През това време Алън Пангборн стоеше търпеливо пред вратата. Той видя, когато Лиз погледна навън през стъклото, но не позвъни повторно. Имаше вид на човек, който би искал да е с шапка, за да може да я държи в ръцете си и да я мачка от смущение.

Без гостоприемна усмивка Лиз отвори вратата и го пусна да влезе.

2.

Уенди беше игрива и много шаваше тази вечер, затова му беше трудно да я облече. Тад успя да пхне крачетата ѝ в пижамката, а най-накрая успя и да промуши ръцете ѝ през ръкавите. Тя веднага протегна едната си ръка и го стисна за носа. Той се отдръпна, вместо да се засмее, както правеше обикновено и Уенди го погледна учудена от масата за смяна на пелени. Посегна да закопчае ципа на пижамката, който почваше от левия крачол и стигаше до врата ѝ, но спря. Вдигна ръце пред лицето си. Те трепереха. Треперенето беше едва забележимо, но все пак съществуваше.

„От какво по дяволите се страхуваш? Или пак имаш някакви угризения?“

Не, не чувстваше вина, макар че почти му се искаше да е така. Всъщност просто изпитваше уплаха за кой ли път днес.

Първо, когато дойдоха полицаите със странните си обвинения и още по-странна увереност в тях. После, когато се появи особеното, натрапчиво писукане. Отначало не знаеше със сигурност какъв беше този звук, въпреки че му беше познат. Появи се отново след вечеря.

Той се качи в кабинета си, за да редактира написаното през деня от новата си книга „Златното куче“. Като се наведе над ръкописа, за да поправи някаква незначителна грешка, изведнъж звукът изпълни главата му. Едновременно писукане и цвърчене на хиляди птици. Този път наред със звука се появи и образ.

Врабчета.

Хиляди и хиляди врабчета. Някои бяха накацали по покривите, а други се боричкаха за място по телефонните жици, както през ранната пролет, когато последният мартенски сняг е все още на малки, мръсни буци.

„О, пак това главоболие! — помисли си с ужас“. Тази мисъл прозвуча с гласа на едно изплашено момче. И точно с този глас нахлу спомена. Усети как в него се надига ужас и обхваща гърлото му с ледени ръце.

Туморът? Пак ли? Дали е злокачествен този път?

Призрачният звук — пиюкането на птичките изведнъж стана по-силно, почти оглушително. Към него се добави и едва доловимият звук от леко пърхане на криле. Видя как всички заедно излитат, как хиляди малки птици затъмняват светлото, пролетно небе.

— Ще офейкам на север, брато. — Той произнесе тези думи с нисък и гърлен глас, различен от неговия.

Тогава изведнъж изчезна и звукът, и видението на птиците. Отново беше хиляда деветстотин осемдесет и осма, а не хиляда деветстотин и шестдесета и той се намираше в кабинета си. Вече беше възрастен мъж с жена, две деца и пишеща машина марка „Ремингтън“.

След това дълго си поемаше дъх на пресекулки. Не бе почувствал никакво главоболие. Нито тогава, нито сега. Чувстваше се добре, с изключение на...

С изключение на това, че като сведе поглед към ръкописа видя, че бе написал нещо. Думите бяха надраскани с главни букви върху равните печатни редове.

ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ.

Бе оставил химикалката Скрипто и бе използвал един от моливите Берол Блек Бюти, макар че не си спомняше кога ги е сменил. Той изобщо не използваше моливите. Те принадлежаха на едно отминало време, на едно тъмно време. Пъхна молива обратно в кутията и я завря в едно от чекмеджетата. Ръката му леко потреперваше.

Тогава Лиз го извика, за да ѝ помогне да приготви бебетата за лягане и той отиде долу при нея. Искаше да ѝ каже какво се е случило, но ужасът, че туморът от детството се е появил отново и че този път може да е злокачествен, го караше да мълчи. Все пак можеше да ѝ каже, но точно тогава се позвъни на вратата и Лиз отиде да отвори. Тогава му каза най-неподходящото нещо с най-неподходящия тон.

— Той се върна! — бе извикала Лиз с напълно разбираема тревога и раздразнение и ужасът бе преминал през тялото му като силен, студен порив на вятъра. Ужас и едно име: Старк. За един миг преди да се върне към действителността, той бе уверен, че тя имаше предвид него. Джордж Старк. Вrabчетата отново летят и Старк е тук! Но той е мъртъв, мъртъв и погребан, той изобщо никога не е съществувал, но това беше без значение, защото действителен или не, той се бе върнал.

„Стига!“ каза си той. „Та ти не си страхлив човек, не трябва да позволяваш на тази необичайна ситуация да те изнервя. Звукът, който чу, звукът от птиците, бе просто психологическо явление наречено «натрапчив спомен». Възниква от стрес или напрежение. Затова овладей се сега.“

Но ужасът не изчезна. Писукането на птиците бе предизвикало не само *deja vu* — усещането за нещо вече преживяно, но и *presque vu*.

Presque vu — предвкушването за нещо, което още не се е случило, но ще се случи. То не бе истинско предчувствие, а по-скоро спомен изпреварил времето си.

Хайде бе, изпреварил!

Той протегна ръце и се вгледа в тях втренчено. Треперенето бе едва забележимо и след малко спря съвсем. Когато беше уверен, че няма да заципее с ципа порозовялата от банята кожа на Уенди, той го дръпна, занесе я в хола и я постави в кошарата при братчето й. След това излезе в антрето, където Лиз стоеше с Алън Пангборн. Като изключим факта, че сега Пангборн беше сам, съвсем точно се повтаряше сцената от сутринта.

„Тук му е мястото за едно от двете «*vu*»“ — помисли си Тад, но не видя нищо смешно в това. Предишното чувство бе все още твърде силно... а и шумът от врабците.

— С какво мога да ви помогна, шерифе? — попита той без да се усмихва.

А, а! Ето още нещо, което беше различно от сутринта. Пангборн държеше опаковка с шест бири.

— Мислех си, да пийнем по една — посочи той бирите — и да обсъдим нещата.

3.

Лиз и Алън Пангборн си взеха бира, а Тад — едно пепси от хладилника. Докато разговаряха, наблюдаваха странно сериозната игра на близнаците.

— Изобщо не бива да съм тук — каза Алън — и да разговарям с човекът, който е заподозрян номер едно, вече не в едно, а в две убийства.

— Две! — възкликна Лиз.

— Ще стигнем и до това. Всъщност, предполагам, че всичко ще ви разкажа. На първо място, съм сигурен, че съпругът ви има алиби и за второто убийство. И щатската полиция мисли така. И те са в задънена улица.

— Кого са убили? — попита Тад

— Един млад човек на име Фредерик Клоусън във Вашингтон, окръг Колумбия. — Той забеляза как Лиз подскочи и разля малко от бирата върху ръката си. — Виждам, че името ви е познато, мисис Бомънт — добави той без видима ирония.

— Но какво става? — прошепна тя едва доловимо.

— Нямам ни най-малка представа. И мисълта за това ме влудява. Не съм дошъл, за да ви арестувам, мистър Бомънт, нито за да ви тормозя, макар че умът ми не го побира кой друг би могъл да извърши тези две убийства. Тук съм, за да ви помоля за помощ.

— Защо не ме наричате просто Тад?

Алън се намести на мястото си, явно с чувство за неудобство.

— Мисля, че ще се чувствам по-добре, ако засега ви наричам мистър Бомънт.

— Както искате — кимна Тад. — Значи Клоусън е мъртъв. — Той се загледа замислено за момент и после отново вдигна поглед към Алън. — И този път ли имаше мои отпечатыци навсякъде?

— Да, а също и други следи от вас. Списание „Пийпъл“ наскоро писа за вас, нали, мистър Бомънт?

— Преди две седмици — отвърна Тад.

— Статията бе намерена в апартамента на Клоусън. Една страница от нея е използвана като някакъв символ в убийството му,

което изглежда има ритуален характер.

— Господи! — промълви Лиз. Звучеше ужасена.

— Ще ми кажете ли какво представлява този човек за вас? — попита Алън.

— Нямаме причина да не ви кажем — кимна Тад. — Вие чели ли сте статията, шерифе?

— Жена ми купува списанието от супермаркета, но по-добре да ви кажа истината — разглеждам само снимките. Като се върна ще прочета текста щом мога.

— Не сте пропуснали нищо особено. А Фредерик Клоусън е причината да се напише тази статия. Вижте...

— Ще стигнем и до него — вдигна ръка Алън. — Но нека се върнем към Хомър Гамаш. Проверихме данните от ПСДИ. Отпечатъците от камиона на Гамаш, а и тези от апартамента на Клоусън, макар и да не са така ясни като отпечатъка върху дъвката и върху огледалото, напълно съвпадат с вашите. Ако вие не сте го извършили, значи съществуват двама души с абсолютно еднакви отпечатъци, а този факт е за „Книгата на рекордите на Гинес“.

Алън погледна към Уилям и Уенди, които си играеха с една топка и заплашваха да си извадят очите.

— Еднояйчни ли са? — попита той.

— Не — отвърна Лиз. — Макар че страшно си приличат, те са брат и сестра, а близнаците брат и сестра никога не са еднояйчни.

Алън кимна.

— Даже и еднояйчните близнаци нямат напълно еднакви отпечатъци. — Той замлъкна за момент, а после продължи със съвсем непринуден глас, който според Тад беше напълно престорен. — Мистър Бомънт, вие нямате ли брат близнак?

Тад поклати бавно глава.

— Не, изобщо нямам братя и никакви други роднини. Всичките ми близки са мъртви. Единствените ми живи родственици са Уенди и Уилям. — Той се усмихна на децата и отново погледна Пангборн.

— Лиз направи спонтанен аборт през хиляда деветстотин седемдесет и четвърта. Тогава... тогава също бяха близнаци, както ни казаха, макар че не може да се каже дали щяха да бъдат еднояйчни, тъй като Лиз ги загуби още във втория месец. А дори и да можехме да разберем, вече ни беше все едно.

Алън вдигна рамене. Изглеждаше леко смутен.

— Тя пазарувала във „Файлинс“, в Бостън. Някой я блъснал. Паднала надолу по един ескалатор, порязала си лошо ръката и ако не е бил човекът от охраната да ѝ сложи веднага турникет, животът ѝ щял да е в опасност. Тогава загуби бебетата.

— За това пише ли в „Пийпъл“? — попита Алън.

Лиз се усмихна, с чувството, че няма нищо смешно и поклати глава.

— Запазихме си правото сами да редактираме живота си, когато се съгласихме на публикацията, шерифе Пангборн. Така постъпихме, макар че не казахме на Майк Доналдсън, който взе от нас интервюто.

— Нарочно ли ви блъснаха?

— Не може да се каже — отвърна Лиз и се загледа замислено в Уенди и Уилям. — Беше много силно, за да е случайно. Полетях надолу по стълбите и паднах едва на средата. Въпреки всичко опитах се да си внуша, че е било случайно. Така е по-леко. Мисълта, че някой може да блъсне нарочно една жена да падне надолу по стръмен ескалатор, само за да види какво ще се случи... такава мисъл може да те държи буден нощи наред.

Алън кимна.

— Лекарите, при които ходихме, казаха на Лиз, че тя вероятно никога няма да има деца — каза Тад. — А когато забременя ни казаха, че вероятно изобщо няма да износи бебето. Но тя се справи. А аз най-сетне се залових да пиша нова книга под собственото си име. Тя ще е третата. Така че и на двама ни ни потръгна.

— Другото име, под което сте публикували е Джордж Старк.

Тад кимна.

— Да, но всичко това е минало. Началото на края беше, когато Лиз навлезе в осмия месец и всичко беше тип-топ. Реших, че ако ще ставам баща, трябва отново да бъда себе си.

4.

Настъпи известно мълчание, почти кратка пауза.

— Признайте си, шерифе Пангборн — каза Тад.

— Моля? — вдигна вежди Алън.

На устните на Тад се появи лека усмивка.

— Не вярвам да сте били изработили целия сценарий, но поне в общи линии ви е бил ясен. Ако имах брат близък, може би той е бил домакин на празненството. Така аз се оказвам в Касъл Рок, убивам Хомър Гамаш и оставям отпечатьци от пръстите си из цялата кабина. Обаче нещата не свършват дотук, нали? Моят брат спи с жена ми, явява се на моите срещи, вместо мене, докато аз закарвам пикапа на паркинга в Кънектикът, оттам открадвам друга кола, карам до Ню Йорк, зарязвам крадената кола и взимам влака или самолета за Вашингтон, окръг Колумбия. С пристигането очистивам Клоусън, връщам се бързо в Лъдлоу и отправям братчето си. Така всеки от нас тримата тръгва по собствения си път, ако приемем, че и Лиз е участвала в измамата.

Лиз го погледна за момент и се разсмя. Смя се от сърце, макар и не дълго. Смехът ѝ не беше изкуствен, но тя се смееше някак неохотно, сякаш хуморът в думите му я беше хванал неподготвена.

Алън гледаше Тад с явна и искрена почуда. Бебетата, чувайки смеха на майка си, се засмяха за момент, а след това продължиха да търкалят бавно една голяма жълта топка напред-назад в кошарката.

— Тад, но това е ужасно — каза Лиз, когато най-сетне се успокои.

— Може би е ужасно — отвърна той. — Извинявайте, ако е така.

— Доста е заплетено — каза Алън. Тад му се усмихна.

— Разбирам, че не сте почитател на починалия Джордж Старк.

— Честно казано не. Но моят заместник, Норис Риджуик, е негов почитател. Наложил се да ми обясни за какво се отнася цялата история.

— Е, да, Старк използваше някои от триковете на криминалния жанр. Но не като историята, която току-що ви разказах, история ала Агата Кристи, но това не значи, че аз самият не мога да измисля нещо

подобно стига да искам. Хайде, шерифе, кажете — не ви ли е минавало през ум? Ако ли не, наистина дължа извинение на жена си.

Алън мълчеше усмихнат и явно размишляваше върху въпроса.

— Може би съм си мислил нещо подобно — каза той накрая. — Не на сериозно и не по този заплетен начин, но не е нужно да се извинявате на съпругата си. От сутринта насам аз съм готов да допусна и най-невероятните варианти.

— Е, да, при създалото се положение.

— Именно, при създалото се положение.

— Аз съм роден в Бергенфийлд, щата Ню Джърси, шерифе — отвърна Тад също усмихнат. — Не е нужно да ми вярвате, след като може да проверите сам дали имам братя близнаци, за които съм забравил.

Алън поклати глава и отпи малко от бирата.

— Това беше съвсем налудничава идея и аз се чувствам като абсолютен глупак, но това не е ново усещане за мен. Така се чувствам от сутринта, когато ни казахте за празненството. Между другото направихме проверка на имената. Всичко се потвърждава.

— Разбира се, че се потвърждава — отвърна Лиз с известна строгост.

— А понеже тъй или иначе нямате брат близнак, въпросът е приключен.

— Да допуснем за момент, само хипотетично, че наистина се е случило това, което аз предположих — каза Тад. — От това би излязла страхотна история... до един определен момент.

— До кой момент? — попита Алън.

— До отпечатъците. Защо ще си създавам толкова главоболия, за да си осигуря алиби тук с братчето ми, което досущ ми прилича, а... после ще оплескам цялата работа, като оставя отпечатъци на местопрестъплението?

— Бас държа, че ще проверите удостоверенията за раждане, нали, шерифе? — попита Лиз.

— В работата си полицията следва един принцип: всичко да се изпипва докрай. Но дори и да проверя, знам какво ще открия. — След известно колебание той добави. — Не е само празненството. Вие приличате на човек, който говори истината, мистър Бомънт. Аз имам опит и мога да преценя. За времето, което съм бил полицаи, съм

открил, че на този свят има много малко добри лъжци. Може би те се появяват по-честичко в тези криминални романи, за които вие говорехте, но в истинския живот се срещат много рядко.

— Тогава откъде идват тези отпечатьци? — попита Тад. — Това ме интересува. Дали всъщност не търсите някой аматьор с моите отпечатьци? Съмнявам се. Минавало ли ви е през ум, че достоверността на отпечатьците подлежи на съмнение. Говорихте за белите петна. Знам нещичко за отпечатьците покрай проучванията, които правех във връзка с романите на Старк, но обикновено доста ме домързяваше да върша такъв род работа. Много по-лесно е да си седя пред машината и да си измислям лъжи. Няма ли някакви изисквания относно броя на съвпаденията в отпечатьците, за да могат да бъдат приложени като доказателства?

— В Мейн са нужни шест — каза Алън. — Трябва да са налице шест пълни съвпадения, за да може един отпечатък да бъде приет за доказателство.

— А не е ли вярно, че в повечето случаи, отпечатьците излизат само наполовина или на четвъртина, или излизат като размазани петна от линии и кръгчета?

— Е, да, в истинския живот престъпниците много рядко отиват в затвора само на базата на доказателства от отпечатьци.

— И въпреки това имате един отпечатък на огледалото за обратно виждане толкова съвършен, все едно е взет в участък, както казахте и друг в парче дъвка. Точно това някак ме безпокои. Сякаш някой нарочно ги е оставил, за да ги откриете.

— Минавало ни е през ум. — Всъщност ги бе накарало сериозно да се позамислят. Това именно бе един от най-обезпокояващите факти в този случай. Убийството на Клоусън приличаше на начина, по който мафиотите се разправят с някое „пропяло“ канарче: отрязват му езика, навират пениса на жертвата в устата, като всичко става с много кръв и с много болка, а никой в сградата не е чул нищо. Ако е било работа на професионалист, тогава защо се появяват навсякъде отпечатьците на Бомънт? Може ли тази работа, която изглежда толкова нагласена, да не е всъщност нагласена? Само в случай, че някой е измислил нов, неизвестен досега трик. Но докато се разбереше, Алън щеше да се придържа към старата максима: ако върви като патица, кряка като патица и плува като патица, трябва да е патица.

— Може ли да се подправят отпечатъци? — попита Тад.

— Вие освен да пишете книги и мисли ли умеете да четете?

— Чета мисли и книги пиша, но прозорци, скъпи, не мия.

Устата на Алън беше пълна с бира и смехът така го изненада, че той почти я изплю върху килима. Успя да я преглътне, но част от нея отиде в кривото му гърло и той се закашля. Лиз стана и го удари няколко пъти силно по гърба. Тази постъпка може би беше странна, но на нея не ѝ се струваше така. Грижите за бебетата я бяха научили на много неща. Уилям и Уенди вдигнаха поглед от кошарката и жълтата топка забравена от тях, спря да се движи. Уилям започна да се смее, а след него и Уенди.

Кой знае защо, това накара Алън да се разсмее още по-силно.

Тад също се засмя, а след него и Лиз, все още тупайки Алън по гърба.

— Добре съм — рече Алън, кашляйки и смеейки се. — Наистина съм добре.

Лиз го удари за последен път. Като парата на гейзер, бирата се надигна в бутилката и се изля върху панталона му.

— Не се безпокой — рече Тад. — Пелени имаме достатъчно.

Всички се засмяха отново и от мига, в който Алън Пангборн се закашля, до мига, когато най-сетне спряха да се смеят, тримата бяха успели да станат, поне временно, приятели.

5.

— Доколкото аз знам и доколкото успях да установя, отпечатыци от пръсти не могат да се подправят — каза Алън, възобновявайки след време прекъснатия разговор. Пиеха втората си бира, а неудобното петно на панталона му вече бе започнало да изсъхва. Близнаците бяха заспали, а Лиз беше отишла до банята.

— Разбира се, продължаваме с проверките, защото до сутринта нямахме никакво основание да подозираме, че в този случай имаме работа с нещо подобно. Знам, че други са се опитвали. Преди няколко години един похитител взел отпечатыци от пръстите на жертвата си, преди да я убие и ги използвал, май точната дума е, като матрица. Извадил ги върху тънка пластмаса. Поставил пластмасовите късчета върху собствените си пръсти и се опитал да остави отпечатыци на жертвата си из планинската хижа, така че полицията да си помисли, че цялото отвлечение е една измама и жертвата всъщност е на свобода.

— И успял ли?

— Ченгетата наистина намериха чудесни отпечатыци — каза Алън. — Но на похитителя. Кожната мазнина изгладила линиите на фалшивите отпечатыци, а понеже пластмасата била тънка и лесно можела да заеме най-различни форми, на нея се оформили отпечатыци от пръстите на извършителя.

— Може би с друг материал...

— Да, може би. Това се случи в средата на петдесетте, а оттогава предполагам са открили стотици нови видове полимерна пластмаса. Така че може. Това, което може да се каже засега е, че никой в криминалистиката или в съдебната медицина не е чувал за подобно нещо и предполагам така и ще остане.

Лиз се върна, седна и подви крака като коте, издърпвайки полата си до глезените. Тад се възхити от това движение, което му се стори някак извън времето и невероятно грациозно.

— Но има и други важни неща, Тад.

Когато Алън се обърна на малко име към Тад, Лиз и Тад си размениха светкавични погледи без Алън да забележи. Той извади един разпокъсан бележник от страничния си джоб и го отгърна.

— Пушиш ли? — попита той, като вдигна поглед.

— Не.

— Спря преди седем години — каза Лиз. — Беше му трудно, но издържа.

— Някои от моите критици смятат, че ще е добре, ако аз просто си намеря местенце, където да хвърля топа. Обаче аз им правя напук — каза Тад. — Защо питаш?

— Но си пушил, нали?

— Да.

— „Пал Мал“?

Тад тъкмо надигаше тенекиената кутия със сода, но ръката му се спря във въздуха.

— Откъде знаеш това?

— А кръвната ти група е А отрицателна?

— Започвам да разбирам защо дойде тази сутрин така твърдо решен да ме арестуваш — каза Тад. — Ако нямах непоклатимо алиби, сега щях да съм в затвора, нали?

— Точно така.

— Кръвната му група може да научите от досието му в Корпуса за подготовка на запасни офицери — каза Лиз. — Предполагам, че оттам сте получили и отпечатъците му.

— Но не могат оттам да научат, че съм пушил „Пал Мал“ цели петнадесет години — каза Тад. — Доколкото ми е известно, подобна информация не се съдържа в досиетата на армията.

— Тази информация постъпи сутринта — каза им Алън. — Пепелникът в пикапа на Хомър Гамаш бе препълнен с фасове от „Пал Мал“. А старецът пушеше пура понякога. Имаше два фаса от „Пал Мал“ в пепелника в апартамента на Фредерик Клоусън. Той изобщо не пушел, освен по малко хашиш. Така твърди хазяйката му. Кръвната група на извършителя получихме от слюнката по фасовете. Пробата от серума също ни даде много информация по-полезна и от отпечатъците.

— Не разбирам, изобщо нищо не разбирам — Тад вече не се усмихваше.

— Има обаче едно нещо, което не съвпада — каза Пангборн. — Руси косми. Намерихме около шест в камиона на Хомър и още на облегалката на стола, на който е седял убиецът в хола на Клоусън. А твоята коса е черна. Не ми изглеждаш да си с перука.

— Тад не, но може би убиецът е бил с перука — каза Лиз мрачно.

— Може би — съгласи се Алън. — Ако е така, перуката е била от истинска коса. А защо ще се занимаваш да си променяш цвета на косата, ако ще оставяш отпечатъци и угарки навсякъде? Този тип или е страшно тъп, или нарочно се опитва да те уличи. Но тъй или иначе, русата коса не се вмести.

— Може би не е искал да го разпознаят — каза Лиз. — Спомнете си, че снимката на Тад беше в „Пийпъл“ само преди две седмици и се е разпространила от Атлантическия до Тихия океан.

— Е, да, това е възможно. Обаче, ако този човек прилича на съпруга ви, мисис Бомънт...

— Лиз.

— Окей, Лиз. Ако прилича на съпруга ти, то той ще изглежда като Тад Бомънт с руса коса, нали?

Лиз се вгледа втренчено в Тад за момент и се закиска.

— Какво смешно има? — попита Тад.

— Опитвам се да си представя как би изглеждал с руса коса — каза тя, смеейки се. — Мисля, че ще изглеждаш като един доста грозничък Дейвид Бауи.

— Че това смешно ли е? — попита Тад Алън. — Аз не мисля, че е смешно.

— Е... — каза Алън, усмихвайки се.

— Няма значение. Доколкото ние знаем, оня тип може да е носил слънчеви очила, малка шапчица и жълта перука.

— Не и ако убиецът е същият тип, който е видяла мисис Арсенолт да се качва в камиона на Хомър в един без четвърт през нощта на първи юни.

Тад се наведе напред и попита:

— На мен ли е приличал?

— Тя не можа да ни каже много неща, освен че е носил костюм. За всеки случай накарах един от моите хора — Норис Риджуик, да ѝ покаже твоя снимка. Каза, че можело и да си ти, но не била сигурна. Тя каза, че мъжът, който се качил в камиона на Хомър бил по-едър. Но тя би предпочела да сбърка, отколкото да си замълчи — каза Алън сухо.

— И тя може да прецени като гледа снимката, така ли? — попита Лиз колебливо.

— Тя е виждала Тад през лятото из града — каза Алън. — А освен това каза, че не е абсолютно сигурна.

— Разбира се, че го познава — кимна Лиз. — Всъщност познава и двама ни. Купуваме си свежи зеленчуци от тях през цялото време. Много глупаво от моя страна. Извинявайте.

— Няма за какво да се извиняваш — каза Алън. Довърши бирата си и погледна панталона си. Беше изсъхнал. Добре. Имаше малко петно, което вероятно никой освен жена му не би забелязал. — Както и да е, така стигаме до последната точка или... аспект, или... както щете го наречете. Не вярвам да има нещо общо, но не е излишно да се провери. Какъв номер обувки носите, мистър Бомънт?

Тад погледна Лиз, която вдигна рамене.

— Предполагам, че нося малък номер. Имам доста малки крака за човек над един осемдесет и пет. Номер четиридесет и две, макар че половин номер повече или по-малко...

— Следите, за които ни съобщиха вероятно са били по-големи — каза Алън. — Не мисля, че следите имат нещо общо, но дори и да имат, следи от стъпки могат да се фалшифицират. Като се напъха малко вестник отпред в обувки два или три номера по-големи и всичко е готово.

— За какви следи става въпрос? — попита Тад.

— Няма значение — каза Алън, поклащайки глава. — Нямаме снимки дори. Мисля, че имаме налице всички данни, които са нужни, Тад. Отпечатъците ти, твоята кръвна група, твоята марка цигари...

— Той не...

Алън вдигна омиротворително ръка.

— Марката цигари, които си пушил преди. Може би не съм съвсем наред, след като ви казвам всичко това и нещо в мен ми подсказва, че наистина съм откачил, но щом като съм стигнал дотук, няма смисъл да пренебрегваме общата картина и да се вглеждаме само в отделните факти. Има и други улики, които водят към тебе. Имате законно местожителство и в Лъдлоу и в Касъл Рок, понеже плащате данъци и на двете места. Хомър Гамаш е бил повече от бегъл познат, той е... работил от време на време при вас, нали?

— Да — каза Лиз. — Той е бил постоянен пазач на къщата, докато се е пенсиониал в годината, в която ние я купихме. Сега Дейв

Филипс и Чарли Фортин се редуват във вършенето на работата, но той обичаше да помага.

— Ако допуснем, че стопаджията, когото е забелязала мисис Арсенолт, е убил Хомър, а ние вече приехме тази хипотеза, то възниква един въпрос. Дали стопаджията е убил Хомър, защото той е бил първият достатъчно глупав човек или достатъчно пиян, за да го качи, или го е убил, именно защото е Хомър Гамаш, и е познат на Тад Бомънт?

— Откъде е можел да знае, че Хомър ще се появи? — попита Лиз.

— Защото това е вечерта, в която Хомър ходи на боулинг, а Хомър е, беше, човек с определени навици. Той беше като стар кон, Лиз, връщаше се в обора винаги по един и същи път.

— Първото ти предположение е, че Хомър е спрял не защото е бил пиян, а защото е познал стопаджията. Ако един непознат е искал да убие Хомър, той едва ли би опитал номера със стопирането. Би сметнал, че трудно ще се хване някой на този номер или че изобщо няма да мине.

— Да.

— Тад — каза Лиз с леко треперещ глас — полицията смята, че той е разпознал Тад, нали?

— Да — отвърна Тад, протегна ръка и взе нейната. — Мислили са, че само някой като мен, някой, който го е познавал, е можел да опита по този начин. Предполагам, че дори и деловия костюм се вписва чудесно. В какво друго може да е облечен един издокаран писател, когато възнамерява да извърши убийство в един през нощта на полето. Разбира се, в хубав туид... с кафяви велурени крпки на лактите на сакото. Във всички английски кримки това е абсолютно *de rigueur*.

Той погледна Алън.

— Дяволски странна е, нали? Цялата тази работа.

Алън кимна.

— По-странно не може и да бъде. Мисис Арсенолт смята, че той тръгнал да пресича или тъкмо щял да тръгне, когато се появил Хомър със своя пикап. Но поради факта, че и вие познавате този Клоусън от столицата, изглежда още по-вероятно да са убили Хомър, защото е

Хомър, а не защото е бил толкова пиян, че да спре. Затова, хайде да си поговорим за Фредерик Клоусън. Тад, разкажи ми за него.

Тад и Лиз си размениха погледи.

— Мисля, че жена ми може да разкаже тази история по-сбито и по-точно от мен. А мисля, че и ще ругае по-малко от мен.

— Наистина ли искаш аз да го направя? — попита Лиз.

Тад кимна. Лиз започна да разказва отначалото бавно, а след това по-бързо. Тад я прекъсна един-два пъти в началото, но после се настани удобно и се задоволи да я слуша. Той не каза почти нищо през следващия половин час. Алън Пангборн извади бележника си и си водеше записки, но след като зададе няколко въпроса в началото и той не прекъсваше Лиз.

ДЕВЕТА ГЛАВА

НАШЕСТВИЕТО НА ЕДИН КРИПАЗОИД

1.

— Аз го наричам крипазоид — подхвана Лиз. — Съжалявам, че е мъртъв... обаче такъв си беше. Не знам дали крипазоидите се раждат или ги правят, но това е без значение. Те все някак успяват до допълзят до своя тинест гьол. В случая с Фредерик Клоусън, гьолът е бил Вашингтон, окръг Колумбия. Той се напъхал в най-голямото юридическо змийско гнездо на тази земя, за да учи право. Тад, дечурлигата се размърдват. Ще им дадеш ли бибероните? А на мен би ли ми дал още една бира, ако обичаш?

Той ѝ донесе бирата и след това отиде в кухнята, за да подгрее млякото. Подпря вратата на кухнята, за да може да чува по-добре и удари коляното си. Не обърна никакво внимание на това, защото му се случваше много често.

„Врабчетата отново летят — помисли си той и потри белега на челото си. Напълни тенджерата с топла вода и я постави на печката. — Само да можех да разбера, какво по дяволите, значи това!“

— В края на краищата ние научихме повечето неща от самия Клоусън — продължи Лиз. — Но неговата гледна точка естествено беше доста изкривена. Тад обича да казва, че всички ние сме главните герои на собствения си живот. Затова Клоусън сигурно е смятал, че прилича повече на Бозуел (Джеймс Бозуел (1740–1795) — автор на биографията на прочутия лексикограф Самюъл Джонсън. Бел. прев.), отколкото на крипазоид. Ние обаче успяхме да си изградим една по-обективна представа за тази история, като прибавихме казаното от Даруин Прес, което издаваше Тад под псевдонима Старк, а и това, което допълни Рик Каули.

— Кой е Рик Каули? — попита Алън.

— Литературният посредник, който се занимаваше с работите на Тад и под двете имена.

— И какво искаше Клоусън — вашият крипазоид?

— Пари — отвърна Лиз сухо.

В кухнята Тад взе от хладилника двата биберона, пълни едва до половината, за да се избегне неудобството от среднощната смяна на пелени и ги постави в тенджерата с вода. Това, което Лиз каза не беше съвсем точно. Клоусън искаше много повече от пари.

— Не искаше само пари — каза Лиз, сякаш бе прочела мисълта му. — Не съм дори сигурна, че това беше най-главното. Той искаше да се прочуе с това, че е разкрил истинската самоличност на Джордж Старк.

— Подобно на този, който успява да свали маската на невероятния „човек паяк“.

— Точно така.

Тад провери с пръст дали се е затоплила водата в тенджерата и продължи да слуша, подпрян на печката със скръстени ръце. Осъзна, че му се пуши за първи път от години насам.

Тад потрепери.

2.

— Клоусън се оказа няколко пъти на най-подходящото място и по най-подходящото време — каза Лиз. — Той не само беше студент по право, но и работеше по половин ден в книжарница. И не само работеше в книжарница, ами беше и запален почитател на Джордж Старк. Наред с това той сигурно е бил единственият почитател на Джордж Старк в тази страна, който е чел и двата романа от Тад Бомънт.

В кухнята Тад се усмихна не без известна горчивина и отново провери водата в тенджерата.

— Мисля, че той искаше да създаде някаква голяма трагедия от своите догадки — продължи Лиз. — Но нещата се развили така, че му се наложило доста да потича, докато успее да разбули загатката. Щом решил, че Старк е Бомънт и че Бомънт е Старк, той позвънил в Даруин Прес.

— Издателството на Старк.

— Да. Свързал се с Ели Голдън — редакторката на Старк. Задал въпроса си направо: „Моля, кажете ми дали Джордж Старк е всъщност Тадеус Бомънт.“ Ели му отговорила, че това е абсурдна идея. Тогава Клоусън попитал за снимката на автора, отпечатана на задната корица на книгата. Казал, че иска да научи адреса на човека от снимката. Ели му казала, че не може да издава адресите на писателите на издателската компания. А Клоусън казал: „Не искам адреса на Старк, а на човека на снимката. Този, който се представя за Старк.“ Ели му казала, че става за смях. Та мъжът от снимката е самият Джордж Старк.

— Преди това издателството никъде ли не е заявявало, че това е само псевдоним? — попита Алън искрено заинтригуван. — То се е придържало към тезата, че Старк наистина съществува, така ли?

— О, да. Тад настоя на това.

„Да — помисли си Тад, докато вадеше бутилките от тенджерата и ги допираше до дланта си, за да провери колко се е стоплило млякото. — Тад настоя. Като се върне в миналото, Тад не може да си

даде сметка защо настоя, няма и най-малката представа защо постъпи така, но какво да се прави.“

Върна се в хола с бибероните, като избягна по пътя сблъскване с кухненската маса. Даде по един биберон на двете бебета. Те вдигнаха шишетата тържествено и все още сънени, започнаха да сучат. Тад седна, заслуша се в разказа на Лиз, казвайки си, че изобщо не му е минавала мисълта, че му се пуши.

— Както и да е, Клоусън искал да зададе още въпроси, той сигурно е имал купища от въпроси, но Ели отказала да се включи в играта. Казала му да се обади на Рик Каули и затворила. Тогава Клоусън се обадил в офиса на Рик и попаднал на Мириам. Тя е бившата жена на Рик и съдружник в агенцията му. Тази комбинация е малко странна наистина, но те се разбират много добре.

— Клоусън й задал същия въпрос: дали Джордж Старк е в действителност Тадеус Бомънт. Мириам твърди, че му отговорила да, като добавила, че тя е Доли Мадисън. „Разведох се с Джеймс. Тад и Лиз също се развеждат и ние с него ще се женим напролет,“ казала му тя и затворила слушалката. После се втурнала в кабинета на Рик и му казала, че някакъв тип от Вашингтон си пъха носа в историята с псевдонима на Старк. След този случай, Клоусън не успял да научи нищо, защото когато звънял в Каули Асошиейтс му затваряли телефона.

Лиз отпи голяма глътка от бирата си.

— Обаче той не се отказал. Аз заключих, че истинските крипазоиди никога не се отказват. Той просто решил, че с учтиви приказки няма да стигне доникъде.

— Значи той не се е обаждал на Тад? — попита Алън.

— Не в началото.

— Предполагам, че телефонният ви номер не е в указателя.

Тук Тад се намеси за малко в разговора.

— Няма го в обществените телефонни указатели, Алън, но телефонът ни тук, в Лъдлоу, фигурира в указателя на факултета. Налага се. Аз съм преподавател и има хора, които се нуждаят от съветите ми.

— Но нашият човек изобщо не се е свързвал с първоизточника — възхити се Алън.

— Свърза се доста по-късно... с писмо — каза Лиз. — Така обаче нарушаваме хронологията на събитията. Да продължавам ли?

— Да, моля — каза Алън. — Историята сама по себе си е много впечатляваща.

— Е, на нашия крипазоид му били нужни три седмици и може би малко повече от петстотин долара, за да открие това, в което бил сигурен през цялото време, а именно, че Джордж Старк и Тад са едно и също лице.

— Започнал с „Литеръри Маркет Плейс“, което хората в издателския бранш наричат ЛМП. То представлява дайджест от имена, адреси и служебни телефони на почти всички от този бранш: писатели, редактори, издатели и литературни посредници. Наред с него Клоусън прегледал и рубриката „Пийпъл“ в „Пъблишърс Уикли“. Така успял да установи около шест бивши служители в Даруин Прес, които били напуснали издателството в периода между лятото на хиляда деветстотин осемдесет и шеста и лятото на хиляда деветстотин осемдесет и седма.

— Един от тези хора притежавал нужната информация и бил готов да я съобщи. Ели Голдън е сигурна, че това е едно момиче, което осем месеца било секретарка на финансовия директор през хиляда деветстотин осемдесет и пета и осемдесет и шеста. Ели я нарича „пачаврата от Васар с противния, гъгнив глас“.

Алън се засмя.

— Тад също мисли, че е била тя — продължи Лиз — защото разковничето се оказали фотостатите от хонорарния лист на Джордж Старк. Те идват от службата на Роланд Бъретс.

— Роланд Бъретс е финансовият директор на Даруин Прес — каза Тад. Докато слушаше Лиз, той гледаше близнаците, които лежаха по гръб, допрели крачетата обути в пижамките си, с вирнати нагоре към тавана биберони. Погледите им бяха премрежени, вперени в далечината. Той знаеше, че скоро щяха да заспят нощния си сън и щяха да заспят едновременно. „Те правят всичко едновременно,“ помисли си Тад. „На бебетата им се спи и врабците летят.“

Той отново докосна белега си.

— Името на Тад не беше на фотостатите — каза Лиз. — На базата на хонорарен лист се издават чековете, но самият хонорарен лист не е чек, затова не е нужно на него да е изписано името. Разбираш ли ме, Алън?

Алън кимна.

— Обаче адресът му подсказал достатъчно: Джордж Старк, пощенска кутия 1642, Брюър, Мейн 04412. Това е доста далечко от Мисисипи, където се предполага, че живее Старк. Само един поглед върху картата на Мейн е достатъчен, за да се види, че града на юг точно до Брюър е Лъдлоу, а Клоусън добре знаел кой уважаван, макар и не особено известен писател живее в Лъдлоу. Какво съвпадение!

— Нито аз, нито Тад сме го виждали лично, но той видял Тад. От фотостатите, които бил получил, разбрал кога Даруин Прес изпраща хонорарния лист за тримесечието. Повечето от хонорарните отчети отиват първо при литературния посредник на автора. Посредникът издава друг хонорарен лист, който отразява първоначалната сума, но без неговата комисионна. Но в случая със Старк, финансовия директор изпраща чековете направо в пощата на Брюър.

— А комисионната на посредника? — попита Алън.

— Тя се приспада от цялата сума още в Даруин Прес и оттам се изпраща с отделен чек на Рик — каза Лиз. — Това е бил още един ясен сигнал за Клоусън, че Джордж Старк не е този, за когото се представя... само че на Клоусън не му били нужни повече улики. Той искал неоспорими доказателства и се захванал да ги събере.

— Когато дошло времето да се издаде чека, Клоусън долетял тук. Нощите прекарвал в „Холидей Ин“, а дните — „държейки под око“ пощата в Брюър. Точно този израз употреби той по-късно в писмото си до Тад. Като във филмите. Макар че за него това било един вид частно разследване, заплатено по намалена тарифа. Ако Старк не беше се появил да си вземе чека до четвъртия ден от престоя му, Клоусън щял да си събере парцалите и да се изгуби в нощта. Но аз не смятам, че това щеше да е краят. Когато един истински крипазоид си забие зъбите в тебе, няма да те пусне, докато не отхапе някое голямо парче.

— Или докато не му избиеш зъбите — изръмжа Тад. Видя как Алън се извърна към него с вдигнати вежди и направи гримаса. Думите му бяха неподходящи. Явно някой бе постъпил точно така с крипазоида, а... може би дори и по-зле.

— Този въпрос остава висящ — продължи Лиз и Алън отново се обърна към нея. — Не му трябвало да чака дълго. На третия ден, докато седял на пейка в парка срещу пощата, видял Тад да паркира колата си на десетминутния паркинг пред пощата.

Лиз отново отпи от бирата и избърса пяната от устата си с опакото на ръката си. Когато свали ръката си, на устните ѝ имаше усмивка.

— Сега идва онази част от историята, която най-много обичам — каза тя. — Тя е просто „въл-л-лшебна“, както казва хомосексуалиста от „Завръщане в Брайдсхед“ (Роман от Ивлин Уо (1903–1966) Бел. прев.). Клоусън имал фотоапарат. От тези малки фотоапаратчета, които се побират в ръката ти. Когато си готов да снимаш, само разтваряш малко пръстите си, за да се разкрие обектива, щрак! и готово.

Тя се засмя на собственото си описание и поклати глава.

— В писмото си той казва, че си го поръчал по каталог от някакъв, който продава техника за шпиониране — подслушватели за телефонни апарати, лепкави мазила, от които плика за писма става прозрачен за около десет-петнадесет минути, самовзривяващи се дипломатически куфарчета и други подобни неща. Тайният агент Х9 Клоусън се явява на служба! Бас държа, че е щял да си купи и кух зъб с капсула цианкалий, ако продажбата им беше законна. Съвсем се беше увлякъл по ролята си.

— Както и да е, той направил около шест доста прилични снимки. Без претенции за художествена стойност, но достатъчно ясно се е запечатал обекта на снимката, както и действията му. На една от снимките Тад се приближава до една пощенска кутия във фойето на пощата, на друга отключва кутия номер 1642, а на трета изважда плика.

— И той ви изпрати копия от тези снимки? — попита Алън. Лиз му бе казала, че Клоусън е искал пари и според Алън тя ясно съзнаваше за какво говори. Цялата тази история не просто понамирисваше, а направо вонеше на шантаж.

— О, да. Последната беше увеличена, така че се четеше част от адреса на подателя. Виждаха се буквите ДАРУ, а над тях и емблемата на издателството.

— Агент Х9 поразява отново.

— Да, поредният удар на Х9. Той извадил снимките и се върнал във Вашингтон. Получихме писмото му със снимките само след няколко дни. Писмото беше направо страхотно. Няколко пъти стигаше до ръба на заплахата, но нито веднъж не прекрачваше границата.

— Нали все пак беше студент по право — каза Тад.

— Да — съгласи се Лиз. — Очевидно е знаел къде трябва да спре. Тад ще ти донесе писмото, но и аз мога да го преразкажа. То започва с това колко се възхищава Клоусън от двете половини от „раздвоената същност на Тад“, както сам се изразява. Разказва какво е открил и как го е направил. След това се залавя със същността на въпроса. Той много предпазливо ни показва къде е въдицата, на която трябва да се хванем. Уловката е следната. Пише, че той самият е начинаещ писател, но че не му стига времето да пише, тъй като юридическото образование изисквало много. Но това не било всичко. Истинският проблем бил, че трябвало да работи в книжарница, за да може да си плаща учебните такси и другите сметки. Пишеше, че би искал да покаже на Тад някои от работите си и ако Тад сметне, че в него има бъдеще, може би ще пожелае да му отпусне пакет от помощи, за да го подпомогне по пътя му.

— Пакет от помощи? — попита Алън объркан. — Така ли му викат вече?

Тад отметна назад глава и се засмя.

— Точно така, според думите на Клоусън. Мисля, че мога направо да цитирам последната част от писмото: „Знам, че това може да ви се стори една доста дръзка молба на първо четене, но съм сигурен, че като разгледате внимателно работите ми, бързо ще осъзнаете, че едно такова споразумение би било от полза и за двамата ни.“

— Ние с Тад бяхме бесни известно време, после се смяхме, после май пак се вбесихме.

— Да — съгласи се Тад. — Не съм сигурен дали се смяхме, но наистина бяхме страшно вбесени.

— Накрая седнахме да поговорим спокойно. Говорихме почти до полунощ. И двамата разбяхме какво представлява писмото на Клоусън и снимките. След като на Тад му помина...

— Още не ми е минал ядът — прекъсна я Тад — макар че той вече е мъртъв.

— Е, след като свършихме с викането и псуването, Тад почти си отдъхна. От доста време му се искаше да зареже Старк, а и вече се бе захванал да работи върху една дълга и сериозна книга. Още я пише. Нарича се „Златното куче“. Аз прочетох първите двеста страници.

Чудесни са. Те са много по-добри от последните две работи, които произведе под името на Старк. Така че Тад реши...

— Ние решихме — каза Тад.

— Окей, ние решихме, че всяко зло е за добро, а заради Клоусън просто се налагаше да изпреварим събитията. Тад се страхуваше само, че идеята няма да се хареса особено на Рик Каули, тъй като Джордж Старк печелеше много повече за агенцията отколкото Тад. Но Рик се държа като истинска душичка. Всъщност, каза, че това може да бъде добра реклама, която ще свърши работа и за баклистата на Старк, и за баклистата на Тад...

— За цели две книги, които влизат в този списък — вметна Тад с усмивка.

— ... а и за новата книга на Тад, когато излезе от печат.

— Извинете ме, но какво значи „баклиста“? — попита Алън.

— Това са онези залежали книги, които не ги изнасят на онези лъскави сергии пред книжарниците от големите вериги — обясни Тад широко усмихнат.

— Значи вие разгласихте цялата история?

— Да — рече Лиз — Първо чрез Ей Пи тук в Мейн и чрез „Пъблишърс Уикли“, но историята се появи и по националните радиостанции. Книгите на Старк бяха бестселъри все пак и фактът, че такава личност никога не е съществувала беше интересна пикантерия за първите страници. А по-късно се свърза с нас и списание „Пийпъл“.

— Получихме още едно изнудваческо писмо от Фредерик Клоусън, в което се казваше колко сме подли, гадни и неблагодарни. Изглежда смяташе, че нямаме никакво право да го оставяме извън играта, защото той бил свършил цялата работа, а единственото нещо, което Тад бил направил, било да напише няколко книжки. След това Клоусън се изпари.

— А сега явно се е изпарил за вечни времена — каза Тад.

— Не е точно така — рече Алън. — Някой му е помогнал да се изпари, така че има огромна разлика.

Настъпи мълчание. Беше кратко, но много тягостно.

3.

Алън се замисли за няколко минути. Тад и Лиз не прекъснаха мисълта му. Накрая той вдигна поглед и каза:

— Добре, но защо? Защо някой ще извършва убийство след всичко това? Особено след като истината е излязла наяве.

Тад поклати глава.

— Ако е свързано с мен или с книгите, които съм написал под псевдонима Старк, нямам представа нито кой го е извършил, нито защо.

— И то заради един псевдоним? — каза Алън замислено. — Искам да кажа, Тад, без да се обиждаш, обаче това не е секретен документ или някаква военна тайна.

— Не се обиждам — отвърна Тад. — Всъщност съм напълно съгласен.

— Старк имаше много почитатели — каза Лиз. — Някои се разгневиха, че Тад повече няма да пише романите на Старк. „Пийпъл“ са получили няколко писма след публикуването на статията, а Тад получи купища. Една дама стигна дотам, че предложи Алексис Машин да се върне и да свети маслото на Тад.

— Кой е Алексис Машин? — попита Алън и отново извади бележника си.

— Слаба работа, добри ми инспекторе — усмихна се Тад. — Машин е просто герой в два от романите, които Джордж написа. В първия и в последния.

— Значи, една измислица, създадена от друга измислица. Страхотно! — каза Алън и прибра бележника си.

Тад погледна с известно учудване.

— Една измислица създадена от друга измислица. Не е лошо. Никак не е лошо.

— Това, което исках да кажа е, че Клоусън може би е имал приятел, при положение, че крипазоидите изобщо могат да имат приятели, който е бил фанатичен почитател на Старк — каза Лиз. — Може би е знаел, че на Клоусън се дължи излизането на истината наяве и толкова се е ядосал, че няма да има повече романи от Старк,

че... — тя въздъхна, погледна бирата за момент, после отново вдигна глава.

— Това май е доста неубедително, нали?

— Страхувам се, че да — отвърна Алън учтиво и погледна Тад. — Сега трябва на колене да се благодариш на бога за алибито си, ако не си го направил вече. Нали разбираш, че това още повече засилва подозренията към теб?

— Да, предполагам, че донякъде е така — съгласи се Тад. — Тадеус Бомънт е написал две книги, които почти никой не е чел. Втората книга, която излезе преди единадесет години дори не получи добри отзиви. Няколко похвални думи, но не спечели пари. Ще бъде чудо, ако отново го публикуват при това състояние на книгопечатането. Старк от своя страна печели пари, с шепи да ги ринеш. Макар и не особено значителни, сумите от тези книги бяха шест пъти повече от това, което печеля от преподаването за една година. Появява се тоя Клоусън с неговото завоалирано изнудване. Аз не се огъвам и единствената възможност, която ми остава е аз сам да дам гласност на историята. Скоро след това Клоусън го убиват. Изглежда като страхотен мотив, обаче не е. Да убиеш един евентуален изнудвач, след като сам си издал тайната е пълна глупост.

— Да, но може да е за отмъщение.

— Предполагам, че да, докато не вникнем по-дълбоко в нещата. Това, което Лиз ти каза е абсолютно вярно. Старк и без това вече беше за бунището. Можеше да излезе още най-много една книга. И една от причините, поради която Рик Каули се държа като душичка, както каза Лиз, бе, че и той го съзнаваше. А и беше прав за рекламата. Статията в „Пийпъл“, колкото и да беше глупава, направи чудеса с продажбите. Рик ми каза, че „Пътуване до Вавилон“ е на път да влезе в списъка на бестселърите, а и продажбите на романите на Старк са се увеличили. Дютън дори планират да издадат отново „Неочаквани танцьори“ и „Пурпурна омара“. Ако погледнете от тази страна, Клоусън направо ми направи услуга.

— Какво ни остава тогава? — попита Алън

— Изобщо не знам — отвърна Тад.

В тишината, която последва, Лиз промълви едва чуто:

— Това е някой ловец на екзотични животни. Точно за тях си мислех тази сутрин. Някой абсолютно смахнат ловец на екзотични

животни.

— Ловец на екзотични животни ли? — обърна се Алън към нея.

Лиз му обясни за синдрома да се преследват известни личности като екзотични животни.

— Може да е бил някой откачен почитател — каза тя. — Не е чак толкова невероятно като се има предвид онзи, който застреля Джон Ленън, както и другият, който се опита да убие Роналд Рейгън, за да направи впечатление на Джуди Фостър. Те са навсякъде. Щом Клоусън е успял да разбере за Тад, то някой друг е научил за Клоусън.

— Ако този някой толкова обича книгите ми защо ще иска да ме натопи? — попита Тад.

— Защото не ги обича! — каза Лиз разпалено — Старк е човекът, когото ловецът на екзотични животни харесва. Той вероятно те мрази, точно както е мразил Клоусън. Ти каза, че не съжаляваш, задето Старк е мъртъв. Това само по себе си може да е мотив.

— И все пак не ми се вярва — каза Алън. — Отпечатыците...

— Ти каза, че отпечатыци никога не са подправяни или копирани, Алън, но след като моите са и на двете места, сигурно има някакъв начин. Това е единственото обяснение.

— Грешаш, Лиз — чу Тад собствения си глас. — Ако има такъв човек, то той не обича Старк. — Той погледна ръцете си и видя, че кожата му е настръхнала.

— Така ли? — попита Алън.

Тад погледна и двамата.

— Не ви ли е идвало наум, че човекът, който е убил Хомър Гамаш и Фредерик Клоусън може да смята, че той самият е Джордж Старк?

4.

На стълбите Алън каза:

— Ще те държа в течение, Тад. — В едната си ръка той държеше фотокопие, направено на ксерокса в кабинета на Тад от двете писма на Клоусън. Тад си помисли, че готовността, с която Алън прие фотокопията поне за момента като доказателство, вместо да настоява за оригиналите, показваше ясно, че той се е отказал от подозренията си.

— И ще дойдеш да ме арестуваш, ако откриеш пукнатина в алибито ми? — попита Тад, усмихвайки се.

— Не мисля, че това ще се случи. Единственото, за което те моля е и ти също да ме държиш в течение.

— Ако възникне нещо, нали?

— Да, това искам да кажа.

— Съжалявам, че не можахме да помогнем с още нещо — каза Лиз.

— Доста ми помогнахте — усмихна се Алън. — Преди не можех да реша дали да остана още един ден, което значи да прекарам още една нощ в онази опушена стая кутийка в „Рамада Ин“ или да се върна в Касъл Рок. Благодарение на това, което ми казахте, решавам да се върна. Тръгвам веднага. Хубаво е, че се връщам. Напоследък жена ми, Ани, не се чувства особено добре.

— Надявам се, че не е нещо сериозно — каза Лиз.

— Мигрена — отвърна Алън кратко. Тръгна надолу по пътеката, но изведнъж се спря. — Само още едно нещо.

Тад се обърна към Лиз.

— Ето го и затапящият въпрос на стария Коломбо със смачкания шлифер — каза той.

— Нищо подобно. Но полицията във Вашингтон не издава едно важно материално доказателство в убийството на Клоусън. Такава е практиката. По този начин се отсяват откачените, които обичат да се признават за виновни за убийства, които изобщо не са извършвали. Имаше нещо написано на стената в апартамента на Клоусън. — Алън спря за момент, след което добави с почти оправдаващ се тон. — Било

написано с кръвта на жертвата. Ако ви кажа какво е, давате ли ми честна дума, че ще го запазите за себе си?

Те кимнаха.

— Думите са били: „Врабчетата отново летят.“ Това говори ли ви нещо?

— Не — каза Лиз.

— Не — каза Тад с неутрален тон след секунда колебание.

Алън фиксира Тад с поглед за момент.

— Абсолютно ли си сигурен?

— Абсолютно.

Алън въздъхна.

— Съмнявах се, че може да знаете нещо, но си заслужаваше да опитам. Съществуват толкова странни връзки. Помислих, че и тук може да има нещо подобно. Лека нощ, Тад, Лиз. Не забравяйте да ми се обадите, ако нещо се случи.

— Ще се обадим — каза Лиз.

— Разчитай на това — потвърди Тад

Само след минута двамата бяха отново вътре, зад затворената врата, а навън остана Алън Пангборн и тъмнината, в която той щеше да пътува дълго до дома.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПО-КЪСНО СЪЩАТА ВЕЧЕР

1.

Занесоха бебетата на горния етаж и започнаха да се приготвят за лягане. Тад си облече долна фланелка и къси шорти, в които предпочиташе да спи и отиде в банята. Миеше си зъбите, когато го разтредоха конвулсии. Изпусна четката за зъби, изплю бялата пана в мивката и се надвеси над тоалетната чиния. Не си чувстваше краката, сякаш бяха дървени кокили.

Имаше само един напън, от гърлото му излезе ужасен, сух звук, но не повърна нищо. Стомахът му започна отново да се успокоява... поне така изглеждаше за момента.

Когато се обърна, видя Лиз на вратата, облечена в синя, найлонова нощничка, която стигаше доста над коляното ѝ. Тя го гледаше строго.

— Криеш тайни, Тад. И това не е хубаво. Никога не е било за добро.

Той въздъхна рязко и изпъна ръцете си напред с разперени пръсти. Все още трепереха.

— Откога знаеш?

— Ти започна да играеш някаква роля, когато се появи шерифът тази вечер. А когато ти зададе последния си въпрос за това, което било написано на стената на Клоусън... все едно светна неонена лампа на челото ти.

— Пангборн не забеляза нищо.

— Шерифът Пангборн не те познава така добре, както аз... но ако не си забелязал как реагира преди да си тръгне, значи си спял. Дори той усети, че нещо не е наред. Личеше си от начина, по който те погледна.

Тъгълчетата на устата ѝ бяха извити надолу. Така се подчертаваха бръчките на лицето ѝ, които Тад беше забелязал за първи път след

случката в Бостън и спонтанния аборт. Те се бяха очертали по-дълбоко през времето, когато тя беше свидетел на все по-трудната му борба да донесе вода от кладенец, който изглежда беше пресъхнал вече.

По това време и пиенето му излезе извън контрол. Инцидентът с Лиз, спонтанният аборт, финансовият и литературен провал на „Пурпурна омара“ след страхотния успех на „Пътят на Машин“ под псевдонима Старк, неочакваните напивания — всички тези неща се натрупаха и доведоха до дълбока депресия. Разбираше, че това е проява на егоизъм, на едно съзнание отдадено на самонаблюдение, но и това не му помогна. Най-накрая изсипа шепа хапчета за сън в гърлото си, заедно с половин бутилка „Джак Даниелс“. Това беше един нерешителен опит за самоубийство... но все пак беше опит за самоубийство. Всичко това се случи в рамките на три години. Сториха му се много повече. Тогава изглеждаше сякаш ще продължи вечно.

Естествено, почти нищо от тази история не намери място в списание „Пийпъл“.

Забеляза, че Лиз го гледаше така, както и по онова време. Мразеше този поглед. Тревогата беше ужасно нещо, но още по-ужасно беше недоверието. Смяташе, че по-лесно може да се понесе неприкритата омраза, отколкото този странен, дебнеш поглед.

— Мразя, когато ме лъжеш — каза тя просто.

— Не съм лъгал, Лиз! За Бога!

— Понякога да премълчиш нещата е все едно да излъжеш.

— И без това щях да ти кажа. Само исках да намеря подходящия начин.

Но вярно ли беше това? Беше ли наистина? Той не знаеше. Това, което се случи беше откачена, гадна работа, истинска лудост, но това ли беше причината да излъже със своето премълчаване? Бе почувствал нужда да мълчи, така както човек, който види кръв на стола си или напипа бучка в слабините си изпитва нужда да мълчи. В такива случаи мълчанието е ирационално... но и страхът е такъв.

А имаше и още нещо. Та той беше писател, човек с въображение. Никога не бе срещал някой, който да има и най-малката представа защо прави каквото и да било. Понякога си мислеше, че създаването на художествени измислици е предпазно средство срещу хаоса, срещу лудостта. Това беше отчаян опит да се наложи някакъв ред от хора, за които редът присъстваше само в съзнанието им... и никога в сърцето.

Вътре в него един глас прошепна за първи път: кой си ти, когато пишеш, Тад? Кой си ти В ТОЗИ МОМЕНТ?

На този глас той не можеше да даде никакъв отговор.

— Е? — попита Лиз. Тонът ѝ беше остър, на ръба на яростта.

Той я погледна изненадано, защото бе прекъснала мисълта му.

— Моля?

— Намери ли подходящия начин? Каквото и да значи това.

— Слушай, Лиз — каза той. — Не разбирам защо си толкова бясна!

— Защото ме е страх! — извика тя ядно, но той забеляза сълзи в очите ѝ. — Защото ти скри нещо от шерифа и още се чудя дали няма да го скриеш и от мене! Ако не бях видяла този израз на лицето ти...

— Така ли? — Той усети, че сам започва да се ядосва.

— И какъв беше този израз? Ти как мислиш?

— Изглеждаше виновен — отвърна му троснато тя. — Изглеждаше така и когато разправяше на хората, че си престанал да пиеш, а всъщност продължаваше. Когато... — Тя замлъкна. Не знаеше какво видя изписано на лицето му, не искаше и да знае, но то заличи яда ѝ и на негово място се появи тъга. — Извинявай. Това не беше честно.

— Защо не? — каза той вяло. — Вярно е. Така беше поне известно време.

Той се върна в банята, за да изжабурка остатъка от пастата за зъби. Водата за изплакване беше без алкохол, като сироп за кашлица и като ванилията в кухненския долап. Не беше сложил капка в устата си след написването на последния роман на Старк.

Ръката ѝ докосна рамото му.

— Тад... и двамата сме ядосани. А това ни наранява и няма да ни помогне да решим проблема, независимо какъв е той. Ти каза, че може да има някой луд, който се мисли за Джордж Старк. Той е убил двама души, които познаваме. Единият от тях беше отчасти виновен за разкриване на истината за псевдонима. Сигурно ти е минавало през ум, че ти може да си на едно от първите места в списъка на тези, които този човек счита за свои врагове. И въпреки това, ти скри нещо. Какъв беше онзи израз?

— „Врабчетата отново летят“ — каза Тад. Той погледна в огледалото на банята лицето си, осветено от силната, бяла

флуоресцентна светлина. Същото лице. Може би с малко сенки под очите, но все пак си е същото лице. Беше доволен. Е, не беше като физиономията на някоя филмова звезда, но поне си беше негова.

— Да. Това ти е познато. Какво значи то?

Той угаси лампата в банята и я прегърна през раменете. Отидоха в спалнята и легнаха на леглото.

— Когато бях единадесетгодишен претърпях операция — каза той. — Операцията беше за отстраняване на малък тумор от предната част на мозъка ми, поне мисля, че беше предната част. Ти знаеше за това, нали?

— Да — Тя го гледаше с недоумение.

— Казах ти, че имах ужасни главоболия преди да ми сложат диагнозата, нали?

— Да.

Той започна разсеяно да гали бедрото ѝ. Тя имаше прекрасни дълги крака, а и нощницата ѝ беше наистина къса.

— А за звуците?

— Какви звуци? — погледна го тя озадачена.

— Не мислех, че знаеш... но, нали разбираш, не ми изглеждаше важно. Беше толкова отдавна. Хора с мозъчни тумори, често имат главоболия, понякога и припадъци, а понякога и двете. Често тези симптоми се предхождат от други симптоми. Наричат ги „сетивни“. Най-чести сред тях са миризмите — на подострени моливи, на прясно нарязан лук, на гнили плодове. А при мене сетивните симптоми бяха звукови. И бяха свързани с птици.

Той я погледна право в очите. Носовете им почти се докосваха, а един кичур от косата ѝ гъделичкаше челото му.

— Врабчета, за да съм точен.

Той седна, без да я погледне. Не искаше да види шока изписан на лицето ѝ.

— Ела.

— Тад... къде?

— В кабинета. Искам да ти покажа нещо.

2.

Основното нещо в кабинета беше огромното, дъбово бюро. Не беше от модерните сега антики, нито пък от модернистичния дизайн. То беше просто едно изключително голямо и изключително удобно парче дърво. Стоеше като динозавър под три висящи, стъклени глобуса.

Светлината, която те хвърляха беше почти ослепителна. Малко се виждаше от самото бюро. Ръкописи, купища писма, книги и коректури бяха натрупани отгоре му. На бялата стена зад бюрото беше закачен плакат, изобразяващ сградата Флатирон в Ню Йорк. Това беше любимата постройка на Тад в целия свят. Невероятната клиновидна форма на сградата винаги радваше окото му.

До пишещата машина се намираше ръкописът на новата му книга „Златното куче“. Върху пишещата машина бяха листата, написани през деня. Шест страници. Както обикновено... когато пишеше той. Старк обикновено успяваше да напише осем, а понякога и десет.

— С това се занимавах преди да се появи Пангборн — каза той, взе малката купчинка листа от пишещата машина и ѝ ги подаде. — Тогава се появи звукът, звукът от врабчетата. За втори път днес и този път беше по-силен. Виждаш ли какво е написано на страницата, която е най-отгоре?

Тя продължително стоя надвесена над страницата, но Тад виждаше само косата ѝ. Когато вдигна поглед към него, лицето ѝ беше съвсем преbledняло. Устните ѝ бяха стиснати в тясна, сива линия.

— Но то е същото — прошепна тя. — Абсолютно същото. О, Тад, какво значи това? Какво...?

Тя се наклони напред и той пристъпи към нея, уплашен, че ще припадне. Хвана раменете ѝ, но се препъна в хиксообразния крак на стола, така че двамата почти се строполиха върху бюрото.

— Добре ли си?

— Не — каза тя едва чуто. — А ти?

— Не съвсем — рече той. — Съжалявам. Все същият стар, непохватен Бомънт. В ролята на рицаря с блестящите доспехи от мене

би излязло чудесен праг за някоя врата.

— Написал си това преди да се появи Пангборн? — Изглежда й беше невъзможно да го проумее. — Преди.

— Точно така.

— Но какво значи това? — Тя го гледаше с тревожна настойчивост, зениците на очите й бяха разширени и тъмни, въпреки ярката светлина.

— Не знам — каза той. — Помислих, че ти можеш да имаш някаква представа.

Тя поклати глава и постави страниците на бюрото му. След това изтри ръката си в късата найлонова нощница, сякаш бе докоснала нещо мръсно. Тад си помисли, че тя едва ли съзнава какво прави и затова не й каза нищо.

— Сега разбираш ли защо премълчах това? — попита я той.

— Да... така мисля.

— Какво би казал той? Нашият шериф реалист от най-малката област в щата Мейн, който искрено вярва в компютърните данни на ПСДИ и на показанията на очевидци? Нашият шериф, който допуска, че е по-вероятно да имам брат близък, когото крия, отколкото, че някой може да е открил начин за подправяне на отпечатыци? Какво щеше да каже той на това!

— Аз... не знам. — Опитваше се да дойде на себе си, да преодолее шока. Бе я виждал да го прави преди, но и сега изпита възхищение от нея. — Не знам какво щеше да каже, Тад.

— И аз не знам. Мисля, че в най-лошия случай, щеше да допусне, че съм знаел за престъплението, но по-вероятно щеше да си помисли, че съм изтичал и съм го написал, след като той си тръгна тази вечер.

— Но защо би направил такова нещо? Защо?

— Първото му предположение сигурно би било, че е проява на лудост — отвърна сухо Тад. — Мисля, че полицаи като Пангборн би повярвал много по-лесно, че причината е лудост, отколкото да приеме нещо, за което може да се търсят обяснения само в областта на паранормалното. Но ако ти мислиш, че греша като запазвам това за себе си, докато аз самият намеря някакво обяснение, кажи ми. Можем да звъннем в офиса на шерифа на Касъл Рок и да оставим съобщение за него.

Тя поклати глава.

— Не знам. Чувала съм... струва ми се, че по радиото... за наличието на психични връзки.

— Вярваш ли, че съществуват?

— Не съм имала досега причини да се замислям по въпроса. Сега май че вярвам. — Тя вдигна листа с надрасканите отгоре думи. — Написал си го с един от моливите на Джордж — каза тя.

— Той ми беше подръка, това е всичко — сопна ѝ се той. Сети се за химикалката, но бързо я изключи от съзнанието си. — А и те не са моливите на Джордж и никога не са били. Те са мои. Писна ми вече да се говори за него като за отделен човек. Не го намирам за ни най-малко остроумно.

— И все пак, днес ти използва един от неговите изрази: „изфабрикувай ми алиби“. Не съм те чувала да го използваш досега, извън романите. Това съвпадение ли беше?

Отвори уста, за да ѝ каже, че е било съвпадение, разбира се, но не го каза. Може би беше съвпадение, но като се имаше предвид това, което беше написал на листа, откъде можеше да е сигурен?

— Не знам.

— Ти в транс ли беше, Тад? Когато написа това.

Бавно, неохотно, той отвърна:

— Мисля, че да.

— И това ли беше всичко? Или се случи и нещо друго?

— Не мога да си спомня — отвърна той, а после добави още по-неохотно. — Може и да съм казал нещо, но наистина не мога да си спомня.

Тя го изгледа продължително и каза:

— Хайде, да си лягаме.

— Мислиш ли, че ще можем да заспим тази нощ, Лиз?

Тя се засмя тъжно.

3.

Ала двадесет минути по-късно, той почувства, че заспива, когато Лиз го върна към действителността.

— Трябва да отидеш на лекар — каза тя. — В понеделник.

— Този път нямам главоболие — възпротиви се той. — Само цвърченето на птиците. И това странно нещо, което съм написал — той спря за миг и след това добави с надежда. — Значи, ти не мислиш, че може да е чисто съвпадение?

— Не знам какво е — отвърна тя, — но трябва да ти кажа, Тад, че съвпадението е едно от последните неща от моя списък на вероятни причини.

Кой знае защо това им се стори смешно и те се засмяха прегърнати в леглото, тихичко, за да не събудят бебетата. Всичко между тях двамата пак беше наред. Тад не можеше да е сигурен в нищо, но в това беше — всичко между тях двамата беше наред. Бурята беше отминала. Старите разпри бяха забравени, поне за момента.

— Аз ще уговоря часа при лекаря — каза тя, когато смехът им утихна.

— Не. Аз ще го направя.

— И няма да си позволиш творческа разсеяност и да забравиш?

— Не. Това е първото нещо, което ще направя в понеделник. Обещавам.

— Добре, тогава — въздъхна Лиз. — Цяло чудо ще е, ако успея да заспя. — Но пет минути по-късно тя вече дишаше леко и равномерно, а пет минути след нея заспа и Тад.

4.

И сънува същия сън.

Беше същия (или поне така му се стори) почти до края. Старк го разведе из къщата, вървейки зад него през цялото време, като пак твърдеше, че Тад бърка като настоява с разстроен и треперещ глас, че тази къща е негова. Бъркаш, каза му Старк зад дясното му рамо (или може би беше зад лявото му рамо? Но какво значение имаше). Собственикът на къщата е мъртъв, повтори Старк. Собственикът на къщата се намира на онова митично място, което е последната спирка на всички влакове, което всички тук долу (където и да се намираше това „долу“) наричат Ендсвейл. Всичко си беше същото до момента, в който се озоваха в задното антре. Лиз не беше сама. Заедно с нея беше Фредерик Клоусън. Освен някакво идиотско, кожено палто, беше съвсем гол. Беше толкова мъртъв, колкото и Лиз. Старк каза замислено зад гърба му: „Тук долу, доносниците ги правим на кайма. И изобщо всички глупаци. Вече се погрижих за него. Ще се погрижа за всичките, един по един. Внимавай, да не се наложи да се занимавам и с тебе. Врабчетата отново летят, Тад, помни това. Врабчетата летят.“

В този миг Тад ги чу около къщата — не хиляди, а милиони, или може би милиарди. Навън се стъмни, когато грамадното ято птици се издигна към слънцето и го скри съвсем.

— Не виждам! — изкреця Тад, а зад него Джордж Старк промълви: — Те отново летят, брато. Не забравяй това. И НЕ СЕ ИЗПРЕЧВАЙ НА ПЪТЯ МИ.

Той се събуди разтреперан и потен. Този път заспа по-трудно. Лежеше в тъмното и си мислеше колко абсурдна е идеята, залегнала в съня. Може би присъстваше и първия път, но сега беше много по-ясна. Съвсем абсурдна. Фактът, че той винаги си бе представял, че Старк и Алексис Машин си приличат (и защо не, след като се бяха родили едновременно с „Пътят на Машин“), двама високи, широкоплещести мъже, които сякаш не бяха пораснали, а бяха издялани от блокове солиден материал и двамата руси... този факт не променяше цялата абсурдност. Псевдонимите не оживяват, за да започнат да избиват хора. Ще разкаже на Лиз на закуска съня си и двамата ще се посмеят... е,

може би няма точно да се смеят, при дадените обстоятелства, но ще си разменят по една тъжна усмивка.

„Ще го нарека моят комплекс «Уилям Уилсън»“ — помисли си той, преди да заспи. Но когато дойде сутринта, не си заслужаваше да разказва съня си — щеше да е като капак на всичко останало. Затова той не каза нищо и откри, че през целия ден се връща към него отново и отново, разглеждайки го като матов скъпоценен камък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ЕНДСВЕЙЛ

1.

Рано сутринта в понеделник, преди Лиз да му напомни за това, той си уговори час при доктор Хюм. В медицинския му картон беше отбелязано премахването на тумор през хиляда деветстотин и шестдесета. Той каза на Хюм, че напоследък на два пъти са се появили птичите звуци, които предхождали главоболието му преди поставянето на диагнозата и отстраняването на тумора. Доктор Хюм искаше да знае дали се е появило и главоболието. Тад му отговори, че не е.

Той не спомена за трансa, нито за това, което беше написал, нито пък за надписа открит на стената в апартамента на един убит във Вашингтон, окръг Колумбия. Това му се струваше толкова далечно, колкото и сънят от предишната нощ. Всъщност, той установи, че се опитва да забрави цялата работа.

Доктор Хюм, обаче, взе нещата сериозно. Изключително сериозно. Нареди на Тад да отиде в Медицинския център на източен Мейн още същия следобед. Исканше да му направят черепни рентгенови снимки и компютърна, аксиална томография... КАТ сканиране.

И Тад отиде. Седя докато му направят снимките, а след това пяхна главата си в една машина, която приличаше на фабрична сушилня. След петнадесетминутно трещене и дрънчене, машината отново го пусна на свобода... поне засега. Позвъни на Лиз, за да й каже, че резултатите ще бъдат готови към края на седмицата и че сега отива за малко до кабинета си в университета.

— Мисли ли още по въпроса дали да се обадиш на шерифа Пангборн? — попита тя.

— Нека да почакаме да излязат резултатите от изследванията — рече той. — Като ги видим, ще решим какво да правим.

2.

Той беше в кабинета си и разчистваше листата, задръстили през семестъра бюрото и полиците, когато птиците отново започнаха да цвърчат в главата му. Първо чу няколко отделни писукания, към тях се присъединиха и други и скоро в главата му кънтеше оглушителен хор.

Бяло небе — той видя бяло небе прорязано от силуетите на къщи и телефонни стълбове. Вrabчетата бяха навсякъде. На всеки покрив, на всяка жица, в очакване на заповед от водача на ятото. А щом я получеха, те щяха да експлодират в небето с шума на хиляди, развявани от бързия вятър, чаршафи.

Тад се запрепъва слепешката към бюрото си, заопипва за стола си, намери го и се строполи в него.

Вrabчета.

Вrabчета и бялото небе на късна пролет.

Шумът — разбъркана какофония, изпълни главата му. Когато придърпа лист хартия към себе си и започна да пише на него, той изобщо не съзнаваше какво прави. Главата му бе наведена назад, очите му гледаха в тавана без да виждат. Химикалката му се движеше, сякаш от само себе си нагоре и надолу по листа.

В главата му всички птици полетяха — един тъмен облак, който закри бялото мартенско небе в квартала Риджуей на Бергенфийлд, щата Ню Джърси.

3.

Той дойде на себе си по-малко от пет минути, след като в съзнанието му бяха прозвучали първите изолирани писукания. Потеше се обилно и лявата му китка туптеше, но главоболие нямаше. Погледна надолу и видя листа на бюрото си. Това беше формуляр за поръчване на книги от библиотеката по американска литература. Тад се загледа глупаво в това, което беше написано на обратната страна на формуляра.

— Това не значи нищо — прошепна той. Разтривайки слепоочията си с върховете на пръстите си, той чакаше да започне главоболието или да открие някаква връзка между думите надраскани на листа.

Но той не искаше да се случи нито едно от тези две неща... и не се случи. Думите си бяха просто думи, повторени неколkokратно. Някои от тях явно идваха от съня му, а останалите бяха несвързани глупости:

СЕСТРИЧКЕ ГЛУПАЦИ ОТНОВО ЛЕТЯТ
СЕСТРИЧКЕ КОТКИТЕ СЕГА СЕСТРИЧКЕ
ТЕЛЕФОН MIR ЗАВИНАГИ ГЛУПАЦИ
СЕСТРИЧКЕ ЕНДСВЕЙЛ СЕСТРИЧКЕ
КОТКИТЕ СВЪРШВА ТУК ДОЛУ
РЕЖА БРЪСНАЧ ТЕЛЕФОН СЕСТРИЧКЕ
ВРАБЧЕТАТА MIR СЕСТРИЧКЕ БРЪСНАЧ
И ЗАВИНАГИ СЕГА И ЗАВИНАГИ
MIR КОТКИТЕ КАЙМА СЕСТРИЧКЕ ВРАБЧЕТА
А главата му беше съвсем наред.

„Този път няма да кажа на Лиз — помисли си той. — Дяволите да ме вземат, ако й кажа. И то не защото се страхувам... макар че се страхувам. Съвсем просто е. Не всички лъжи са лоши. Някои са добронамерени, някои са необходими. А тази е и добронамерена, и необходима.“

Той не знаеше дали това е вярно, но откри нещо, което му подейства изключително освобождаващо. Хич, не му пукаше. Беше му омръзнало да мисли, да мисли и да не разбира нищо. Беше му

омръзнало и да се страхува, като човек, който започва да подозира, че се е изгубил в пещера, в която е влезнал на шега.

„Престани да мислиш. Това е разрешението.“

Това сигурно беше вярно. Не знаеше дали ще успее... но възнамеряваше да опита. Той протегна ръка много бавно, взе формуляра и започна да го къса на парчета. Миш-машът от разбъркани думи започна да изчезва. Взе късчетата по дължина скъса ги още веднъж и ги хвърли в кошчето за боклук, а те се разпиляха като конфети върху останалия боклук. Той седя, втренчен в късчетата хартия почти две минути, очаквайки да се сглобят отново и да кацнат на бюрото му, като образите на филмова лента, която се движи в обратна посока.

Най-накрая вдигна кошчето за боклук, отиде в края на коридора до шахтата от неръждаема стомана, която беше до асансьора. На нея имаше надпис „пещ за изгаряне на боклуци“.

Той отвори вратата и изсипа боклука в черния улей.

— Готово — каза той в необичайната лятна тишина в сградата на факултетите по математика и английски. — Всичко изгоря.

„Тук долу наричаме това смляно месо.“

— Тук горе пък го наричаме конски фъшкии — промълви той и се върна обратно по коридора в кабинета си с празното кошче.

Всичко изгоря. Надолу по улея в небитието. А до излизането на резултатите от болницата или до следващия транс, загуба на съзнание, или извършване на действия, за които впоследствие нищо не си спомняше, той възнамеряваше да си мълчи. Да не казва абсолютно нищо. Най-вероятно думите, които бяха написани на листа, бяха плод на собственото му съзнание, както съня със Старк и празната къща нямаше нищо общо с убийството на Хомър Гамаш и на Фредерик Клоусън.

„Тук долу в Ендсвейл, последната спирка на всички влакове.“

Това не значи абсолютно нищо — каза Тад натъртено, с равен глас... но когато си тръгна от университета, той почти тичаше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЕСТРИЧКАТА

Тя усети, че нещо не е наред още, когато се опита да пъхне ключа в секретната ключалка на вратата на апартамента си, но вместо той да се плъзне леко и да се чуе познатото, успокояващо щракане, самата врата се откряна. Тя изобщо не се запита как е могла да постъпи толкова глупаво, да отиде на работа без да заключи вратата, та господи, Мириам, това беше все едно да закачиш бележка на вратата си: **ЗДРАВЕЙТЕ, КРАДЦИ, ДЪРЖА ПАРИТЕ СИ В КРЪГЛАТА КУПА НА НАЙ-ГОРНАТА КУХНЕНСКА ПОЛИЦА.**

Изобщо не се запита, защото, ако си живял в Ню Йорк шест или дори четири месеца, не можеш да направиш такова нещо. Може да заключваш вратата си, само когато заминаваш на почивка, ако живееш в гората или да забравиш понякога да я заключиш, ако живееш в някое малко градче като Фарго, Северна Дакота или Еймс, Айова. Обаче след като си поживял известно време в червясалия, стар град Биг Апъл („Голямата ябълка“ Big Apple (англ.) — прозвище на Ню Йорк, дадено му от джаз музикантите през 1920-те години. Бел. прев.), заключваш вратата дори и само ако излизаш, за да занесеш чаша захар на съседа си. Да забравиш да заключиш, бе все едно да издишаш и да забравиш да вдишаш. Градът е пълен с музеи и галерии, но и с наркомани и психопати, затова не бива да се поемат никакви рискове. Освен ако не си абсолютен глупак, а Мириам не беше такава. Е, може би беше малко наивна, но не и глупава.

Затова тя разбра, че нещо не е наред. И макар да беше сигурна, че крадците, които бяха разбили апартамента ѝ и отмъкнали всичко, което можеше да се отмъкне (да не говорим за осемдесетте или деветдесетте долара в купата в кухнята... а може би и самата купа — тя и заслужаваше да я отмъкнат) са си отишли преди три-четири часа, все пак можеше още да са тук. Това трябва да е първото ти предположение, както и първият урок за всяко момче, на което му подаряват истински пистолет, е винаги да приема, че пистолетът е

зареден, дори и в момента, когато го разопакова, да допуска, че е зареден.

Тя започна да отстъпва. Започна да отстъпва почти в секундата, когато вратата се откряна, но вече беше късно. Една ръка изникна от тъмнината, провря се като куршум през пролуката от два инча между вратата и касата и сграбчи нейната ръка. Ключовете ѝ паднаха на мокета в коридора.

Мириам Каули отвори уста, за да извика. Едрият, рус мъж бе стоял зад вратата и бе чакал търпеливо повече от четири часа, без да пие кафе, без да пуши цигари. Пушеше му се, но ще запали след като приключи с тази работа, не и преди това. Миризмата на цигари можеше да го издаде. Нюйоркчаните са като малки животинки, които се крият под шубраците с наострени сетива за всяка опасност, дори и в миговете, когато мислят, че се забавляват.

Той хвана с дясната си ръка дясната ѝ китка преди тя да се усети. Постави лявата си длан на вратата, подпря я и дръпна жената към себе си с всичка сила. Вратата изглеждаше дървена, но естествено беше от метал, като всички врати на хубави апартаменти в червясалия, стар Биг Апъл. Лицето ѝ се тресна с тъп звук в ръба на вратата. Два зъба ѝ се счупиха и порязаха устните ѝ. Досега те бяха стиснати, но внезапно се отпуснаха от шока и кръв потече от долната ѝ устна. По пода покапаха капки. Челюстта ѝ се прекърши като клон.

Тя се преви, почти загубила съзнание. Русият мъж я пусна и тя се строполи на мокета в коридора. Това трябваше да приключи бързо. Според нюйоркския фолклор никой от стария червясал град и пет пари не дава какво става, стига да не го засяга лично. Според легендата психопат можеше да намушка двадесет или четиридесет пъти някоя жена пред бръснарски салон с двадесет стола на Седмо Авеню посред бял ден и никой нищо нямаше да каже, освен може би: „Би ли скъсил още малко над ушите?“ или „Днес ще мина без одеколон, Джо.“ Но русият мъж знаеше, че тази легенда не отговаря на истината. За малките, преследвани животинки, любопитството е едно от средствата за оцеляване. Пази собствената си кожа — това е основното правило в играта, но ако едно животинче е безразлично, то много скоро ще е и мъртво. Затова бързината беше от такова значение.

Той отвори вратата, хвана Мириам за косата и я издърпа вътре.

Само след секунда чу как се дърпа резе малко по-надолу в коридора, последвано от щракането на отваряща се врата. И без да поглежда, той знаеше, че едно гладко, заешко лице с трепкащ нос наднича иззад някоя врата.

— Не го счупи, нали, Мириам? — попита той високо. После промени гласа си на по-висок регистър, почти фалцет, постави ръце от двете страни на устата си, за да имитира гласа на жена:

— Мисля, че не. Ще ми помогнеш ли да го вдигна? — Той свали ръцете си и каза със своя глас:

— Разбира се. Секунда само.

Затвори вратата и погледна през шпионката. Тя беше изпъкнала леща, така че през нея се виждаше голяма част от коридора, но създаваше разкривен образ. Той видя точно това, което очакваше да види — бяло лице, което наднича зад вратата на отсрещната страна на коридора, точно като заек, който се показва от дупката си.

Лицето изчезна.

Вратата се затвори.

Не се тресна, просто се затвори. Глупавата Мириам беше изпуснала нещо. Мъжът с нея, вероятно настоящият ѝ или бивш приятел, ѝ помагаше да го вдигне. Няма за какво да се тревожи. Всички вие плашливи зайци и кошути.

Мириам стенеше. Вече идваше на себе си.

Русият мъж бръкна в джоба си, извади бръснача и го отвори. Острието проблесна на меката светлина от единствената лампа, която беше оставил запалена на масата в хола.

Тя отвори очи. Погледна го и видя лицето му наопаки, надвесено над нея. Устата ѝ беше изцапана в червено, сякаш бе яла ягоди.

Той ѝ показва бръснача. Погледът ѝ беше замъглен и неясен, но когато го видя, зениците ѝ изведнъж се разшириха. Отвори мократа си, червена уста.

— Един звук само и ще те нарежа, сестричке — каза той и устата ѝ се затвори.

Той уви косата ѝ около ръката си и я повлече към хола. Полата ѝ прошумоля по излъскания, дървен под. Закачи една черга и я повлече със себе си. Тя изохка от болка.

— Не прави това! Казах ти вече.

Стигнаха до хола. Той беше малък, но приятен. Уютен. На стената висяха снимки на френски импресионисти. Имаше поставен в рамка рекламен плакат на „Котките“. На него пишеше „Сега или никога“. Сухи цветя. Малък диван, тапициран с плат в сламен цвят. Библиотека. В библиотеката той видя двете книги от Бомънт на една полица и четирите от Старк на друга. Книгите от Бомънт бяха поставени на по-висока полица. Това не беше правилно, но какво можеше да се очаква от тази кучка. Той пусна косата ѝ.

— Седни на дивана, сестричке. На онзи край. — Той посочи онази страна на дивана, която се намираше до масичката с телефона и секретаря.

— Моля ви — прошепна тя, без да направи опит да стане. Устата ѝ и бузата ѝ бяха започнали да се подушат и думите прозвучаха завалено. — Всичко. Каквото искате. Парите са в купата. — Шишко. Парите шъ фкуптъ.

— Седни на дивана. На онзи край. — Този път той насочи бръснача към лицето ѝ, а с другата ръка посочи към дивана.

Тя се качи лазешком на дивана и се притисна във възглавниците, доколкото можеше. Тъмните ѝ очи се бяха разширили. Тя потри с ръка устата си и погледна за момент с невярващ поглед дланта си, преди да го погледне отново.

— Какво искате? — Кво ишкате! Сякаш говореше с пълна уста.

— Искам да се обадиш по телефона. Това е всичко. — Той вдигна слушалката и натисна с палеца на ръката, в която държеше бръснача, копчето за набиране на телефонния секретар. След това ѝ подаде слушалката. Телефонът беше от старомодните, на които слушалката се поставя върху вилки и напомня на полуразтопена камбана. Тежеше много повече от слушалката на телефоните марка „Принцеса“. Той знаеше това, а усети как тялото ѝ се изпъна, когато ѝ подаде слушалката, защото и тя го знаеше. Едва доловима усмивка се появи на устните на русия мъж. Не се усмихваше нищо друго в това лице, само устните му. Нямаше никаква топлина в тази усмивка.

— Мислиш си, че можеш да ме цапардосаш с това нещо по главата, нали, сестричке? — попита я той. — Нека да ти кажа нещо — това не е хубава мисъл. А нали знаеш какво се случва с хората, които не мислят за хубави неща? — Тъй като тя не му отговори, той каза:

— Падат от небето. Вярно е. Видях го веднъж в един комикс. Така че дръж слушалката в скута си и се концентрирай да мислиш само за хубави неща.

Очите ѝ бяха впити в него. Кръв се стичаше бавно по брадата ѝ. Една капка падна на блузата ѝ отпред. „Това никога няма да се изпере, сестричке — помисли си русият мъж — Казват, че петно от кръв може да излезе, ако веднага го изпереш със студена вода, но не е така. Има машини. Спектроскопи. Газова хематография. Ултравиолетови лъчи. Лейди Макбет е права.“

— Ако се върне някоя лоша мисъл, знай, че веднага ще разбере по очите ти, сестричке. Имаш такива големи, тъмни очи. Не искаш едно от тези големи, тъмни очи да се стича по бузата ти, нали така?

Тя така енергично заклати глава, че косата ѝ се разпиля като вихър около лицето ѝ. А през цялото време, докато клатеше глава, красивите ѝ, тъмни очи не се откъсваха от него и русият мъж усети, че нещо се събужда в слабините му. Сър, имате сгъваема линия в джоба си и сте щастлив, че ме виждате?

Този път усмивката се появи не само на устните, но и в очите му. Той си помисли, че тя се поотпусна, макар и съвсем мъничко.

— Искам да се наведеш напред и да набереш телефона на Тад Бомънт.

Тя го гледаше втренчено с бляскави и разширени от шока очи.

— Бомънт — каза той търпеливо. — Писателя. Направи го, сестричке. Времето лети като бързоногия Меркурий.

— Тефтера ми — каза тя. Устата ѝ беше вече толкова подута, че не можеше да я затвори и ставаше все по-трудно да се разбере какво казва. Прозвуча като „етера ми“.

— Етера ми? — попита той. — Не разбирам какво казваш, сестричке. Говори по-ясно.

Тя произнесе бавно, внимателно, с много болка:

— Тефтера ми. Тефтера. С адресите. Не помня телефона му.

Бръсначът проряза въздуха пред лицето ѝ със звук подобен на човешко шептене. Така може би им се стори, но и двамата го чуха. Тя потъна още по-дълбоко във възглавниците в сламен цвят. Подутите ѝ устни се разтеглиха в гримаса. Той завъртя бръснача, така че острието попадна в меката светлина на настолната лампа. Наклони го и светлината пробяга по него като вода, а после я погледна с такъв

поглед, сякаш искаше да каже, че трябва да са луди да не се възхитят на такова прекрасно нещо.

— Не ме будалкай, сестричке. — В говора му се усещаше южняшкото провлачване на думите. — Това е нещо, което никога не бива да правиш, когато си имаш работа с човек като мене. Сега набери шибания номер. — Тя можеше да не помни наизуст номера на Бомънт, защото с него не се въртеше много бизнес, но сигурно помнеше телефона на Старк. В печатарския бизнес Старк раздвижваше нещата, а беше чиста случайност, че двамата имаха един и същи телефонен номер.

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Не го помня — изохка тя. Не о оня.

Русият мъж се приготви да я резне, не защото беше ядосан, а защото, ако позволиш на една мадама да те излъже веднъж, ще те лъже и след това, но се спря. Реши, че беше абсолютно възможно да е забравила временно такова елементарно нещо като телефонния номер, дори и на такива важни клиенти като Бомънт/Старк. Тя беше в състояние на шок. Можеше да засече, ако я накараше да набере телефона на собствената си агенция.

Но тъй като ставаше въпрос за Тад Бомънт, а не за Рик Каули, той можеше да ѝ се притече на помощ.

— Окей — рече той. — Окей, сестричке. Ти си разстроена. Разбирам. Не знам дали ще ми повярваш, но аз дори ти съчувствам. А и имаш късмет, защото аз случайно знам номера. Може да се каже, че го знам така добре, както знам собствения си номер. И знаеш ли какво? Дори няма да те накарам ти да го набереш, отчасти защото не ми се стои до Второто пришествие да те чакам да го набереш правилно, но и защото наистина ти съчувствам. Аз ще се наведа и сам ще го набера. Знаеш ли какво значи това?

Мириам Каули поклати глава. Лицето ѝ сякаш бе станало само едни очи.

— Значи, че ще ти се доверя. Но само дотолкова, моето момиче. Слушаш ли ме? Разбираш ли?

Мириам поклати глава отново, а косата ѝ се развя. Господи, колко харесваше жени с много коса.

— Добре. Това е добре. Докато аз набера номера, сестричке, ти не сваляй очички от бръснача. Това ще ти помогне да се придържаш

само към хубавите си мисли.

Той се наведе напред и започна да набира телефонния номер на старомодната шайба. От касетофона на секретаря се чуваше усилен звука от щракането, докато набираше. Напомняше тракането на топче по рулетка, която забавя въртенето си. Мириам Каули седеше със слушалката в скута си, като местеше поглед от бръснача към грубото, безизразно лице на страшния непознат.

— Говори с него — каза русият мъж. — Ако се обади жена му, кажи ѝ, че е Мириам от Ню Йорк и че искаш да говориш с мъжа ѝ. Знам, че е подута устата ти, но направи така, че който и да се обади, да разбере, че си ти. Направи малко усилие, сестричке. Ако не искаш лицето ти да заприлича на портрет от Пикасо, направи малко усилие заради мене.

— Какво... Какво да кажа?

Русият мъж се усмихна. Тази беше готино парче. Много апетитно. С тази коса. Той усети още раздвижване от областта под колана му. Там ставаше доста оживено.

Телефонът звънеше и двамата го чуваха от касетофона на секретаря.

— Ще намериш подходящите думи, сестричке.

Чу се пукане, когато някой вдигна слушалката. Русият мъж почака докато чуе гласът на Бомънт да казва ало и тогава със скоростта на нападаща змия, той се наведе и разряза с бръснача лявата буза на Мириам Каули. Кръвта потече като река. Мириам изпищя.

— Ало! — излая Бомънт. — Ало! Кой е? По дяволите, ти ли си?

„Да, аз съм, кучи сине — помисли си русият мъж — и ти много добре знаеш това, нали?“

— Кажи му коя си и какво става тук — изрева той на Мириам. — Хайде! Не ме карай да повтарям!

— Кой е! — извика Бомънт. — Какво става? Кой е?

Мириам изпищя отново. Кръв потече по възглавницата в сламен цвят. Кръвта по блузата ѝ не беше само няколко капки. Тя бе просто напоена с кръв.

— Кажи му каквото ти казах, иначе ще ти отрежа главата с това нещо!

— Тад, тук има един мъж! — изкрещя тя в слушалката. От болка и ужас отново произнасяше ясно думите. — Тук има един лош човек!

ТАД, ТУК ИМА ЕДИН ЛОШ ЧОВЕК Т...

— КАЖИ МУ ИМЕТО СИ! — изрева ѝ той, а бръсначът изсвистя във въздуха на сантиметри от очите ѝ. Тя се сви, стенойки.

— Кой е? Кой...

— МИРИАМ! — изпищя тя. — О, ТАД НЕ МУ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА МЕ РЕЖЕ ОТНОВО, НЕ ПОЗВОЛЯВАЙ НА ЛОШИЯ ЧОВЕК ДА МЕ РЕЖЕ ОТНОВО, НЕ ПОЗ...

Джордж Старк замахна с ножа и преряза усуканата телефонна жица. Чу се пукот и телефонът замлъкна.

Добре стана. Можеше и по-добре. Беше минало доста време, откакто бе пожелавал жена. Тази я искаше, но нямаше да я има. Прекалено много писъци. Зайците ще започнат пак да надничат от дупките си, душейки за хищника, който ходи из джунглата в тъмното, там където не достига мижавата светлина от изкуствения им огън. Тя още пищеше. Явно бе престанала да мисли за хубави неща. Затова Старк я хвана за косата, наведе главата ѝ назад, така че тя можеше да вижда тавана и преряза гърлото ѝ. В стаята настъпи тишина.

— Толкоз, сестричке, — каза той нежно, стъгна бръснача и го прибра в джоба си. След това протегна лявата си изцапана с кръв ръка и затвори очите ѝ. Маншета на ризата му веднага се напои с кръв, която изтичаше като червено бордо от вените ѝ, но това, което е редно да се направи, трябва да се направи. Ако е жена, редно е очите ѝ да се затворят. Няма значение колко лоша е била, дори и да е била някоя уличница — наркоманка, която е продавала децата си, за да си купи наркотик, пак трябва да ѝ се затворят очите.

Тази тук не беше най-важната. Виж, Рик Каули бе друга работа.

И мъжът, който написа статията за списанието.

И кучката, която направи снимките, особено онази с надгробния камък. Тя си бе кучка, макар и готина, и той щеше да затвори и нейните очи.

А когато се погрижи за тях, ще дойде времето да си поговори и с Тад. Без посредници — тапо а тапо. Ще дойде времето Тад да разбере как стоят нещата. След като се справеше с всичките, очакваше, че Тад с готовност ще разбере. Но дори и да не станеше така, имаше си начини да го накара.

В крайна сметка той беше женен. Имаше много красива жена, истинска кралица на въздуха и тъмнината.

Имаше и деца.

Той постави пръст в топлата струя кръв и започна да пише бързо по стената. Трябваше да повтори буквите и скоро съобщението бе изписано над наведената глава на жената. Тя би могла дори да го прочете, обърнато наопаки, ако очите ѝ бяха отворени.

И ако беше жива, естествено.

Той се наведе и целуна бузата на Мириам.

— Лека нощ, сестричке — каза той и излезе от апартамента.

Мъжът от отсрещната страна на коридора пак гледаше зад вратата.

Когато видя високия, изцапан с кръв мъж да излиза от апартамента на Мириам, той тресна вратата и я заключи.

„Разумно — помисли си Джордж Старк, крачейки по коридора към асансьора. — Съвсем разумно.“

А той трябваше да бърза. Нямаше време за мотаене.

Имаше и друга работа за вършене тази вечер.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪЛНА ПАНИКА

1.

В продължение на няколко минути, Тад никога не успя да определи колко точно, той бе обхванат от такава паника, че беше направо парализиран. Цяло чудо беше, че можеше да диша. По-късно си мислеше, че почувства нещо подобно, когато беше на десет години и реши заедно с двама свои приятели да отиде да поплува. Беше средата на май. Никой от тях не беше плувал толкова рано през пролетта, обикновено тръгваха поне три седмици по-късно, но все пак идеята им се стори добра. Денят беше ясен и доста горещ за Ню Джърси, температурата беше около двадесет и пет градуса. Тримата отидоха до Лейк Дейвис, както иронично наричаха малкото езерце на около миля от дома на Тад в Бергенфийлд. Той се съблече пръв, obu си банските и беше пръв във водата. Направо се изстреля като гюле от брега. И досега си мислеше, че тогава беше много близо до смъртта, точно колко близо не искаше и да знае. Въздухът беше топъл, както в разгара на лятото, но през онзи ден водата беше студена, както в началото на зимата, преди ледът да е сковал повърхността ѝ. За момент нервната му система засече. Дъхът му спря, сърцето му замръзна на място и когато изскочи над водата, той се чувстваше като кола с изтощен акумулатор, която спешно се нуждае от начален тласък, но няма кой да се притече на помощ. Той помнеше колко ярка беше слънчевата светлина, как блещукаха хиляди златисти искри на тъмносинята повърхност, помнеше Хари Блек и Ранди Уистър на брега. Хари, който смъква избелелия си анцуг от едрите си задни части и Ранди, който стои гол с бански в ръка и извиква: „Как е водата, Тад?“ в момента, в който Тад се появява над водата. Но единствената му мисъл тогава беше: „Умирам. Ето ме тук на слънце, с двамата ми най-добри приятели след училище и нямам домашно и рано довечера ще дават «Мистър Бландингс построява къщата на мечтите си» и мама

каза, че мога да ям пред телевизора, но аз никога няма да го видя, защото ще съм мъртъв.“

До преди секунда, да си поеме въздух бе най-простото и лесно нещо, а сега чувстваше сякаш някой е напъхал чорап в гърлото му и не може да го избута нито навътре, нито навън. Сърцето в гърдите му беше като малък, студен камък. И внезапно всичко премина. Той си пое дълбоко огромна глътка въздух, по кожата на цялото му тяло пролазиха студени тръпки и той отвърна на въпроса на Ранди без да мисли, със злонамереността характерна за малките момчета:

— Водата е чудесна! Не е много студена! Скачайте!

Едва години по-късно осъзна, че можеше да убие единия от тях, а даже и двамата, както за малко щеше да стане с него.

Така се чувстваше и сега. Цялото му тяло беше вцепенено, както тогава. В армията имаха един специален израз за това състояние: заклещване при чукане. Да, добре казано. Що се отнася до терминологията, армията си я бива. Той седеше в точно такова състояние на заклещване. Седеше не в креслото, а върху него, наведен напред със слушалката в ръка, с поглед вперен в мъртвия екран на телевизора. Смътно усещаше, че Лиз е застанала на вратата и го пита кой се обажда и дали всичко е наред. Той се чувстваше точно както онзи ден на Лейк Дейвис, сякаш имаше мръсен, памучен чорап в гърлото си, който не помръдваше ни напред, ни назад. Всички връзки между сърцето и мозъка му бяха прекъснати. Съжалявам за това непредвидено прекъсване, връзката ще бъде възстановена колкото е възможно по-скоро, ако изобщо бъде възстановена, но все едно, пожелаваме ви приятно прекарване в Ендсвейл, едно красиво място — последната спирка на всички влакове.

Внезапно всичко премина, както се беше случило и предишния път и той си пое въздух с хриптене. След два бързи, галопиращи удара, сърцето му затуптя равномерно, въпреки че все още биеше прекалено бързо.

Този писък. Свети боже, този писък!

Лиз тичаше към него и той осъзна, че е издърпала слушалката от ръката му, едва когато я чу да вика: „Ало!“ и „Кой е?“ отново и отново. Но като чу сигнала на прекъснатата линия тя постави слушалката на мястото ѝ.

— Мириам — успя да каже той най-сетне, когато Лиз, се обърна към него. — Беше Мириам. Тя пицеше.

„Освен в книгите, никого не съм убивал.

Врабчетата летят.

Тук долу, го наричаме смляно месо.

Тук долу е Ендсвейл.

Ще мръдна малко на север, брато. Ти трябва да ми изфабрикуваш алиби, защото отивам на север. Ще си резна малко месце.“

— Мириам? Пицеше ли? Мириам Каули? Тад, какво става!

— Това е той — каза Тад. — Знаех, че е той май още от самото начало, а днес... следобед... пак имах...

— Какво? — Тя разтриваше с пръсти врата си от двете страни. — Транс? Загуби съзнание ли?

— И двете. Първо врабчетата. Написах един куп глупости на един лист, докато не бях на себе си. Изхвърлих го, но името беше на листа, Лиз, името на Мириам беше част от това, което написах, когато не бях... и...

Той млъкна. Очите му се разширяваха все повече.

— Какво? Какво стана, Тад? — Тя раздрусваше ръката му. — Какво стана’?

— Тя има един плакат в хола си — каза той. Собственият му глас му се струваше чужд, сякаш идваше отдалече, от домофон, например. — Плакат от един бродуейски мюзикъл — „Котките“. Видях го, когато бях там последния път. „Котките, Сега и Завинаги“. И това написах. Написах го, защото той е бил там, значи, аз съм бил там, част от мене е гледала с неговите очи...

Той я погледна, погледна я с големи, големи очи.

— Това не е никакъв тумор, Лиз. Поне, не е в моето тяло.

— Нямам представа за какво говориш! — почти изкрещя Лиз.

— Трябва да се обадя на Рик — промълви той. Една част от мозъка му сякаш се бе отделила и работеше блестящо. В нея изникваха ярки образи и символи. Това му се случваше понякога, докато пишеше, но за първи път му се случваше в действителния живот. „Писането част ли е от действителния живот?“ запита се той внезапно. Май не беше, по-скоро беше нещо като антракт.

— Тад, моля те!

— Трябва да предупредя Рик. Може да е в опасност!

— Тад не говориш свързано!

Разбира се, че не говореше. Ако се опиташе да ѝ обясни всичко, щеше да изглежда още по-неразбираемо... А докато той споделяше страховете си с Лиз, с което вероятно нямаше да постигне нищо, освен да я накара да се замисли за колко време може да се издаде свидетелство за невменяемост, Джордж Старк може би прекосяваше деветте пресечки в Манхатън, които дяляха Рик от апартамента на жена му. Седнал отзад в някое такси или зад кормилото на открадната кола, а дори и зад кормилото на черното си Торонадо от съня на Тад... Ако ще се отдава на лудостта, то защо по дяволите не махне с ръка и не отиде докрай? Седи си в колата, пуши и се приготвя да убие Рик, така както е убил Мириам.

А дали я е убил?

Може би само я е изплашил, оставил я е разстроена и в шоково състояние. Или може би я е наранил, като се замисли това изглежда вероятно. Какво му беше казала тя? „Не позволявай да ме реже отново. Не позволявай на лошия човек да ме реже отново!“ А и на листа беше написал „режа“, а също и... нали пишеше и „свършва“?

Да, да пишеше, но това беше от съня му, нали? Това беше свързано с Ендсвейл, там където свършва железопътната линия... не беше ли така?

Той се молеше да е така.

Трябваше да ѝ се притече на помощ или поне трябваше да опита, а трябваше и да предупреди Рик. Но ако му се обадеше и му кажеше да внимава, това щеше да е като гръм от ясно небе за Рик и той щеше да иска да знае причината. „Какво не е наред, Тад? Какво се е случило?“

И ако дори само споменеше името на Мириам, Рик щеше да скочи и да се завтече към апартамента на Мириам, защото той още държеше на нея. Страшно много държеше. Тогава може би той щеше да я открие... нарязана на парчета (част от съзнанието му се опитваше да избяга от тази мисъл, от този образ, но останалата част беше безмилостна и насила му рисуваше образа на хубавата Мириам, нарязана на късове месо като на месарски тезгях).

А може би и Джордж Старк разчиташе точно на това. Глупавият Тад изпраща Рик право в капана. Глупавият Тад ще свърши основната работа.

„Ама не върша ли аз основната работа вместо него през цялото време? Нали за това са псевдонимите, за бога?“

Той усети, че отново блокира, че мислите му се влачат със скоростта на спънат кон, че отново изпада в това състояние на заклещване при чукане, а не можеше да си позволи това, точно сега не можеше да си го позволи.

— Тад, моля те! Кажи ми какво става!

Той си пое дълбоко въздух и сграбчи студените ѝ ръце в своите изстинали ръце.

— Беше същият човек, който е убил Хомър Гамаш и Клоусън. Той беше при Мириам. Той я... заплашваше. Надявам се да е спрял дотам. Не знам. Тя викаше. Линията прекъсна.

— О, Тад! Господи!

— Нямаме време сега да изпадаме в истерия — каза той и си помисли „макар че бог ми е свидетел, част от мене би искала да изпадне в истерия.“ — Качи се горе. Вземи си бележника с адресите. Нямам адреса и телефона на Мириам в моя бележник. Мисля, че ти го имаш.

— Какво искаше да кажеш, че си знаел от самото начало?

— Нямаме време сега за това, Лиз. Иди донеси бележника си с адресите. Бързо! Хайде!

Тя се поколеба още минута.

— Тя може да е в опасност! Тръгвай!

Лиз се обърна и изтича навън. Той чу бързите ѝ, леки стъпки нагоре по стълбите и се опита да събере мислите си отново.

Не се обаждай на Рик. Ако това е капан, обаждането на Рик е погрешен ход.

Добре, дотук добре. Не е много, но е добре за начало. Тогава, на кого да се обади?

На полицейското управление на Ню Йорк Сити? Не, те ще имат да му задават въпроси, които ще отнемат много време, като например, защо някакъв си човек от Мейн се обажда, за да съобщи за престъпление извършено в Ню Йорк. Не на тази идея. Още един погрешен ход.

Пангборн.

Мозъкът му се вкопчи в това име. Ще се обади първо на Пангборн. Трябва много да внимава какво ще му каже, поне за

момента. Какво ще реши да му каже или да не му каже по-нататък, за загубата на съзнание, за врабчетата, за Старк, щеше да се разбере от само себе си. Засега, Мириам стоеше на първо място. Ако Мириам беше още жива, макар и ранена, не си струваше да усложнява положението с неща, които биха могли да забавят Пангборн. Именно той щеше да се обади на ченгетата в Ню Йорк. Ако им съобщеше някой техен събрат, та макар и от Мейн, щяха да действат по-бързо и да задават по-малко въпроси.

Мириам е на първо място. Да се моли на бога тя да вдигне слушалката.

Лиз се втурна обратно в стаята с бележника си с адресите. Лицето ѝ беше така бледо, както когато успя да изкара Уенди и Уилям на белия свят.

— Ето го — каза тя. Дишаше тежко, почти се задъхваше.

„Всичко ще се оправи,“ мислеше да ѝ каже, но си замълча. Не искаше да казва нещо, което можеше да се окаже лъжа... а и писъкът на Мириам подсказваше, че нещата бяха преминали фазата, когато са поправими. Поне за Мириам, те може би вече бяха непоправими.

„Тук има един човек, тук има един лош човек.“ Тад се сети за Джордж Старк и потрепери леко. Той наистина беше лош човек. Тад знаеше това по-добре от всеки друг. Нали той самият бе създал Джордж Старк?

— Ние сме добре — каза той на Лиз. Това поне беше вярно. „Засега“, прозвуча настоятелен шепот в съзнанието му. — Вземи се в ръце, бейби, ако можеш. Няма да помогнем на Мириам с припадъци и истерия.

Тя седна, с изпънат като бастун гръб, гледайки го втренчено, безмилостно прехапвайки със зъби долната си устна. Той започна да набира телефонния номер на Мириам. Натисна два пъти втората цифра с разтрепераните си пръсти. „Много те бива да казваш на хората да се вземат в ръце.“ Пое си дълбоко въздух, задържа го за момент, натисна копчето и започна да набира отново, като се стараяше да го прави по-бавно. Натисна последното копче и се заслуша в щракането, което показваше, че връзката е направена.

„Господи, нека да е добре, дори и да не е съвсем добре, ако това не е по Твоите сили, нека поне да е дотолкова добре, че да вдигне слушалката. Моля те.“

Но телефонът изобщо не звънеше. Чуваше се само настойчивия сигнал за заето — „ту-ту-ту“. Може би наистина беше заето, може би звънеше на Рик или в болницата. А може би телефонът беше изключен.

Имаше и друга възможност, обаче, помисли си той, като прекъсна връзката. Може би Старк беше откъснал жицата. Или може би

(не позволявай на лошия мъж да ме реже отново)

той я бе прерязал.

Както бе постъпил и с Мириам.

„Бръснач,“ помисли си Тад и потрепери целия. Това беше още една дума от миш-машът, който беше написал на листа следобеда. „Бръснач“.

2.

През следващия половин час, той сякаш изпита същото усещане за сюрреалистична заплаха, което бе изпитал, когато се появи Пангборн с двамата щатски полицаи, за да го арестува за убийство, за което дори не беше чувал. Не чувстваше нещо да го заплашва лично, поне не чувстваше да е надвиснала непосредствена заплаха над него. Подобно беше усещането да вървиш из тъмна стая изпълнена с тънки паяжини, които докосват лицето ти, гъделичкат те, но постепенно започват да те влудяват, защото ти убягват с шепот всеки път, когато протегнеш ръка към тях.

Той отново набра телефонния номер на Мириам и когато отново му даде заето, прекъсна линията и се поколеба за миг дали да се обади на Пангборн или на някой техник в Ню Йорк да провери телефона на Мириам. Нямаха ли начин да определят дали някой говори, дали е изключен телефона или пък не е в изправност по някаква друга причина? Той смяташе, че могат, но важното в случая беше, че връзката му с Мириам беше прекъсната и той не можеше да се свърже с нея. Все пак, можеха да разберат, Лиз можеше да разбере, ако имаха два телефона, вместо един. Но защо нямаха два телефона? Това беше глупаво, нали?

Макар че тези мисли преминаха през съзнанието му за около две секунди, стори му се, че беше по-дълго и той се упрекна, задето си играе на Хамлет, докато Мириам Каули може би умира в апартамента си. Героите в романите, поне в романите на Старк, никога не правеха такива паузи, за да размишляват за глупави неща, като например, защо не са си прокарали втора телефонна линия, за да могат да я използват в случаите, когато някоя жена умира в апартамента си в друг щат. Героите в романите никога не губеха време, за да ходят до тоалетната и никога не се оплитаха така в объркани ситуации.

„Животът щеше да е много по-лек, ако всички бяха герои от популярната литература — помисли си той. — Героите от популярната литература винаги успяват да поддържат мислите си в ред, преминавайки безпрепятствено към следващата глава.“

Той се обади на телефонни справки за щата Мейн, но когато телефонистката попита: „На кой град, моля?“, Тад се обърка за момент, защото Касъл Рок беше малко градче, макар и областен център. Тогава си помисли: „Това е паника, Тад. Пълна паника. Трябва да се овладееш. Не трябва да допуснеш да умре Мириам просто защото си се паникьосал.“ Преди да си зададе въпроса защо не трябва да допуска това, а успя да намери и отговора: той самият беше единственият, истински герой, над когото имаше някаква власт и паниката просто не се вместваше в представата за този герой. Поне в представата на Тад.

„Тук долу наричаме това конски фъшкии, Тад. Тук долу го наричаме смля...“

— Сър? — подкани го телефонистката. — Кой град, моля?

„Окей. Овладей се.“

Той си пое дълбоко въздух, стегна се и каза:

— Касъл Сити. — „Господи!“ Затвори очи и със затворени очи каза бавно и ясно. — Извинявайте. Касъл Рок. Искам телефона на шерифа.

Настъпи пауза, след която роботът започна да рецитира телефонния номер. Тад осъзна, че няма нито молив, нито химикалка. Роботът повтори телефона. Тад се напъна с всички сили да го запомни, но той се плъзна по повърхността на съзнанието му и изчезна в тъмнината, без да остави никаква следа.

— Ако имате нужда от допълнителна информация — продължи роботът — моля, почакайте обаждане на оператор...

— Лиз? — каза той умолително. — Химикалка. Нещо за писане.

В бележника й имаше пъхната една химикалка „Бик“ и тя му я подаде. Телефонистката със своя човешки глас беше отново на телефона. Тад й каза, че не бе успял да запише номера. Тя отново призова робота на помощ, който изрецитира номера с насечен, почти женски глас. Тад надраска номера на корицата на една книга, за малко да затвори слушалката, но реши да го чуе още веднъж, за да е сигурен. При повторното слушане установи, че е разместил местата на две от цифрите. О, паниката вземаше връх, това вече беше абсолютно ясно.

Той прекъсна линията. Пот бе избила по цялото му тяло.

— По-спокойно, Тад.

— Ти не я чу — отвърна той мрачно и набра телефонния номер на шерифа.

Телефонът звънна четири пъти преди да се обади някакъв отегчен янки.

— Офисът на шерифа на областта Касъл. На телефона заместник шерифа Риджуик. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Тад Бомънт. Обаждам се от Лъдлоу.

— Така ли? — Не го разпознаха. Което означаваше, че ще трябва да обяснява. Отново паяжини. Името Риджуик му беше слабо познато. Но, разбира се, това беше полицаят, който интервюиращ мисис Арсенолт и който открил тялото на Гамаш. Господи, божичко, как може да не познае Тад, след като се предполага, че той е убил стареца, когото Риджуик е открил?

— Шерифът Пангборн беше при мене, за да обсъдим убийството на Гамаш, заместник шерифе. Имам информация по този въпрос, затова е много важно да говоря веднага с него.

— Шерифът не е тук — каза Риджуик, с изключително безразличие към нетърпеливостта на Тад.

— А къде е?

— У дома си е.

— Дайте ми номера, моля.

— О, не знам дали мога да ви го дам, мистър Боуман. — чу Тад невероятният отговор. — Шерифът, искам да кажа Алън, не е имал много свободни дни в последно време, а и жена му нещо не е много добре. Има главоболие.

— Трябва да говоря с него!

— Е — подхвана Риджуик с утешителен тон — явно е, че вие мислите, че трябва. Може би наистина трябва да говорите. Искам да кажа, наистина трябва. Ще ви кажа нещо, мистър Боуман! Защо не ми разкажете на мене и не ме оставите аз да...

— Той дойде да ме арестува за убийството на Хомър Гамаш, заместник шерифе, но се случи нещо и ако не ми дадете телефонния му номер ВЕДНАГА...

— Пресвети боже! — извика Риджуик. Тад чу някакво издумтяване и си представи как Риджуик сваля краката си от бюрото си или, по-скоро, от бюрото на Пангборн на земята и сяда изпънат на стола. — Бомънт, а не Боуман!

— Да и...

— О, Юда! Юда Искаротски! Шерифът, Алън, каза, че ако вие се обадите, трябва веднага да ви свържа с него!

— Хубаво. Сега...

— Юда Искаротски! Ама аз съм абсолютен тъпак!

Тад, който не можеше да не се съгласи с него, каза:

— Моля ви, дайте ми телефона му. — Той се въздържа да не изкрещи, черпейки от някакви неподозирани за самия него резерви.

— Разбира се. Секунда само. Ъ ъ... — настъпи мъчителна пауза. Минаха само секунди, но на Тад му се стори, че през това време можеха да се построят пирамидите. Да се построят и да се разрушат. А през цялото това време, животът може би напуска Мириам, която лежи на килима в хола на петстотин мили от него. „Аз може би я убих — помисли си Тад — като реших да се обадя на Пангборн и попаднах на този идиот по рождение, вместо да се бях обадил на полицейското управление на Ню Йорк. Или на 911. Точно това трябваше да направя: да се обадя на 911 и да оставя проблема в техните ръце.“

Но тази възможност не изглеждаше осъществима, дори и сега. Сигурно беше заради транса и заради думите, които беше написал по време на транса. Той не мислеше, че е предвидил нападението срещу Мириам... по-скоро беше наблюдавал по някакъв странен начин приготовленията на Старк за нападението. Призрачното писукане на хилядите птици, сякаш го правеше лично отговорен за всичко.

Но ако Мириам умираше, само защото го бе дострашало да набере 911, как щеше да погледне Рик в очите?

По дяволите, как щеше да погледне собствените си очи в огледалото?

Нашият янки, Риджуик, кварталният идиот, пак беше на телефона. Произнасяше всяка цифра бавно, така че и бавноразвиващия не би се затруднил да я запише... обаче Тад го накара да повтори, въпреки изгарящата необходимост да бърза. Той още помнеше как бе объркал телефонния номер на шерифа, а можеше отново да се повтори това, което веднъж вече се беше случило.

— Окей — каза той. — Благодаря.

— Ъ, мистър Бомънт? Ще го оценя високо, ако вие, така, не споменете нищо за това, че аз...

Тад прекъсна връзката без ни най-малко угризения и набра телефонния номер, който Риджуик му беше дал. Пангборн нямаше да

вдигне слушалката, разбира се, това значеше да очаква твърде много в тази Нощ на паяжините. А който вдигнеше слушалката щеше да му каже, след като задължително си поиграеха малко на рингирае от въпроси и отговори, че шерифът е отскочил да купи един хляб и галон мляко до Лакония, Ню Хампшир, макар че не беше изключено да е отишъл и до Финикс.

Той се засмя, но смехът му приличаше повече на див лай. Лиз го погледна озадачено.

— Тад? Добре ли си?

Отвори уста, за да ѝ отговори, но само ѝ махна с ръка, за да ѝ покаже, че е добре, защото някой вдигна от другата страна. Не беше Пангборн, дотук поне се оказа прав. Беше момче на около десет години.

— Ало, семейство Пангборн — изчурулика то. — Тод Пангборн на телефона.

— Здравсти — каза Тад. Смътно съзнаваше, че стиска телефонната слушалка повече отколкото трябва и се опита да поотпусне пръстите си. Ставите му изпукаха, но пръстите му не се помръднаха. — Името ми е Тад... — за малко да каже „Пангборн“, о господи, това е много добре, Тад, наистина си загубил контрол над себе си, ти направо си си сбъркал професията. Трябвало е да станеш диспечер на летището. — ...Бомънт — успя да довърши след попътната поправка. — Там ли е шерифът?

„Не е. Трябваше да отиде до Лоди, Калифорния, за бира и цигари.“

Но вместо това, той чу гласа на момчето като тръбене с рог:

— Таатеее! На телефона! — Това беше последвано от тежък удар, от който Тад усети болка в ухото.

Една минута по-късно, о, слава на бога и всичките му светии, Алън Пангборн каза:

— Ало?

Като чу този глас, Тад усети, че част от трескавото чувство за отговорност го напусна.

— Тад Бомънт, шерифе Пангборн. В Ню Йорк има една жена, която може би в момента се нуждае спешно от помощ. Свързано е с това, което обсъждахме в събота вечер.

— Казвай — рече Пангборн отривисто, само толкова и, божичко, какво облекчение. Тад усети как всичко му се прояснява, като кадър наместен на фокус.

— Жената се казва Мириам Каули, бившата съпруга на моя посредник — каза Тад и си помисли, че само преди минута щеше да нарече Мириам „посредника на моята бивша съпруга“. — Тя се обади тук. Плачеше и беше изключително разстроена. Дори не можах да я позная отпърво. Тогава чух и един мъжки глас. Той ѝ заповяда да ми каже коя е и какво става. Тя каза, че има мъж в апартамента ѝ, който я заплашва, че ще я... — Тад преглътна — нареже. Тогава вече познах гласа ѝ, но мъжът изкрещя, че ако тя не си каже името ще ѝ отреже главата. Това бяха думите му. „Кажи му каквото ти казах, иначе ще ти отреже главата.“ Тогава тя ми каза, че е Мириам и ме помоли... — Тад отново преглътна. От гърлото му излезе звук ясен като буквата „Е“ от морзовата азбука. — Тя ме помоли да не позволявам на лошия мъж да го прави. Пак да я реже.

Седнала насреща му, Лиз ставаше все по-бледа. „Нека не припада — помоли се Тад — Моля те, нека не припада сега.“

— Тя пицеше. Тогава прекъсна линията. Смятам, че той е отрязал жицата или я е изтръгнал от стената. — Това бяха абсолютни глупости. Той не „смяташе“ нищо. Знаеше добре, че линията е била отрязана. Със сгъваем бръснач. — Опитах се пак да се свържа с нея, но...

— Кой е адресът ѝ?

Гласът на Пангборн бе все така отривист, спокоен, приятен. Все едно си говореше със свой стар приятел, с тази разлика, че се усещаше нотка на неотложност и заповедност. „Правилно беше, че му се обадох — помисли си Тад. — Слава на бога, че има хора, които знаят какво правят или поне вярват, че знаят. Слава на бога, че има хора, които постъпват като герои от евтините романи. Ако сега си имах работа с някой герой на Сол Белоу, щях направо да откача.“

Тад погледна в бележника на Лиз под името на Мириам.

— Скъпа, това три ли е или осем?

— Осем — каза тя с хладен глас.

— Добре. Седни пак на стола. Облегни се хубаво назад.

— Мистър Бомънт? Тад?

— Извинявай. Жена ми е много разстроена. Изглежда, като че ли ще припадне.

— Не се учудвам. И двамата сте разстроени. Тази ситуация може да разстрои всекиго. Но вие се справяте чудесно. Продължавайте в този дух, Тад.

— Да. — Той си помисли мрачно, че ако Лиз припаднеше в този момент, той трябваше да я остави да лежи на пода и да продължи да си говори с Пангборн, докато му дадеше достатъчно информация, за да може да предприеме нещо. „Моля те не припадай,“ помисли си той отново и погледна пак в бележника на Лиз. — Адресът ѝ е 109 Уест, 84 улица.

— Телефонът?

— Опитал се да ти кажа — телефонът ѝ не...

— Въпреки това ми трябва телефона ѝ, Тад.

— Да. Разбира се, че ти трябва. — Макар че нямаше и най-малката представа за какво му е. — Извинявай. — Той продиктува телефона.

— Преди колко време ти се обади тя?

„Преди часове“ помисли си той и погледна часовника над камината. Първата му мисъл беше, че е спрял. Трябва да е спрял.

— Тад?

— Тук съм — каза той със спокоен глас, който сякаш не идваше от него. — Беше преди приблизително шест минути. Тогава прекъсна връзката ми с нея. Беше прекъсната.

— Окей. Не е загубено много време. Ако се беше обадил на полицейското управление на Ню Йорк, щеше да загубиш три пъти повече време. Ще ти се обадя щом мога, Тад.

— Рик. Кажи на полицията, когато говориш с тях, че бившият ѝ съпруг сигурно не знае още. Ако той тип... нали знаеш, е направил нещо на Мириам, Рик ще е следващият.

— Ти си сигурен, че това е същият тип, който очисти Хомър и Клоусън, така ли?

— Сигурен съм. — Думите се изляха преди да е сигурен, че иска да ги произнесе. — Знам кой го е направил.

След моментно колебание Пангборн каза:

— Окей. Стой до телефона. Искам да говоря с тебе за това, когато имам време. — И затвори.

Тад погледна към Лиз. Тя се бе смъкнала на една страна на стола. Очите ѝ бяха големи и изцъклени. Той стана, приближи се бързо до нея, изправи я на стола и я плесна лекичко по бузите.

— Кой от тях е? — попита тя с прегракнал глас, който идваше от сивото състояние на почти пълно безсъзнание. — Старк или Алексис Машин? Кой от тях е, Тад?

След доста време той каза:

— Не мисля, че има някакво значение. Ще направя чай, Лиз.

3.

Беше сигурен, че ще разговарят за това. Как можеше да го избягнат? Обаче, не разговаряха. Дълго време просто седяха и се споглеждаха над чашите с чай в очакване на обаждането на Алън. И докато се влачеха безкрайните минути, на Тад започна да му се струва съвсем в реда на нещата да не разговарят, преди Алън да им се обади и да им каже дали е жива Мириам.

„Да си представим — помисли си той отпивайки от чая си и следейки с поглед Лиз, която държеше в двете си ръце чашата и я доближаваше до устните си — как си седим тук някоя вечер с книга в ръце (страничният наблюдател би си помислил, че четем и ние може би ще четем мъничко, но по-скоро ще се наслаждаваме на тишината като на някакво изключително хубаво вино, така както само родителите на малки деца могат да се наслаждават на тишината, защото тя толкова им липсва) и докато си седим така, да си представим, че метеорит пробива покрива и се приземява сред пушек и искри на пода в хола. Нима ще стане един от нас, ще донесе кофа с вода от кухнята, за да го угаси преди да се е подпалил килима и след това ще продължи да си чете? Не, ще разговаряме за това. Ще ни се наложи. Така както се налага да говорим и сега.“

Може би ще започнат, след като се обади Алън. Може би дори ще разговарят посредством него, като Лиз слуша внимателно въпросите на Алън и отговорите на Тад. Да, може би така ще започнат и те разговора помежду си. Защото на Тад му се струваше, че Алън действаше като катализатор. Струваше му се, че по някакъв странен начин Алън беше причината да започне всичко, макар че той всъщност само реагираше на това, което Старк вече бе извършил.

А междувременно те седяха и чакаха.

Нещо го подтикваше да набере отново номера на Мириам, но не смееше. Може би в същия момент Алън щеше да се опитва да се свърже с него и телефонът на Бомънтови щеше да му даде заето. Той установи, че отново му минава напразно мисълта, защо нямат втора линия. Ала това бяха мисли на вятъра.

— Разумът му казваше, че Старк не може да трамбова из улиците като някакво странно злокачествено образование в човешки образ и да убива хора. Както би казал селяндур на Оливър Голдсмит (В романа „Викарят от Уейкфилд“ от британския писател Оливър Голдсмит. Бел. прев.): „Това е съвсем нефъсможно, Дигори.“

Но той съществуваше. Тад го знаеше и Лиз го знаеше. Тад се замисли дали и Алън щеше да го разбере, когато му разкажеше. По-вероятно нямаше, по-скоро щеше да извика симпатичните младежи в бели престилки. Защото Старк не съществуваше, нито пък Алексис Машин, тази измислица създадена от друга измислица. Нито един от двамата не беше съществувал, както никога не бяха съществували Джордж Елиот, Марк Твен, Луис Карол, Тъкър Коу или Едгар Бокс (Литературни псевдоними на известни писатели. Бел. прев.). Псевдонимите бяха просто

по-висша форма на художествена измислица от героите на произведенията.

Въпреки това на Тад му беше трудно да повярва, че Алън Пангборн няма да му повярва, макар и да не иска в началото. Самият Тад не искаше да повярва, но срещу това беше безпомощен. Всичко това беше, да ме извините за изрази, невероятно правдоподобно.

— Защо не се обажда? — попита неспокойно Лиз.

— Минали са едва пет минути, бейби.

— По-скоро десет.

Той се въздържа да не ѝ се сопне, че това не е въпросът който носи бонификация на телевизионно шоу и на Алън няма да му присъдят допълнителни точки и ценни награди затова, че се е обадил преди девет часа.

Старк не съществува, продължаваше да настоява част от съзнанието му. Това беше гласът на разума, но той беше странно безсилен, сякаш повтаряше този израз наизуст, а не по истинско убеждение, като папагал, научен да повтаря „Хубаво момченце!“ или „Поли иска още една бисквита!“ Обаче беше вярно, нали? Трябваше ли да повярва, че Старк е ИЗЛЯЗЪЛ ОТ ГРОБА СИ, като чудовище от някой филм на ужасите? Това можеше да е страхотен трик, като се има предвид, че човекът, или нечовекът, изобщо не е бил погребван, а единственият знак останал от него е надгробен камък направен от

пресован картон, поставен върху празен гробищен парцел, толкова измислен, колкото и всичко останало свързано с него...

„Както и да е, така стигаме до последната точка или... аспект, или... както щете го наречете... Какъв номер обувки носите, мистър Бомънт?“

Тад се бе отпуснал на стола си, полузадрямал, въпреки всичко. Сега той се сепна и почти разля чая си. Следи от стъпки. Пангборн бе споменал нещо...

„За какви следи става въпрос?“

„Няма значение. Нямаме снимки дори. Мисля, че имаме налице всички данни...“

— Тад? Какво има? — попита Лиз.

Какви следи? Къде? В Касъл Рок, разбира се, иначе Алън не би могъл да знае за тях. А дали не са били в гробището Хоумланд, където онази фотографка неврастеничка направи снимката, която те с Лиз намираха за толкова забавна?

— Един не особено приятен тип — промърмори Тад.

— Тад!

В този момент телефонът звънна и двамата разляха чая си.

4.

Ръката на Тад се стрелна към слушалката, но се спря за миг, точно над нея.

„Ами, ако е той?“

„Не съм си разчистил сметките с теб, Тад. Не се опитвай да си играеш с мен, защото когато си имаш работа с мен, трябва да знаеш, че си играеш с дявола.“

Той заповяда на ръката си да хване слушалката и да я доближи до ухото му.

— Ало?

— Тад? — Беше гласът на Алън Пангборн. Тад изведнъж усети такава слабост в тялото си, сякаш досега отделните му части бяха свързани с тънки, твърди жички, които бяха току-що прерязани.

— Да — отвърна той. Думата прозвуча като шептящ звук, като въздишка. Той си пое въздух. — Жива ли е Мириам?

— Не знам — отвърна Алън. — Предадох адреса ѝ на полицейското управление на Ню Йорк. Скоро ще ни съобщят, но трябва да ти кажа, че петнадесет минути или половин час едва ли ще ви се сторят скоро тази вечер.

— Да, така е.

— Тя добре ли е? — питаше Лиз. Тад прикри слушалката с ръка и ѝ каза, че Пангборн все още не знае. Лиз кимна и седна отново. Беше бледа, но по-спокойна на вид и се владееше по-добре от преди. Сега поне някой действаше и те не бяха вече изцяло отговорни.

— Взели са и адреса на мистър Каули от телефонната компания...

— Е! Нали няма да...

— Тад, няма да направят каквото и да било преди да знаят какво е състоянието на жената. Обясних им, че в случая си имаме работа с умствено неуравновесен човек, който вероятно преследва един или повече хора, споменати в статията на списание „Пийпъл“ във връзка с псевдонима Старк. Обясних и каква е връзката на семейство Каули с теб. Надявам се, че съм обяснил всичко правилно. Не знам много за писателите, а още по-малко за литературните им посредници. Но те

разбраха, че ще е погрешно бившият съпруг на жената да се озове там преди тяхното пристигане.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко, Алън.

— Тад, полицаите в Ню Йорк в момента действат по въпроса и затова засега не изискват и не се нуждаят от допълнителна информация, но ще я поискат. И аз също. Кой мислиш е този човек?

— Не искам да говоря за това по телефона. Бих дошъл при тебе Алън, но не искам да оставя сами жена си и децата точно сега. Мисля, че можеш да ме разбереш. Ще трябва ти да дойдеш тук.

— Не мога да направя това — отвърна търпеливо Алън. — Аз си имам моята работа за вършене и...

— Болна ли е жена ти, Алън?

— Тази вечер се чувства доста добре. Но един от моите заместници ми се обади, че се е разболял и аз трябва да поема дежурството му. Така се процедира в малките градчета. Тъкмо се приготвих да тръгна. Искам да кажа, че моментът изобщо не е подходящ да си пестиш думите, Тад. Кажи ми.

Той се замисли. Изпита странна увереност, че Пангборн ще повярва, когато му каже. Но не и по телефона.

— Можеш ли да дойдеш утре?

— Да, ние определено трябва да се видим утре — каза Алън. Гласът му беше равен, но настойчив. — Но трябва да ми кажеш каквото знаеш тази вечер. Фактът, че ченгетата от Ню Йорк ще искат обяснения, е от второстепенно значение за мен. Но аз си имам собствени грижи. Доста хора в града искат да се сложат белезници на убиеца на Хомър Гамаш и то бързо. И аз съм един от тях. Затова не ме карай да повтарям въпроса си. Не е още толкова късно, че да не мога да се обадя на областния прокурор на Пенобскот и да го накарам да те арестува като главен свидетел по случая с убийството в областта Касъл. Той вече знае от щатската полиция, че ти си заподозрян въпреки алибито ти.

— Наистина ли ще направиш това? — попита Тад удивен.

— Бих го направил, ако ме принудиш, но не смятам, че ще постъпиш така.

Тад почувства как главата му се избистря. Мислите му вече течаха в определена насока. Нали не беше от значение за Пангборн или за полицаите в Ню Йорк дали човекът, когото търсят, е психопат, който

се мисли за Старк, или пък е самият Старк? Той не мислеше, че е от значение, както и не смяташе, че ще го хванат.

— Сигурен съм, че е психопат, както предположи жена ми — каза той най-накрая. Той улови погледа ѝ и се опита да ѝ каже нещо. Явно успя, защото тя кимна леко. — Има някаква особена логика в нещата. Нали помниш, че ми спомена за следи от стъпки?

— Да.

— Бяха в гробището Хоумланд, нали? — Очите на Лиз, седнала насреща му, се разшириха.

— Откъде знаеш това? — В гласът на Алън за пръв път прозвуча известно колебание. — Аз не ти казах това.

— Прочете ли вече статията? В „Пийпъл“.

— Да.

— Точно там жената постави фалшивия надгробен камък. Там беше погребан Джордж Старк.

Тишина от другата страна, последвана от:

— Ох, мама му стара!

— Схващаш ли?

— Мисля, че да — каза Алън. — Ако този тип се мисли за Старк и ако е откачен, то идеята да започне от гроба на Старк би му се сторила логична, нали? Тази фотографка в Ню Йорк ли е?

— Да — сепнато отвърна Тад.

— Значи и тя може да е в опасност?

— Да, аз... ами, не съм се сетил за това, но вероятно е така.

— Име? Адрес?

— Нямам адреса ѝ. — Тя му беше дала визитната си картичка, това Тад помнеше, сигурно надявайки се, че той ще ѝ сътрудничи при написването на книгата ѝ, но той я беше изхвърлил. По дяволите. Единственото, което знаеше, беше името ѝ. — Филис Майърс.

— А тоя, който написа статията?

— Майк Доналдсън.

— И той ли е в Ню Йорк?

Тад изведнъж осъзна, че не знаеше това със сигурност и започна да отстъпва.

— Е, предполагам, аз просто допуснах, че и двамата...

— Това е логично предположение. Ако редакцията на списанието е в Ню Йорк, би следвало да живеят там, нали?

— Може би, но ако единият от тях или и двамата са на свободна практика...

— Нека се върнем към снимката. Името на гробището не беше споменато нито в надписа под снимката, нито в текста. В това съм сигурен. Аз бих го познал по това, което се вижда на фона на снимката, но се взирах повече в детайлите.

— Не, не се споменаваеше.

— Председателят на градската управа, Дан Кийтън, сигурно е настоял да не се упоменава името на гробището. Това сигурно е било твърдо негово условие. Той е много предпазлив човек. Всъщност е една доста неприятна личност. Представям си как дава разрешение да се снима, но и как изисква да се изтрият всички отличителни знаци от гробището, за да се избегне вандализъм... от хора, които биха потърсили надгробния камък и неща от този род.

Тад кимна. Беше логично.

— Така че, твоят психо или те познава или е оттук — продължаваше Алън.

Тад бе направил едно предположение, от което сега се срамуваше. Бе допуснал, че шерифът на една малка област в щата Мейн, където имаше повече дървета отколкото хора, беше глупак. Но този човек не беше глупак. Той оплиташе въжето около първокласния, световно прочутия романист Тадеус Бомънт.

— Трябва да допуснем тази възможност поне за момента, понеже той явно разполага с вътрешна информация.

— Значи следите, за които спомена наистина са били в Хоумланд.

— Да, там бяха — каза Алън почти разсеяно. — Тад, какво криеш?

— Какво искаш да кажеш? — попита Тад предпазливо.

— Хайде да не се залъгваме. Аз трябва да се обадя в Ню Йорк и да предам тези две имена, а ти трябва да седнеш и хубаво да си помислиш дали няма още имена, които трябва да ми съобщиш. Издатели... редактори... не знам. Сега пък ми казваш, че тоя тип дето го търсим си мисли, че е Джордж Старк. Ние я обсъждахме тая хипотеза в събота вечер, решихме, че е неприемлива, а тая вечер ми го заявяваш като непоклатим факт. А после, за да го подкрепиш, ми подхвърляш това за следите от стъпки. Или си направил някакво

зашеметяващо заключение на базата на фактите, които са известни и на двамата ни, или знаеш нещо, което аз не знам. Естествено, предпочитам да е второто. Затова говори.

Но какво можеше да му каже? За трансa предшестван от цвърченето на хиляди врабчета? За думите, които може би е написал след като Алън Пангборн му разказа, че бяха написани на стената в хола на Фредерик Клоусън? За другите думи написани на лист, нахъсан на парченца и изхвърлен в пещта в сградата, където бяха кабинетите по английски и математика? За сънищата, в които някакъв ужасяващ, невидим човек го развеждаше из къщата му в Касъл Рок, където всичко, до което се докоснеше се самоунищожаваше, включително и жена му? „Бих могъл да кажа, че това, което знам, го знам не интуитивно, а съм убеден дълбоко в себе си, че е така — помисли си Тад — но това пак няма да е доказателство, нали?“ Следите от пръсти и пробите от слюнката подсказваха, че наистина има нещо много странно, но чак пък толкова странно?

На Тад не му се вярваше.

— Алън — произнесе той бавно — ще ти се стори смешно. Не, взимам си думите обратно. Вече те познавам по-добре. Няма да се разсмееш, но много се съмнявам, че ще ми повярваш. Обмислил съм го от всички страни и стигнах дотам: не мисля, че ще ми повярваш.

— Опитай — беше незабавният, нетърпящ отлагане или противопоставяне, заповеден отговор.

Тад се поколеба, погледна Лиз и поклати глава.

— Утре. Когато може да се погледнем в очите. Тогава ще ти кажа. А тази вечер просто трябва да ми повярваш, че това е без значение, че това което ти казах е единственото, което мога да ти кажа с някаква практическа стойност.

— Тад, това което казах, че мога да те задържа като свидетел...

— Ако трябва да го направиш, направи го. Няма да ти се разсърдя. Но няма да кажа нищо повече, докато не те видя, независимо от решението ти.

Тишина от страна на Пангборн. Въздишка.

— Окей.

— Искam да ти опиша набързо човека, който полицията търси. Описанието може да не е съвсем точно, но ще е ясно, поне достатъчно ясно, за да го представиш на ченгетата в Ню Йорк. Имаш ли молив?

— Да. Казвай.

Тад затвори очите, които по божия воля се намираха на главата му и отвори онова вътрешно око, което Бог бе поставил в главата му и което упорито забелязваше дори и нещата, които той не искаше да види. Когато хората прочели романите му, го срещнеха за първи път, те винаги оставаха разочаровани. Опитваха се да скрият това от него, но не успяваха. Той не им се сърдеше, защото разбираше какво изпитват... поне мъничко. Ако харесваха книгите му (а някои от тях заявяваха, че направо са влюбени в тях), те си го представяха като първи братовчед на Господ Бог. Но вместо Бог те виждаха пред себе си мъж висок един и седемдесет и шест, с очила, оплешивяващ и който има навика да се препъва като ходи. Те виждаха един мъж, който има пърхот и две дупки на носа си точно като тях самите.

Обаче това, което те не можеха да видят бе третото, вътрешно око. Това око, което светеше в тъмната половина на неговото съзнание, тази половина, която тънеше в непрестанен мрак — точно то беше като бог и той беше доволен, че хората не могат да го видят. Ако можеха, той си мислеше, че много от тях щяха да се опитат да му го откраднат. Да, дори и ако трябваше да го издълбаят от мозъка му с тъп нож.

Вглеждайки се в тъмнината, той извика своя образ на Джордж Старк, на истинския Джордж Старк, който с нищо не приличаше на позиращия мъж от снимката по кориците. Тад започна да търси този човек сянка, който през годините се бе сраснал безболезнено с него. Откри го и го показва на Алън Пангборн.

— Той е доста висок, във всеки случай е по-висок от мене, един осемдесет и четири или и пет с ботуши. Има руса коса, подстригана късо. Сини очи. Вижда прекрасно надалече. Преди около пет години започна да носи очила за близко гледане. Предимно за четене и писане.

— Забелязват го не заради височината му, а заради широките му рамене. Не е едър, но е страшно широкоплещест. Сигурно носи ризи номер четиридесет и четири и половина или четиридесет и пет. Той е моя възраст, Алън, но не е започнал да оплешивява или да труп килограми като мене. Силен е. Така както изглежда сега Шварценегер, след като престана да развива още мускули. Вдига тежести. Може така да си стегне бицепса, че да спуска ръкавите на ризата си по шевовите и е много як.

— Роден е в Ню Хампшир. След развода на родителите си се премести с майка си в Оксфорд, Мисисипи, където е отраснала тя. По-голямата част от живота си е прекарал там. Като малък говорил с такъв южняшки акцент, като че ли се е родил в най-затънтената провинция. Много хора са му се подигравали в колежа, не в лицето му, разбира се, не може да се надсмиваш в лицето на човек като него и той упорито работил, за да премахне акцента си. Мисля, че сега може да се долови в говора му, само когато се вбеси, ала този, който го вбеси едва ли ще остане жив след това, за да може да даде показания. Той избухва лесно. Прибягва до насилие. Опасен е. Той всъщност си е стопроцентов психопат.

— Какво... — подхвана Пангборн, но Тад го прекъсна.

— Той има хубав тен, а тъй като русите мъже трудно придобиват тен, това може да послужи за отличителен белег. Големи крака, големи ръце, як врат, широки рамене. Лицето му изглежда така, сякаш някой талантлив скулптор го е издялал набързо от твърда скала.

— И още нещо. Може би кара черно Торонадо. Не знам от коя година е, но е от по-старите с доста тяга в двигателя. Черно. Може да има регистрационен номер на Мисисипи, но може и да го е сменил — замълча за момент и после продължи. — О, има лепенка на задната броня. На нея пише „жестоко копеле“.

Той отвори очи.

Лиз го гледаше втренчено, по-бледа от всякога.

От другата страна настъпи дълга пауза.

— Алън? Още ли...

— Чакай секунда. Пиша — Настъпи още една по-кратка пауза. — Окей — каза той накрая. — Записах. И след като ми каза всичко това не можеш да ми кажеш кой е тоя тип, каква е връзката ти с него или откъде го познаваш?

— Не знам. Ще се опитам. Но утре. Все едно, името му няма да помогне на никого тази вечер, тъй като той използва чуждо име.

— Джордж Старк.

— Е, може да е дотолкова откачен, че да се нарича Алексис Машин, но не ми се вярва. Да, мисля, че е Старк — Тад се опита да намигне на Лиз. Не смяташе, че обстановката може да се разведри с едно намигане или нещо подобно, но все пак реши да опита.

Единственото, което успя бе да премигне и с двете очи като сънлив бухал.

— Значи няма никакъв начин да те придумам да ми кажеш сега, така ли?

— Не, няма. Съжалявам, но е така.

— Добре. Ще ти се обадя щом мога. — И затвори. Просто така, без благодаря, без довиждане. Като си помисли, Тад заключи, че всъщност не заслужаваше да му благодарят.

Той затвори слушалката и отиде при жена си, която седеше подобно на статуя и го гледаше втренчено. Той взе ръцете ѝ, бяха много студени, и ѝ каза:

— Всичко ще се оправи, Лиз. Кълна се.

— Ще му разкажеш ли за трансa, когато разговаряш с него утре? И за птиците? Че си чул писукането им като дете и какво е означавало то тогава? И за нещата, които си написал?

— Ще му разкажа всичко — рече Тад. — Какво ще предаде той на полицейските власти... си е негова работа — сви рамене той.

— Толкова много — промълви тя със слаб, тънък глас. Очите ѝ още бяха впити в него, сякаш беше безсилна да отмести погледа си. — Знаеш толкова страшно много за него. Но, Тад... откъде!

Ала той можеше само да коленичи пред нея, държейки студените ѝ ръце. Откъде знаеше толкова много? Хората все това го питаха. Използваха различни думи: „как измислихте това?“, „как успявате да изразите това с думи?“, „как сте запомнили това?“, „къде сте виждали това?“. Но всички те изразяваха една и съща мисъл: откъде знаете това?

Не знаеше откъде.

Просто го знаеше и толкоз.

— Толкова много — повтори тя. Произнесе тези думи, сякаш от дълбините на тежък сън. И двамата замлъкнаха. Той все очакваше бебетата, усетили тревогата на родителите си, да се събудят и да се разплачат, но се чуваше единствено тиктакането на часовника. Намести се по-удобно на пода до стола ѝ и продължи да държи ръцете ѝ с надеждата, че ще ги стопли. Петнадесет минути по-късно, когато звънна телефонът, те все още бяха ледени.

5.

Алън Пангборн направи съобщението с декларативен и равен тон. Рик Каули бил жив и здрав в апартамента си и под полицейска охрана. Скоро щял да се отправи към бившата си съпруга, която щеше да остане негова бивша съпруга завинаги. Сега вече никога нямаше да подновят приятелството си, макар че и двамата бяха говорили за това от време на време с истински копнеж. Мириам била мъртва. Рик щеше да направи официалното разпознаване на трупа ѝ в моргата на Манхатън на Първо авеню. Тад не биваше да очаква позвъняване от страна на Рик тази вечер, а и той самият не биваше да се опитва да се свърже с него. Връзката на Тад с убийството на Мириам Каули засега не била разкрита пред Рик като част от „текущите събития“. Филис Майърс била открита и също била под полицейска охрана. С Майкъл Донълдсън, обаче, ударили на камък, но се надявали да го открият до полунощ и също да го вземат под своя закрила.

— Как е била убита? — попита Тад, знаейки прекрасно отговора. Но понякога човек просто трябва да попита. Един бог знае защо.

— Гърлото ѝ е прерязано — каза Алън, според Тад с умишлена жестокост. Това бе последвано миг по-късно от — Все още си сигурен, че нямаш какво да ми кажеш, така ли?

— Сутринта. Когато можем да се погледнем един друг.

— Окей. Помислих, че няма нищо лошо в това да попитам.

— Не, няма нищо лошо.

— Полицейското управление на Ню Йорк е издало бюлетин по твоето описание за човека, който нарича себе си Джордж Старк.

— Хубаво — Предполагаше, че е хубаво, макар да знаеше, че вероятно е безполезно. Почти сигурно беше, че няма да го намерят, а ако някой го намереше, Тад смяташе, че този някой щеше да съжалява за това.

— В девет часа — каза Пангборн. — Да си си в къщи, Тад.

— Разчитай на мен.

6.

Лиз взе приспивателно и най-накрая успя да заспи. Тад изпадна в лека, неспокойна дрямка, едно полубудно състояние. В три без четвърт стана, за да отиде до тоалетната. Докато стоеше над чинията и уринираше, му се стори, че чува врабчетата. Вслуша се напрегнато и струята му моментално се прекъсна. Звукът нито се засилваше, нито отслабваше и след малко осъзна, че това бяха щурците.

Погледна през прозореца и видя на отсрещната страна на улицата полицейска кола. Изглеждаше тъмна и тиха и той щеше да си помисли, че в нея няма никой, ако не бе видял трепкащата светлинка на запалена цигара. Май той, Лиз и децата също бяха поставени под закрила на полицията.

„Или може би под наблюдение“ помисли си той и се върна в леглото.

Но което и от двете да беше, носеше малко успокоение. Той заспа и се събуди в осем, без да си спомня да е сънувал нещо лошо. Но истинският лош сън бе все още там някъде навън.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СМЛЯНО МЕСО

1.

Тоя приятел със смешните, тънки, котешки мустачки се оказа много по-бърз, отколкото Старк бе предполагал.

Старк чакаше Майкъл Доналдсън в коридора на деветия етаж, точно зад ъгъла до вратата на апартамента му. Щеше да е много полесно, ако беше успял да влезе в апартамента, както бе сторил с оная кучка, но само един поглед му бе достатъчен, за да се увери, че неговите ключалки, за разлика от нейните, не бяха поставени от Иванчо глупака. И все пак всичко можеше да мине гладко. Беше късно и всички зайци от развъдника сигурно спяха дълбоко и сънуваха детелинена трева. Самият Доналдсън сигурно щеше да е пийнал и по тая причина със забавени реакции. Когато се прибираш у дома в един без петнадесет, едва ли се връщаш от градската библиотека.

Доналдсън наистина изглеждаше леко пийнал, обаче изобщо не беше със забавени реакции.

Докато той се моташе и маеше с връзката ключове, Старк се показва зад ъгъла и размаха бръснача си с намерение да ослепи мъжа бързо и сърчно. След което, преди Доналдсън да е успял да нададе вик, щеше да му пререже гърлото и да прекъсне с един удар кръвопроводите му и гласните струни.

Старк не се опита да се движи безшумно. Той искаше Доналдсън да го усети, искаше той да обърне лицето си към него. Това щеше да улесни нещата.

Първоначално Доналдсън направи точно това, което се очакваше от него. Бръснача на Старк изписа остра, къса дъга към лицето му. Доналдсън успя да се наведе съвсем малко, но достатъчно, за да осуети намеренията на Старк. Вместо да попадне в очите му, бръснача срязва кожата на челото до кокал. Едно парче от нея увисна над веждите на Доналдсън като отлепен тапет.

— ПОМОЩ! — Гласът на Доналдсън прозвуча като сподавено овче блеене. Ето ти фал. Мамка му.

Старк направи крачка напред, държейки бръснача пред очите си с леко извито нагоре острие като матадор, който приветства бика преди първата корида. Хубаво де, не може всичко винаги да върви по мед и масло. Не бе успял да ослепи нещастния мамец, но кръвта се изливаше с литри от раната на челото, така че горкият Доналдсън сигурно виждаше света през лепкаво, червено було.

Той замахна към гърлото на Доналдсън, но копелето отдръпна главата си със скоростта на гърмяща змия, която отскача при нападение. Каква невероятна скорост! Старк изпита известно възхищение към мъжа, независимо от смешните, котешки мустачки.

Острието проряза въздуха само на сантиметър от гърлото му и той отново нададе вик за помощ. Зайците, които винаги спяха леко в този град, в червясалия, стар Биг Апъл, сигурно се бяха събудили. Старк промени посоката и отново нападна, като този път се изправи на пръсти и наклони тялото си напред. Това беше грациозно, танцово движение и трябваше да свърши работа. Но Доналдсън някак успя да вдигне ръка пред гърлото си, така че вместо да го убие, Старк успя да му нанесе поредица от удари, от които се получиха дълги, но не дълбоки резки. Патолозите в полицията щяха да ги нарекат рани при защита. Доналдсън вдигна ръката си с дланта навън и бръсначът премина през основата на четири от пръстите му. На средния си пръст носеше тежък пръстен, затова той остана незасегнат. Чу се ясен, металически звук „дзън“, когато острието се удари в него, оставяйки тънка резка по златната сплав. Бръсначът проряза дълбоко останалите три пръста, потъвайки в плътта така лесно като нож в масло. След като сухожилията бяха прекъснати, пръстите увиснаха назад, като театрални кукли, на които са им прерязани конците. Единствено пръстът с пръстена остана да стърчи, сякаш в своето объркване и ужас Доналдсън бе забравил кой пръст използва човек, когато иска да даде знак на някого да се разкара.

Когато този път Доналдсън отвори уста, той нададе истински вой и Старк вече знаеше, че по никакъв начин нямаше да остане незабелязан. А той бе очаквал никой да не го усети, защото и без това Доналдсън не му беше нужен жив, за да провежда телефонни разговори, но какво да се прави. Въпреки всичко нямаше да остави

Доналдсът жив. След като веднъж си се захванал с касапската работа не се отказваш, докато не я свършиш или докато ти самият не свършиш.

Старк продължи напред. Бяха се придвижили надолу по коридора, почти до вратата на съседния апартамент. Той отърси небрежно бръснача, за да изчисти острието. Капки кръв опръскаха бежовата стена.

По-надолу в коридора се отвори врата и мъж в синя пижама и с разрошена от съня коса подаде глава.

— Какво става? — извика той с рязък тон, който изразяваше, че дори и ако папата беше насреща му, не му пукаше, защото това беше краят на забавлението.

— Става убийство — отвърна Старк общително и само за секунда погледът му се премести от виещия, облян с кръв мъж пред него към мъжа на вратата. По-късно този човек щеше да разкаже на полицаите, че очите на нападателя са били сини. Светло сини, а погледът — съвсем налудничав. — Ти искаш ли да участваш?

Вратата се затвори толкова бързо, сякаш никога не е била отваряна.

Въпреки паниката и болката, която сигурно изпитваше, Доналдсът видя някакъв шанс за себе си, когато Старк отмести погледа си, макар и това да бе само за секунда. И той се възползва. Копелето наистина беше пъргаво. Възхищението на Старк от скоростта и инстинкта за самосъхранение на плячката растеше и можеше да компенсира главоболието, което Доналдсът му създаваше.

Ако беше скочил напред и се бе сборичкал със Старк, вероятно щеше да се превърне от дребно главоболие в истински проблем, но вместо това, Доналдсът хукна да бяга.

Старк го последва. Големите му обувки прошумоляха по килима. Той замахна към врата на мъжа, уверен, че с този удар ще го довърши.

Но в мига преди да го улучи, Доналдсът отмести глава и успя някак да я свие в раменете си, така както костенурката се свива в черупката си. Старк започваше да мисли, че Доналдсът има телепатични способности. И този път ударът, който трябваше да бъде фатален, само разцепи скалпа над защитната издупчина на черепа. Изобщо не беше фатален, макар че потече много кръв.

Това дразнеше, влудяваше... граничеше с абсурдното.

Доналдсън залиташе надолу по коридора, като се лашкаше ту в едната, ту в другата посока, а понякога дори се блъскаше в стените, като в игра, в която, ако топчето, се удари в постове, носи на играча сто хиляди точки, две поредни хвърляния или нещо подобно. Той крещеше, докато залиташе по коридора. От него се лееше кръв по килима и тук-таме оставаха кървави отпечатьци по стените. Но залитайки надолу по коридора, той все още не умираше.

Други врати не се отвориха, но Старк знаеше, че точно в този момент, поне в шест апартамента, шест души набират 911 или вече бяха набрали този номер.

Доналдсън залиташе и се препъваше, вървейки към асансьорите. Старк закрачи след него, без да изпитва яд или страх, а само страхотно раздразнение.

— О, не можеш ли да спреш и да се държиш като хората! — внезапно прогърмя гласът му.

Викове за помощ на Доналдсън се превърнаха в ужасено квичене. Той се опита да се извърне. Краката му се оплетоха и падна с целия си ръст на десет стъпки от фойето, където бяха асансьорите. Дори и на най-пъргавия нещата престават да му се струват лесни, ако го нарежеш достатъчно.

Доналдсън се изправи на колене. Явно възнамеряваше да изпъзни до асансьора, след като краката му отказаха да вървят. Той извърна кървавото си, обезобразено лице, за да види къде се намира нападателят му и в този миг Старк го изрита в обления с кръв нос. Носеше кафяви мокасини и изрита проклетото насекомо с все сила. Ръцете му бяха отпуснати встрани, тялото му наклонено леко назад, за да запази равновесие, а улучил целта, левият му крак изписа дъга и почти докосна собственото му чело. На всеки, който е гледал футбол, това щеше да му се стори като един много хубав и много силен шут.

Главата на Доналдсън се отметна назад, блъсна се в стената достатъчно силно, за да направи вдлъбнатина в мазилката и рикошира.

— Изгърмах ти бушоните най-накрая, а? — промърмори Старк и чу как зад него се отваря врата. Обърна се и видя, че го гледа една жена с разрошена, черна коса и големи тъмни очи от вратата на апартамента си почти в другия край на коридора.

— ИЗЧЕЗВАЙ, КУЧКО! — изрева той. Вратата се затръшна, сякаш бе на пружина.

Той се наведе, хвана изцапаната, лепкава коса на Доналдсън, изви главата му назад и му преряза гърлото. Смяташе, че Доналдсън е бил мъртъв още преди главата му да се удари в стената, ако ли не, то този удар го бе довършил, но е по-добре човек да е абсолютно сигурен. И освен това, когато човек започва с рязане, трябва да завърши с рязане.

Той бързо отстъпи, но от Доналдсън кръвта не бликна така, както от жената. Помпата му вече не бачкаше или мъчително вървеше към спиране. Крачейки бързо към асансьора, Старк сгъна бръснача и го прибра в джоба си.

Чу се тихият звън на пристигащ асансьор.

Може да е някой от блока. Един часа не е чак толкова късно за големия град, дори и за понеделник вечер. Въпреки това Старк се отправи бързо към високото цвете в саксия в ъгъла на фойето до една напълно безполезна картина, която не изобразяваше нищо. Той се скри зад цветето. Вътрешният му радар светеше червено. Наистина можеше да е някой, който се завръща от луд купон в дискотека продължил и след уикенда или от допиване след делова вечеря. Но той не смяташе, че е някой такъв. Смяташе, че е полицията. Не смяташе, а знаеше.

Дежурна полицейска кола случайно е била близо до сградата, когато някой от живущите в нея се е обадил, за да съобщи, че се извършва убийство в коридора? Възможно бе, но Старк се съмняваше, че е така. По-вероятно Бомънт е вдигнал тревогата, открили са сестричката и сега пристигаше охраната на Доналдсън. По-добре късно, отколкото никога.

Притисна се с гръб към стената, а изцапаното му с кръв спортно сако прошумоля. Той не се скри, по-скоро потъна като подводница, която оставя над повърхността само перископа си. Прикритието, което цветето предлагаше, беше нищожно. Ако се обърнеха, щяха да го забележат. Обаче Старк се хващаше на бас, че цялото им внимание щеше да е погълнато от експоната наред коридора. Поне за няколко минути и това щеше да му е достатъчно.

Широките, кръстосващи се листа на цветето хвърляха сенки върху лицето му, които напомняха зъбците на трион. Старк надникна между листата като синеок тигър.

Вратите на асансьора се отвориха. Чу се приглушено възклицание и двама униформени полицаи се втурнаха навън. Те бяха

последвани от един чернокож с джинси шалвари, с джазови маратонки с лепенки. Той носеше и тениска, на която отпред бе изписано „Собственост на янкитата от Ню Йорк“. На всичкото отгоре носеше и слънчеви очила с извити рамки, каквито носят сводниците. Ако той не беше детектив, то и първото име на Старк не беше Джордж. Когато искаха да минат незабелязани, ченгетата винаги отиваха твърде далече... а после се чувстваха неловко от това. Сякаш съзнаваха, че прекаляват, но не можеха нищо да направят. Значи това беше или поне трябваше да бъде охраната на Доналдсън. Значи не е имало детектив в някоя дежурна кола наблизо. Такава случайност щеше да е неестествена. Той приятел идваше заедно с охраната на сградата, за да разпита Доналдсън и да влезе в ролята на негова детска бавачка.

„Съжалявам, приятели — помисли си Старк — но май че няма да чуете гласчето му.“

Той се изпъна и заобиколи саксията. Не помръдна нито едно листо. Стъпките му по килима бяха безшумни. Мина на по-малко от три фута зад приклеknалия детектив, който тъкмо вадеше от кобура си един тридесет и два калибров. Старк можеше хубавичко да го изрита по задника, стига да искаше.

Той се промуши в асансьора, в секундата преди вратите да се затворят. Един от униформените забеляза с периферното си зрение някакво раздвижване, може би вратата на асансьора, а може би и самия Старк, това беше без значение, и вдигна поглед от тялото на Доналдсън.

— Ей...

Старк вдигна ръка и помахна тържествено с пръсти на ченгето. Чао-чао. Вратата се затвори, като завеса и скри драматичната сцена.

Фоайето на партера беше пусто, с изключение на портиера, който лежеше в безсъзнание под бюрото. Старк излезе, зави зад ъгъла, качи се в една открадната кола и потегли.

2.

Филис Майърс живееше в една от новите сгради в западната част на Манхатън. Нейната охрана заедно с детектива, облечен в анцуг с надпис Найк, в тениска с къси ръкави и със слънчеви очила с извити рамки, каквито носят сводниците, беше пристигнала в десет и половина вечерта на шести юни. Охраната бе заварила Филис разгневена поради провалена среща. Тя беше намусена в началото, но после се развесели, когато чу, че някой, който се мисли за Джордж Старк, възнамерява да я убие. Отговаряше на въпросите на детектива за интервюто с Тад Бомънт, което тя нарече „фотографския сеанс“, като междувременно зареждаше три фотоапарата с филми и наместваше един куп обективи. Когато детективът я попита какво прави, тя му намигна и каза:

— Аз вярвам в мотото на скаутите. Кой знае, може наистина да се случи нещо.

— Ама тя сериозно ли говори? — попита след разпита пред вратата на апартамента ѝ един от двамата униформени полицаи.

— Разбира се — отвърна детективът. — Проблемът ѝ е, че тя смята, че нищо друго освен нея не е истинско. За нея целия свят е една евентуална снимка. Тук си имаме работа с една тъпа кучка, която си мисли, че винаги ще бъде зад обектива.

Сега бе три и половина сутринта на седми юни. Детективът си беше отишъл отдавна. Преди около два часа двамата мъже, на които бе възложена охраната на Филис Майърс, бяха получили съобщение за убийството на Доналдсън по радиоапаратите прикачени на коланите им. Предупредиха ги да бъдат изключително предпазливи и изключително бдителни, тъй като си имаха работа с психопат, който бил изключително кръвожаден и изключително изобретателен.

— Моят прякор е „Предпазлив“ — каза ченге номер едно.

— Какво съвпадение — рече номер две. — Моят е „Изключително“.

Те работеха заедно повече от година и се разбираха добре. Сега се усмихнаха един на друг. И защо не? Та те бяха двама въоръжени, униформени членове на най-доброто поделение в стария, червясал Биг

Апъл. Намираха се в добре осветен коридор с климатична инсталация, на двадесет и шестия етаж на чисто нов жилищен блок или по-скоро кондо... кондоминиум, но кой по дяволите знаеше точно как се нарича? Когато офицерите Предпазлив и Изключително бяха момчета, с думичката „кондо“ едно заекващо момче наричаше презерватива, който си слагаше на оная работа. Никой нямаше да ги изненада откъм гърба или да скочи от тавана върху тях, или да ги надупчи с някое магическо оръжие, което не прави засечки и патроните му никога не свършват. Това не се случваше в истинския живот, а във филмите за Рамбо и романите за осемдесет и седми полицейски район. А тази вечер истинският живот им предлагаше едно по-особено дежурство, което беше доста по-леко от това да обикаляш с дежурната кола, да разтърваваш сбилите се по баровете, а след затварянето на баровете да продължиш, докато съмне, да ги разтърваваш в мръсни къщи без асансьори, където пияни съпрузи бяха на едно мнение единствено по въпроса, че не можеха да бъдат на едно мнение. Истинският живот трябваше винаги да им предлага да бъдат Изключително и Предпазливи в коридори с климатична инсталация през горещите нощи в града. Поне така смятаха те.

Бяха стигнали дотук в разсъжденията си, когато вратата на асансьора се отвори и ранения слепец пристъпи залитайки в коридора.

Той беше висок, с много, много широки рамене. Изглеждаше около четиридесет годишен. Беше облечен в скъсано спортно сако и с панталони, които не бяха комплект със сакото, но поне му подходяха. Е, донякъде. Полицаят номер едно — „Предпазливият“ — имаше време, за да си помисли, че зрящият, избрал дрехите на слепаца, е имал добър вкус. Слепият носеше и черни очила, които му стояха накриво, защото част от рамката липсваше. Изобщо не можеха да се сравнят със слънчевите очила с извита форма, носени от сводниците. Те по-скоро приличаха на очилата, които Клод Рейнс носи в „Невидимият човек“.

Слепият беше протегнал и двете си ръце напред. В лявата нямаше нищо, само я размахваше безцелно. В дясната стискаше мръсен бял бастун с гумена дръжка, като на велосипедите. И по двете му ръце имаше засъхваща кръв. По спортното сако и по ризата на слепаца имаше тъмнокафяви петна от засъхнала кръв. Ако двамата полицаи, на които бе възложена охраната на Филис Майърс, наистина бяха изключително предпазливи, това щеше да им се стори странно.

Слепият викаше за нещо, което явно се беше случило току-що и ако се съдеше по вида му, наистина му се беше случило нещо, при това не особено приятно. Но кръвта по кожата и дрехите му вече беше покафеняла. Това навеждаше на мисълта, че кръвта е била пролята преди известно време, един факт, който двамата полицаи дълбоко отдадени на идеята за изключителна предпазливост, би трябвало да сметнат за малко странен. Това би трябвало да накара червената лампичка в съзнанието на такива полицаи да засвети.

Но може би не. Нещата се развиваха толкова бързо, а когато нещата се развиват с голяма бързина, вече е без значение дали си изключително предпазлив или изключително дързък — просто трябва да се оставиш на течението

Само преди миг те седяха пред вратата на Майърс щастливи като деца пуснати във ваканция, защото парният котел в училището бе изгърмал, а сега този изцапан в кръв слепец размахваше мръсния си бял бастун пред лицата им. Нямахме време за мислене, още по-малко за заключения.

— Полиция-я-я! — викаше слепият, още преди да се е отворила докрай вратата на асансьора. — Портиерът казва, че полицаите са на двадесет и шестия! Полиция-я-я! Тук ли сте?

А сега се понесе по коридора, размахвайки бастуна си ту на ляво, „трас!“ в стената, ту на дясно, „фрас!“, така че скоро всички на етажата щяха да бъдат будни.

Без да се спогледат, Изключително и Предпазлив отправиха втренчени погледи към него.

— Полиция-я-я! По...

— Сър! — излая Изключително. — Спрете! Ще паднете...

Слепецът извърна глава в посоката, от която идваше гласът на Изключително, но не се спря. Той се хвърли напред, размахвайки мръсния си бял бастун. Приличаше малко на Ленърд Бърнстейн, който се опитва да дирижира Филхармонията на Ню Йорк, след като си е смръкнал малко наркотик.

— Полиция-я-я! Те убиха кучето ми! Убиха Дейзи! Полиция-я-я!

— Сър...

Предпазливият протегна ръка към слепия мъж, който се олюляваше, а слепият пхна свободната си ръка в левия джоб на спортното си сако и извади от там не два билета за Гала Бала на

Слепите, а четиридесет и пет калибров пистолет. Насочи го към Предпазливият и натисна два пъти спусъка. Изстрелите бяха заглушени, почти безшумни. Плъзна син пушек. Куршумите продупчиха Предпазливия почти от упор. Гръдният му кош хлътна като счупена кошница за плодове. Куртката му беше обгоряла и пушеше.

Изключително гледаше с облещени очи, когато слепият насочи пистолета към него.

— За бога, моля те недей — каза Изключително с тънък гласец. Звучеше така, като че ли някой току-що му бе изкарал въздуха. Слепият стреля още два пъти. Синият пушек се разстла. Той стреляше много добре за един сляп човек. Изключително отскочи назад зад синия пушек, падна по гръб на пода и след внезапен, разтърсващ спазъм замря неподвижен.

3.

На петстотин мили, в Лъдлоу, Тад Бомънт неспокойно се обърна в леглото.

— Син пушек — промълви той. — Син пушек.

Девет врабчета бяха кацнали на телефонната жица пред прозореца на спалнята. Към тях се присъединиха още шест. Птиците стояха тихо, незабележими, над охраната в щатската полицейска кола.

— Те не ми трябват повече — каза Тад насън. Прокара несръчно едната си ръка през лицето, а с другата направи движение, сякаш хвърля нещо.

— Тад? — каза Лиз, сядайки в леглото. — Добре ли си?

Тад каза нещо нечленоразделно.

Лиз погледна ръцете си. Кожата ѝ беше настръхнала.

— Тад? Пак ли птиците? Чуваш ли ги?

Тад не отвърна. Врабчетата пред прозореца отлетяха едновременно в тъмнината, въпреки, че сега не им беше времето да отлитат.

Не ги забеляза нито Лиз, нито полицаите в колата.

4.

Старк захвърли тъмните очила и бастуна. Коридорът беше изпълнен с парливия пушек от кордит. Той бе изстрелял четири патрона дум-дум с Хай Пойнт, Колт заряди. Два от тях бяха преминали през телата на полицаите и бяха оставили дупки големи колкото чиния в стената на коридора. Той се приближи към вратата на Майърс. Беше готов да я подмами с думи да излезе, но тя вече беше зад вратата и само като се вслушваше в движенията ѝ, той разбра, че с нея ще се справи лесно.

— Какво става? — изпищя тя. — Какво се случи?

— Пипнахме го, мис Майърс — каза Старк с радостен глас. — Ако искате да снимате, направете го по-живо и помнете, че аз никога не съм ви давал разрешение.

Тя отвори вратата, без да сваля веригата, но това беше достатъчно. Когато надникна с едно око през тесния процепа, той стреля право в него. Да затвори очите ѝ, по-точно едното око, което бе останало, беше невъзможно, затова той се обърна и тръгна към асансьорите. Не вървеше бавно, но и не тичаше. Една врата се отвори. Тази вечер където се появеше той, хората все отваряха вратите си, за да го видят. Старк насочи пистолета си към заешкото лице със светналите очи и вратата се затвори моментално.

Той натисна копчето на асансьора. Вратата на асансьора, с който се бе качил, след като бе повалил в нокаут още един портиер с бастуна, който бе откраднал от слепаца на Шестдесета улица, се отвори веднага, както и очакваше. По това време на нощта нямаше остра нужда от трите асансьора. Хвърли пистолета назад през рамото си и той тупна на килима.

— Това мина добре — отбеляза той, качи се в асансьора и слезе до фоайето.

5.

Слънцето навлизаше през прозореца на хола на Рик Каули, когато иззвъня телефонът. Рик беше петдесетгодишен, изпит, със зачервени очи и полупиян. Той вдигна слушалката с разтреперана ръка. Едва съзнаваше кой е, а преумореният му, измъчен мозък настойчиво повтаряше, че това е сън. Беше ли ходил преди по-малко от три часа до моргата на Първо Авеню, за да идентифицира обезобразения труп на бившата си жена на приблизително една пресечка от шикозния френски ресторант, където водеха само тези клиенти, които им бяха приятели? Имаше ли полицаи пред вратата на апартамента му, защото мъжът, който бе убил Мир, може би възнамеряваше да убие и него? Тези неща наистина ли се случваха? Не, това трябва да е сън... и звънящият телефон не е никакъв звънящ телефон, а будилника до леглото му. По принцип той мразеше шибания будилник и неведнъж го бе мятал в другия край на стаята. Но тази сутрин щеше да го целуне. Направо щеше да му лепне една френска целувка.

Но не се събуди. Вместо това вдигна слушалката.

— Ало?

— Обажда се мъжът, който преряза гърлото на жена ти — чу той гласът и изведнъж усети, че е абсолютно буден. И малкото останала надежда, че всичко това бе само един сън, се изпари. Такъв глас човек би трябвало да чува само насън... но точно там никога не го чува.

— Кой сте вие? — чу той собствения си слаб, тънък глас.

— Попитай Тад Бомънт кой съм — каза мъжът. — Той знае всичко. Кажи му, че вече си мъртъв. И му кажи, че не съм приключил с мелеето на месо.

Чу се тракане, моментна тишина и празния сигнал за свободна линия.

Рик постави слушалката в скута си, погледна я и изведнъж избухна в плач.

6.

В девет часа същата сутрин Рик се обади във фирмата и каза на Фрида тя и Джон да си отидат вкъщи, защото няма да работят нито днес, нито до края на седмицата. Фрида попита защо и Рик с изненада откри, че за малко щеше да я излъже, сякаш той бе арестуван за някакво сериозно, отвратително престъпление като за блудство с дете, например, и не можеше да си признае преди да е отминал шока.

— Мириам е мъртва — каза той на Фрида. — Била е убита снощи в апартамента си.

Шокирана, Фрида си пое бързо дъх, който прозвуча като свистене.

— Господи Исусе! Рик, не се шегувай с такива неща! Като се шегува човек с такива неща, те наистина се случват!

— Вярно е, Фрида — рече той, почти разплакан. А сълзите, които бе пролял в моргата, в колата на връщане и след обаждането на откачения, а и тези, които се опитваше да не пролее сега, това бяха само първите сълзи. Мисълта за сълзите, които щеше да изплаче в бъдеще, го караха да се чувства изтощен до крайност. Мириам си бе една кучка, но беше симпатична по свой собствен начин и той я бе обичал. Рик затвори очи. Когато ги отвори, видя един мъж да го гледа през прозореца, макар че прозореца се намираше на четиринадесетия етаж. Рик се опули, но видя униформата. Мияч на прозорци. Миячът на прозорци му махна от скелето. Рик вдигна ръка, за да му отвърне на поздрава. Ръката му тежеше приблизително четиристотин килограма и той я отпусна върху бедрото си, почти в мига, в който я вдигна.

Фрида отново му казваше да не се шегува, а той се почувства по-уморен от всякога. Разбираше, че сълзите са само началото.

— Почакай за минута, Фрида — каза той и остави слушалката. Приблужи се до прозореца, за да дръпне завесите. Да се разплаче на телефона, докато говореше с Фрида беше достатъчно неприятно, не му трябваше да го гледа и смотаният мияч на прозорци.

Когато той се доближи до прозореца, мъжът на скелето бръкна с ръка в джоба отпред на работните си дрехи. Рик внезапно усети тревога. „Кажи му, че вече си мъртъв“.

(„Господи...“)

Работникът извади малък надпис. Беше жълт с черни букви. От двете страни на надписа бяха нарисувани две тъпо ухилени, кръгли физиономии. Надписът беше „Приятен ден!“

Рик поклати глава уморено. Приятен ден. Разбира се. Той дръпна завесата и се върна при телефона.

7.

Когато най-сетне успя да убеди Фрида, че не се шегува, тя избухна в силен, но съвсем искрен плач. Всички във фирмата, а и всички клиенти, дори и оня проклет ташкар Олингер, който пишеше скапани научнофантастични романи и който явно се бе посветил на това да съблече всички налични сутииени в западния свят, харесваха Мириам. Рик, естествено, плака заедно с нея, докато най-накрая успя да се отърве от нея. „Поне дръпнах завесите“ помисли си той.

Петнадесет минути по-късно, докато правеше кафе, обаждането на откачения отново изникна в съзнанието му. Имаше две ченгета пред вратата му и той нищичко не им беше казал. Какво ставаше с него?

„Е — помисли си — бившата ми жена е мъртва и когато я видях в моргата, изглеждаше, сякаш ѝ се е появила още една уста на пет сантиметра под брадата ѝ. Може би в това се крие причината.“

„Питай Тад Бомънт кой съм. Той знае всичко.“ Той имаше намерение да се обади на Тад, разбира се. Но мозъкът му още беше в безтегловност. Нещата бяха придобили нови измерения и за момента поне, той не бе в състояние да ги проумее. Е, ще се обади на Тад. Ще го направи веднага щом каже на полицаите за позвъняването.

Той наистина им каза и те бяха изключително заинтригувани. Единият от тях предаде по радиото информацията на полицейското управление. Когато свърши, каза на Рик, че главният следовател искал Рик да отиде на Полис Плаца номер едно, за да поговорят за обаждането по телефона. А докато го няма, щеше да дойде човек да инсталира касетофон и подслушвателна уредба към телефона му. В случай, че има още обаждания.

— Сигурно ще има — каза другото ченге. — Тези психопати са влюбени в собствените си гласове.

— Първо трябва да се обадя на Тад — рече Рик. — Той може също да е в опасност. По всичко така изглежда.

— Мистър Бомънт е вече под закрила на полицията в Мейн, мистър Каули. Хайде да тръгваме.

— Е, аз наистина мисля...

— Може да му се обадите и от полицейското. А сега ще ви трябва ли палто?

И така объркан, без изобщо да е сигурен, че всичко това е истина, Рик се остави да го отведат.

8.

Когато се върнаха след два часа, един от придружителите на Рик се намръщи, когато видя вратата на апартамента, и каза:

— Тук няма никой.

— Е и какво? — попита Рик със съсипан глас. Чувстваше се съсипан и толкова блед, почти прозрачен, като млечнобяло, опушено стъкло. Бяха му задали много въпроси и той се бе постарал да им отговори, колкото се може по-добре, което бе трудна задача, тъй като много от тях нямаха смисъл. — Ако онези от техническия са свършили преди идването ни, трябваше да чакат.

— Може би са вътре — каза Рик.

— Може би само единият е вътре, но другият трябваше да стои тук отвън. Такива са разпоредбите.

Рик извади ключовете си, потърси и след като намери този, който му трябваше, го пхна в ключалката. Ако тия приятели си имаха някакви проблеми с колегите си и спазването на разпоредбите, това него не го касаше. Божичко, та тази сутрин му се бяха струпали достатъчно проблеми, с които трябваше да се справя.

— Веднага трябва да се обадя на Тад въздъхна той и се усмихна едва забележимо. — Още не е станало обяд, а вече имам чувството, че този ден никога няма да св...

— Не правете това! — внезапно изкрещя едно от ченгетата и се хвърли към него.

— Какво да не... — започна Рик, превъртайки ключа и вратата експлодира с взрив от светлина, пушек и трясък. Полицаят, чийто инстинкт бе проговорил със секунда закъснение, можеше да бъде разпознат от роднините си. Рик Каули почти се беше изпарил. Другият полицай, който бе останал малко по-назад и който инстинктивно бе прикрил лице с ръцете си при вика на колегата си, получи изгаряния, сътресение и вътрешни наранявания. За щастие и като по чудо, парчета от вратата и от стената префучаха покрай него, но нито едно не го засегна. Той никога вече нямаше да работи за Главното полицейско управление на Ню Йорк, защото оглуша моментално от взривната вълна.

Вътре в апартамента на Рик, двамата техници, които бяха дошли, за да нагласят подслушвателната уредба, лежаха мъртви на килима. На челото на единия от тях бе закачена с карфица следната бележка:

ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ.

А на челото на другия бе закачена втора бележка:

ИМА ОЩЕ МЕСО ЗА МЕЛЕНЕ. КАЖЕТЕ НА ТАД.

ЧАСТ ВТОРА

СТАРК ПОЕМА ЮЗДИТЕ

— И един мухльо с ловки ръце може да пипне тигъра за топките — каза Машин на Джак Холстед. — Това известно ли ти е?

Джак започна да се смее, но изразжението на Машин го накара да млъкне.

— Махни тая тъпа усмивка от лицето си и слушай внимателно — каза Машин. — Обяснявам ти някои неща. Слушаш ли ме внимателно?

— Да, мистър Машин.

— Тогава чуй това и никога не го забравяй. И един мухльо с ловки ръце може да пипне тигъра за топките, но е нужен герой, за да ги хване. Ще ти кажа още нещо, след като съм започнал: само героите и кръшкачите се измъкват невредими, Джак. Никой друг. А аз не съм кръшкач.

„Пътуване до
Вавилон“
Джордж Старк

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СТАРК НЕ СЪЩЕСТВУВА

1.

Тад и Лиз седяха вцепенени от шока, като две фигури издялани от синкав лед, докато Алън Пангборн им разказваше какво се е случило рано сутринта в Ню Йорк. Майк Доналдсън накълцан и пребит до смърт в коридора на сградата, в която живеел, Филис Майърс и двамата полицаи застреляни в нейния уестсайдски кондо. Нощният портиер в сградата на Майърс бил ударен с нещо тежко по главата и имал фрактура на черепа. Според докторите шансовете, че душата му няма да се възкачи на небето, били много малки. Портиерът в сградата на Доналдсън бил мъртъв. Във всичките случаи касапската работа била свършена в гангстерски стил — убиецът просто се приближавал до жертвата и я нападал.

В разказа си Алън непрекъснато наричаше убиеца Старк.

„Нарича го с точното му име без сам да съзнава това“ помисли си Тад, но после поклати глава, изпитвайки известно раздразнение към себе си. Нали все пак трябваше да го нарече някак, а Старк беше за предпочитане пред „извършителя“ или „мистър Х“. На настоящия етап би било погрешно да смята, че Алън влага нещо повече в това име, освен че го използва за удобство.

— А какво става с Рик? — попита Тад, когато най-сетне проговори, след като Алън приключи с разказа си.

— Мистър Каули е жив и здрав и е под полицейска охрана. — Беше десет и петнадесет сутринта. Имаше още почти два часа до взрива, който щеше да убие Рик и един от неговата охрана.

— Филис Майърс също беше под полицейска охрана — каза Лиз. Уенди спеше в широката детска кошарка, а и Уилям бе почти заспал. Главата му клюмаше към гърдите, очите му се затваряха... и после отново внезапно вдигаше глава. На Алън това му се струваше смешно. Напомняше му часовей, който се опитва да не заспи на пост. Но всяко

вдигане на главата му ставаше все по-незабележимо. Поставил затворения бележник в скута си, Алън забеляза нещо необичайно, докато наблюдаваше близнаците. Всеки път, когато Уилям вдигнеше глава, опитвайки се да остане буден, Уенди се размърдваше в съня си.

„Дали родителите им са забелязали това? — зачуди се Алън. — Естествено, че са го забелязали.“

— Така е, Лиз. Той ги изненадал. Полицаяте също могат да бъдат изненади като всеки друг, само че от тях се очаква да реагират по-бързо. Няколко хора на етажa, на който живеела Филис Майърс, отворили вратите на апартаментите си, след изстрелите, така че по техните показания и това, което полицията е намерила на местопрестъплението, можем точно да си представим какво се е разиграло там. Старк се престорил на сляп. След като убил Мириам Каули и Майкъл Доналдсън, той не си сменил дрехите, които... моля за извинение, били доста окървавени. Излиза той от асансьора, размахвайки бял бастун изцапан с кръв. Носи черни очила, които вероятно е купил на Таймс Скуеър или от някоя будка. Един господ знае откъде е взел бастуна, но в полицейското управление на Ню Йорк смятат, че с него е пребил двамата портиери.

— Разбира се, че го е откраднал от някой слепец — каза спокойно Тад. — Този тип не е сър Галахад, Алън.

— Явно не е. Вероятно е викал, че са го нападнали или че крадци са влезли в апартамента му. Все едно, той врѣхлетял толкова бързо върху полицаите, че те нямали време да отреагират. В крайна сметка, те били две момчета от полицейския автопатрул, отклонени от своя участък и поставени пред вратата на жената без специално предупреждение.

— Но нали са знаели, че и Доналдсън е бил убит? — възрази Лиз. — Ако това не е било достатъчно, за да им покаже, че човекът е опасен...

— Да, но те също така са знаели, че охраната на Доналдсън е пристигнала след като той вече е бил мъртъв — каза Тад. — Били са прекалено самоуверени.

— И така да е — съгласи се Алън. — Не мога да знам как е било. Но полицаите, които са с Каули знаят, че престъпникът е дързък, доста умен и готов да убива. Очите им са отворени на четири. Да, Тад, твоят посредник е в безопасност. Може да си сигурен в това.

— Спомена, че имало свидетели — каза Тад.

— О, да. Много свидетели. И при Каули, и при Доналдсън и при Майърс. Дреме му на него на оная работа. — Той погледна Лиз и добави: — Извинявай.

По устните ѝ пробягна усмивка.

— Чувала съм го един-два пъти и преди, Алън.

Алън кимна, усмихна се леко и се обърна пак към Тад.

— А описанието, което ти дадох?

— Напълно съвпада — отвърна Алън. — Той е едър, рус, добре загорял от слънцето. Така че, Тад, кажи ми кой е той. Кажи ми името му. Освен за Хомър Гамаш, имам куп неща, за които да се тревожа. На мене разчита полицейският комисар на Ню Йорк Сити. Шейла Бригам, главната ми диспечерка, смята, че ще се превърна в звезда на масмедиите, но за мен Хомър е все още на първо място. Повече ме е грижа за него, отколкото дори за двамата мъртви полицаи, които се опитаха да охраняват Филис Майърс. Така че — кажи ми името му.

— Казал съм ти го вече — отвърна Тад.

Настъпи дълга пауза, може би около десет секунди.

— Какво е то? — попита тихо Алън.

— Името му е Джордж Старк. — Тад с изненада откри, че гласът му е съвсем спокоен, а с още по-голяма изненада откри, че и се чувства спокоен... но при условие, че силният шок и спокойствието не съвпадат като усещания. Облекчението, че може да произнесе на глас: „Ти знаеш името му и то е Джордж Старк“, не можеше да се изрази с думи.

— Мисля, че не разбирам за какво говориш — рече Алън след още една дълга пауза.

— Разбира се, че разбираш — каза Лиз. Тад я погледна, изненадан от острия ѝ тон, с който показваше, че няма да търпи да ѝ се говорят глупости. — Това, което има предвид съпругът ми е, че псевдонимът му е оживял по някакъв начин. Надгробният камък на снимката... на него вместо посвещение или кратък стих има едно изречение, което Тад каза на радиожурналиста, който пръв разпространи историята. „ЕДИН НЕ ОСОБЕНО ПРИЯТЕН ТИП“. Спомняш ли си?

— Да, но, Лиз... — Той ги гледаше с такова удивление и безпомощност, сякаш за първи път осъзнаваше, че до този момент бе

разговарял с двама души, които си бяха загубили ума.

— Никакво „но“ — каза тя със същия отбивист тон. — Ще имаш време за „но“ и „обаче“. Ти, както и всички останали. А засега, просто ме изслушай. Тад не се шегуваше, когато каза, че Джордж Старк не е особено приятен тип. Може би си е мислил, че е шега, но всъщност не е. Аз знаех това, дори и ако той не го е съзнавал. Джордж Старк не беше просто неприятен тип, той беше ужасяващ. С всяка следваща книга той ме плашеше все повече и когато Тад най-сетне реши да го убие, аз се качих горе и плаках от облекчение. — Тя погледна Тад, който се взираше озадачено в нея. Измери го с поглед преди да кимне. — Точно така. Плаках. Наистина плаках. Мистър Клоусън от Вашингтон беше един отвратителен, малък крипазоид, но той ни направи услуга, може би най-голямата услуга в съвместния ни живот с Тад и това е може би единствената причина, поради която съжалявам, че е мъртъв.

— Лиз, не мисля, че наистина искаш да кажеш...

— Не ми казвай какво аз искам да кажа! — каза тя.

Алън премигна. Тонът ѝ бе малко по-висок, но не достатъчно, за да събуди Уенди. Уилям вдигна глава за последен път, преди да се отпусне на едната си страна и да заспи до сестра си. Алън си помисли, че ако не бяха децата, щеше да чуе много по-висок тон, може би дори вик.

— Сега Тад има да ти казва някои неща. Трябва да го изслушаш внимателно, Алън, и да се опиташ да му повярваш. Защото ако не му повярваш, страхувам се, че този човек, или каквото там представлява, ще продължи да убива, докато стигне да края на своя кървав списък. А аз си имам причини да не искам това да стане. Нали разбираш, мисля, че Тад и аз и нашите бебета също фигурираме в този списък.

— Добре. — Тонът му беше благ, но мислите му се въртяха с бясна скорост. Направи съзнателно усилие да избута встрани объркването си, яда, дори удивлението и да обмисли тази налудничава идея. Пред него не стоеше въпросът дали е истина или лъжа, защото беше невъзможно такова нещо да е истина, а по-скоро въпросът защо изобщо им трябваше да му разправят такава история. Бяха ли я измислили, за да скрият някакво въображаемо съучастие в убийствата? Или истинско съучастие? Беше ли дори възможно те самите да вярват в това? Изглеждаше невъзможно двама добре образовани и

здравомислещи, поне до този момент, хора да вярват в такова нещо. Но всичко изглеждаше точно така, както и в деня, когато той дойде, за да арестува Тад за убийството на Хомър Гамаш — те просто нямаха това излъчване, което безпогрешно издава хората, които лъжат. Които лъжат съзнателно, сам се поправи Алън.

— Кажи, Тад.

— Добре — рече Тад. Той нервно прочисти гърлото си и стана. Ръката му бръкна в джобчето на ризата и той осъзна с полугорчива насмешка какво правеше всъщност — търсеше цигарите, които не бяха там от години. Той пхна ръце в джобовете на панталоните си и погледна Алън, както би погледнал някой разтревожен, търсец съвет студент, озовал се на гостоприемнен пристан в кабинета му.

— Тук наистина става нещо много странно. Не, повече от странно. То е ужасно, непонятно, но все пак съществува. Мисля, че всичко започна, когато бях на единадесет години.

2.

Тад разказа всичко: за главоболието в детството му, за пронизителните писукания и неясните видения на врабчетата, които предшестваха настъпването на главоболието, както и за завръщането на врабчетата сега. Той показва на Алън страницата от ръкописа, на която бе надраскал с молив ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ. Разказа му и за това състояние, в което бе изпаднал в кабинета си вчера, когато бе вършил неща уж в съзнание, но които не помнеше по-късно. Разказа му, доколкото помнеше, и какво бе написал на обратната страна на бланката. Обясни какво бе направил с бланката и се опита да изрази страхът и объркването, които го бяха накарали да я унищожи. Лицето на Алън остана безизразно.

— Освен това — завърши Тад — знам, че е Старк. Ето тук. — Той се потупа леко с юмрук в гърдите.

В продължение на няколко минути Алън не каза нищо. Бе започнал да върти халката на третия пръст на лявата си ръка и това сякаш бе погълнало цялото му внимание.

— Отслабнал си, откакто си се оженил — рече Лиз тихо. — Ако не си направиш халката точно по мярка, има опасност да я изгубиш някой ден.

— Може и да я изгубя. — Той вдигна глава и я погледна. Когато заговори, се държеше така, сякаш Тад бе излязъл от стаята, за да свърши нещо и двамата бяха сами. — Съпругът ти те заведе горе в кабинета си, за да ти покаже първото спиритическо послание, веднага след като аз си тръгнах... така ли?

— Единственото нещо, което знам, че има нещо общо със спиритизма близо до нас, е магазина за спиртни напитки на около миля по шосето — каза Лиз с равен глас. — Но той наистина ми показва посланието, след като ти си тръгна.

— Веднага след като си тръгнах?

— Не. Сложихме децата да спят и после, докато се приготвяхме да си лягаме, аз го попитах какво крие.

— От мига, в който аз си тръгнах, до момента, когато ти разказа за загубата на съзнание и за звуците на птиците е имало отрязъци от

време, когато той не е бил пред очите ти, нали? Когато е можел да се качи горе в кабинета си и да напише тази фраза, за която аз ви казах.

— Не мога да си спомня съвсем точно — каза тя. — Смятам, че бяхме заедно през цялото време, но не съм абсолютно сигурна. А и ще бъде без значение, ако ти кажа, че за миг не съм го изпуснала от очи, нали?

— Какво искаш да кажеш, Лиз?

— Искам да кажа, че ти ще помислиш, че и аз те лъжа, нали така?

Алън въздъхна дълбоко. Това беше единственият отговор, от който и двамата се нуждаеха.

— Тад не лъже.

Алън кимна.

— Оценявам откровеността ти... но тъй като не можеш да се закълнеш, че той нито за минута не е останал сам, не мога и да те обвиня, че лъжеш. Това ме радва. Признаваш, че е съществувала такава възможност, а мисля ще признаеш и, че обратната алтернатива е безумна.

Тад се подпря на камината. Очите му се местиха напред-назад, като човек, който следи игра на тенис. Той бе предвидил всичко, което шерифът Пангборн каза, а и шерифът изтъкна белите петна с много по-мек тон, отколкото можеше да се очаква. И все пак Тад изпита горчиво разочарование... сърцето почти го заболя. Предчувствието му, че Алън ще му повярва, някак инстинктивно ще повярва, се бе оказало толкова фалшиво, колкото лекарство, на което пише, че е цяр за всички болести.

— Да, признавам всичко това — каза Лиз с равен глас.

— А що се отнася до това, което Тад твърди, че се е случило в кабинета му... няма никакви свидетели, че е изпаднал в транс или че е написал нещо, както твърди. Всъщност, той изобщо не ти е споменавал за случката преди обаждането на мисис Каули, нали?

— Не, не е споменавал.

— Е тогава.... — сви рамене Алън.

— Имам един въпрос към теб, Алън.

— Кажи.

— Защо би излъгал Тад? С каква цел би го направил?

— Не знам — Алън я погледна съвсем искрено. — Може и той самият да не знае. — Хвърли бегъл поглед към Тад и пак отправи поглед към Лиз. — Може би той самият не знае, че лъже. Това, което искам да кажа е съвсем ясно: нито един полицаи няма да приеме такова нещо без явни доказателства. А доказателства няма.

— Тад казва истината. Разбирам всичко, което ти ми казваш, но страшно искам да повярваш и ти, че той казва истината. Искам това отчаяно. Нали разбираш, аз живях с Джордж Старк. И знам какво изпитваше Тад към него с течение на времето. Ще ти кажа нещо, което не се споменава в „Пийпъл“. Тад започна да говори, че иска да се отърве от Старк преди да напише последните две книги...

— Последните три книги — каза тихо Тад от мястото си до камината. Желанието му да запали една цигара го изгаряше като суха треска. — Заговорих за това, след като написах първата книга.

— Окей, след първата. От статията в списанието излиза, че това е било нещо съвсем ново, което не е вярно. Това искам да подчертая. Ако не беше се появил Фредерик Клоусън и не беше принудил съпруга ми, мисля, че Тад още щеше да говори по същия начин, че иска да се отърве от Старк. Така както алкохоликът или наркоманът разправя на семейството си и на приятелите си, че ще се откаже от следващия ден... или след два дни.

— Не е съвсем така — каза Тад. — Попадна в мишената, но не улучи десетката.

Той млъкна и намръщен потъна в размисъл, събирайки мислите си. Алън неохотно се отказа от идеята, че те лъжат или че го баламосват по някаква неясна причина. Опитваха се не да го убедят или да убедят себе си, а само да разкажат какво е било ... както някой би описал битката с пожар избухнал отдавна.

— Виж, нека да оставим за известно време трансa, врабчетата и предхождащите ги видения, ако изобщо за това става въпрос. Ако искаш, можеш да говориш с лекаря ми, доктор Хюм, за физическите симптоми. Може би резултатите от изследванията, които направих вчера на мозъка си, ще покажат нещо необикновено, но дори и да не покажат, лекарят, който ме оперира като дете може още да е жив и да ти разкаже моя случай. Може да знае нещо, което ще внесе някаква яснота в тая бъркотия. Не мога сега да си спомня името му, но съм

сигурен, че то е записано в картона ми. Но всички тия психични глупости в момента са нещо странично.

Това, което Тад каза се стори много странно на Алън... в случай, че наистина бе поставил нарочно едното „послание“ и бе излъгал за другото. Ако някой достатъчно откачен направи нещо подобно и забрави за това, ако някой достатъчно откачен вярва, че тези „послания“ са наистина паранормални явления, той би искал да говори само за тях и за нищо друго. Нали така? Почваше да го боли главата.

— Добре — каза той с равен глас. — Ако това, което наричаш „психо глупости“ е нещо странично, тогава коя е главната ни линия на размисъл?

— Джордж Старк е главната линия — отвърна Тад и си помисли: „Тази линия, която води до Ендсвейл, последната спирка на всички влакове.“ — Представи си, че някакъв чужд човек се нанася в дома ти. Някой, от когото винаги си се страхувал мъничко, както Джим Хокинс през цялото време се страхува мъничко от стария Морски вълк у Адмирал Бенбоу. Чел ли си „Островът на съкровищата“, Алън?

Алън кимна.

— Е, тогава ти е познато чувството, което се опитвам да изразя. Страхуваш се от този човек и изобщо не го харесваш, но му разрешаваш да остане. Ти нямаш кръчма, като в „Островът на съкровищата“, но може би си мислиш, че той е някакъв далечен роднина на жена ти или нещо подобно. Следиш ли мисълта ми?

Алън кимна.

— И най-накрая един ден, когато този нежелан гост направи нещо лошо, като например да запрати в стената солницата защото се е запушила, казваш на жена си: „Докога ще виси тук твой отвратителен втори братовчед?“ А тя те поглежда и казва: „Моят ли? Мислех, че е твой втори братовчед!“

Алън се засмя против волята си.

— А изритваш ли ти чуждия човек от дома си? — продължи Тад. — Не. На първо място, той е бил известно време в дома ти и колкото и абсурдно да прозвучи на някого, който не е попадал в такава ситуация, сякаш има.... известни права да живее тук. Но не това е главното.

През цялото време Лиз кимаше. В очите ѝ имаше възбуждения и благодарен израз на човек, на когото току-що са му казали думата, която е била цял ден на върха на езика му.

— Главното нещо е, че ти дяволски се страхуваш от него — каза тя. — Страхуваш се какво ще направи той, ако ей така направо му заявиш да си обира партакешите и да си хваща пътя.

— Така е — каза Тад. — Искаш да бъдеш смел и да му кажеш да си тръгне и то не само защото се страхуваш, че той може да е опасен. Това се превръща във въпрос на самоуважение. Но... продължаваш да отлагаш. Намираш си причини, за да отлагаш. Като например, че вали и че е по-малко вероятно той да вдигне скандал, ако му кажеш да си ходи, когато денят е слънчев. Или може би след като всички сте се наспали хубаво. Намираш си хиляди причини, за да отлагаш. Установяваш, че ако тези причини ти се струват поне донякъде основателни, можеш да запазиш поне част от самоуважението си, а и това е по-добре отколкото да го загубиш изцяло. И част от него е достатъчна, ако цената да запазиш цялото си самоуважение би била да си ранен или мъртъв.

— А може би и не само ти.

Лиз се намеси отново със спокойния, приятен тон на жена, която се обръща към членовете на фермерски клуб, може би по въпроса кога да се сади царевицата или как да определиш кога доматиите са готови за бране.

— Той беше опасен, отвратителен човек, когато... живееше с нас... и си остава опасен и отвратителен човек. Фактите показват, че ако с нещо се е променил, то промяната е към по-лошо. Той е откачен, разбира се, и според него това, което прави е съвсем логично: открива и унищожава един по един хората, които бяха скроили заговор срещу него, за да го убият.

— Свършихте ли?

Тя погледна изненадано Алън, сякаш гласът му я бе измъкнал от състоянието на дълбок размисъл.

— Какво?

— Попитах дали сте свършили. Искяхте да се изкажете и аз искам да съм сигурен, че сте имали тази възможност.

Спокойствието на Лиз се стопи. Тя въздъхна дълбоко и прокара разсеяно ръце през косата си.

— Ти не вярваш, нали? На нито една дума.

— Лиз — подхвана Алън, — но това е лудост. Извинявам се, че използвам тази дума, но като имам предвид ситуацията, струва ми се,

че това е най-меката дума. Тук скоро ще дойдат други полицаи. ФБР сигурно. Този тип вече може да бъде считан за търсен престъпник в национален мащаб и по тази причина ще се намесят и те. Ако им разкажете тази история и за трансa, и за посланията от отвъдното, ще чуете доста по-груби думи. И на мене, ако ми кажете, че тези хора са били убити от един дух, не бих ви повярвал. — Тад се размърда, но когато Алън вдигна ръка, той остана на мястото си. — И все пак по-скоро бих повярвал в някой дух, отколкото във вашата история. Та ние не говорим просто за дух, говорим за някакъв човек, който никога не е съществувал.

— Тогава как си обясняваш моето описание на този човек? — попита внезапно Тад. — Това описание отговаря на моята представа за това как изглеждаше... по-точно изглежда Джордж Старк. Част от него съществува в архивите на Даруин Прес, а друга част — само в моето съзнание. Аз никога не съм се опитвал нарочно да си изградя точна представа за този човек, разбираш нали, просто през годините в съзнанието ми се е изградил един образ, както си изграждаш образ на говорителя, който слушаш всяка сутрин по радиото на път за работа. Но ако някога ти се случи да се срещнеш с него, в повечето случаи откриваш, че си сбъркал. А се оказва, че моето описание е почти съвсем точно. Как си обясняваш това?

— Не мога да го обясня — отвърна Алън. — Освен, разбира се, ако не си ме излъгал за това, откъде разполагаш с това описание.

— Знаеш, че не съм.

— Не бъди толкова сигурен — каза Алън, ставайки от стола. Отиде до камината и започна да размества нервно с машата натрупаните брезови цепеници. — Не всяка лъжа е резултат на съзнателно решение. Ако един човек сам успее да си внуши, че казва истината, може да издържи прекрасно теста на детектора на лъжата. Така стана с Тед Бънди.

— Хайде стига — рече троснато Тад. — Стига си се напрягал толкова. Отново се повтаря цялата история като с отпечатъците. Единствената разлика е, че този път не мога да изкарам една тайфа народ, които да потвърдят алибито ми. А между другото, какво ще кажеш сега за отпечатъците от пръсти? Като вземеш и тях предвид, не разбираш ли, че ти казваме истината?

Алън се извърна. Изведнъж изпита яд към Тад... и към двамата. Имаше чувството, че го бяха притиснали в някой ъгъл, а те нямаха никакво право да го карат да се чувства така, сякаш присъстваше на събрание на обществото „Земята е плоска“, а единствено той вярваше, че тя е кръгла.

— Не мога да намеря обяснение за нито едно от тези неща... засега — каза той. — Но може би ще ми кажеш откъде се е появил твоя човек, имам предвид истинския човек, Тад? Ти просто го роди една нощ ли? Или той се излюпи от някое врабчово яйце? На него ли започваше да приличаш докато пишеше книгите, които после излизаха под негово име? Как точно стана всичко?

— Не знам точно как стана — отвърна уморено Тад. — Не смяташ ли, че щях да ти кажа, ако знаех? Доколкото аз знам и доколкото мога да си спомня аз бях аз, когато пишех „Пътят на Машин“, „Оксфордски блус“ и „Пай от месо на акула“ и „Пътуване до Вавилон“. Нямам ни най-малка представа кога той... стана отделен човек. Той ми се струваше истински, докато пишех под псевдонима му, така както ми изглеждат истински всички истории, които описвам, докато ги създавам. А това значи, че ги вземам насериозно, макар че не вярвам в тях, освен когато... вярвам... тогава...

Той замълча за момент, а после се изсмя смутено.

— Толкова пъти съм говорил за писането — каза той. — Това са стотици лекции, хиляди часове и май никога нищо не съм споменава за двете реалности, които съществуват за всеки писател: тази на действителния свят и на света на книгите му. Струва ми се, че никога дори не съм мислил за това. А сега осъзнавам... е... май дори не знам точно как да разсъждавам за това.

— Няма значение — каза Лиз. — Не е било нужно той да се превръща в отделен човек до момента, в който Тад не се опита да го унищожи.

Алън се обърна към нея.

— Е, добре, Лиз. Ти познаваш Тад по-добре от всеки друг. Превръщаше ли се доктор Бомънт в мистър Старк, когато пишеше криминалните истории? Побийваше ли те от време на време? Заплашваше ли хората с бръснач по разни партита?

— Сарказмът няма да ни помогне — каза тя, гледайки го втренчено.

Той разпери ръце изпълнен с раздразнение, макар че не знаеше дали раздразнението беше породено от тях, от него самия или от тримата заедно.

— Това не е сарказъм. Искам да ви подложа на малко словесен шок, за да ви накарам да осъзнаете колко абсурдно звучи всичко това. Та вие говорите за псевдоним, който оживява! Ако кажете на ФБР и половината от това, което казахте сега те ще ви подведат под закона, действащ в Мейн, за непредумишлено извършване на престъпление!

— Отговорът на въпроса ти е не — отвърна Лиз. — Не ме е бил, нито пък е размахвал бръснач по разни коктейли. Но когато той пишеше от името на Джордж Старк и особено когато пишеше за Алексис Машин, Тад не беше същият човек. Може би най-точно ще е, ако кажа, че когато Тад отвореше вратата и поканеше Старк да влезе, той ставаше някак далечен. Не студен, не дори хладен в държането си, просто далечен. По-малко искаше да излиза, да се среща с хора. Понякога не отиваше на катедрени съвети, дори и на срещи със студенти, макар че това се случваше рядко. Вечер си лягаше по-късно, а понякога се въртеше по цял час в леглото преди да заспи. А когато заспеше, шаваше много и говореше насън, сякаш сънуваше кошмари. Няколко пъти го попитах дали това е причината, а той ми отвърна, че го наболявала главата и че се чувствал неспокоен, но че не помнел да е сънувал кошмари. Не настъпваше никаква рязка промяна в личността му... но не беше същият. Моят съпруг престана да пие преди известно време, Алън. Той не посещава клуба на „Анонимните алкохолици“ или нещо от този род, но престана да пие. С едно единствено изключение. Когато приключеше с поредния роман на Старк, той се напиваше. Сякаш се разтоварваше и си казваше: „Копелето си отиде отново. Поне за известно време няма да го има. Джордж се върна във фермата си в Мисисипи. Ура.“

— Тя добре е схванала нещата — каза Тад. — Чувствах се така, че ми идеше да викам ура. Нека да обобщя положението, като оставя настрана несъзнателното писане и загубата на съзнание. Човекът, когото търсиш, убива хора, които аз познавам. Това са хора, с изключение на Хомър Гамаш, които са отговорни за „екзекуцията“ на Джордж Старк... в съглашателство с мене, разбира се. Той има моята кръвна група, която не е една от рядко срещаните, но все пак само един от всеки шест на сто я има. Той отговаря на описанието, които ти дадох

и което представлява изкристализиран образ на това как би изглеждал Джордж Старк, според мене, ако съществуваше. Той пуши марката цигари, която пуших аз навремето. Последният и най-интересен факт — той изглежда има отпечатъци от пръсти напълно идентични с моите. Може би шест на всеки сто души имат кръвна група А с отрицателен резус фактор, но доколкото знаем, нито един човек в целия свят няма моите отпечатъци. Въпреки всичко това, ти отказваш дори да помислиш върху моето твърдение, че Старк е оживял по някакъв начин. Затова, шерифе Алън Пангборн, кажи ми кой работи съвсем слепешката, преносно казано?

Алън усети как почвата под краката му, която някога бе вярвал, че е здрава и стабилна, започва да се изплъзва. Нима това беше възможно? Но... ако не свършеше нищо друго, поне трябваше да си поговори с лекаря на Тад и да проследи историята на заболяването му. Хрумна му, че щеше да е наистина великолепно, ако откриеше, че не е имало никакъв мозъчен тумор, че Тад или е излъгал... или просто си е въобразил, че го е имало. Ако можеше да докаже, че този човек е психопат, щеше да бъде много по-успокоително. Може би...

„Може би“ глупости! Джордж Старк не съществуваше и никога не е съществувал. Алън можеше да не е от вундеркиндите на ФБР, но това не значеше, че беше дотолкова наивен да повярва на всичко това. Вероятно щяха да пипнат откаченото копеле в Ню Йорк Сити, когато се опитваше да очисти Каули и сигурно точно така щеше да стане, а ако ли не, той можеше да реши да изкара лятната си ваканция в Мейн. И ако тоя психопат наистина се завърнеше в Мейн, Алън щеше да го застреля. А не смяташе, че ако такава възможност наистина възникнеше, всички тези небивалици от Зоната на здрача щяха да го улеснят. А и не искаше да си губи повече времето в обсъждане.

— Предполагам, че времето ще покаже — каза той неопределено. — Засега ви съветвам да се придържате към това, което ми казахте снощи — става въпрос за човек, който си мисли, че е Джордж Старк и е достатъчно откачен да започне от единственото логично място, според логиката на един луд, мястото, където официално бе погребан Джордж Старк.

— Ако не оставиш поне малко място в съзнанието си за тази възможност, ще затънеш яко — каза Тад. — Този тип, Алън, ти не можеш да разговаряш с него, не можеш да го умоляваш. Можеш да го

молиш за милост, ако ти даде време за това, но това няма да ти помогне. Ако някога се окажеш до него и не си нащрек, ще те превърне в пай от месо на акула.

— Ще се свържа с лекаря ти — каза Алън — и с този лекар, който те е оперирал, когато си бил момче. Не знам какво ще помогне или с какво ще допринесе за осветляване на тази история, но ще го направя. Иначе, май просто ще трябва да поема риска.

Тад се усмихна, но изражението му остана съвсем сериозно.

— От моя гледна точка от това възниква един проблем. Жена ми, децата ми и аз ще трябва да поемем риска заедно с тебе.

3.

След петнадесет минути една покрита камионетка, боядисана в синьо и бяло, спря пред къщата на Тад до колата на Алън. Приличаше на кола от телефонния сервиз и се оказа, че е нещо подобно. Надписа „Полиция на щата Мейн“ бе изписан дискретно отстрани с дребни букви.

Двама техници се появиха на входа, представиха се и се извиниха, че са се забавили толкова много (извинението се оказа излишно в случая, тъй като Тад и Лиз изобщо не ги очакваха) и попитаха Тад дали има нещо против да подпише формуляра, който му представи единият от тях. Тад му хвърли един бърз поглед и установи, че с него се разрешаваше да поставят подслушващо и записващо устройство на телефона му, но не включваше разрешение да се използват записите на телефонните разговори в съда.

Тад се разписа на съответното място пред очите на двама свидетели — Алън и един от техниците, който, Тад с учудване забеляза, носеше тестер от едната страна на колана си, а от другата един 9-милиметров.

— Наистина ли може да установите откъде идва обаждането? — попита Тад няколко минути по-късно, след като Алън бе потеглил за казармите на щатската полиция в Ороно. Струваше му се важно да каже нещо, защото двамата техници не бяха продумали, след като им бе върнал подписания формуляр.

— Да — отвърна единият от тях. Той държеше слушалката на телефона в хола и бързо сваляше вътрешната ѝ пластмасова обвивка. — Можем да локализираме обаждането във всяка точка на земното кълбо. Това не е като стария метод от филмите, където разговорът трябва да продължи, докато се извърши локализирането. Докато не се затвори слушалката от тази страна — и той разклати телефона, който сега приличаше на малък андроид улучен от лазерно оръжие в някой научнофантастичен филм — можем да установим откъде се обаждат. Но най-често това се оказва някоя телефонна кабина до някой супермаркет.

— Добре го каза — обади се колегата му. Той бърникаше телефонния жак, който бе извадил от гнездото му в стената. — Горе имате ли апарат?

— Два — отвърна Тад. Вече се чувстваше като Алиса в Страната на Чудесата. Сякаш някой го бе бутнал грубо в заешката дупка. — В кабинета ми и в спалнята.

— На отделна линия ли са?

— Не, имаме само една. Къде ще поставите магнетофона?

— Сигур долу в мазето — каза разсеяно единият с такъв тон, сякаш искаше да каже: Бе, що не ни оставиш на мира да си вършим работата. Той пъхаше телефонните жици в един блок от луситова пластмаса, от която стърчаха безброй пружини.

Тад прегърна Лиз през кръста и я отведе навън, чудейки се дали има човек, който би могъл да разбере, че всичките магнетофони и луситови блокове на света не бяха в състояние да спрат Джордж Старк. Старк съществуваше и сега може би си почиваше, а може би вече беше на път.

И ако никой не му повярваше, какво по дяволите щеше да прави? Как по дяволите щеше да предпази семейството си? Изобщо имаше ли някакъв начин? Той се замисли дълбоко и когато с мислене не постигна нищо, просто се вслуша в себе си. Понякога, не винаги, само понякога, успяваше да стигне до отговора по този начин.

Но не и този път. С удивление откри, че се чувства страхотно възбуден. Помисли си да придума Лиз да се качат в спалнята, но се сети за техниците от щатската полиция, които скоро щяха да довтасат горе, за да вършат още мистериозни неща с неговите старомодни телефонни апарати.

„Човек дори не може да се изчука — помисли си той. — Така че какво наистина да правим?“

Всъщност отговорът беше съвсем прост: да чакат, това трябваше да правят.

И не трябваше да чакат дълго, за да научат поредната ужасяваща новина: Старк се бе добрал и до Рик Каули. Успял да постави скрита бомба на вратата, след като нападнал от засада техниците, които правели същото с телефона на Рик, което правеха и двамата мъже в хола на Бомънтови. Когато Рик завъртял секретния ключ, вратата хвъркнала във въздуха.

Алън сам им съобщи новината. Той бе изминал едва три мили по пътя към Ороно, когато му съобщиха по радиото за експлозията и веднага потегли обратно.

— Ти ни каза, че Рик е в безопасност — каза Лиз. И гласът, и погледът ѝ бяха съвсем безжизнени. Дори и косата ѝ сякаш бе загубила блясъка си. — Ти ни обеща.

— Сбърках. Извинявайте.

Алън се чувстваше толкова потресен, колкото потресена изглеждаше и Лиз, но правеше огромни усилия да не го покаже. Той хвърли поглед към Тад и срещна неговия искрящ и застинал поглед. Една едва забележима усмивка пробяга по устните на Тад.

„Той знае съвсем точно какво си мисля.“ Това може и да не беше вярно, но на Алън така му се струваше. „Е, може би не абсолютно всичко, но поне част. Да, сигурно доста голяма част от мислите ми. Като например, че хич не ме бива да се прикривам. Но май не е така. Мисля, че е той. Мисля, че вижда твърде много.“

— Ти направи едно предположение, което се оказа неправилно. Това е то — рече Тад. — Случва се и на най-добрите от нас. Може би трябва да си тръгнеш и да помислиш още малко за Джордж Старк. А, Алън, какво мислиш?

— Че може и да си прав — рече Алън и си помисли, че казва това само, за да ги успокои. Но лицето, на Джордж Старк, което никога не бе виждал освен чрез описанието на Тад Бомънт, вече надничаше иззад рамото му. Той все още не можеше да го види, но усещаше, че е там.

— Искам да говоря с доктор Хърд...

— Хюм — каза Тад. — Джордж Хюм.

— Благодаря. Искам да се срещна с него, така че ще съм наблизо. В случай, че дойдат от ФБР, ще искате ли пак да ви навестя?

— За Тад не знам, но аз много бих искала — каза Лиз.

Тад кимна.

— Съжалявам за цялата тази работа — рече Алън — но това, за което най-много съжалявам е, че ви обещах, че всичко ще е наред, а не стана така.

— В такава ситуация мисля, че човек може лесно да подцени положението — каза Тад. — Аз ти казах истината, поне така, както аз я разбирам, поради една съвсем простичка причина. Ако наистина е

Старк, мисля, че доста хора ще го подценят, преди да се сложи край на това.

Алън погледна първо Тад, после Лиз. След дълга пауза, когато тишината се нарушаваше единствено от гласовете на охраната на Тад пред входната врата (имаше още двама и при задния вход), Алън каза:

— Най-отвратителното в тая работа е, че вие двамата наистина вярвате в това нещо, а?

— Аз вярвам — кимна Тад.

— А аз не — каза Лиз и двамата я погледнаха изумени. — Аз не вярвам, аз знам.

Алън въздъхна и пъхна ръце дълбоко в джобовете си.

— Има едно нещо, което бих искал да знам. Ако е така както казвате... аз не го вярвам, не мога да повярвам, вероятно ще кажете... но ако наистина е така, какво по дяволите иска тоя тип? Само отмъщение?

— Ни най-малко — каза Тад. — Той иска това, което и ти и аз бихме искали, ако бяхме в същото положение. Не иска повече да е мъртъв. Това е всичко, което иска. Да не е мъртъв. А аз съм единственият, който може би е в състояние да промени това. Но ако аз не мога или не искам... то тогава той иска поне да е сигурен, че няма да се чувства самотен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА ОБАЖДАНЕТО НА СТАРК

1.

Алън си беше тръгнал, за да се срещне с доктор Хюм. Агентите от ФБР тъкмо приключваха с разпита, ако изобщо можеше да се нарече така този странно несвързан и безсмислен разговор, когато Джордж Старк се обади. Това стана почти пет минути, след като техниците от щатската полиция, които наричаха себе си жичкаджии, най-сетне заявиха, че са доволни от работата, която бяха свършили с телефоните на Бомънтови.

Те бяха възмутени, макар и не особено изненадани, че зад модерните на вид телефонни апарати се криеше остарялата система за избиране с въртяща се шайба.

— Мъжки, това направо не е за вярване — рече жичкаджията на име Уес с такъв тон, който показваше, че друго не би могло да се очаква от дълбоката провинция.

Дейв, другият жичкаджия, се отправи с тежка стъпка към сервизната кола да потърси нужните адаптери и други устройства, за да се приведат телефоните на Бомънтови в съответствие с изискванията за спазване на закона в края на двадесети век. Уес вдигна възмутено нагоре очи, а после изглежда Тад така, сякаш той отдавна е трябвало да му съобщи, че телефонните апарати в дома му, са от праисторическата епоха.

Жичкаджиите не хвърлиха дори най-бегъл поглед към двамата от ФБР, които бяха долетели със самолет от Бостънския клон в Бангор, след което геройски бяха прекосили с кола пущинака, гъмжащ от мечки и вълци между Бангор и Лъдлоу. Все едно двамата от ФБР съществуваха в някакъв друг светлинен спектър, който за жичкаджиите от щатската полиция бе така незабележим, както инфрачервените и рентгеновите лъчи.

— В този град всички телефони са такива — рече смирено Тад. Усещаше остро киселините в стомаха си, дължащи се на лошо храносмилане. В такива случаи обикновено се превръщаше в нетърпим мърморко. Днес, обаче, се чувстваше само изморен, уязвим и ужасно тъжен.

Все си мислеше за бащата на Рик, който живееше в Тусон и за родителите на Мириам, които живееха в Сан Луис Обиспо. За какво ли си мислеше сега старият мистър Каули? Какво си мислеха семейство Пенингтън? Как точно щяха да се справят с положението тези хора, за които често бе чувал, но никога не ги бе срещал? Как можеше да приеме човек не просто смъртта на детето си, а неочакваната смърт на детето, което бе пораснало и станало възрастен човек? Как можеше да приеме човек простия, неподчинен на никаква логика факт на убийството?

Тад осъзна, че мисли за тези, които бяха живи, вместо за жертвите поради една проста, потискаща причина: той се чувстваше виновен за ВСИЧКО. И как не? Кой, ако не той носеше вината за Джордж Старк? Бобкет Голдтуейт ли? Или Александър Хейг? А фактът, че остарялата система за избиране, която все още се използваше в Лъдлоу, създаваше неочаквани трудности при поставянето на подслушвателни устройства към телефона му, също го караше да се чувства виновен.

— Мисля, че това е всичко, мистър Бомънт — каза един от агентите на ФБР, след като прегледа записките си. Точно както Дейв и Уес, и той си даваше вид, че жичкаджиите изобщо не съществуват. Агентът, който се казваше Малоун, затвори подвързания в кожа бележник. На корицата в ляво, със сребърни букви бяха изписани дискретно инициалите му. Той бе облечен в строг сив костюм, а косата му беше разделена на път прав като линия. — Нещо друго, Бил?

Бил, още известен като агентът Пребъл, затвори своя бележник, също с кожена подвързия, но без инициали и поклати отрицателно глава.

— Не, мисля, че това е достатъчно. — Агентът Пребъл бе облечен в строг кафяв костюм. Косата му също така беше сресана на път, прав като линия. — Може да имаме допълнителни въпроси в процеса на разследването, но засега имаме нужната информация. Бихме искали да ви благодарим за вашето съдействие. — Той се

усмихна широко и им показва два реда зъби, които бяха прекалено съвършени, за да са истински. Тад си помисли: „Ако бяхме на по пет години, сигурно щеше да ни даде по една бележка с надпис: Днес изкарахме много веселичко!, за да я отнесем на майките си.“

— Няма защо — каза Лиз бавно, с разстроен глас. Тя леко разтриваше лявото си слепоочие с върховете на пръстите си, като че ли ужасно я болеше главата.

„И сигурно я боли“ помисли си Тад.

Той погледна към часовника над камината. Часът беше едва два и половина. Нима това щеше да е най-дългият следобед в живота му? Не искаше да прави прибързани заключения, но така изглеждаше.

Лиз се изправи.

— Мисля, че ще отида да се опъна за малко, ако нямате нищо против. Не се чувствам много бойка.

— Това е добра... — започна Тад, но преди да успее да довърши изречението си телефонът иззвъня.

Всички погледнаха към апарата. Тад усети пулса си, така сякаш в тялото му удряше чук. Едно горещо, парещо мехурче киселина се надигна от стомаха му и се разля по гърлото му.

— Това е добре — рече доволен Уес. — Поне няма да трябва да пращаме някой да прави пробно позвъняване.

Тад изведнъж почувства, че леден въздух го обгръща като пелена. Пелената се премести заедно с него към масичката с телефона, на която сега се намираше и едно устройство подобно на блок от луситова пластмаса с множество лампи от едната страна. Една от лампите трептеше в синхрон със звъненето на телефона.

„Къде са птиците? Би трябвало да чувам птиците.“ Но нямаше никакви птици, а единствено настойчивия звън на телефона.

Клекнал до камината, Уес прибираще инструментите в едно черно куфарче с големи хромирани закопчалки, приличащо на чантите, в които работниците носят обяда си. Дейв се бе опрял на рамката на вратата между хола и трапезарията. Бе помолил Лиз да си вземе един банан от купата на масата и сега го белеше замислено, като от време на време оглеждаше критично какво е свършил, както човекът на изкуството гледа своето творение.

— Що не донесеш уреда за тестване? — обърна се той към Уес. — Ако има смущения в линията по-добре да я оправим сега и да си

спестим едно идване.

— Добра идея — рече Уес и издърпа нещо от голямата чанта, което имаше дръжка подобна на пистолет.

Жичкаджиите явно не изпитваха друго, освен слабо вълнение. Агентите Малоун и Пребъл се изправиха, прибраха бележниците и заоправяха острите ръбове на панталоните си, като в общи линии затвърдиха първоначалното впечатление на Тад, че приличат повече на консултанти по данъчните въпроси, отколкото на тайни агенти, които си служат с пистолети. Те се държаха така сякаш телефонът изобщо не звънеше.

Обаче Лиз знаеше. Тя бе престанала да разтрива слепоочието си и гледаше Тад с широко отворени очи, като преследвано животно, което са хванали натясно. Пребъл ѝ благодареше за кафето и датските бисквити, с които ги беше почерпила и изглежда не забеляза, че тя не му отговори, както не забелязваше и звъненето на телефона.

На Тад му идеше да изкрещи: „Какво ви има, бе хора! Та за какво, по дяволите, изобщо сложихте тия устройства?“

Това беше нечестно, разбира се. Да се обади пръв след инсталирането на подслушвателното устройство точно този, когото търсеха, и то едва пет минути, след като приключиха с инсталирането, бе невероятно съвпадение... поне така щяха да му кажат, ако ги беше попитал. Не така се нареждат нещата в прекрасния свят на законност в края на двадесетия век, така биха му казали. Сигурно ти звъни някой писател, Тад, за да обсъдите нови идеи за сюжет или някой, който иска чаша захар назаем от жена ти. Но да е тоя, който се мисли за твоето второ аз? Няма начин, приятел. Твърде скоро и много малко вероятно.

Обаче беше Старк. Тад можеше направо да го подуши. Като погледна жена си разбра, че и тя изпитваше същото.

Сега Уес го гледаше, като без съмнение се чудеше защо Тад не вдига слушалката на току-що оборудвания с подслушватели телефон.

„Не се тревожи — помисли си Тад. — Не се тревожи, той ще почака, защото знае, че сме си вкъщи.“

— Е, ние ще ви освободим от присъствието си, мисис Бо... — подхвана Пребъл, ала Лиз го прекъсна със спокоен, но измъчен глас:

— Моля ви, мисля, че е по-добре да останете.

Тад вдигна слушалката и изкрещя:

— Какво искаш, копеле такова? Мамката ти, какво искаш?

Уес подскочи. Дейв замръзна на място, тъкмо когато се канеше да отхапе от банана си. Двамата федерални агенти моментално се извърнаха. Тад установи, че страшно му се иска Алън Пангборн да беше при него, вместо при доктор Хюм в Ороно. И Алън не вярваше в Старк, поне засега, но той поне се държеше като човек с Бомънтови. Тад си помисли, че вероятно и другите можеха да се държат човешки, но сериозно се опасяваше, че гледаха на него и на Лиз като на хора.

— Това е той, това е той! — каза Лиз на Пребъл.

— О, господи! — възкликна Пребъл. Двамата безстрашни защитници на закона си размениха озадачени погледи. „Какво по дяволите ще правим сега?“

Тад видя и чу тези неща, но остана отделен от тях, отделен дори и от Лиз. Сега съществуваше само той и Старк. Отново заедно за първи път, както казваха конференсиетата в старите водевили.

— Успокой се, Тад — каза Старк. Звучеше весел. — Няма нужда да се пресилваш. — Гласът беше точно такъв, какъвто си го беше представял Тад. До последния нюанс, включително и характерното за южняците заваляне на думите.

Двамата жичкаджии проведоха кратко съвещание, след което Дейв се втурна към сервизната кола и телефона за подслушване, като все още държеше банана в ръка. Уес се спусна по стълбите към мазето, за да провери дали работи магнетофона, който се задействаше от човешки глас.

Безстрашните защитници на закона от ФБР стояха в средата на хола с ококорени очи. Изглеждаха така, сякаш искаха да се сгушат един в друг за утеха, като деца загубени в гората.

— Какво искаш? — повтори Тад с по-спокоен тон.

— Ами, просто да ти кажа, че всичко свърши — каза Старк. — Приключих днес по обяд с последния — онова момиченце дете работеше в Даруин Прес за финансовия директор. Тя снесе информацията на Клоусън. Ченгетата ще я открият. Живее на Второ авеню в търговската част. Част от нея е на земята, останалото оставих на кухненската маса — той се засмя. — Имах страшно много работа тая седмица, Тад. Тичах насам-натам като еднокрак в състезание по надбягване. Обаждам се, за да те успокоя.

— Хич не ме успокояваш — отвърна Тад.

— Е, не бързай толкова, брато, не бързай. Мисля да мръдна малко на юг, да половя риба. Животът в града направо ме съсипва. — Той се засмя и смехът му прозвуча така зловещо весел, че на Тад му настръхна косата.

Старк лъжеше.

Тад беше уверен в това, както знаеше и че Старк бе чакал да инсталират устройството за подслушване, за да се обади. Възможно ли бе да е знаел за това? Отговорът беше „да“. Старк може би се обаждаше някъде от Ню Йорк, но те двамата бяха свързани с невидимата пъпна връв, който свързва близнаците. Та те бяха близнаци, две половини от едно цяло и Тад с ужас откри, че чувства как се отделя от тялото си и се понася по телефонната линия не чак до Ню Йорк, а до средата на пъпната връв, някъде в западната част на Масачузетс, където се среща с чудовището. Двамата се срещаха и сливаха в едно, както се сливаха и всеки път, когато Тад поставяше калъфа върху пишещата машина и взимаше в ръка един от онези проклетите моливи Берол Блек Бюти.

— Гаден лъжец! — извика той.

Агентите от ФБР подскочиха, сякаш някой ги изрита в задните части.

— Ама, Тад, това не е хубаво! — рече Старк с обиден глас. — Нима си мислиш, че ще ти направя нещо? Не, за бога! Та аз отмъщавах заради тебе, бе, човек! Знаех, че аз трябва да свърша тази работа. Знам, че си страхотно нерешителен, но не те обвинявам, нали всякакви ги има по тая щура земя. Защо ще си давам зор да отмъщавам заради тебе, ако бях направил така, че и ти да не участваш във веселбата?

Тад разтриваше с пръсти малкия, бял белег на челото си, разтриваше го яко, така че кожата бе започнала да почервява. Съзнаваше, че прави отчаяни опити да запази самообладание, да не загуби чувство за реалност.

„Той лъже и аз знам защо лъже и той знае, че аз знам, но знае и че това е без значение, защото никой няма да ми повярва. Той знае колко странно им изглежда тая история, знае, че подслушват, знае какво си мислят... но знае и как разсъждават и това го кара да се чувства сигурен. Те смятат, че той е психопат, който само си въобразява, че е Джордж Старк — това е единствената възможност за тях. Другото би означавало да отрекат всичко, което са учили и това,

което представляват. Всичките отпечатьци на света не могат да променят това. Само един намек от негова страна, че е осъзнал, че той не е Джордж Старк е достатъчен, за да се успокоят те и той знае това. Няма веднага да вдигнат полицейската охрана... но с негова помощ това може да стане и доста скоро.“

— Знаеш чия беше идеята да те погребем. Моя.

— Не, не! — рече Старк без нотка на съмнение. — Просто те заблудиха, това е то. Появи се оная мърда Клоусън и те заплаши да ти нахлузи примката — така си беше. А после, ти се обади на оная дресирана маймуна дето се нарича литературен посредник и той просто ти даде лош съвет. Тад, все едно някой донася голяма фъшкия на масата ти, а ти се обаждаш на някой, на когото му имаш доверие да го питаш кво да правиш, а той ти казва, че нямаш никакъв проблем и да го полееш с малко сос от свинско печено. Страшно си ходят фъшкии със сос от печено в студените вечери. Никога нямаше да направиш това, което направи, ако беше оставен сам на себе си. Това го знам, брато.

— Това е лъжа и ти го знаеш!

Внезапно той осъзна колко съвършено беше измислено всичко и колко добре познаваше Старк хората, с които си имаше работа. „Още малко и ще си признае. Ще си признае уж, че не е Джордж Старк. И те ще му повярват. Ще прослушат лентата, която сега се върти в мазето и ще повярват всичко, което е казал. Алън и всички останали. Защото те не само искат да повярват, те вече са убедени в това, което той казва.“

— Нямам представа за какво говориш — каза Старк спокойно, почти дружелюбно. — Няма да те притеснявам повече, Тад, но нека да ти дам едно съветче преди се разделим. Може да ти послужи. Не започвай да си въобразяваш, че аз съм Джордж Старк. Тази грешка аз вече я направих. Трябваше да избия куп народ, дорде ми дойде акъла в главата.

Втрещен Тад изслуша думите му. И не каза нищо от това, което трябваше да каже, защото не можа да преодолее странното чувство, че е отделен от тялото си и изумлението си от безкрайната безочливост на Старк.

Сети се за напразния разговор с Алън Пангборн и отново се зачуди, какво точно представляваше самият той, когато навремето създаде Джордж Старк. Началото за Тад беше като в романите му. И

къде точно беше границата между въображаемото и реалното? Нима бе създал това чудовище, след като бе загубил представата за тази граница или имаше някакъв друг неизвестен фактор, който той не можеше да осъзнае, а само го усещаше в писукането на призрачните птици?

— Всъщност не знам — каза Старк през смях. — Може наистина да съм откачен, както казаха, когато бях в онова място.

„Браво! Много хубаво! Накарай ги сега да проверяват всички лудници на юг дали са имали за клиент висок, рус, широкоплещест мъж. Това ще ангажира поне една част от тях и ще е добре за начало, нали?“

Тад стисна здраво слушалката. Лицето му гореше от болезнена ярост.

— Но изобщо не съжалявам за това, което направих, защото аз наистина страхотно харесвах романите ти, Тад. А когато бях... там... в лудницата... мисля, че само те ме караха да се чувствам нормален. И знаеш ли какво? Сега се чувствам доста по-добре. Знам със сигурност кой съм и това вече е нещо. Мисля, че това, което направих ми действа като терапия, но едва ли има бъдеще за този вид лечение. Ти как мислиш?

— Стига си лъгал, мамка ти! — изкрещя Тад.

— Можем да обсъдим това — рече Старк. — Ще отнеме доста време, но можем да го обсъдим. Предполагам, че са ти наредили да ме задържиш на телефона, колкото е възможно по-дълго?

„Нищо подобно. Няма нужда и ти добре го знаеш.“

— Предай най-сърдечните ми поздрави на прекрасната си съпруга — рече Старк с нотка на уважение в гласа. — Грижи се за децата си. Гледай по-леко на нещата, Тад, по-леко гледай. Повече няма да те притеснявам. То...

— А птиците? — изстреля въпроса Тад. — Чуваш ли птиците, Джордж?

Настъпи внезапна тишина. Тад усети, че е изненадал Старк ... сякаш изведнъж нещо в разговора им бе нарушило сценария старателно подготвен от Старк. Не знаеше какво го наведе на тази мисъл. Може би подсъзнанието му по неведоми пътища разбираше нещата, което не се удаваше на съзнанието му. За миг Тад бе обхванат от чувството на главозамайваща победа, подобно на аматьор, който с

едно изненадващо кроше е накарал шампиона Майк Тайсън да загуби равновесие.

— Джордж, ти чуваш ли птиците?

В стаята се чуваше единствено тиктакането на часовника над камината. Лиз и агентите от ФБР гледаха втренчено Тад.

— Нямам представа за какво говориш, брато — каза бавно Старк. — Вероятно ти...

— Да-а-а — рече Тад и се засмя налудничаво. Продължаваше да разтрива малкия, бял белег, с формата на питанка на челото си. — Да, ти наистина нямаш представа за какво говоря, нали? Сега ти ме чуй, Джордж. Аз чувам птиците. Не знам все още какво означава това... но ще разбере. А когато разбере...

Но не можа да довърши. Какво щеше да стане, когато разбере? Не знаеше.

Гласът от другата страна каза бавно, отчетливо и като наблягаше на всяка дума:

— Тад, каквото и да искаш да кажеш, то вече е без значение. Защото всичко вече свърши.

Чу се изщракване и Старк изчезна. Тад почти усети как някаква сила го изтегля от онова загадъчно място в западен Масачузетс обратно по телефонната жица, не със скоростта на светлината или на звука, а със скоростта на мисълта и го стоварва обратно в собственото му тяло. Без Старк.

„Господи.“

Той изпусна слушалката и тя падна накриво върху телефона. Без дори да я върне на мястото, й, той се извърна. Краката му бяха съвсем вдървени.

Дейв и Уес се втурнаха в стаята от противоположни посоки.

— Работи страхотно! — изкрещя Уес и двамата агенти отново подскочиха. От Малоун се чу един звук „и-и-и“, какъвто по комиксите издават жените, щом забележат мишка. Тад се опита да си представи как биха изглеждали тия двамата, ако насреща им се изправеше банда терористи или обирачи на банка, размахвайки пистолети, но не успя. „Може би просто съм прекалено уморен“ помисли си той.

Двамата жичкаджии затанцуваха тромаво по килима, като се потупваха радостно по гърбовете. После заедно се втурнаха към сервизната кола.

— Той беше — обърна се Тад към Лиз. — Каза, че не е той, но беше той. Той!

Тя се приближи до него и го прегърна силно, а той едва сега осъзна каква огромна нужда има именно от това.

— Знам — прошепна в ухото му тя, а той зарови лице в косата ѝ и затвори очи.

2.

Виковете бяха събудили близнаците и те плачеха, за да ги нахранят. Лиз отиде да ги вземе. Тад понечи да я последва, но се върна и постави обратно слушалката на мястото ѝ. В същата секунда телефонът иззвъня. Беше Алън Пангборн. Той се бе отбил да изпие едно кафе в участъка в Ороно преди да продължи за срещата си с доктор Хюм, когато жичкаджията Дейв му съобщи по радиото новината за обаждането и за предварителните резултати. Алън звучеше много развълнуван.

— Все още не знаем точното място, но знаем, че се е обадил от Ню Йорк, от района с код 212 — каза той. — След пет минути ще установим с абсолютна точност.

— Това беше той — повтори Тад. — Старк беше. Каза, че не е той, но беше Старк. Някой трябва да провери какво става с момичето, което той спомена. Името ѝ май беше Дарла Гейтс.

— Пачаврата от Васар с противния, гъгнив глас?

— Именно — рече Тад, макар искрено да се съмняваше, че Дарла Гейтс щеше изобщо някога да има повод да се притеснява за носа си. Чувстваше се страхотно изтощен.

— Ще предам името ѝ на Полицейското управление на Ню Йорк. А, ти как си, Тад?

— Добре съм.

— А Лиз?

— Зарежи тоя загрижен тон засега, а? Чу ли какво ти казах. Това беше той. Няма значение какво твърди — той беше.

— Е... що не изчакаме да видим какви ще бъдат резултатите?

Тад усети непозната досега нотка в гласа на Алън. Това не беше предпазливото недоверие, с което се отнесе, когато разбра, че Лиз и Тад говорят за Джордж Старк като за истински човек, а смущение. Щеше да е по-добре за Тад, ако не беше усетил това, но смущението звучеше съвсем ясно в гласа на шерифа. То бе по-особено. Човек изпитва такова смущение заради някой друг, който е прекалено тъп или побъркан и сам не разбира какво прави. Мисълта за това накара Тад да се усмихне горчиво.

— Окей. Ще почакаме и ще видим — съгласи се той. — А докато чакаме и гледаме, надявам се ще спазиш уговорката си с моя лекар.

Пангборн му отвърна нещо, но Тад внезапно осъзна, че всъщност не го е еня. Киселината отново се надигаше в стомаха му, но този път беше като лавата на вулкан.

„Джордж Лисицата,“ помисли си Тад. „Те си мислят, че могат да проумеят шашмите му. Той иска да мислят така. Следи ги внимателно как се мъчат и щом си заминат, старата лисица Джордж ще пристигне с черното си Торонадо. И какво ще направя аз, за да го спра?“

Не знаеше.

Той затвори слушалката, докато Алън все още говореше и се качи горе, за да помогне на Лиз да повие близнаците и да ги облече за следобед.

И все си мислеше какво точно бе това усещане да си впримчен в една телефонна жица някъде под земята в западен Масачузетс, впримчен там долу, в тъмното, заедно със старата лисица Джордж. Все едно беше попаднал в Ендсвейл.

3.

Десет минути по-късно телефонът отново иззвъня. Спря още наред втория звън и Уес повика Тад на телефона. Той слезе долу, за да се обади.

— Къде са ония от ФБР? — попита той Уес. За момент му се стори, че Уес щеше да отвърне: „От ФБР ли? Не съм виждал никой от ФБР.“

— Ония ли? Те си тръгнаха. — Уес сви рамене, сякаш питаше Тад нима е очаквал нещо друго от тях. — Те имат камари от компютри и ако не си играят на тях, някой ще вземе да се усети, че бездействат и ще им наложат съкращения от бюджета.

— Ама те изобщо вършат ли нещо?

— Не — отвърна простиичко Уес. — Не и в случаи като този. И да вършат нещо, аз никога не съм бил свидетел. Водят си записки — виж, това правят. След това ги вкарват в някой компютър, както вече казах.

— Разбирам.

Уес погледна часовника си.

— Ние с Дейв също ще потегляме. Апаратурата сама си работи. Няма да трябва дори да плащаш.

— Добре — рече Тад запътвайки се към телефона. — И благодаря.

— Няма за какво. Мистър Бомънт?

Тад се обърна.

— Ако взема да прочета някоя ваша книга, коя ще ми препоръчате — тия дето сте ги писали под вашето име, или тия дето са под чуждо име?

— Пробвай тия под чуждото име — отвърна Тад, вземайки слушалката. — Има повече екшън.

Уес кимна, помахаше с ръка за довиждане и излезе.

— Ало? — Тад си помисли, че няма да е зле да му присадят телефон отстрани на главата. Това би спестило време и излишни усилия. Заедно с подслушвателното устройство, разбира се. Него пък ще си го носи отзад в раница.

— Здравсти, Тад. Алън е. Все още съм в участъка. Слушай, новините не са чак толкова добри. Твоят приятел се е обадил от една будка в Пен Стейшън.

Тад си спомни думите на Дейв, че след инсталирането на цялата тая скъпа апаратура, обикновено се установява, че обаждането идва от телефонна кабина до някой супермаркет.

— Това изненадва ли те?

— Не. Разочарован съм, но не и изненадан. Разчитаме на някой пропуск от страна на престъпника и, ако щеш вярвай, рано или късно, го пипваме. Бих искал да намина довечера. Може ли?

— Окей, защо, не? Ако стане скучно, ще поиграем малко бридж.

— Очакваме да получим данни за гласа му.

— Е и какво като получите гласовите му данни?

— Това не са обикновени данни.

— Не раз...

— Данните, за които аз говоря, се подават от компютър и представят точно гласовите характеристики на даден човек — каза Пангборн. — Това няма нищо общо с речта. Нас не ни интересува произношението, ударенията, дефектите при говора и прочие. А компютърът може да синтезира две неща: височина и тон на гласа, които специалистите наричат „гърлен глас“ и тембър и резонанс, известни като „гръден глас“. Това представляват гласови „отпечатьци“ и както отпечатьците от пръсти, те са строго индивидуални. Казаха ми, че разликите в гласовите данни на двама еднояйчни близнаци са много по-големи, отколкото различията в отпечатьците от пръстите им.

Алън направи кратка пауза.

— Изпратили сме една касета за анализ до ФСПЗ във Вашингтон. Там ще сравнят твоите гласови данни с неговите. Момчетата от щатската полиция тук ме помислиха за откачен. Беше изписано на лицата им, но след историята с отпечатьците и твоето алиби, на никой не му стигна смелост да ми го каже направо.

Тад отвори уста, опита се да каже нещо, не успя. Облиза устните си, пак се опита да проговори и отново не успя.

— Тад? Пак ли ще затвориш слушалката?

— Не — промълви той. Внезапно беше прегракнал. — Благодаря ти, Алън.

— Не, не казвай това. Знам за какво ми благодариш и не искам да те подвеждам. Опитвам се само да следвам установената процедура при следствието. Признавам, че процедурата е малко странна в този случай, но такива са обстоятелствата. Но това не значи, че трябва да правиш необосновани предположения. Разбираш ме, нали?

— Да. Какво е ФСПЗ?

— Кое? О, да. Федералната Служба за Прилагане на Закона. Може би единственото полезно нещо, което Никсън успя да свърши, докато беше в Белия дом. Състои се предимно от компютърни банки, които служат като център за събиране, класифициране и разпращане на информация и от програмистите, разбира се. Така имаме достъп до отпечатъците от пръсти на почти всички осъдени по углавни престъпления в Америка от около 1969 насам. ФСПЗ също осигурява сравнителни данни по балистика, кръвните групи на престъпниците, ако има такива, гласовите данни и създадени от компютри рисунки на заподозрени престъпници.

— Значи ще видим дали моят и неговият глас...?

— Да. До седем трябва да ги получим. До осем, ако компютрите са затрупани с работа.

Тад поклати глава.

— Гласовете ни звучаха съвсем различно.

— Знам, прослушах лентата. Нека пак да повторя: този род данни нямат нищо общо с говора на даден човек. Тад, запомни: „гърлен“ и „гръден“ глас. Има огромна разлика.

— Но...

— Я, ми кажи нещо. Приличат ли са гласовете на Елмър Фъд и Дафи Дък според тебе?

— Е... не — премигна Тад.

— И аз така мисля, обаче зад тях стои един и същи човек, на име Мел Бланк. Да не говорим за гласовете на Бъгс Бъни, Туити Бърду, Фогхорн Легхорн и само Бог знае още колко. Трябва да тръгвам. Ще се видим довечера, нали?

— Да.

— Между седем и половина и девет, може ли?

— Ще те чакаме, Алън.

— Окей. Каквото и да стане, утре си тръгвам за Рок и в случай, че не настъпи някакъв прелом в следствието, там и ще остана.

— Оставил своя отпечатък, продължаваш нататък, така ли? — каза Тад и си помисли: „В крайна сметка, той точно на това разчита.“

— Да, имам си и други неща за вършене. Разбира се, те не могат да се сравняват с това тук, обаче хората от Касъл Каунти ми плащат, за да ги върша. Разбираш какво искам да кажа, нали? — На Тад това му се стори доста сериозен въпрос, а не просто случайно казана фраза.

— Да. Добре разбирам. — „И двамата разбираме: аз и... лисицата Джордж.“

— Аз трябва да се върна, но пред дома ти ще има патрулна кола двадесет и четири часа в денонощието, докато не се сложи край на тая история. Тия момчета са печени, Тад. Вярно, че ченгетата в Ню Йорк може да не са били достатъчно нащрек, но горилите, които ще те пазят, няма да направят такава грешка. Никой вече няма да подцени тоя луд. Няма да те забравим или да оставим тебе и семейството ти да се справяте сами с положението. Някои хора ще работят по случая, други ще пазят теб и семейството ти. Разбираш това, нали?

— Да, разбирам. — И си помисли: „Днес — да. И утре, и следващата седмица, може би и следващия месец.“

Но следващата година? Невъзможно. Знам това. И той го знае. В момента те не вярват изцяло на това, че се е осъзнал и е прекратил с убийствата. Но след време ще повярват... когато седмиците си минават и нищо не се случва. Ще повярват — това ще е най-разумното нещо, което могат да направят. Така ще е и по-икономично. Ние с Джордж знаем, че светът все така си се върти около слънцето, както знаем и че щом всички бъдат заети с по-важна работа за вършене, Джордж ще се появи и ще ме довърши. Ще ни довърши.“

4.

Петнадесет минути по-късно, Алън все още се намираше в полицейското в Ороно и пак говореше по телефона. Чу се изщракване. Млад женски глас му каза с извинителен тон:

— Може ли да почакате още малко, Началник Пангборн? Компютърът работи малко бавничко днес.

Алън се замисли дали да ѝ каже, че е шериф, а не шеф на полицията, но реши, че няма смисъл. Всички правеха тази грешка.

— Разбира се — отвърна той.

Щрак.

Ето че отново трябваше да виси в очакване — това типично за края на двадесети век състояние на временна забрава.

Той седеше в малка, претъпкана канцелария в задната част на полицейското, още малко по-назад и щеше да се озове сред храстите. Стаята беше пълна с прашни папки. Единственото бюро беше разнебитен чин от някое начално училище, с наклонено, прикрепено с панти писалище с мастилница. Алън го подпря на колената си и се заклати напред-назад. През това време въртеше в кръг лист хартия на чина. На него беше написано с дребния, равен почерк на Алън следното: Хю Притчърд, Бергенфийлд Каунти Хоспитал, Бергенфийлд, Ню Джърси.

Сети се за разговора си с Тад преди половин час, когато го бе уверил, че смелите полицаи от щатската полиция ще пазят него и жена му от оня лош откачен, който се мисли за Джордж Старк, в случай, че лошият откачен се появи. Алън са зачуди дали Тад му бе повярвал. Съмняваше се. Един човек, който си изкарва хляба със създаване на измислици сигурно има развит усет към лъжите.

Е, трябва поне да се каже, че ще се опитат да охраняват Тад и Лиз. Но Алън все си спомняше една история, която се случи в Бангор през 1985.

Една жена бе поискала и получила полицейска охрана, след като съпругът ѝ я пребил жестоко и заплашил, че ще се върне и ще я убие, ако тя се заеме да осъществи планове си за развод. Две седмици мъжът не направил нищо. Полицейското в Бангор тъкмо се канело да

вдигне охраната, когато се появил съпругът с една камионетка за разнасяне на пране, облечен в зелени работни дрехи с надписа на пералнята на гърба. Приближил се до вратата с вързоп дрехи в ръка. Полицаяте вероятно щяха да познаят съпруга, дори и така преоблечен, ако той се бе появил по-рано, когато охраната беше много по-бдителна, но и това беше спорен въпрос, защото тъй или иначе полицаите не го познали, когато най-сетне се появил. Почукал на вратата и когато жена му отворила, той извадил пистолет от джоба на панталона си и я застрелял. Преди ченгетата да осъзнаят какво точно става и преди дори да успеят да излязат от колата, мъжът вече стоял с вдигнати ръце на верандата, като преди това хвърлил пушещия пистолет в розовите храсти.

— Не стреляйте — казал той спокойно. — Аз свърших.

Оказало се, че камионетката и дрехите съпругът взел назаем от един свой стар приятел по чашка, който дори не знаел, че убиецът се е скарал със жена си.

Изводът беше съвсем прост: ако някой наистина иска да се докопа да тебе, то с малко късмет, ще успее. Ами случаите с Осуалд (Убиецът на Президента на САЩ Джон Ф. Кенеди. Бел. прев.), с Чапман (Убиецът на Джон Ленън от „Бийтълс“. Бел. прев.), а и със Старк? Та какво бе направил той с толкова хора в Ню Йорк?

Щрак.

— Чакате ли още, Началник Пангборн? — попита го веселият женски глас от болницата в Бергенфийлд.

— Да. Все още чакам.

— Намерих информацията, която търсите. Доктор Хю Притчърд се пенсионира през 1978 година. Имам телефона и адреса му в град Форт Ларми, Уайоминг.

— Бихте ли ми ги продиктували?

Тя му ги каза, Алън ѝ благодари и набра телефонния номер. На средата на първото позвъняване се включи телефонния секретар и запя песента си в ухото на Алън:

— Ало, на телефона Хю Притчърд — съобщи сериозен глас. „Е, поне не е хвърлил топа — помисли си Алън. — Това е първата стъпка в правилна посока.“ — Хелга и аз не сме вкъщи. Аз вероятно играя голф, а един Бог знае с какво се занимава Хелга в момента — чу се дрезгаво, старческо хихикане. — Ако искате да предадете някакво

съобщение, моля направете го след като чуете сигнала. Имате около тридесет секунди.

Биб!

— Доктор Притчърд, обаждате се шериф Алън Пангборн. Аз съм полицейски служител от Мейн. Трябва да разговарям с вас за един човек на име Тад Бомънт. Премахнали сте тумор от мозъка му през 1960, когато е бил на единадесет. Моля обадете ми се за моя сметка в Полицейското управление в Ороно, телефон — 2078662121. Благодаря ви.

Когато приключи, Алън се беше изпотил. Разговорите с телефонните секретари винаги го караха да се чувства като участник в състезанието „Минута е много“.

„Защо се занимаваш с всичко това?“

На Тад той бе дал съвсем прост отговор — такава е процедурата. Но самият Алън не можеше да се задоволи с такъв изтъркан отговор, защото добре знаеше, че не беше такава процедурата. Щеше да бъде, вероятно, ако доктор Притчърд беше оперирал мъжа, който наричаше себе си Старк (всъщност вече не се наричаше така, след като сам каза, че е разбрал кой е). А той беше оперирал Бомънт и това бе станало преди цели двадесет и осем години.

И така — защо?

Защото нищо не беше, както трябва. Отпечатьците от пръстите, кръвната група получена от цигарените угарки, съчетанието от интелигентност и лудост на убиеца, твърдението на Тад и Лиз, че псевдонимът е истински човек — това най-вече. Такова нещо можеше да твърдят само двама умопобъркани. А сега се бе сблъскал с още нещо, което не беше като света. Щатската полиция приемаше твърдението на убиеца, че е осъзнал кой е всъщност без колебание. За Алън то не струваше и пет пари. Намирисваше на шикалкаване, на хитруване, на някаква уловка.

Според Алън, мъжът нямаше намерение да се отказва.

„Но това не е отговор на въпроса ти. Защо си създаваш тези главоболия? Защо звъниш във Форт Ларами, Уайоминг и издирваш някакъв дърт доктор, който сигурно хич няма и да се сети кой е Тад Бомънт?“

„Защото нямам какво друго да правя — отговори си раздражено Алън. — Оттук мога да провеждам колкото си искам междуградски

разговори без да се притеснявам, че градските съветници в Рок ще ме заядат за разноските. А и защото ТЕ двамата, Лиз и Тад, вярват в това нещо. Вярно, че е налудничаво, обаче те иначе изглеждат съвсем нормални и.... дяволите ги взели, ТЕ вярват в това. Кое то не значи, че и аз ще повярвам.“

И той не вярваше. Нали?

Времето течеше бавно. Доктор Притчърд не се обади, ала изследванията върху гласовите данни пристигнаха малко след осем и те бяха наистина невероятни.

5.

Изобщо не бяха това, което очакваше Тад. Той очакваше да види графичен лист изрисуван с островърхи планини и падини, които Алън щеше да се опита да им обясни. А Лиз и Тад щяха да кимат с разбиране, като хора, на които им обясняват нещо прекалено сложно, но не задават въпроси, защото знаят, че обясненията, които ще последват ще бъдат още по-неразбираеми.

Вместо това Алън им показва два съвсем обикновени листа бяла хартия. По средата на всеки от тях имаше една единствена линия. Тук-таме се появяваха заострени върхове, скупчени по два или три, но като цяло линиите на синусите бяха доста правилни. А можеше и с просто око да се види, че бяха почти или съвсем еднакви.

— Това ли е всичко? — попита Лиз.

— Не съвсем — отвърна Алън. — Гледайте. — Той постави листата един върху друг с вида на магьосник, който прави особено сложен фокус. Вдигна листата срещу светлината, а Лиз и Тад се възряха в тях.

— Но те наистина са — промълви със страхопочитание Лиз. — Те са абсолютно еднакви.

— Е... не абсолютно — отвърна Алън и посочи три точки, където едвам прозираше графичната линия от долния лист. Едната се появяваше над линията на горния лист, а другите две — под линията. И в трите случая разликите се появяваха там, където линията се извиваше, но иначе съвпадението беше пълно.

— Разликите са в графиката на Тад и се появяват там, където има натъртвания — Алън посочи трите една след друга. — Ето тук: „Какво искаш, копеле такова? Мамка ти, какво искаш?“ и тук „Гаден лъжец!“ и тук „Стига си лъгал, мамка ти!“ Сега всички се занимават с тези незначителни разлики, защото не искат да се откажат от убеждението си, че гласовите данни на двама души не могат по никой начин да си съвпадат. Но фактът си остава — гласът на Старк беше съвсем равномерен, нямаше такива натъртвания. Копелето запази самообладание и спокойствие по време на целия разговор.

— Да — отвърна Тад. — Все едно си пиеше лимонада.

Алън постави листата на масата.

— Никой от управлението на щатската полиция не вярва наистина, че това са данните от двама души, въпреки малките разлики. Получихме резултатите от Вашингтон много бързо. Закъснях защото, след като ги показах на нашия експерт в Аугъста, той поиска и копие от записа. Изпратихме му го със самолет от Бангор и там прослушали касетата на някакво устройство, което се нарича аудио усилвател. Така проверяват дали наистина са били изговорени записаните думи или е бил направен предварителен запис на касета.

— Е „на живо“ ли е било или записано? — попита Тад, който стоеше до камината и пиеше сода.

След като приключиха с разглеждането на резултатите, Лиз отиде до кошарката и седна с кръстосани крака на земята. Опитваше се да предпази Уилям и Уенди да не си ударят главите, докато си изследваха взаимно пръстите на краката.

— И защо им е било нужно това?

Алън посочи с пръст Тад, който се усмихваше горчиво.

— Съпругът ти знае.

— С малките разлики в кривите те могат поне да се самозаблуждават, че говорят двама души, макар да разбират, че графиките не показват това. Нали това искаше да кажеш? — попита Тад.

— Ъхъ. Въпреки че никога не съм чувал за гласови данни подобни на тези. — Алън сви рамене. — Разбира се, моят опит с тях не е толкова голям, колкото на хората от ФСПЗ, на които това им е работата, а и колкото на тези в Аугъста, които разбират от всичко — гласови „отпечатыци“, отпечатыци от пръсти, от стъпки, от гуми. Но аз чета литературата по въпроса, а и бях там, когато получихме резултатите, Тад. Да, наистина се опитват да се самозалъгват, но не им се удава особено.

— Значи има три несъществени разлики, които не са достатъчни. Въпросът е, че аз съм изговарял изреченията натъртено, а Старк не е. И така, те се заемат да направят проверка с тоя усилвател, надявайки се, че от това ще излезе нещо. Всъщност са се надявали, че гласът на Старк е бил предварително записан на касетофон. Може би от мен. — Тад вдигна вежди. — Е, печеля ли наградата?

— Не само това, а и комплекта от шест чаши и безплатна почивка на океана.

— Това е най-откаченото нещо, което някога съм чувала — отсече Лиз.

Тад се засмя насила.

— Цялата работа е откачена. Те смятат, че мога да си променям гласа като Рич Литъл или Мел Бланк. Значи идеята е, че аз съм записал думите на Старк, като съм оставил паузи за местата където ще бъдат моите реплики пред свидетели. Разбира се, нужно ми е било да си купя специално устройство, с което може да се прикрепи касетофон към някой уличен телефон. Нали, има такива джаджи, Алън?

— И още как. Навсякъде в магазините за фина електроника. Или достатъчно е да набереш номер 800 и веднага се отзовава някой оператор.

— Така. Ще ми трябва още само съучастник, някой, на когото мога да се доверя, който да отиде до Пен Стейшън, да прикрепи касетофона към телефона, без никой да го забележи и да набере телефона ми вкъщи в определеното време. И тогава... Чакай, как са платили за обаждането? Не беше за моя сметка.

— Използван е номерът на телефонната ти кредитна карта — отвърна Алън. — Явно си го дал на своя съучастник.

— Да, явно. Значи, ми остават още само две неща, след като веднъж сме се захванали с тая небивалица. Първо — аз да се обадя при позвъняването, а не някой друг и второ — да знам идеално репликите си и да ги кажа на определените паузи. Това го свърших добре, нали, Алън?

— Да, страхотно.

— Моят съучастник затваря телефона според сценария. Откача касетофона от телефона, слага го под мишница и...

— Бога ми, слага си го в джоба — каза Алън. — Това, с което разполагат сега е толкова добро, че дори ЦРУ си купуват от електронните магазини.

— Добре-е, значи слага го в джоба си и си тръгва. Резултатът е един телефонен разговор, който ме виждат и чуват да провеждам с човек на 500 мили оттук, човек, който има съвсем различен глас от моя, дори и лек южняшки акцент, обаче гласовите му характеристики напълно съвпадат с моите. Повтаря се цялата история с отпечатъците

от пръсти, дори е още по-добре нагласена работата. — Тад погледна към Алън за потвърждение.

— Тая работа е не само откачена — рече Лиз. — Тя е направо абсурдна и невероятна. Мисля, че трябва на всичките тия хора да им отрежат...

Докато вниманието ѝ беше отклонено, близнаците най-сетне успяха да си ударят главите и заплакаха с цяло гърло. Лиз взе в ръце Уилям, а Тад — Уенди.

Когато кризата отмина Алън каза:

— Знам, че е невероятна. И вие, и аз, а и те го знаят. Шерлок Холмс има една мисъл, написана от Конан Доил, която все още важи в криминалистиката: когато отхвърлиш всички вероятни обяснения, това което остане в крайна сметка е отговорът... независимо колко неправдоподобно изглежда — усмихна се Алън.

— На вас двамата това може да ви се струва смешно, но не и на мене — каза Лиз. — Тад трябва да е откачил, за да направи такова нещо. Разбира се, полицията сигурно смята, че и двамата сме луди.

— Изобщо не смятат така — отвърна сериозно Алън. — Поне засега, а и дотогава, докато не тръгнете да разправяте небивалиците си.

— А ти, Алън? На тебе ти разказахме небивалиците си, какво мислиш ти?

— Във всеки случай, не мисля, че сте луди. Макар че всичко щеше да е далеч по-лесно, ако мислех така. Изобщо не знам какво става.

— Какво ти каза доктор Хюм? — поиска да разбере Лиз.

— Името на докторът, който оперирал Тад като момче. Казва се Хю Притчърд. Това име говори ли ти нещо, Тад?

Тад се замисли, смръщил вежди. Накрая каза:

— Мисля, че да... но може и да се заблуждавам. Беше доста отдавна.

Уилям гледаше Алън с широко ококорени очи от скута на майка си. Лиз се наведе напред и попита с искрящи очи:

— Какво ти каза Притчърд?

— Нищо. Включи се телефонният му секретар, което ме кара да мисля, че още е жив и това е всичко. Оставих послание за него.

Лиз се облегна на стола, явно разочарована от отговора.

— А моите изследвания? — попита Тад. — Хюм имаше ли вече резултати? Или не ти каза нищо?

— Каза, че като получи резултатите, ти ще си първият, на когото ще ги каже. Доктор Хюм прояви извънредно нежелание да каже каквото и да било на един областен шериф.

— Казва се Джордж Хюм, но може да му сложим прякор Неучтивия — усмихна се Тад.

Алън се намести на стола си.

— Искаш ли нещо за пиене, Алън? — попита Лиз — Бира или пепси?

— Не, благодаря. Нека да се върнем към това, което вярва и не вярва щатската полиция. Не вярват някой от вас да е замесен, но си запазват правото да мислят, че може и да сте. Знаят, че не могат да ти припишат убийствата от снощи и от тази сутрин, Тад. Може би на твоя съучастник — този, който според хипотезата ни, свършил работата с касетофона, но не и на теб. Ти си беше вкъщи.

— А Дарла Гейтс? Момичето, което работеше за финансовия директор — попита тихо Тад.

— Мъртва е. Тялото ѝ е разчленено, както той каза, но преди това е била застреляна в главата, така че не се е мъчила.

— Това е лъжа.

Алън премигна.

— Не се е отървала толкова леко, като имаме предвид какво е направил с Клоусън. В крайна сметка тя беше главният доносник, нали? Клоусън ѝ подхвърлил малко пари, едва ли са били много, имайки предвид финансовото му състояние и тя му издрънкала тайната. Така че не ми разправяй, че я е застрелял, преди да я нареже на парчета и че не е страдала.

— Е добре — каза Алън. — Не е станало така. Искате ли да знаете точно как е станало?

— Не — каза веднага Лиз.

Настъпи потискащо мълчание. Дори и близнаците се спогледаха, а на лицата им сякаш бе изписана сериозна тържественост.

— Нека пак да те попитам? — каза Тад накрая. — Какво смяташ ти? Какво вярваш сега?

— Нямам своя хипотеза. Знам, че не си записал думите на Старк и усилвателят не установи никакъв шум от касетофон, а и ясно се

чуваше съобщението по високоговорителя на Пен Стейшън, че влакът „Пилгрим“ за Бостън се намира на трети коловоз. Наистина това съобщение е било направено в два и половина следобед, което съвпада с времето на вашия разговор. Но тази информация не ми е нужна. Ако разговорът е бил записан предварително, ти или Лиз щяхте да ме попитате какви са били резултатите от прослушването с аудио усилвателя, веднага щом ви споменах за това. А вие не ме попитахте.

— И след всичко това, ти все още не ни вярваш, нали? Искам да кажа, раздвоен си дотолкова, че се опитваш да се свържеш с доктор Притчърд, но не можеш да прозреш какво всъщност става, нали? — И в собствените му уши дори, гласът му прозвуча разстроен и изтормозен.

— Той самият каза, че не е Джордж Старк.

— О, да. И беше страшно искрен — засмя се Тад.

— Държиш се така, сякаш това не те изненадва.

— Не ме изненадва. А тебе!

— Откровено казано — да. След всичките му усилия да направи така, че да съвпадат отпечатъците от пръстите ви и гласовите ви характеристики и...

— Алън, спри за момент — каза Тад.

Алън млъкна и погледна въпросително Тад.

— Тази сутрин ти казах, че мисля, че Старк върши всичко това. Не мой съучастник или някой луд, който е намерил начин да подправя чужди отпечатъци, покрай убийствата и объркването относно самоличността си. Но ти не ми повярва. Сега вярваш ли ми?

— Не, Тад. Бих искал да ти кажа да, но единственото, което мога да ти кажа е, че вярвам, че ти вярваш в това. — Алън погледна към Лиз. — Че двамата вярвате.

— Приемам това, което казваш, защото иначе има възможност да ме убият — и мене и семейството ми. На този етап успокоява ме и това, че нямаш собствена хипотеза. Не е кой знае какво, но е някакво начало. Това, което се опитвам да ти кажа е, че всичките отпечатъци нямат никакво значение и Старк го знае. Можеш да си говориш колкото искаш за това, че след като отхвърлиш всички възможности, приемаш тази, която остане, независимо колко е невероятна, но нещата не стоят така. Ти не искаш да приемеш, че Старк съществува, а той е последната възможност, която ти остава след като елиминираш всички

останали. Нека да го кажа по друг начин, Алън: ако имаш и най-малкото доказателство, че имаш тумор в мозъка, ще отидеш да се оперираш, дори и ако шансът ти да оживееш е минимален.

Алън отвори уста, поклати глава и отново я затвори. Освен часовника и гугукането на близнаците не се чуваше друг шум в хола, където на Тад вече му се струваше, че ще трябва да прекара остатъка от живота си.

— От една страна, вече имате достатъчно доказателства, за да изградите дело по косвени улики — подхвана Тад с тих глас. — От друга страна, имате неподкрепеното с нищо твърдение на някакъв глас по телефона, че „вече съм се осъзнал“ и че „зная кой съм“. И въпреки всичко ще пренебрегнете доказателствата в полза на това твърдение.

— Не, Тад. Това не е вярно. Засега не приемам никакви твърдения — нито твои, нито на жена ти, най-малко пък на мъжът, който се обади по телефона. Допускам всичко.

Тад посочи с палец над рамото си към прозореца. Зад меко падащите завеси се виждаше патрулната кола на щатската полиция, която пазеше дома на Бомънтови.

— А какво ще кажеш за тях? Дали и те допускат всичко? Моля се на Бога и ти да можеше да останеш тук, Алън. Бих те предпочел пред цяла армия от щатската полиция, защото на тебе поне едното ти око е нащрек. А те ни пазят със затворени очи.

— Тад...

— Е все едно, вярно е. Ти го съзнаваш, а и той го знае. Той ще почака. И когато всички решат, че е дошъл краят и че Бомънтови не ги грози опасност и когато полицаите се вдигнат оттука, ще дойде Джордж Старк.

Той замлъкна. Лицето му бе помръкнало и изразяваше смесица от различни чувства. Алън видя разочарование, решимост и страх.

— Ще ви кажа нещо сега, и на двама ви. Знам много добре какво иска той. Исква да напише още една история а ла Старк — вероятно още един роман за Алексис Машин. Не знам дали бих могъл да го направя, но ако смятах, че ще свърши някаква работа, щях да опитам. Щях да нарежа „Златното куче“ и да започна още тази вечер.

— Тад, недей! — извика Лиз.

— Не се тревожи — отвърна той. — Това би ме убило. Не ме питай откъде знам, просто го знам. Но ако смъртта ми можеше да

сложи край на всичко това, пак можех да опитам. Защото не вярвам наистина той да е човек.

Алън мълчеше.

— Та това е — каза Тад с вида на човек, който приключва някакъв сериозен въпрос. — Така стоят нещата. Не мога, не искам, не трябва. Което значи, че той ще се появи. А когато дойде, само един бог знае какво ще се случи.

— Тад — рече Алън неловко — трябва да погледнеш на това от друг ъгъл. И когато успееш, ще видиш, че тези усещания просто... ще се разпръснат. Като семената на глухарче. Като лош сън на сутринта.

— Не това ни трябва — каза Лиз. Двамата я погледнаха и видяха, че плаче тихо. Сълзите ѝ не бяха много, но все пак ги имаше. — Трябва ни някой, който да го спре.

6.

Алън се прибра в Касъл Рок малко преди два часа през нощта. Промъкна се в къщата колкото може по-тихо, забелязвайки, че Ани отново бе забравила да включи алармената система. Не искаше да ѝ се кара за това, напоследък тя често страдаше от мигрена, но рано или късно трябваше да го направи.

Заизкачва се по стълбите с обувките в ръка така плавно, сякаш се носеше във въздуха. Тялото му притежаваше вродена гъвкавост, точно обратното на непохватността на Тад Бомънт, която Алън рядко показваше. Сякаш тялото му познаваше някаква загадъчна тайна за движението, а това някак го смущаваше. Но сега, в тишината, нямаше нужда да се прикрива и той се движеше с призрачна лекота.

По средата на стълбището спря и се върна пак долу. До хола беше неговата „бърлога“, не по-голяма от килер, но напълно достатъчна за неговите нужди, с бюро и няколко полици за книги. Опитваше се да не пренася работата си вкъщи, но не винаги успяваше, въпреки усилията си.

Затвори вратата, запали лампата и погледна телефона.

„Нали няма наистина да направиш това? Искам да кажа, че е почти полунощ в Роки Маунтън, а и този човек не е просто лекар пенсионер, той е пенсиониран неврохирург. Ако го събудиш, ще те наругае като едното нищо.“

Тогава се сети за очите на Лиз, тъмни и изплашени и реши, че ще се обади. Можеше да се окаже от полза — едно обаждане посред нощ щеше да покаже, че въпросът е сериозен и щеше да накара доктор Притчърд да се замисли. По-късно Алън пак щеше да му се обади.

„Кой знае, може да му липсват среднощните позвънявания“ — помисли си без особена надежда Алън.

Извади листчето от джоба на униформата си и набра телефона на Хю Притчърд във Форт Ларами. Остана прав, готов да посрещне пристъпа на гняв от притежателя на сериозния глас.

Безпокойството му се указа излишно, защото отново се включи телефонният секретар.

Замислен, той постави слушалката на мястото ѝ и седна зад бюрото. Настолната лампа хвърляше кръг светлина върху бюрото му и на неговия фон Алън започна да прави зайчета, куче, ястреб, дори и кенгуру. Ръцете му притежаваха същата гъвкавост, както и тялото му, когато останеше сам и си почиваше. Под невероятно гъвкавите му пръсти животните маршируваха едно след друго, като на парад, в малкия осветен кръг. Тази игра винаги развличаше и очароваше децата му и често успяваше да го успокои, когато нещо го тревожеше.

Но сега не му подейства.

„Доктор Притчърд е мъртъв. Старк се е добрал и до него.“

Това, естествено, беше невъзможно. Може би щеше да приеме, че съществуват призрази, ако някой призрак опреше дуло в главата му. Но не и някакъв призрачен зъл Супермен, който прекосява с един скок цели континенти. Алън си помисли, че човек може да има основателни причини да включи телефонния си секретар през нощта. Например, за да не го безпокоят посред нощ разни непознати като шериф Алън Дж. Пангборн от Касъл Рок, щата Мейн.

„Вярно е, но той е мъртъв. И жена му също. Как ѝ беше името? Хелга. «Аз вероятно играя голф, а един бог знае с какво се занимава Хелга в момента.» Но аз знам с какво се занимава Хелга, знам и двамата какво правите. Прерязани са ви гърлата и лежите в локва от кръв, а на стената на вашия хол е написано ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ.“

Алън Пангборн потрепери. Това беше налудничаво, но все пак трепереше. Тази мисъл го глождеше като червей.

Свърза се със „Справки“ в Уайоминг и взе номера на шерифа във Форт Ларами. В полицейското му се обади дежурния, който звучеше полузаспал. Алън се представи, събщи на дежурния с кого се е опитвал да се свърже и го попита дали доктор Притчърд и жена му са заминали на почивка. Ако това беше така, а и без това започваше сезона на почивките, те вероятно бяха уведомили местната полиция, че заминават, с молбата да държат къщата им под око, докато отсъстват.

— Вижте, защо не ми дадете вашия номер? — отвърна дежурният. — Аз ще ви се обадя и ще ви предам информацията.

Алън въздъхна. Ето ти пак процедурни правила. Пак. глупости, да не казваме по-силна дума. Дежурният не искаше да предаде никаква

информация, докато не се увереше, че Алън беше този за когото се представяше.

— Не мога — отвърна той. — Обаждам се от дома си и е посред нощ.

— И тук не е обедно време — отвърна лаконично дежурният.

Алън въздъхна.

— Сигурен съм, че не е. Но съм сигурен, че жена ви и децата ви не спят на горния етаж. Направи следното, приятелю: обади се в полицейското управление на Мейн в Оксфорд, ще ти дам номера и искай да ти потвърдят името ми. Ще ти дадат и номера на служебната ми карта. Ще ти се обадя пак след десет минути и ще си разменим паролите.

— Казвай тогава — рече дежурният, но не звучеше особено доволен. Алън предположи, че го е откъснал от телевизора или от любимото му порно списание.

— За какво се отнася? — попита дежурният след като записа номера.

— Следствие за убийство — отвърна Алън. — Положението е напечено. Не ти се обаждам за свое удоволствие, приятел. — Алън затвори слушалката.

Седеше зад бюрото, правеше си зайчета и чакаше голямата стрелка на часовника да направи десет кръга. Струваше му се, че се движи едва-едва. Бе направила пет обиколки, когато вратата се отвори и влезе Ани. Беше облякла розовия си пенъоар и на Алън му се стори някак призрачна. Почувства как отново потреперва, сякаш бе надникнал в бъдещето и бе видял нещо неприятно, дори отвратително.

„Как ли бих се чувствал, ако преследваше мен?“ внезапно се замисли той. „Мен и Ани и Тоби и Тод? Как бих се чувствал, ако знаех кой е той, а никой не искаше да ми повярва?“

— Алън? Какво правиш тук толкова късно?

Той се усмихна, стана и я целуна.

— Чакам да отmine ефекта от наркотиците.

— Не, сериозно — заради историята с Бомънтови?

— Да. Опитвам се да открия един доктор, който може да знае нещо. Но се включва само телефонният му секретар, така че се обадох в полицейското там да не би да е заминал на почивка. В момента дежурният вероятно проверява дали намеренията ми се честни. — Той

погледна загрижено Ани. — Ти как си, скъпа? Тая вечер имаш ли главоболие?

— Не, но те чух като влезе. — Тя се усмихна. — Когато поискаш, ти си най-тихият човек на земята, Алън, обаче не можеш да направиш нищо за колата си.

Той я прегърна.

— Искаш ли чай?

— Боже, не, но чаша мляко — да, ако искаш да ми донесеш.

Тя излезе и се върна след минута с млякото.

— Що за човек е мистър Бомънт? Виждала съм го из града, а и жена му е идвала в магазина, но никога не съм разговаряла с него. — Магазинът се казваше „Шев и кройка“ и беше собственост на Поли Чалмърс. Ани бе работила в него четири години на половин ден.

— Харесвам го — каза Алън след кратък размисъл. — Но не беше така в началото. Смятах го за студен тип, но го виждах в едно много трудно положение. Просто е малко... сдържан. Предполагам, че е следствие от работата му.

— Много ми харесаха и двете му книги — каза Ани.

— Не знаех, че си ги чела — вдигна вежди Алън.

— Не си ме питал, Алън. А когато се разчу историята за псевдонима, пробвах да прочета и една от другите. — Изражението ѝ издаваше неодобрение.

— Не струваше, а?

— Отвратителна беше. Страховита. Не я завърших. Никога не бих повярвала, че един и същи човек е писал двете книги.

„Гледай ти, миличка! И той не го вярва.“

— Трябва да си легнеш или ще се събудиш пак с някое главоболие.

— Мисля, че чудовището си е отишло, поне за известно време — поклати глава Ани и сведе поглед. — Все още ще съм будна, когато се качиш горе... освен ако не се забавиш много.

Той погали гърдата ѝ през розовия пеньоар и целуна устните ѝ.

— Идвам колкото мога по-скоро.

Тя излезе, а Алън забеляза, че бяха минали повече от десет минути. Позвъни в Уайоминг и пак му се обади полузаспалият дежурен.

— Мислех, че си ме забравил, приятелю.

— Ни най-малко — отвърна Алън.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш номера си, шерифе?

— 109 44 205 МЕ.

— Значи, сигурно си ти. Съжалявам, че трябваше да си играем на рингирингирае през нощта, шериф Пангборн, но предполагам, че разбираш защо.

— Разбирам. Какво ще ми кажеш за доктор Притчърд?

— О, той и жена му наистина са на почивка. На къмпинг в Йелоустоун парк до края на месеца.

„Ето — помисли си Алън — виждаш ли? А ти се стряскаш от разни призраци посред нощ. Няма никакви прерязани гърла. Никакъв надпис на стената. Само двама възрастни, които са отишли на къмпинг.“

Но установи, че това не го успокоява особено. Трудно щеше да се добере до доктор Притчърд поне през следващите две седмици.

— Как мога да му предам съобщение, ако ми се наложи?

— Обаждаш се в службата по настаняване в Йелоустоун. Те ще знаят къде се намира той, или поне би трябвало. Може да отнеме известно време, но вероятно ще го открият. Срещал съм го веднъж-дваж. Симпатичен стар човечец.

— Това е хубаво. Съжалявам, че ти отнех от времето.

— Няма нищо, нали затова сме тук. — Алън чу шум от разгръщане на страници и си представи как в другия край на континента този безименен човек взема в ръце порносписанието си.

— Лека нощ.

— Лека нощ, шерифе.

Алън затвори и остана седнал за момент, взирайки се през малкото прозорче в тъмнината.

„Той е на свобода там някъде. И може да нападне.“

Алън отново се замисли какво ли би изпитал, ако се отнасяше до собствения му живот, този на Ани и на децата им. Замисли се какво ли би било, ако той съзнаваше опасността, а никой не му вярваше.

„Отново пренасяш проблемите си от работата вкъщи, скъпи,“ чу той гласът на Ани в съзнанието си.

И беше вярно. Само преди петнадесет минути той беше абсолютно убеден, че Хю и Хелга Притчърд лежат мъртви в локва от

кръв. А това не беше вярно. Спяха си спокойно под звездите в Йелоустоун парк. Толкоз за интуицията — и тя можеше да те подведе.

„Така ще се почувства и Тад, когато открием истината. Когато установим, че обяснението, колкото и странно да се окаже то, е в пълно съответствие с природните закони.“

Наистина ли вярваше в това?

Да, наистина, реши той. Поне в съзнанието си, макар и подсъзнателно да беше на друго мнение.

Алън изпи докрай млякото си, загаси лампата и се качи горе. Ани беше още будна и прекрасно гола. Тя го обгърна с ръце и с благодарност Алън си позволи да забрави за всичко друго.

7.

Старк се обади отново два дни по-късно. По това време Тад Бомънт беше в магазина на Дейв.

Магазинът на Дейв се намираше на около миля и половина от дома на Бомънтови и в него имаше всичко. Пазаруваха оттам, когато не си струваше труда да ходят чак до супермаркета в Бруър.

Тази петъчна вечер Тад отиде, за да купи шест пепсита, чипс и малко царевични пръчици. Един от полицаите, които охраняваха семейството му, придружи Тад. Беше десети юни, шест и половина вечерта и небето още беше светло. Лятото, тази зелена красавица, отново бе в Мейн.

Ченгето остана в колата, докато Тад влезе да напазарува. Взе безалкохолното и тъкмо се чудеше от кой вид пръчици да вземе (имаше от обичайните с вкус на миди, или, в зависимост от предпочитанията, с вкус на лук), когато телефонът иззвъня.

Тад вдигна поглед и си помисли: „Е, добре.“

Розали вдигна слушалката зад щанда, каза ало, изслуша отговора и му я подаде, както той очакваше. Отново го обхвана това чувство на *presque vu*.

— Търсят ви, мистър Бомънт.

Той се чувстваше съвсем спокоен. Сърцето му замря само за миг и продължи да тупти, с обикновения си ритъм. Изобщо не се потеше.

А и птиците ги нямаше.

Не изпита страха и яростта, които бе почувствал преди два дни. Дори не попита Розали дали се обажда жена му, за да му поръча да купи една дузина яйца или бутилка олио. Знаеше добре кой се обажда.

Стоеше до компютъра Мегабъкс с ярко зеления екран, където се появи съобщението, че миналата седмица няма печеливши при теглене на лотарията и че тази седмица натрупаната сума е четири милиона долара. Тад пое слушалката от Розали и каза:

— Здравей, Джордж.

— Здравей, Тад. — Южняшкият акцент бе едва доловим. Явно Старк бе престанал да играе ролята на загубеняк от провинцията. Чак сега Тад осъзна колко умело се бе преструвал Старк на такъв преди с

маниера си „Ало, момчета, мое да не съм най-умния, обаче отървах кожата, хи-хи-хи?“

„Но сега момчетата сме само ти и аз — помисли си Тад. — Все едно сме двама писатели, които си бърбят по телефона.“

— Какво искаш?

— Знаеш какво. Няма нужда да си играем на игрички, нали? Малко е късно за такива работи.

— Искам да го чуя от тебе — Отново го обхващаше същото чувство, че напуска тялото си и някаква сила го издърпва по телефонната жица и го приближава към Старк.

Розали отиде до другия край на щанда, където започна да вади цигарени кутии от кашоните и да ги нарежда по рафтовете. Тя се правеше, че не слуша разговора на Тад, по начин, който беше направо смешен. Нямаше човек в Лъдлоу, особено в този район на града, който да не знае, че Тад е под полицейска охрана или наблюдение или нещо подобно, а и Тад знаеше, че слуховете се разпространяват, дори без да ги е чувал. Някои вероятно мислеха, че беше обвинен в продажба на наркотици, други — в изнасилване на малолетни или че бие жена си. Бедната Розали се опитваше да се прави все едно нищо не е станало и Тад изпита глупава благодарност към нея. Струваше му се, че я гледа от обратната страна на мощен телескоп. Тад беше под земята, някъде долу в заешката дупка, но в нея нямаше никакво бяло зайче, а само старата лисица Джордж, който не можеше да бъде там, обаче беше.

Старият лисугер Джордж. А тук долу в Ендсвейл врабците отново летят.

Опита се да се пребори с това чувство.

— Продължавай, Джордж — каза той, изненадан от яростта в гласа си. Чувстваше се замаян, озовал се в мощния водовъртеж на нереалността, обаче гласът му звучеше съвсем истински и така уверен! — Защо не го кажеш? Хайде!

— Щом настояваш.

— Настоявам.

— Време е да започнеш нов роман. Нов роман от Старк.

— Не мисля така.

— Не казвай това! — Гласът му прозвуча като изпляскване на камшик, обшит с оловни топчета. — Внимавай в картинката, Тад, направих нещо заради теб, внимавай сега да не направя нещо и на теб.

— Ти си мъртъв, Джордж. Не ти стига акъла да се признаеш за победен.

Розали изви глава и Тад успя да мерне едното ѝ широко отворено око, преди тя да се обърне бързо към рафта с цигарите.

— Внимавай какви ги говориш! — Усещаше се истинска ярост в този глас. Но имаше и още нещо. Страх? Болка? И двете? Или само си въобразяваше?

— Нещо не е наред ли, Джордж? — присмя му се Тад. — Нима си престанал да мислиш само за хубави неща?

Настъпи пауза. Тад бе успял да го изненада, да го обърка поне за момент. В това беше сигурен. Но защо? Как го бе постигнал?

— Слушай какво ще ти кажа, брато — каза Старк накрая. — Давам ти една седмица. Не си мисли, че можеш да ме изиграеш. — Да, явно Джордж беше разстроен. Всичко това можеше да коства много на Тад, но поне за момента той изпита тържествуваща радост. Бе успял. Явно не само той се чувстваше безпомощен и уязвим, докато траеха тези кошмарни разговори. Успял беше да засегне Старк и това беше великолепно.

— Това поне е вярно. Ние с тебе не можем да се надхитряме. Между нас това не върви.

— Беше ти хрумнала една идея — каза Старк. — Още преди дори да се сети да те изнудва онова проклето недоносче. Там за сватбата и за бронираната кола.

— Изхвърлих си бележките. Свърших с тебе.

— Не, ти изхвърли моите бележки, но това е без значение. Те не ти трябват. Ще излезе хубава книга.

— Ти не разбираш. Джордж Старк е мъртъв.

— Не аз, а ти не разбираш — отвърна Старк. Тонът му бе тих, но категоричен. — Имаш една седмица. Ако не си написал поне тридесет страници, няма да отървеш кожата, брато. Само дето няма да започна с тебе, би било много лесно. Прекалено лесно. Ще започна с децата ти и те ще умрат бавно. Ще се погрижа за това. Знам как. Няма да разбират какво става, освен че умират в страхотни мъки. Но ти и аз, и жена ти ще знаем какво става. После идва нейния ред. Но преди да свърша с нея, ще свърша в нея. Нали разбираш какво искам да кажа, брато? И когато приключи с тях, идва твоя ред, Тад, а ти ще умреш така, както никой на тая земя не е умирал.

Той замлъкна. Тад чуваше тежкото му дишане, като на куче в горещ летен ден.

— Ти обаче не знаеш за птиците — каза тихо Тад. — Нали?

— Тад, не разбирам какво говориш. Ако не започнеш скоро, доста хора ще пострадат. Времето тече.

— Чух те, не се тревожи. Но това, за което се чудя е как си могъл да напишеш онова нещо на стената на Клоусън, а после и у Мириам, без да знаеш какво значи то?

— Стига си дрънкар глупости, приятел — отвърна Старк, но Тад усети объркване и необясним страх в гласа му. — Нямаше нищо написано на стената.

— О, не, напротив, имаше. И знаеш ли какво, Джордж? Мисля си, че ти не знаеш за написаното, защото аз го написах. Мисля, че част от мене беше там. Там беше и те наблюдаваше. Май само аз знам за врабчетата, Джордж. Мисля, че аз го написах. Помисли върху това... хубавичко помисли... преди да започнеш да ме притискаш.

— Слушай — каза Старк с по-спокоен тон. — Чуй ме добре. Първо децата ти, после жената ти... после ти. Започни следващата книга, Тад, това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. Най-добрият съвет, който някой някога ти е давал. Започни да пишеш. Аз не съм мъртъв.

Дълга пауза. А след нея гласът каза тихо, натъртено:

— И не искам да съм мъртъв. Така че си отивай у дома, наостри си моливите и ако имаш нужда от вдъхновение само си представи как ще изглеждат бебетата, ако им фрасна главите в някое стъкло. Няма никакви шибани птици, просто забравяш за тях и сядаш да пишеш.

Чу се пукане.

Майната ти — промълви Тад и бавно затвори слушалката.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПАДАНЕТО НА УЕНДИ

1.

Тад беше сигурен, че по един или друг начин ще се намери изход от положението. Джордж Старк нямаше просто да изчезне. Така Тад стигна до обоснованото заключение, че падането на Уенди по стълбите само два дни след като Старк му се обади в магазина на Дейв, показва недвусмислено как ще се развият събитията занапред.

А най-важната последица бе, че разбра как да действа. Тези два дни бе прекарал в безжизнена дрямка. С мъка следеше дори и най-обикновеното телевизионно предаване, не можеше да чете, а мисълта за писане бе толкова абсурдна колкото и мисълта да се движи със скорост по-голяма от светлината. През деня се разхождаше от стая в стая, посядаше за малко, после пак ставаше. Непрекъснато се пречкаше в краката на Лиз и ѝ лазеше по нервите. Тя не му се сопваше, но той разбираше, че често си прехапва езика, за да не го среже с някоя по-остра приказка.

На два пъти се нахрани да ѝ каже за второто обаждане на Старк, когато стария лисугер Джордж, уверен, че разговорът им не се подслушва, бе казал точно какво възнамерява да направи. Но и на двата пъти се въздържа, съзнавайки, че няма да постигне друго, освен да я разстрои още повече.

На два пъти се бе озовал в кабинета си с един от онези проклети моливи в ръка, които се бе заклел вече никога да не използва, и с поглед втренчен в купчина неразпечатани тетрадки, на които Старк пишеше романите си.

Имаше една идея... За сватбата и за бронираната кола.

Така си беше. Тад дори беше измислил и подходящо заглавие — „Стоманената машина“. И още нещо беше вярно — някъде в себе си искаше да напише тази книга. Сърбеше го така, както те сърби гърба там, където не можеш сам да се почешеш.

Джордж би те почесал.

О, да, Джордж би бил щастлив, ако можеше да направи това за тебе. Но ако почнеш да пише, нещо щеше да се случи с Тад, защото сега всичко беше различно, нали? И какво точно щеше да се случи? Той не знаеше, не можеше да знае, но един страшен образ изникваше в съзнанието му. Беше от онази весела, старовремска, расистка приказка за деца „Малкият черен Самбо“. Черният Самбо се покатерваше на едно дърво, където не можеха да го стигнат тигрите и те така се вбесяваха, че започваха да си хапят опашките, да тичат все по-бързо и бързо около дървото и накрая се превръщаха в масло. Самбо събираше маслото в глинен съд и го занасяше на майка си.

„Алхимикът Джордж — мислеше Тад седнал в кабинета си, почуквайки с молива ръба на бюрото. — Сламата се превръща в злато. Тигрите — в масло. Книгите — в бестселъри. А Тад... в какво?“

Не знаеше, а и го беше страх да узнае. Но Тад щеше да изчезне, в това беше сигурен. Щеше да има някой, който прилича на Тад Бомънт, но зад лицето му щеше да се крие съвсем друго съзнание, болно и едновременно с това гениално.

Помисли си, че новият Тад Бомънт нямаше да е толкова непохватен... ала щеше да е много по-опасен.

А Лиз и бебетата?

И щеше ли Старк да ги остави на мира, ако Тад поемеше кормилото в свои ръце?

Не и Старк.

Естествено, бе мислил и за бягство. Да натовари Лиз и децата на колата и да изчезнат. Но каква полза? Каква полза след като старата лисица Джордж можеше да гледа през очите на стария глупак Тад? Нямаше смисъл дори и да отиде на край света. Щом пристигнеха и погледнеха зад гърба си, щяха да видят, че Старк ги следва по петите с бръснач в ръка, заедно с цяла банда главорези.

Обмисляше и идеята да се обади на Алън Пангборн, но още по-бързо и решително се отказа от нея. Алън им беше казал къде се намира доктор Притчърд и че е решил да не се опитва да се свърже с неврохирурга до завръщането му от къмпинга и това идеше да покаже в какво вярваше и... по-важно в какво не вярваше Алън. Ако му кажеше за второто обаждане, Алън сигурно щеше да си помисли, че Тад си го е измислил. Дори и ако Розали потвърдеше, че някой се е

обаждал на Тад в магазина, Алън пак нямаше да повярва. Той и всички други полицаи, които бяха замесени, залагаха много на недоверчивостта.

Така дните се нижеха бавно. Това бяха спокойни дни. Малко след обяд на втория ден Тад записа в дневника си: „Сякаш се намирам в зона на безветрие, в психологическия смисъл.“ Друго не беше писал в дневника си от цяла седмица и вече се съмняваше, че пак ще пише. А и новият му роман „Златното куче“ също беше доникъде. Това беше излишно дори да се споменава. Много е трудно да измисляш истории, когато си под заплахата, че един лош човек, един изключително лош човек, ще дойде и ще заколи теб и цялото ти семейство.

Така объркан се бе чувствал един единствен път в живота си — когато престана да пие. Източи ваната пълна с поркане, в която се бе къпал след спонтанния аборт на Лиз и преди да се появи Старк. Тогава, както и сега, изпитваше чувството, че е изправен пред някакъв проблем, но той бе така недостижим, както водата, която ти се привижда в далечината на шосето в някой горещ следобед. Колкото повече се стремеше да стигне до проблема, да го хване с двете си ръце, да го разкъса, унищожи, толкова по-бързо той се стопяваше. Накрая Тад оставаше без дъх, а миражът с водата на хоризонта — все така измамен.

През нощите спеше зле и сънуваше как Джордж Старк го развежда из собствената му изоставена къща, където предметите експлодираха, щом Тад се докоснеше до тях и където, в стаята в дъното, се намираха труповете на Фредерик Клоусън и на Лиз. Щом се озовеше в тази стая, политаха птиците. Прииждаха от дървета, телефонни жици и електрически стълбове — хиляди, милиони, бяха толкова много, че затъмняваха слънцето.

До падането на Уенди по стълбите, той самият се чувстваше като плънка от кайма, която очаква някой способен на убийство да дойде, да напъха кърпа в яката си, да вземе вилцата и да започне да го яде.

2.

Близнаците пълзяха от известно време, а от един месец се опитваха да се изправят на крака, използвайки най-близкия до тях предмет, стабилен или не, например крака на стол, ниската масичка, дори и някой картонен кашон, докато той не се прегънеше под тежестта на бебето, което се озоваваше на земята. Бебетата са в състояние да правят страхотни бели на всяка възраст, но когато станат на осем месеца и вече е минало времето на пълзенето, а все още не са проходили, настъпва Златният век на белите.

Лиз бе оставила бебетата да играят на огрения от слънцето килим около пет следобед. След десет минути уверено пълзене и не толкова уверено изправяне на крака, придружено от радостни възгласи към Тад и Лиз, Уилям успя да се изправи до ниската масичка. Огледа се наоколо и направи няколко величествени жеста с дясната си ръка. Тези жестове напомниха на Тад за един кинопреглед с Дучето, който държеше реч пред своите избиратели. Тогава Уилям докопа чашата с чай на майка си, изля върху себе си утайката и тупна на земята. За щастие, чаят беше студен, но Уилям продължи да държи чашата в ръка и я ухапа така здраво, че разкървави долната си устна. Започна да плаче. Уенди веднага се присъедини към него.

Лиз го вдигна, разгледа го внимателно и се качи горе, за да го успокои и оправи.

— Дръж принцесата под око — каза тя, преди да се качи.

— Ще я държа — отвърна Тад, но вече знаеше, а и това скоро щеше да се потвърди, че такива обещания трудно се спазват в Златния век на белите. Уилям бе успял да грабне чашата на Лиз току под носа ѝ и Тад видя, че Уенди ще падне от третото стъпало със секунда закъснение, за да може да го предотврати.

Тъкмо разглеждаше едно политическо списание. Не четеше, а просто го прелистваше, като от време на време спираше поглед върху някоя снимка. Когато го разгледа, отиде до кошчето до камината, в което държаха вестници и списания, за да го остави и да си вземе друго. Уенди лазеше по пода, забравила за сълзите си още преди да са изсъхнали по закръглените ѝ бузки. През цялото време правеше „бръм-

бръм-бръм“, един звук, който непрестанно придружаваше лазенето на близнаците и който караше Тад да се замисли дали те свързват всяко движение с колите и камионите, които виждат по телевизията. Той приклекна, постави списанието на купа, прегледа останалите и най-накрая си избра брой на „Харпърс“ от преди един месец. Помисли си, че се държи като човек, който чака пред зъболекарски кабинет да му извадят зъба.

Обърна се и видя Уенди на стълбите. Беше изпъзляла до третото стъпало и сега неуверено се изправяше, като се държеше за едно от железата между земята и перилата. Тя забеляза, че той я гледа, усмихна му се и направи красноречив жест. И този жест я накара да загуби равновесие.

— Господи — промълви Тад. Колената му изпукаха като се изправи и в този миг тя направи стъпка напред и се пусна. — Уенди, недей!

Той скочи и почти успя да я хване, но понеже беше много непохватен, се спъна в крака на фотьойла. Той се преобърна и Тад се стовари на земята. Уенди политна назад, надавайки изненадан писък. Тялото ѝ се извъртя във въздуха. Изправен на колене, Тад посегна към нея, но разстоянието между тях беше повече от две стъпки. Дясното ѝ краче се удари в първото стъпало, а главата ѝ удари с тъп звук покрития с килим под.

Тя изпищя. В съзнанието му се стрелна мисълта, колко ужасяващ е писъкът от болка на едно бебе. Грабна я в ръцете си.

— Тад? — извика Лиз отгоре с изплашен глас и той чу тупкането на обувките ѝ в пантофи крака, когато тя се затича по коридора.

Уенди се опитваше да заплаче. С първият писък от болка бе издишала всичкия въздух и сега настъпи безкрайният, парализиращ момент, в който тя трябваше да отключи дробовете си и да поеме въздух за следващия писък. От него щяха да им заглъхнат тъпанчетата, когато той прозвучеше.

Ако изобщо прозвучеше.

Тад я държеше, впил тревожен поглед в разкривеното ѝ, налято с кръв лице. То бе станало червеникавокафяво на цвят, а от удара се бе образувала голяма червена запетайка на челото ѝ. „Господи, ами ако припадне? Ами ако не успее да си поеме въздух и да заплаче, ако се задуши?“

— Плачи, за бога — извика той. Господи, лицето ѝ посиня! Очите ѝ като че ли ще изхвъркнат! — Плачи!

— Тад! — Лиз вече се беше сериозно уплашила, но му се стори, че тя е много далече. В тези няколко безкрайни секунди, които делиха първия писък на Уенди от втория, от възможността отново да си поеме въздух, за първи път през последните осем дни Тад забрави напълно за Джордж Старк.

Уенди си пое рязко въздух и започна да хлипа. Тад потрепери от облекчение, притисна Уенди към рамото си и започна нежно да разтрива гръбчето ѝ, опитвайки се да я успокои.

Лиз слезе с тропот по стълбите, държейки Уилям, който се опитваше да се отскубне, като торба със зърно под мишница.

— Какво стана? Тад, тя добре ли е?

— Да. Падна от третото стъпало. Сега е добре. Щом като се разплака. В началото изглеждаше като че ли... не може да диша. — Той се разсмя колебливо и смени Уенди с Уилям, който също плачеше от съчувствие към сестра си.

— А ти не я ли гледаше? — укори го Лиз. Тя несъзнателно се клатеше напред-назад и люлееше Уенди, опитвайки се да я утеши.

— Да... не. Отидох да си взема списание. Тя се озова на стълбите без да разбере как. Точно както Уил с чашата. Те просто страшно... се изплъзват. Нищо ѝ няма на главата, а, как мислиш? Удари се в килима, но ударът беше силен.

Лиз огледа червената следа на челото ѝ и я целуна нежно. Плачът ѝ вече бе започнал да утихва.

— Мисля, че е окей. Ден-два ще има цицина и с това ще се размине. Слава богу, че има килим. Не исках да те обвинявам, Тад. Знам, че са страшно бързи. Просто съм... май скоро ще съм неразположена, но сега се чувствам изнервена през цялото време.

Хлипането на Уенди спря. Сега само подсмърчаше. Уилям също замлъкна. Той протегна пълна ръчичка и дръпна фланелката на сестра си. Тя се обърна. Той започна да гука. На Тад тяхното бърбрене винаги му изглеждаше някак свръхестествено. Приличаше му на някакъв чужд език, но беше невъзможно дори да различиш кой е, защото говорът сякаш бе ускорен на бързи обороти. Уенди се усмихна на брат си, въпреки че от очите ѝ все още течаха сълзи и бузите ѝ бяха мокри

от тях. Тя му отвърна нещо, гукайки. Сякаш проведеха някакъв разговор в своя интимен свят — света на близнаците.

Уенди протегна ръка и погали рамото на Уилям. Те се спогледаха и продължиха да гукат.

Добре ли си, сладичкото ми?

Да, ударих се, миличък Уилям, но не лошо.

Искаш ли да не ходим на вечеря у Стадли, сърце мое?

Ще отидем, но е много мило от твоя страна, че ме питаш.

Сигурна ли си, скъпа моя Уенди?

Да, миличък Уилям, няма нищо счупено, само дето май съм се наакала в пелените.

О, сладурчето ми, ама че досадно!

Тад се усмихна и погледна крачето на Уенди.

— Ще се появи синина. Всъщност май вече се е появила.

— Ще мине — усмихна му се Лиз. — А и няма да е последната.

Тад се наведе и целуна Уенди по носа, мислейки колко бързо и бурно се разразяваха тези бури — само преди три минути той се бе изплашил, че тя ще умре от липсата на кислород — и колко бързо отминаваха.

— Да — съгласи се той. — Бог да я пази, това няма да е последната.

3.

Когато близнаците се събудиха от късния си следобеден сън в седем часа същата вечер, синината на бедрото на Уенди беше почти черна. По форма приличаше на гъба и беше ясно очертана.

— Тад — извика го Лиз от другата маса за смяна на пелени. — Ела да видиш нещо.

Тад свали пеленките на Уенди, които не бяха мокри, а само навлажнени и ги пусна в кошчето за пране с надпис „нейни“. Взе голата си дъщеря в ръце и я занесе до масата, където лежеше сина му, за да види какво имаше да му покаже Лиз. Погледна Уилям и очите му се разшириха.

— Как мислиш? Не е ли странно? — попита Лиз.

Тад гледа Уилям дълго и накрая каза:

— Да-а-а, доста странно.

Като придържаше Уилям с ръка на масата, Лиз хвърли остър поглед към Тад.

— Ти добре ли се чувстваш?

— Да — отвърна Тад и сам се изненада колко беше спокоен. Сякаш някаква силна бяла светлина бе изгаснала, не като сигнална ракета пред очите му, а някъде в съзнанието му. Внезапно разбра значението на птиците, поне донякъде, а и каква щеше да бъде следващата стъпка. Разбра това, докато гледаше синината на крачето на сина си, еднаква по размер, цвят и разположение с тази на Уенди. След като Уилям бе грабнал чашата на Лиз и изсипал съдържанието ѝ върху себе си, той бе тупнал здраво на дупето си. Но доколкото Тад бе видял, изобщо не бе наранил крачето си. А ето че сега се бе появила същата синка на дясното му краче, която по форма приличаше на гъба.

— Сигурен ли си, че нищо ти няма? — настоя Лиз.

— Те си делят дори и синините — каза той, без да отмества поглед от крака на Уилям.

— Тад?

— Добре съм. — Той докосна бузата ѝ с устни. — Хайде да облечем Психо и Соматичен, какво ще кажеш?

Лиз избухна в смях.

— Тад, ти си хахо!

— Да, абсолютен хахо — усмихна се той със своята странна, далечна усмивка. Занесе Уенди обратно на плота и започна да я повива.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

АВТОМАТИЧНО ПИСАНЕ

1.

Тад изчака докато Лиз си легне преди да отиде в кабинета си. Поспря за миг пред вратата на спалнята, вслушвайки се в равномерно й дишане, за да е сигурен, че спи. Не знаеше дали това, което възнамеряваше да направи, ще бъде от полза, но ако успееше, можеше да се окаже опасно. Изключително опасно.

Кабинетът му, в миналото плевник, бе просторно помещение, разделено на две: място за четене с библиотека, диван и удобен фотьойл, и работен кът. Най-важната вещ в тази част на стаята беше едно старомодно, канцеларско бюро, изключително грозно на вид. То бе белязана и очукана от времето, но изключително удобна мебел. Тад го купи, още когато беше на двадесет и шест години. Лиз казваше понякога, че Тад не иска да се раздели с бюрото, защото тайно вярва, че в него се крие музата му. И двамата се усмихваха на тези думи, сякаш това наистина бе шега.

Над този динозавър висеше полилей с три крушки в стъклени глобуси. Когато Тад ги запали, на отрупаното бюро се очертах три кръга ослепителна светлина. Сякаш Тад се канеше да играе някакъв странен вид билярд, ала какви точно бяха правилата за игра върху тази неравна повърхност беше трудно да се каже. Но вечерта след падането на Уенди, решимостта изписана на лицето на Тад би уверила страничния наблюдател, че залогът ще е голям, независимо от правилата.

Тад би се съгласил напълно с това. Все пак му трябваше едно цяло денонощие, за да събере кураж.

Погледна за миг пишещата машина, чиято форма се губеше под калъфа. Само лостът за нов ред от неръждаема стомана стърчеше от лявата страна като палеца на стопаджия. Тад седна пред машината,

потрепвайки неспокойно с пръсти по бюрото. След малко отвори чекмеджето от лявата страна на машината.

Чекмеджето беше много широко и дълбоко. От него извади дневника си и изтегли чекмеджето докрай. В дъното се намираше глинената чаша, в която държеше моливите Берол Блек Бюти, а те самите се бяха разпилели. Сложи чашата на обичайното ѝ място на бюрото и пхна моливите в нея.

Затвори чекмеджето и се загледа в моливите. Беше ги напъхал вътре, след като преживя първия си транс, когато написа „ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ“ върху ръкописа на „Златното куче“. Тогава смяташе, че вече никога няма да пише с моливите, но само преди два дни той бе държал в ръката си един от тях, а ето че сега те пак бяха там, където стояха през последните дванадесетина години, докато Старк бе живял с него, В НЕГО. В продължение на дълги периоди Старк си кротуваше, сякаш не съществуваше изобщо. Но когато му хрумнеше някоя идея, старата лисица Джордж изскачаше изневиделица, както човечето на пружина от своята кутия. „Опа! Ето ме и мен, Тад! Давай, брато! Потегляме!“

И в следващите три месеца, точно в десет всяка сутрин, събота и неделя включително, Старк се появяваше. Грабваше един молив и започваше да пише откачените си глупости. С парите от тях Тад плащаше сметките, които не можеше да плати от хонорарите на своите книги. А когато свършеше книгата, Джордж отново изчезваше, като лудият старец, след като изтъкаваше злато от слама за Рапунцел.

Тад взе един от моливите, погледна следите от зъби по дървената му повърхност и го постави обратно на мястото му. Чу се тихо „туп“.

— Моята тъмна половина — промълви Тад.

Ала принадлежеше ли Джордж Старк на Тад? Бил ли е изобщо някога негов? Освен в състояние на транс, Тад не бе използвал тези моливи, откакто написа „Край“ на последната страница на последния роман от Старк „Пътуване до Вавилон“.

Нямаше за какво да ги използва в крайна сметка. Те бяха на Джордж Старк, а Старк беше мъртъв... поне така трябваше да бъде. Сигурно след известно време дори щеше да ги изхвърли.

Но като че ли сега можеше да ги употреби за нещо.

Посегна към чашата, но бързо отдръпна ръката си, сякаш бе докоснал пещ, в която гореше жесток огън.

Не още.

Извади химикалката от джоба на ризата си, отвори дневника си и след известно колебание започна да пише:

Ако Уилям заплаче и Уенди започва да плаче. Но аз открих, че връзката между тях е много по-дълбока и по-силна. Вчера Уенди падна по стълбите и ѝ излезе синина, като голяма, тъмносиня гъба. А когато бебетата се събудиха от сън и Уилям имаше синина. Със същата форма и на същото място.

По-нататък Тад продължи в характерния за дневника си стил, задавайки си сам въпроси, на които отговаряше. Докато пишеше осъзна, че този начин да открива истината за собствените си мисли, сам по себе си говореше за някаква двойственост. А може би беше просто още едно проявление на раздвоеното му съзнание и дух, нещо характерно за него и изключително загадъчно.

Въпрос: Ако снимам синините на крачетата на децата си и ги сравня, дали ще се окажат напълно еднакви?

Отговор: Да, така мисля. Това е като отпечатъците от пръсти и като гласовите характеристики.

Тад се облегна за момент, почуквайки с химикалката дневника си, размишлявайки върху написаното. После отново се наведе напред и започна да пише по-бързо.

Въпрос: Съзнава ли Уилям, че има синина? Отговор: Не, не мисля, че го съзнава.

Въпрос: Знам ли какво представляват врабчетата, какво е значението им?

Отговор: Не.

Въпрос: Но знам, че има врабчета. Това поне го знам, нали? Каквото и да си мисли Алън Пангборн или някой друг, аз знам, че има врабчета и знам, че те отново летят, нали?

Отговор: Да.

Сега химикалката направо препускаше през страницата. Не бе писал така бързо и то без да се замисля от месеци.

Въпрос: Знае ли Старк, че има врабчета?

Отговор: Не. Каза, че не знае и аз му вярвам.

Въпрос: Сигурен ли съм, че му вярвам?

Спря за малко, а после написа:

Старк знае, че има нещо. Но и Уилям знае, че има нещо. Ако има синина на крачето му, сигурно го боли. Но синината си дължи на падането на Уенди по стълбите. Уилям знае само, че има наранено място.

Въпрос: А Старк знае ли, че и той има такова място, където е уязвим?

Отговор: Да, мисля, че знае.

Въпрос: Птиците мои ли са?

Отговор: Да.

Въпрос: Това значи ли, че когато е написал ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ на стената в апартамента на Клоусън и у Мириам, той не е знаел какво прави и не си спомня изобщо, че го е написал?

Отговор: Да.

Въпрос: А кой написа за врабчетата? Кой го написа с кръв?

Отговор: Този, който знае. Този, на когото принадлежат врабчетата.

Въпрос: А кой знае? Чии са врабчетата?

Отговор: Аз знам. Мои са.

Въпрос: Аз бях ли там? Бях ли там, когато той ги уби?

Той спря да пише за малко и после продължи.

Да. Не. И двете. Не изпаднах в транс, когато Старк убиваше Хомър Гамаш и Клоусън, поне не си спомням. Май това, да научавам... да ВИЖДАМ... тази способност се развива у мен.

Въпрос: Той вижда ли те?

Отговор: Не знам, но...

— Би трябвало — промълви Тад и написа.

Трябва да може. Трябва да ме вижда. Ако той наистина е написал романите, значи ме познава добре от доста време. И тази му способност също се развива. Подслушвателното устройство изобщо не изненада старата лисица Джордж, нали? Разбира се, че не. Защото той знаеше, че ще инсталират такова нещо. Не може да не научиш нещо за тези работи, след като цели десет години пишеш криминални романи. Заради това и той не беше изненадан. Но има и друга причина, нали? Когато искаше да говори с мене насаме, той знаеше много добре къде може да ме открие, нали?

Да. Старк се обади у дома, когато искаше да ги подслушват и се обади в магазина на Дейв, когато не искаше. А защо искаше да ги

подслушват в първия случай? Защото искаше да каже на полицията, че той не е Джордж Старк и че вече е разбрал това, приключил е с убийствата, и няма да преследва Тад и семейството му. А имаше и още една причина. Старк искаше Тад да види анализите на гласовите им данни, които знаеше, че полицията ще направи. Знаеше и че полицията няма да повярва на резултатите от тях, колкото и безспорни да бяха те... но че Тад ще повярва.

Въпрос: Откъде е знаел къде ще се намирам аз?

Ама че хубав въпрос? Нареждаше се до другите от тоя род: как е възможно двама души да имат еднакви отпечатыци от пръсти и еднакви гласови характеристики? и как може две бебета да имат абсолютно еднакви синини при положение, че само едно от бебетата си е ударило крачето?

Той знаеше, че такива загадъчни случаи са вече добре документирани и приети за действителни, когато се отнасяха до близнаци. Преди около година в едно списание бе излязла статия по тези въпроси. Тад я бе прочел много внимателно, защото и неговите деца се очертаваха да бъдат близнаци. Описваше се случая с два еднояйчни близнака разделени от цял континент. Когато единият си счупил левия крак, другият изпитал страхотни болки в левия си крак, без дори да знае, че нещо се е случило с брат му. А също и случая с двете момиченца, които си бяха измислили собствен език, който не можел да разбере никой друг на земята. Тези близначки никога не научили английски, въпреки че и двете имали много висок коефициент на интелигентност. Притрябвал им английския. Те двете се разбирали прекрасно и нищо повече не им трябвало. В статията се споменаваха и за двама близнаци, които били разделени при раждането си и се срещнали отново като възрастни. Открили, че и двамата са се оженили в един и същи ден на една и съща година, съпругите им си приличали много и носели едно и също име. На всичкото отгоре и двете семейства нарекли първородните си синове с името Робърт. Синовете им пък се родили в един и същи месец.

Едно към едно.

Клъц и хлъц.

— И така, и онака, близнаците мислят еднакво — промълви Тад и ограда последния въпрос, който бе написал:

Въпрос: Откъде е знаел къде ще се намирам аз?

Отговор: Защото врабчетата отново летят. И защото сме близнаци.

Тад обърна нова страница и остави химикалката. С трепереща ръка извади един молив от чашата. Сърцето му биеше лудо, студ обхващаше тялото му, а моливът сякаш пареше ръката му с неприятна топлина.

Време е за работа.

Тад Бомънт се наведе над празния лист и написа с големи главни букви: ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ.

2.

Какво точно възнамеряваше да прави с този молив?

Знаеше какво. Щеше да се опита да отговори на последния въпрос, който дори не бе записал защото бе очевиден: Можеше ли съзнателно да предизвика състоянието на транс? Можеше ли да накара врабчетата да полетят?

Можеше да провери това чрез една форма на психически контакт, за която бе чел, но която никога не бе виждал: автоматичното писане. Ако искаш да се свържеш с духа на някой мъртвец (или на жив човек) чрез този метод, хващаш в ръка химикалка или молив, докосвайки върха ѝ до белия лист и просто чакаш духът да я задвижи. Тад бе чел, че на автоматичното писане, което се практикува на маса за спиритически сеанси, се гледа като на някакъв майтап, като на игра дори, и че това може да се окаже изключително опасно, тъй като участващите в сеанса може да бъдат обладани от зли духове.

Навремето, Тад бе прочел това, без да се запита дали вярва в него. То му бе толкова чуждо, колкото и прекланянето пред езически божества или практиката да се лекува главоболие чрез трепанация. Сега му се струваше, че в този метод има някаква убийствена логика. А сега трябваше да извика врабците.

Започна да мисли за тях. Опита се да си представи всички тези птици, хиляди птици, накацали по покриви и телефонни жици под мекото пролетно небе, в очакване на телепатичния сигнал, за да отлетят.

Образът се появи, но беше някак плосък и нереален, една мислена представа лишена от живот. Често, когато се опитваше да пише се получаваше същия сух, стерилен резултат. Беше дори по-лошо. Началото винаги му се струваше някак неприлично, като да целуваш по устата мъртвец.

Но беше разбрал, че ако не се откаже, ако продължи да реди думите върху листа, се ражда нещо друго, едновременно прекрасно и ужасяващо. Отделните думи изчезваха. Героите, безжизнени и сковани, започваха да се разкършват, сякаш през нощта ги прибираще в някакъв долап и на сутринта трябваше да се раздвижат преди да затанцуват

сложния си танц. Нещо се раждаше в мозъка му. Усещаше как се променят електрическите вълни, как дисциплинираната им, монотонна пулсация се превръща в плавните делта вълни на съня и мечтанието.

Тад седеше прегърбен над дневника си с молив в ръка и се опитваше да предизвика това състояние. Минутите течаха, нищо не се случваше и той започна да се чувства глупаво.

В главата му се въртеше една реплика от мултипликационното филмче „Роки и Бълуикъл“: „Мини-дини-чили-вини, духовете ще проговорят!“ Какво щеше да каже на Лиз, ако тя се появеше и го попиташе какво прави с молив в ръка пред белия лист, малко преди полунощ? Че се опитва да нарисува зайче върху кибритена кутия и да спечели стипендия за прочутата Художествена академия в Ню Хейвън? По дяволите, та той дори нямаше от тези кибрити.

Пресегна се да сложи молива на мястото му, но се спря. Беше се извърнал малко на ляво, така че погледът му попадна в прозореца.

Една птица стоеше на перваза и го гледаше със светещи, черни очи.

Беше врабче.

Докато той гледаше, кацна още едно.

И още едно.

— Господи — промълви едва чуто с треперещ глас. През живота си не бе изпитвал такъв ужас... Внезапно усети същата сила, както когато говореше със Старк по телефона, само че сега беше много по-могъща.

Още едно врабче кацна, разбутвайки останалите. Зад тях видя цяла редица птици накацали на покрива на гаража, където държаха колата на Лиз и градинските инструменти. Бяха накацали и по стария ветропоказател, който се въртеше под тежестта им.

— О, господи — повтори Тад, а гласът му сякаш идваше от хиляди километри и беше изпълнен с учудване и ужас. — О, мили боже, та те са истински — врабчетата са истински!

И в най-смелите си представи не бе допускал това... но сега нямаше време да размишлява върху него. Съзнанието му бе заето с друго, за да може да размишлява. Внезапно кабинетът изчезна и на негово място Тад видя квартала Риджуей на Бергенфийлд, където беше отраснал. Той бе така пуст и притихнал, както къщата в кошмара му със Старк. Тад надничаше в този тих квартал, в един мъртъв свят.

Но не беше съвсем мъртъв, защото на покрива на всяка къща имаше цвърчащи врабчета. Телевизионните антени бяха отрупани с врабчета, както и всички дървета. По жиците нямаше празно място. Те бяха накацали по всички коли и върху синята пощенска кутия на ъгъла на Дюк Стрийт и Марлборо Лейн, и на стойката за велосипеди пред магазина на Дюк Стрийт, където ходеше да купува мляко и хляб като малък.

Светът беше пълен с врабчета, които чакаха командата да отлетят.

Тад Бомънт отметна глава назад, пяна се появи в ъгълчетата на устата му, тялото му се сви в неконтролируеми спазми. По первазите на всички прозорци на кабинета му имаше врабчета, които го гледаха — странна публика от птици. От гърлото му излезе продължителен, клокочещ звук. Очите му се обърнаха нагоре и лъсна бялото им.

Моливът докосна листа и започна да пише. На най-горния ред написа:

СЕСТРИЧКЕ

Пропусна два реда и изписа знака, който Старк използваше за да отбелязва нов параграф.

< Тя започна да отстъпва. Започна да отстъпва почти в секундата, когато вратата се открехна, но вече беше късно. Една ръка изникна от тъмнината, провря се като куршум през пролуката от два инча между вратата и касата и сграбчи нейната ръка.

Врабчетата полетяха. Изведнъж отлетяха всички и тези от едновременнония Бергенфийлд в съзнанието му и тези — истинските, пред дома му в Лъдлоу. Те отлетяха в две различни небеса: в бялото, пролетно небе на хиляда деветстотин и шестдесета и в тъмното, лятно небе на хиляда деветстотин осемдесет и осма.

Те отлетяха и се изгубиха сред оглушителния плясък на размахани крила.

Тад се изпъна на стола... Ръката му сякаш бе прикована към молива, който я движеше. Моливът пишеше сам.

„Успях — помисли си той замаян, изтривайки пяна и слюнка от устата и брадата си с лявата ръка. — Успях, а ми се иска да не се бях захващал. Какво, за бога, е това?“

Той се втрени в думите, които моливът пишеше по листа, а сърцето му биеше толкова силно, че го усещаше чак в гърлото си.

Думите — водопад от сини знаци, бяха с неговия почерк, но тъй или иначе всички романи от Старк бе написал със собствения си почерк. „След като имаме еднакви отпечатащи от пръсти, абсолютно еднакви гласови характеристики и предпочитаме една и съща марка цигари, би било много странно, ако не пишехме с един и същи почерк,“ помисли си Тад.

Почеркът както винаги беше неговият, обаче откъде идваха думите? Със сигурност, не и от собствената му глава. Там сега имаше единствено ужас и умопомрачително объркване. Изобщо не чувстваше ръката си, сякаш тя свършваше около шест сантиметра над китката. Не чувстваше и най-малък натиск, но виждаше как стиска до побеляване молива между палеца, показалеца и средния пръст. Сякаш някой му бе инжектирал солидна доза Новокаин.

Стигна до края на първия лист. Безчувствената му ръка откъсна листа, безчувствената му длан приглади следващия лист и моливът започна да пише отново.

< Мириам Каули отвори уста, за да извика. Бях стоял зад вратата търпеливо повече от четири часа без да пия кафе, без да пуша. Пушеше ми си, но ще запаля след като приключа с тази работа, не и преди това. Миризмата на цигари можеше да ме издаде. Казах си да не забравя да затворя очите й след като й прережа гърлото.

Тад осъзна с още по-голям ужас, че чете описанието на убийството на Мириам Каули... което сега не беше просто объркан миш-маш от несвързани думи, а жестокия, хладнокръвен разказ на човек, който бе много добър разказвач, достатъчно добър, след като милиони хора купуваха книгите му.

„Дебютът на Джордж Старк в документалната литература,“ помисли си Тад с отвращение.

Той бе успял да постигне точно това, което искаше — да установи контакт, някак си да проникне в съзнанието на Старк, точно както Старк бе успял да проникне в неговото. Но кой можеше да предположи, че по този начин ще отключи тези чудовищни, незнайни сили? Кой можеше да предположи? Вrabците и фактът, че те бяха реалност бе ужасяващ, ала това тук беше още по-ужасно. Не беше ли си помислил, че тетрадката и моливът пареха, като ги докоснеше. И нищо чудно, та мозъкът на Старк бе адска пещ.

А сега, господи! Излиза от собствената му ръка! Исусе Христе!

< — Мислиш си, че можеш да ме цапардосаш с това нещо по главата, нали сестричке? — попитах я. — Нека да ти кажа нещо — това не е хубава мисъл. А нали знаеш какво се случва с хората, които не мислят за хубави неща?

< Сега по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Какво ти става, Джордж? Нима си престанал да мислиш само за хубави неща?

Ясно защо бе успял да шокира проклетото копеле за момент, когато му каза тези думи. Ако наистина се е случило така, то и Джордж е казал същите думи на Мириам преди да я убие.

Аз съм бил свързан с него по време на убийството. Така е. Затова и му казах това при разговора ни в магазина.

Ето Старк се опитва да накара Мириам да се обади на Тад, като сам набира номера, тъй като от уплаха тя блокира, въпреки че имаше седмици, когато ѝ се налагаше да звъни на Тад всеки ден. Съчувствието на Старк към нейния парализиращ страх се стори на Тад едновременно ужасно и убедително. А сега Старк използваше бръснача, за да...

Но Тад не искаше да прочете това, нямаше да го прочете. Вдигна изтръпналата си ръка, която тежеше като олово. Щом отдели молива от листа, отново започна да чувства ръката си. Мускулите му се бяха схванали, а от вътрешната страна на средния пръст усещаше тъпа болка. От стискането на молива се бе образувала тъмноредна вдлъбнатина.

Той погледна изписаната страница с ужас и нямо учудване. Последното нещо, което искаше, бе да докосне отново листа с молива и така да затвори отвратителната верига между своето съзнание и това на Старк... Но нали не се бе захванал с това само за да прочете разказа за убийството на Мир Каули?

Ами, ако се завърнат птиците?

Няма, те вече бяха изпълнили своето предназначение. Веригата не беше прекъсната и все още работеше. Тад не знаеше защо беше толкова сигурен в това, но знаеше, че врабците няма да се появят отново.

Къде си, Джордж? Защо не чувствам присъствието ти? И ти ли така не го чувстваш? Или има нещо друго? Къде си, мама му стара?

Задържа мисълта в съзнанието си, опитвайки се да си я представи като ярко червен, неонов надпис. След това стисна молива и започна да го приближава към листа.

Щом върхът докосна листа, ръката му се вдигна сама и отгърна нова страница. Дланта му пак изглади страницата. После моливът отново се върна към листа и написа:

< Няма значение — каза Машин на Джак Рейнджри. — Нали навсякъде е едно и също. — Машин не каза нищо за момент. — Освен може би у дома. Ще разбере това, когато стигна там.

Навсякъде е едно и също. Той позна първо това изречение, а после и целия пасаж. Беше от първата глава на първия роман на Старк „Пътят на Машин“.

Този път моливът бе спрял сам. Тад го вдигна, погледна написаните думи и почувства ледени иглички. Освен може би у дома. Ще разбере това, когато стигна там.

В „Пътят на Машин“ за Алексис родният дом беше Флатбъш Авеню, където той бе прекарал детството си, метейки кръчмата на покойния си баща алкохолик. А къде щеше да е родния дом в тази история?

„Къде е у дома?“ помисли си Тад и бавно приближи молива до листа.

Моливът изписа бързо няколко „m“ знака, спря и отново продължи.

< У дома е там, където е началото.

написа моливът под птиците.

Игра на думи. Какво значеха те? Наистина ли още съществуваше връзката със Старк или Тад се самозаблуждаваше? Истина бяха и птиците и трескавото писане, това поне съзнаваше, но сега бе отслабнало усещането за горещина и непреодолимия подтик да пише. Ръката му още бе изтръпнала, но това можеше и да се дължи на силата, с която стискаше молива, а съдейки по следата останала на пръста му, стискаше го наистина силно. Не бе ли чел пак в същата статия за автоматичното писане, че хората често се заблуждават при спиритическите сеанси и в повечето случаи ги ръководи не някой дух, а собствените им подсъзнателни мисли и желания?

У дома е там където е началото. Ако това беше мисъл на Старк и ако тя изобщо имаше някакъв смисъл, началото бе тук, в тази къща,

нали? Защото Джордж бе роден тук.

Внезапно в паметта му изникна един пасаж от статията в „Пийпъл“:

„Заредих лист хартия в пишещата машина... и веднага го извадих. Всичките си книги съм печатал, но Джордж Старк явно не си падаше по пишещите машини. Вероятно защото не е имало пишещи машини в онези каменни хотели, където той излежаваше присъдите си.“

Хитро. Колко хитро, но всъщност имаше много малко общо с реалните факти, нали? Не му беше за първи път да разправя истории, които бяха далеч от истината, а и едва ли щеше да му е за последен път, ако, разбира се, преживееше всичко това. Не бяха лъжи, не беше дори и разкрасяване на истината. Това беше почти подсъзнателното умение да превръща в художествена измислица и собствения си живот. Тад не познаваше писател, който да не го прави. Не го правеше само, за да се покаже в по-добра светлина в дадена ситуация, защото разказваше и случки, които разкриваха и лошите му черти или го караха да изглежда глупаво смешен. В кой филм един журналист казваше: „Ако можеш да избираш между истината и легендата, отпечатай легендата.“ Май беше в „Мъжът, който застреля Либерти Валънс“. Такъв подход за журналистиката беше неморален и грозен, но беше страхотен за литературата. Преливането на измислицата в истинския живот беше неизбежно професионално изкривяване при писателите. Както китаристите получават мазоли на пръстите от свиренето на китара, а пушачите — кашлица след години пушене.

Фактите около раждането на Старк се отличаваха значително от казаното в „Пийпъл“. Нямаше никакво тайнствено решение да пише романите на ръка, въпреки че с времето това се бе превърнало в ритуал. А що се отнася до ритуалите, писателите бяха толкова суеверни, колкото и професионалните спортисти. Бейзболните играчи носеха едни и същи чорапи или се прекръстваха преди да заемат позиция за удар. Писателите, постигнали успех, превръщаха едно и също действие в ритуал в стремежа си да избегнат загубите, които в литературата се изразяваха в невъзможност да се твори.

Навикът на Джордж Старк да пише романите си на ръка започна с това, че Тад забрави да донесе ленти за пишещата машина във вилата в Касъл Рок. Не бе имал лента, но идеята му бе прекалено хубава и

обещаваща, за да чака и затова той бе преровил чекмеджетата на бюрото в малкия си кабинет, докато откри една тетрадка и няколко молива и...

По онова време отивахме на вилата край езерото доста по-късно през лятото, защото трябваше да водя триседмичния летен курс. Как се наричаше? Творчески методи. Много тъпо нещо. Помня, че беше края на юни. Да, спомням си, че Лиз се оплакваше, че сме останали без кафе...

У дома е там, където е началото.

В разговора с Майк Доналдсън, журналиста от „Пийпъл“ Тад бе разказал измислената история за раждането на Старк и бе прехвърлил мястото на действието тук, в Лъдлоу, без дори да се замисли, вероятно защото именно в Лъдлоу, той бе написал повечето от романите си и беше съвсем естествено да определи тази къща като сцена за действието. А щом обмисляш сцена на действието, все едно пишеш роман. Ала Джордж Старк не бе направил тук своя дебют и не тук бе погледнал за първи път през очите на Тад, въпреки че именно в този дом Тад бе написал по-голямата част от романите си и тези на Джордж и именно тук двамата бяха изживели странния си, двойствен живот.

У дома е там, където е началото.

В този случай, у дома беше Касъл Рок. Точно там се намираше и гробището Хоумланд. Според Тад, макар не и според Алън, именно в гробището Хоумланд убиецът Джордж Старк се бе появил в образ от плът и кръв преди около две седмици.

Сети се за друг въпрос, който бе много важен, следваше съвсем естествено, и който изникна в съзнанието му така спонтанно, че го произнесе на глас, както срамежливият почитател би произнесъл името на любимия си писател на среща с него. „Защо искаш да се върнеш към писането?“

Тад приближи ръката си до листа, докато моливът го докосна. Ръката му отново се вкочани, сякаш я бе потопил в бистър и леден поток.

Ръката му отново отгърна на нова страница и приглади листа. Но този път не започна да пише веднага. Тад дори успя да си помисли, че връзката му със Старк сигурно е прекъснала, когато моливът подскочи, сякаш бе живо същество... и при това много лошо ранено. Подскочи,

изписа наклонена запетайка, подскочи отново, начерта тире, а след него написа:

< Джордж Старк Джордж Старк Няма никакви птици Джордж Старк

преди да спре като износена машина.

< Да, можеш да пишеш името си, можеш да отричаш и съществуването на врабчетата. Много хубаво. Но защо искаш да пишеш пак? Защо е толкова важно за теб? Толкова важно, че убиваш хора?

< Ако не пиша, ще умра.

написа моливът.

— Какво искаш да кажеш? — промълви Тад, но усети как му се замайва главата от внезапно обхваналата го надежда. Нима можеше да е толкова лесно? Сигурно можеше, още повече, че се отнасяше за писател, който изобщо никога не бе съществувал. За бога, та имаше достатъчно действителни писатели, които не можеха да живеят, без да пишат или поне така смятаха... а и в случаи подобни на Ърнест Хемингуей се бе получило именно така, нали?

Моливът потрепери, после нарисува дълга, криволичеща линия под последното изречение. Приличаше на графиката от гласовите данни.

— Хайде — прошепна Тад. — Какво по дяволите искаш да кажеш?

< РазпаДАМ СЕ.

Буквите се изписваха с мъка. Моливът потрепваше и се движеше между пръстите му, които бяха въсъчно бели. „Ако натисна още малко, ще се счупи.“ Помисли си Тад.

изгубвам изгубвам целостта си

< няма никакви птици НЯМА НИКАКВИ ШИБАНИ ПТИЦИ
мръсно копеле махай се от главата ми!

Изведнъж ръката му отскочи. С майсторството на фокусник, който премята карта между пръстите си, моливът се плъзна във вцепенената му ръка. Сега Тад го държеше с острието напред, като нож.

Замахна с него, СТАРК замахна с него и внезапно го заби в кожата между палеца и показалеца на лявата ръка на Тад. Графитът, малко изтъпен от писането на Старк, премина през кожата. Моливът се

прекърши. Вдлъбнатината образувана от молива се напълни с кръв и внезапно силата, която го бе обладала го напусна. Кървава болка прониза ръката му, от която стърчеше моливът.

Тад отхвърли глава назад и стисна зъби, за да спре викът стаен в гърлото му.

3.

До кабинета му имаше малка баня и когато Тад беше в състояние да ходи, отиде там. Огледа страхотно туптящата си ръка под яркото, флуоресцентно осветление. Приличаше на рана от куршум — идеално кръгла дупка, изцапана с черно по края. Черното приличаше на обгоряло, а не на графит. Обърна ръката си наопаки и видя малка червена дупчица, като от убождане с карфица върху дланта. Върхът на молива.

„Е, дотолкова се приближихме до края,“ помисли си Тад.

Задържа ръката си под студената вода, докато престана да я чувства, после извади шише с йод от шкафчето. Не можеше да държи шишето в лявата си ръка, затова го притисна към гърдите си и махна запушалката. Поля с йод раната на ръката си, стискайки зъби от болка. Течността побеля и се разпени.

Прибра шишето обратно и огледа етикетите на останалите лекарства едно по едно. Преди две години след падане при ски-бягане, бе страдал от ужасни болки в гърба и добрият доктор Хюм му бе предписал Перкодан. Тад пи само няколко хапчета, тъй като установи, че му объркваха съня и му пречеха на писането.

Най-сетне намери пластмасовото шише зад един флакон с пяна за бръснене. Отвори капачката на шишенцето със зъби и изсипа едно хапче на ръба на мивката. Помисли дали да вземе още едно, но се отказа. Бяха доста силни.

„А може и да им е изтекъл срока. Може тази весела нощ да завърши с припадък и бърза помощ, а?“

Реши да рискува. Нямаше избор, болката беше страхотна, неописуема. Що се отнася до бързата помощ... може би трябваше да отиде да прегледат раната. „Може би трябва, но да съм проклет, ако отида. През последните дни толкова хора ме гледаха все едно съм луд, че ще ми стигне до края на живота ми.“

Пъхна още четири хапчета в джоба на панталона си и прибра шишенцето в шкафа. След това залепи лейкопласт върху раната. „Като гледаш тоя лейкопласт не можеш да разбереш колко много боли. Той

ми заложи капан. Заложи капан в съзнанието си и аз попаднах право в него.“

Това ли се случи всъщност? Тад не беше сигурен, но едно знаеше със сигурност — не искаше да се повтори преживяното.

4.

Когато се овладя, Тад прибра дневника си в чекмеджето на бюрото, изгаси светлината и слезе на втория етаж. Спря на площадката и се заслуша. Бебетата спяха, Лиз също.

Хапчето явно не беше старо и бе започнало да действа. Болката вече отслабваше. Ако свиеше ръката си, без да иска, туптенето се превръщаше в непоносима болка, но ако беше внимателен, болката се понасяше.

Но на сутринта, приятел, ще има да те боли... и какво ще кажеш на Лиз?

Не знаеше какво точно. Вероятно истината... или поне част от нея. Напоследък тя го хващаше, когато се опитваше да я излъже.

Болката отслабваше, но шокът от всички преживелици не отминаваше и сигурно щеше да му трябва доста време, за да заспи. Слезе на първия етаж и надникна зад прозрачните пердета на широкия прозорец в хола. В полицейската кола видя да проблясват две запалени цигари.

Стоят си там съвсем невъзмутими. Явно изобщо не са забелязали птиците, така че може би не е имало НИКАКВИ птици, освен във въображението ми. В крайна сметка на тия им плащат, за да забелязват.

Това заслужаваше да се провери, но кабинетът се намираше от другата страна на къщата. Нито прозорците му, нито пък гаража се виждаха от алеята. Така че ченгетата не биха могли да видят птиците. Не и докато бяха накацали.

Ами като отлетяха? Нима мислиш, че не са ги чули? Тад, та ти видя поне стотина, а може да са били двеста-триста.

Тад излезе. Едва бе отворил вратата на кухнята, когато и двамата полицаи изскочиха от колата. Двама едри мъже, които се движеха с тишината и бързината на оцелоти.

— Отново ли се обади, мистър Бомънт? — попита този, който седеше на мястото на шофьора. Казваше се Стивънс.

Тад не знаеше името на другия. Той беше млад и русокос, с кръгло лице, което излъчваше добродушие.

— Видях ги и ги чух — рече той и посочи небето. Луната, преминала първата четвърт, светеше над къщата. — Прелетяха през луната. Вrabци бяха. Доста голямо ято. Обикновено не летят през нощта.

— Откъде мислиш са дошли? — попита Тад.

— Виж кво. В школата не съм посещавал часовете по птичо следене — засмя се той.

Другият полицаи не се усмихна.

— Неспokoен ли сте тая вечер, мистър Бомънт? — попита той.

— Да, напоследък се чувствам непрекъснато неспokoен — погледна го открито Тад.

— Можем ли да направим нещо за вас сега, мистър Бомънт?

— Не, май не. Просто ми беше интересно това, което чух. Лека нощ, момчета.

— Лека — отвърна кръглоликия полицаи.

Стивънс кимна леко. Под фуражката блестяха безизразните му очи. „Този си мисли, че съм виновен. За какво? Не знае. Сигурно не го и интересува. Но има вид на човек, който смята, че всеки носи някаква вина. Кой знае, може да е прав“, помисли си Тад.

Затвори вратата на кухнята зад себе си и я заключи. Отиде в хола и погледна пак през прозореца. Кръглоликият полицаи бе седнал обратно в колата, ала Стивънс още седеше изправен до нея и за миг на Тад му се стори, че Стивънс го гледа право в очите. Това, разбира се, не беше възможно. Ако полицаит изобщо можеше да види нещо, то това беше само някаква тъмна фигура зад пердето. И все пак усещането оставаше.

Тад дръпна плътните завеси и отиде до барчето. Отвори го и измъкна бутилка уиски. Това му бе любимото питие. Дълго време гледа бутилката и накрая я прибра. Страшно му се пиеше, но това щеше да е най-неподходящият момент да започне да пие отново.

Отиде в кухнята и си сипа чаша прясно мляко, като внимаваше да не си свива лявата ръка. Раната пареше и беше страшно чувствителна.

„В началото не ми се съпротивляваше — помисли си Тад, отпивайки от млякото. — Но много скоро се наточи, толкова скоро, че чак страх да те хване. Май спеше. Може би сънуваше Мириам, но ми се струва малко вероятно. Това, до което се добрах, бе прекалено

свързано, за да е сън. Това беше паметта му. Подсъзнателният архив на Джордж Старк, където всичко е записано и подредено. Ако проникне в моето подсъзнание, а може и да го е направил вече, сигурно ще открие същото.“ Тад отпи от млякото и се загледа във вратата на килера.

Дали мога да проникна в мислите му, когато е БУДЕН... в съзнателните му мисли?

Отговорът сигурно беше да, но Тад си помисли, че това пак ще го направи много уязвим. И следващият път нямаше да се отърве само с молив забит в ръката. Следващият път можеше да е нож за отваряне на писма в гърлото.

Не би го направил. Той има нужда от мен.

Да, но той е откачен. А откачените не винаги действат в своя полза.

Тад погледна пак вратата на килера и си помисли, че може да мине оттам и да излезе навън, от другата страна на къщата.

Мога ли и аз да го накарам да направи нещо? Както той ме накара?

На този въпрос не можеше да отговори. Засега не можеше. А някой неуспешен опит можеше да го убие.

Тад изпи докрай млякото, изплакна чашата и я остави да се суши. След това влезе в килера. Тук между лавиците с консерви и пакетите с храна се намираше скрита врата, която извеждаше на широката поляна в задния им двор. Той отключи вратата и отвори и двете ѝ крила. Масата и скарата на двора приличаха на мълчаливи часовои. Тръгна по асфалтовата алея, която опасваше къщата и след малко се озова на главната алея.

Тук-таме, като отражение върху черно стъкло, се появяваха светли петна върху асфалта от променливата светлина на луната.

„Птичи цвъчки, да си го кажем направо,“ помисли си Тад.

Той продължи бавно по алеята и спря точно под прозорците на кабинета си. Един камион изникна от хоризонта и профуча край къщата по шосе номер 15, хвърляйки за миг ярка светлина върху поляната и алеята. В този миг Тад видя две мъртви врабчета на пътеката, малки пернати купчинки, с вирнати нагоре крачета. Камионът отмина. На лунната светлина телата на мъртвите птички отново се превърнаха неясни сенки.

„Наистина ги е имало — помисли си Тад. — Врабчетата са истински.“ Той отново изпита сляп ужас и погнуса, сякаш се бе докоснал до нещо, което го караше да се чувства омърсен. Опита се да свие ръцете си в юмруци и лявата му ръка бе пронизана от крещяща болка. Вече минаваше действието на лекарството.

Били са тук. Наистина са били. Как е възможно това?

Не знаеше.

Извиках ли ги или ги създадох от нищото?

И това не знаеше. Но беше сигурен в едно, че врабчетата, които дойдоха тази вечер, истинските врабчета, които долетяха преди трансa му, бяха само малка част от всички. Една съвсем микроскопична част.

„Никога вече — помисли си той. — Моля ви, никога вече.“

Но подозираше, че неговите желания нямат значение. И това беше най-ужасното. Той бе отприщил някакви кошмарни свръхестествени сили в себе си, над които нямаше власт. Дори мисълта за някаква власт беше смешна.

А и вярваше, че преди да приключи всичко, те щяха да дойдат отново.

Тад потрепери и се върна обратно в къщата. Промъкна се в килера на собствения си дом като крадец, заключи вратата и се отправи към спалнята с туптящата си ръка. Преди да си легне, изпи още един Перкодaн с вода от кухнята.

Лиз не се събуди, когато той легна до нея. След известно време той намери убежище в тричасов, неспокоен сън, в който кошмарите кръжаха около него, но все му се изплъзваха.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СТАРК ПАЗАРУВА

1.

Пробуждането не беше като пробуждане. Имаше чувството, че никога не е бил буден, нито че някога е спял, поне не в този смисъл, който нормалните хора влагат в тези понятия. Сякаш никога не се събуждаше, а само преминаваше от един сън в друг. Така животът му, поне тази част от него, която помнеше, приличаше на огромна зала с огледала или на безброй китайски кутийки, които влизат една в друга.

Този сън обаче беше кошмар.

Събуди се със съзнанието, че изобщо не е спал. Тад Бомънт бе успял някак да го хване за малко, да го подчини на собствената си воля. Дали каза нещо, дали разкри тайни, докато Тад го държеше в ръцете си? Така му се струваше, ала беше съвсем сигурен, че Бомънт няма да може да разтълкува казаното, нито пък да различи същественото от несъщественото.

Събуди се с болка.

Бе наел двустаен апартамент в Ист Вилидж, близо до Бе Авеню. Отвори очи и видя, че седи до разнебитената кухненска маса с отворена тетрадка пред себе си. Струйка кръв се стичаше по избледнялата мушама върху масата и в това нямаше нищо странно, тъй като от дясната му ръка стърчеше химикалка „Бик“.

Сега си припомни съня.

Така бе успял да прогони Бомънт от съзнанието си. Това се оказа единственият начин да прекъсне връзката, която оня пъзъл бе успял някак да създаде между тях двамата. Пъзъл ли? Да. Но Тад беше и хитрец и не биваше да забравя това. В никакъв случай не трябваше да го забравя.

Старк смътно си спомняше как в съня Тад беше с него, в леглото му и двамата си говореха, шептяха в тъмното. В началото това му се

стори приятно и странно успокояващо, като да си говориш с брат си след като си легнете и лампите са изгасени.

Но те не просто разговаряха, нали?

Всъщност, споделяха тайните си... или по-скоро Тад задаваше въпроси, а Старк му отговаряше. Беше приятно да отговаря, носеше успокоение. Но и тревога. Първо, тревогата възникна по повод на птиците. Защо Тад го питаше непрекъснато за птиците? Нямаше никакви птици. На времето, много... много отдавна... но не и сега. Това беше някаква играчка, жалък опит да го изплаши. Но малко по малко, чувството за тревога се свърза с изключително изострения му инстинкт за самосъхранение. То нарастваше и ставаше все по-ясно с усилието му да се събуди. Чувстваше се така, сякаш някой го натискаше под водата, сякаш се давеше...

В това полубудно състояние, той отиде в кухнята, отвори тетрадката и взе химикалката в ръка. Тад не бе подушил нищо, а и защо трябваше да подуши? Нали и той пишеше на петстотин мили оттук? Чувстваше някак странно химикалката в ръката си, но и тя трябваше да свърши работа, нямаше как.

Видя, че е написал „РАЗПАДАМ СЕ“. В този миг бе съвсем близко до магическото огледало, което делеше съня от будното състояние и той се опита да наложи собствените си мисли, собствената си воля на това, което щеше да се появи на белия лист, но беше трудно, о, боже, страшно трудно.

Беше си купил химикалката и пет тетрадки от една книжарница още с пристигането си в Ню Йорк, преди дори да наеме скапания апартамент. В книжарницата имаше от моливите Блек Берол и му се искаше да си купи от тях, но се въздържа. Независимо чие съзнание бе карало моливите да се движат по листа, именно ръката на Бомънт ги бе държала и той трябваше да разбере дали може да прекъсне тази връзка с него. Затова си купи химикалка. Ако можеше да пише, да пише сам, всичко щеше да е наред и нямаше да има нужда повече от оня хленчещ нещастник в Мейн. Но химикалката се оказа безполезна. Колкото и да се опитваше, колкото и да се напругаше, единственото, което успя да напише бе собственото си име. Пишеше го отново и отново: Джордж Старк, Джордж Старк, Джордж Старк, докато накрая на страницата се появиха само неразбираеми драсканици като на дете в предучилищна възраст.

Предния ден бе отишъл в Централната библиотека на Ню Йорк и бе наел за един час една електрическа пишеща машина IBM. Този час му се стори цял век. Седеше в малка кабинка, заградена от три страни, с треперещи пръсти върху клавишите. Напечата само името си, този път с главни букви: ДЖОРДЖ СТАРК, ДЖОРДЖ СТАРК, ДЖОРДЖ СТАРК.

„Стига! — извика той на себе си. — Напечатай нещо друго, каквото и да е, само престани с това!“

Направи огромно усилие. Наведен над клавишите, облян в пот, той напечата: Бързата кафява лисица прескочи мързеливото куче.

Едва когато погледна листа, видя че всъщност е написал: Джорджият Джордж Старк старкува над старковото старк.

Обхвана го бяс, идеше му да грабне пишещата машина и да се развилнее из читалнята, да я размахва като варварин своя боздуган, разбивайки глави и гърбове. Щом не може да твори, нека да руши!

Вместо това, успя да се овладее с огромно усилие. Тръгна си от библиотеката, изхвърляйки в едно кошче за боклук, смачканите в силната му ръка безполезни листа. Сега с химикалката в ръка, той си спомни за умопомрачителния гняв, който бе изпитал като разбра, че без Бомънт не може да напише нищо, освен собственото си име.

И за страха.

И за паниката.

Но Бомънт все още беше в ръцете му, нали? Бомънт може би си мислеше, че беше обратното и тук го чакаше... една страшно неприятна изненада.

„изгубвам,“ написа той. Господи, не биваше да казва повече на Бомънт. Това, което бе вече написал, бе повече от достатъчно. Направи огромно усилие да подчини на себе си предателската си ръка. Да се събуди.

„целостта си“ написа ръката му, сякаш за да подсили предишната мисъл и изведнъж Старк видя как забива химикалката в Бомънт. Помисли си: „И аз мога да го правя. Не мислех, че и ти можеш, Тад, защото ти си просто един мухльо в крайна сметка. Но опре ли ножа до кокала... аз се оправям, копеле такова. Време е вече да го разбереш.“

Въпреки че това сякаш бе сън в съня и че той бе обхванат от ужасното, шеметно усещане на безконтролност, част от непоклатимото му, свръхсамочувствие се възвърна и той успя да пробие щита на съня.

Успя да изплува на повърхността, преди Бомънт да го удави и в този миг на триумф овладя химикалката... и най-сетне успя да напише нещо с нея.

За момент, но само за момент, изпита чувството, че две ръце държат два различни инструмента за писане. И това чувство бе така ясно и реално, че не можеше да не е истинско.

„няма никакви птици,“ написа той. Това бе първото истинско изречение, което бе написал като живо същество. Беше му много трудно да го напише — само същество със свръхестествена решимост можеше да направи това усилие. Но щом веднъж написа думите, усети че силата му се е върнала. Стискането на другата, чужда ръка отслабна, но Старк сам я сграбчи без колебание и милост.

„Нека и ти се подавиш малко — помисли си. — Да видим как ще ти се хареса на тебе.“

В изблик, по-бърз и облекчаващ и от най-силния оргазъм, Старк написа: **НЯМА НИКАКВИ ШИБАНИ ПТИЦИ!** Мръсно копеле, махай се от **ГЛАВАТА МИ!**

След това, без дори да се замисли, мисленето би могло да събуди фатално колебание, той замахна с химикалката. Тя изписа къса дъга и се заби в дясната му ръка... а на сто мили на север той почувства как Тад Бомънт забива един молив Берол Бюти в лявата си ръка.

Тогава се събуди. И двамата се събудиха — този път наистина.

2.

Болката беше пареща, силна, но и освобождаваща. Старк изкрещя, притискайки потната си глава към ръката, за да не се чуе вика му. Това беше вик на болка, но и вик на радост, на тържество.

Чувстваше как Тад се опитва да сподави собствения си вик в кабинета си в Мейн. Връзката, която Бомънт беше създал между тях, не се прекъсна веднага. Тя приличаше на набързо завързан възел, който внезапно се скъсва при последния напън. Старк почувства, почти видя, как сондата, с която коварното копеле бе пробilo мозъка му, сега се въртеше, плъзгаше, изчезваше.

Старк посегна, но не с ръце, а със съзнанието си, за да хване изчезващия край на мозъчната сонда на Тад. В съзнанието на Старк, сондата приличаше на червей, на тлъста, бяла ларва, натъпкана с отпадъци и гнилоч.

Помисли си дали да накара Тад да сграбчи още един молив от чашата и също да го забие в себе си — този път в окото си. Или можеше да го накара да забие молива в ухото си, докато разкъса тъпанчето си и стигне до пихтиестия мозък. Почти чуваше писъка на Тад. Този писък той нямаше да може да сподави.

И тогава се спря. Не искаше Бомънт да умре.

Поне не още.

Поне докато Бомънт не го научеше как да живее сам.

Старк бавно отпусна ръката си, свита в юмрук и усети как и ръката в съзнанието му, тази, която държеше Бомънт и която бе точно толкова светкавична и безмилостна, също започва да се отпуска. Почувства как Бомънт, охранената бяла ларва, се гърчи и плъзга, стенойки.

— Засега — прошепна той и се залови за по-неотложна работа. С лявата ръка хвана химикалката, която стърчеше от дясната му ръка. Измъкна я бавно и я хвърли в кошчето за боклук.

3.

До мивката от алпака имаше бутилка уиски, която Старк взе и отиде в банята. Вървейки, размахваше дясната си ръка и по изтъркания, мръсен балатум се появиха големи колкото монета капки кръв. Дупката се намираше малко вдясно от третото кокалче на ръката му. Имаше идеално кръгла форма. Вътрешното кървене и оцапвания с черно мастило ръб на дупката напомняха огнестрелна рана. Опита се да свие ръката си. Размърда пръстите си, но болката, която изпита бе ужасна и той се отказа от подобни опити.

Дръпна въженцето, с което се включваше шестдесет ватовата крушка над огледалото. С дясната ръка притисна бутилката с уиски към гърдите си, а с лявата отви капачката. Протегна ранената си ръка над мивката. Дали Бомънт правеше същото в Мейн? Едва ли. Та той не би могъл сам да почиства раните си. Несъмнено Тад вече беше на път за болницата.

Старк поля раната с уиски. Свирепа болка се стрелна от ръката до рамото му. Видя как уискито бълбука в раната му, видя кръвта сред кехлибарената течност и отново зарови лицето си в напоения с пот ръкав на ризата си.

Помисли си, че болката никога не ще отмине, но тя най-сетне започна да отслабва.

Опита се да постави бутилката на полицата под огледалото. Но ръката му трепереше, затова той я постави на ламаринения под с петна от ръжда под душа. След минутка щеше да си пийне от нея.

Вдигна ръката си срещу осветлението и огледа дупката. През нея се виждаше крушката, макар и не съвсем ясно, сякаш гледаше през някакъв червен филтър, натъпкан с мръсотия. Химикалката не бе пробила кожата докрай. Но може би Бомънт бе пробил своята.

Можеше поне да се надява на това.

Задържа ръката си под студената вода, разпервайки пръсти, за да може дупката да се разтвори докрай и стисна зъби срещу болката. В началото беше непоносима и той едвам сподави стенанието зад стиснати устни, но постепенно ръката му стана безчувствена, а болката

— търпима. Остави водата да тече цели три минути. Спря крана и отново вдигна ръката си срещу светлината.

Светлината на крушката още се виждаше през дупката, но беше по-бледа, по-далечна. Раната се затваряше. Тялото му сякаш имаше невероятни възстановителни сили и това беше безкрайно интересно, като се има предвид, че всъщност се разлагаше. Губеше целостта си, както сам написа. Този израз беше много точен.

Разгледа внимателно лицето си повече от тридесет секунди в разкривеното, на петна огледало. Разтърси рамене, за да дойде на себе си. Да гледа лицето си, което едновременно бе познато и чуждо, винаги го караше да изпада в някакво състояние подобно на хипноза. Струваше му се, че ако продължи да се вглежда дълго в него, ще изпадне в транс.

Отвори вратата на аптеката, така изгубвайки от погледа си отблъскващо красивото си лице. В аптеката имаше скромна колекция от странни предмети: две ножчета за бръснене, едното използвано, шишенца с фон дьо тен, пудра, пухчета с цвят на слонова кост на местата, които не бяха изцапани с пудра, аспирин. Но никакъв лейкопласт. Бинтовете и лейкопластът бяха като ченгетата — никога не се намираха там, където наистина се нуждаеха от тях. Но това беше без значение. Ще полее с още малко уиски раната си за дезинфекция, като първо, естествено, дезинфектира вътрешностите си с него и после ще я бинтова с носна кърпа. Не мислеше, че ще се инфектира. Той сякаш имаше имунитет срещу всякакви инфекции. Това също му се струваше забавно.

Със зъби свали капачката на шишето с аспирин, изплю я в мивката и изсипа половин дузина хапчета в устата си. Преглътна ги с уискито. Изпита отпускащата, приятна топлина от алкохола. След това изля още малко от него върху раната си.

Отиде в спалнята и отвори най-горното чекмедже на бюрото, което беше виждало и доста по-добри дни, както и леглото. Това бяха единствените мебели в стаята.

Само най-горното чекмедже беше пълно. Освен изрезки от „Дейли Нюз“ в него имаше три чифта долно бельо и два чифта чорапи, все още не разопаковани, чифт дънки и носна кърпа, също неизползвана. Той разкъса целофана със зъби и уви кърпата около ръката си. Тя веднага стана кехлибарена на цвят от уискито, после се

появи и петно кръв. Старк се вгледа в него да види дали ще нарасне, но то си остана същото. Добре. Много добре.

Дали Тад бе успял да разбере и други неща за Старк? Например, че Джордж Старк понастоящем е намерил убежище в един скапан апартамент, в евтин блок в Ист Вилидж, където хлебарките бяха достатъчно големи, за да ти отнесат филията от масата? Сигурно не, но нямаше смисъл да поема рискове. Бе дал на Тад една седмица, за да вземе решение и макар сега да беше повече от сигурен, че Тад изобщо не възнамерява да започне да пише, щеше да му отпусне обещаното време.

В крайна сметка, той държеше на думата си.

Бомънт сигурно имаше нужда от малко вдъхновение. Помисли си, че една горелка, която да „завари“ крачето на някое от децата му, сигурно щеше да го вдъхнови. Но това ще го остави за по-късно. А засега само ще чака, а докато чакаше, можеше да започне да се придвижва малко по малко на север. Да заеме позиция на бойното поле, така да се каже. В крайна сметка имаше кола, черното Торонадо, която беше прибрана на сигурно, но едва ли трябваше да остане в гараж завинаги. Щеше да напусне Ню Йорк на следващата сутрин. Но преди да тръгне, трябваше да купи нещо. А в момента му се налагаше да използва козметиката в банята.

4.

Извади малките шишенца с фон дьо тен, пудрата и пухчетата. Отпи голяма глътка от бутилката преди да започне. Ръцете му не трепереха вече, но дясната неприятно туптеше. Но това не го разстрои особено. Щом неговата туптеше, какво ли изпитваше Бомънт?

Той погледна лицето си в огледалото. Докосна меката кожа под лявото си око с левия пръст, после го прокара по бузата си до ъгълчето на устата си.

— Разпадам се — промълви той. Божичко, това беше самата истина.

Старк видя за първи път лицето си в неподвижната и мръсна повърхност на една кална локва, осветена от кръглата улична лампа пред гробището Хоумланд. Тогава остана доволен от това, което видя. Лицето му беше точно като в сънищата, които бе сънувал, докато бе заключен в затвора на въображението на Тад. Според общоприетия критерий, това беше лице на хубав мъж, но с прекалено груби черти, за да задържи нечие внимание. Ако челото не беше толкова високо, а очите — толкова раздалечени, то жените щяха да се обръщат, за да го видят повторно. Едно съвършено незабележимо лице (ако такова нещо изобщо съществува) може да бъде забелязано именно защото нито една черта не се набива на очи. Именно тази необикновена обикновеност може да привлече погледа. Лицето, което Старк бе видял в локвата за първи път с истински очи, беше почти такова. Помисли си, че това лице е съвършено и че никой няма да може да го опише след като го е видял. Сини очи... много хубав тен, рядко за русокос човек... и толкоз! Свидетелят не би могъл да каже повече за лицето му. Свидетелят щеше да спомене, че е широкоплещест — отличителният му белег, но света беше пълен със широкоплещести мъже.

Сега всичко беше различно. Лицето му изглеждаше определено странно... ако не започнеше да пише скоро, щеше да стане още по-странно. Направо гротескно.

„Разпадам се — помисли си пак, — но ти ще сложиш край на това, Тад. Когато започнеш да пишеш книгата за бронираната кола,

тогава този процес на разпадане ще стане обратим. Не знам защо съм сигурен в това, но съм сигурен.“

През двете седмици откак видя лицето си за първи път в локвата, то преживяваше процес на непрекъснато разлагане. В началото това беше почти незабележимо, толкова незабележимо, че той реши, че е плод на въображението му. Но лицето му се променяше бързо, скоро положението стана нетърпимо и той трябваше да търси усамотение. Ако можеше да се направи сравнение сега със снимка от преди две седмици, човек би си помислил, че този мъж е бил изложен на някаква странна радиация или на разяждащото действие на някакво химическо вещество. Всички тъкани на Джордж Старк се разлагаха едновременно.

Кожата около очите му бе набраздена от тънки бръчици, типичен признак на средната възраст, а сега бе прорязана от дълбоки бръчки. Клепачите му бяха увиснали и кожата им бе загрубяла. Приличаше на крокодилска. Кожата на бузите му изглеждаше по същия начин — увиснала и набръчкана. Очите му бяха се зачервили отвътре, придавайки му тъжния вид на човек, който не съзнава, че е време да сложи край на поркането. От носа до брадата му бяха издълбани бръчки, така че устата му изглеждаше разкачена, като на пластмасова кукла. Русата му коса, която по начало не беше гъста, бе оредяла още повече по слепоочието, така че се виждаше розовата кожа. Синкави петна се бяха появили по ръцете му.

Можеше да мине и без грим. Изглеждаше просто стар. В крайна сметка, старостта не привлича някакво особено внимание. Все още притежаваше същата сила, а наред с нея и непоклатимата увереност, че щом той и Бомънт започнат да пишат отново, да пишат под името на Джордж Старк, всичко ще си дойде на мястото.

Сега обаче, започваха да му се клатят и зъбите. А се появиха и язви по кожата.

Бе забелязал първата рана, червено петно, с ръб от мъртва, белезникава кожа, до лакътя на дясната си ръка, преди три дни. Тези язви, той свързваше с пелагра, болест, която бе добила епидемични размери в дълбокия юг през 1960-те. Завчера бе видял още една на врата си, под лявото ухо. А вчера още две — една на гърдите и една под пъпа.

Днес се бе появила първата на лицето му, на дясното слепоочие. Не чувстваше болка, а само лек сърбеж, това беше всичко. Но петната се разпространяваха бързо. От лакътя почти до рамото на дясната му ръка кожата бе зачервена и подпухнала. Бе направил грешката да се почеше и кожата се разкъса с отвратителна лекота. Кръв и гной се стекоха по следите оставени от пръстите му и се разнесе противна миризма като на тоалетна. Можеше да се закълне, че това не беше инфекция. Приличаше повече на някакъв процес на гниене. Ако някой го видеше сега, дори и някой специалист, сигурно щеше да заключи, че страда от рак на кожата в резултат от свръхдоза облъчване.

И въпреки това, раните не го тревожеха особено. Допускаше, че ще се увеличават по брой, ще се разпространяват по кожата му, ще се сливат една с друга, докато го погълнат изцяло... ако ги оставеше. Но той нямаше намерение да им се оставя и затова не се тревожеше. Но нямаше да бъде вече незабележим, ако лицето му заприличаше на кратера на вулкан. Затова трябваше да се гримира.

Постави фон дьо тена внимателно, започвайки от скулите към слепоочието, покривайки зачервената буца над дясната вежда и новата рана, която тъкмо пробиваше кожата над лявата буза. Напудреният мъж може да прилича само на едно нещо на тая земя — на напудрен мъж. Тоест да прилича на актьор или телевизионен говорител. Но и това беше за предпочитане пред петната, а и тенът му донякъде смекчаваше изкуствения ефект от грима. Ако избягваше силната или естествената светлина, гримът почти не се забелязваше. Поне така се надяваше. Имаше и друга причина да избягва слънцето. Смяташе, че то ускорява химическата реакция, която протичаше в тялото му. Като да се превръщаше във вампир. Но в това нямаше нищо лошо, та той по принцип си беше такъв. „Освен това съм нощна птица, винаги съм бил. Такъв съм по природа.“

Тази мисъл го накара да се захили. Показаха се зъбите му. Приличаха на отровните зъби на змия.

Затвори капачката на шишенцето с фон дьо тена и започна да се пудри. „Започвам вече да смърдя, а скоро и другите хора ще усетят тази миризма, неприятна, тежка, като от месна консерва оставена цял ден на слънце. Това хич не е добре, приятели и другарчета. Ама хич не е добре.“

— Ще почнеш да пишеш, Тад — каза той, гледайки се в огледалото. — А ако имаме късмет, няма да трябва да пишеш дълго. — Усмихна се широко. Видя в огледалото един мъртъв, почернял зъб.

— Аз бързо схващам.

5.

В десет и половина на следващата сутрин продавачът в книжарницата на Хюстън Стрийт продаде три кутии моливи Берол Блек Бюти на един висок, широкоплещест мъж, с карирана риза, джинси и широки слънчеви очила. Лицето на мъжа беше силно напудрено. Явно мъжът бе прекарал нощта обикаляйки баровете със съмнителна репутация. А и както смърдеше явно не беше се напръскал, а направо се бе окъпал в някой евтин парфюм. Дори парфюмът обаче не можеше да скрие фактът, че контето вонеше на мръсно. На продавачът му мина мисълта да си направи шегичка по този повод, но много бързичко се отказа. Вярно, че контето миришеше ужасно, но изглеждаше мускулесто. А и покупката, за щастие, отне съвсем малко време. В крайна сметка педито си купуваше само моливи, а не Ролс Ройс.

По-добре да не закачаме гнилото.

6.

Старк се отби за малко в апартамента в Ист Вилидж, за да напъха нещата си в раница, която бе купил в един магазин за войнишки принадлежности още първия си ден в Ню Йорк. Ако не беше бутилката с уиски, едва ли щеше да си дава труда.

Изкачвайки се по разбитите стълби, той не забеляза три мъртви врабчета, които лежах на тротоара.

Извървя Бе Авеню пеш, но не вървя дълго. Вече бе разбрал, че решителният човек, винаги може да си намери возило, стига да му притрябва.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА СРОКЪТ ИЗТИЧА

1.

Юнският ден, в който изтичаше едната седмица отсрочка за Тад Бомънт беше по-скоро като юлските горещници. Тад измина осемнадесетте мили до Университета на Мейн под хромирано на цвят небе, надул докрай климатичната инсталация в колата си, въпреки че тя гълташе страшно газ. Следваше го тъмно кафяв „Плимут“. Движеше се на разстояние не повече от две коли зад него и на не по-малко от пет. Рядко позволяваше на друга кола да се настани между тях. Ако пък някоя кола успееше да разкъса късата колона на някое кръстовище или в зоната около училището, кафявият „Плимут“ веднага я задминаваше... а ако не успееше, един от охраната на Тад пускаше за миг синия буркан на таблото отпред. Няколко негови просвятквания свършваха работа.

Тад караше предимно с дясната ръка, като използваше лявата само в краен случай. Ръката му беше по-добре, но все още го болеше ужасно, ако я свиеше по-грубо или размърдаше пръстите си. Броеше минутите преди да дойде часа за поредното болкоуспокояващо хапче.

Лиз, а също и полицаите, които го пазеха, не искаха да го пуснат до университета. За ченгетата въпросът стоеше съвсем просто — не искаха да се делят. За Лиз нещата бяха по-сложни. Като причина да не ходи тя изтъкна ръката му. Раната можела да се отвори при карането. Но по очите ѝ се разбираше, че причината е друга. Причината бе Джордж Старк.

Тя настояваше да ѝ каже за какво, по дяволите, му е притрябвало да ходи до университета? Отговорът на този въпрос Тад подготви предварително, тъй като семестърът беше приключил преди известно време, а и той нямаше летни курсове. Накрая го измисли: кандидатите за спец курса.

За специализирания курс по творческо писане на катедрата кандидатстваха шестдесет студента. Това беше два пъти повече от миналата година, но пък миналата година светът, включително и тази част от него, която изучаваше английска литература в Университета на Мейн, не знаеше, че скучният Тад Бомънт и страховитият Джордж Старк бяха едно и също лице.

Тад каза на Лиз, че иска да вземе писмените работи на тези студенти и да ги прегледа, с цел от шестдесет да ги ореже на петнадесет — максималната бройка, която можеше да допусне в своя спец курс (и вероятно с четиринадесет повече от тези, които реално можеше да обучава). Тя естествено настоя да ѝ обясни защо не може да отложи тая работа поне до юли, като му напомни, че миналата година я бе свършил чак в средата на август. Той се оправда с големия брой кандидати и добави добродетелно, че не би искал миналогодишният мързел да му стане навик.

Най-накрая Лиз престана да протестира, не защото успя да я убеди с аргументите си, а защото разбра, че той е решен да отиде, независимо от всичко. А и тя съзнаваше, като него, че рано или късно, ще трябва да започнат да излизат. Да се крият вкъщи, докато някой пипне или утрепе Старк, не беше особено привлекателна алтернатива. Въпреки това очите ѝ бяха пълни със страх и въпроси, на които нямаше отговор.

Тад целуна Лиз и децата и побърза да тръгне. Стори му се, че Лиз всеки момент ще се разплаче и ако това станеше преди да е тръгнал, щеше да си остане вкъщи. Разбира се, че не отиваше заради спец курса. А заради срока.

Сутринта се събуди с неприятното чувство на потискащ страх. Стомахът му се бе свил на топка. Джордж Старк му се обади на 10 юни и му даде една седмица, за да започне да пише за кражбата с бронираната кола. Тад не бе написал нищо на хартия, макар че с всеки изминат ден виждаше все по-ясно как ще се развие фабулата. Няколко дни дори я сънува. Предпочиташе го пред съня, в който обикаляше собствената си изоставена вила и всичко, до което се докоснеше, експлодираше. „Срокът. Срокът изтече.“ Това беше първата му мисъл тази сутрин.

Значи беше дошло време отново да си поговори с Джордж, макар че никак не му се искаше. Трябваше да разбере колко е ядосан

Джордж. Май знаеше отговора на този въпрос. Ала съществуваше и такава възможност: ако Старк беше толкова бесен, че не можеше да се владее, то Тад можеше да го разяри до такава степен, че старата лисица Джордж съвсем да загуби контрол и да направи някоя сериозна грешка.

„Разпадам се.“

Тад имаше чувството, че Старк вече бе допуснал сериозна грешка, като позволи ръката на Тад да напише тези думи в дневника. Стига само да можеше да разбере какво точно значат те. Имаше някаква представа... но не беше сигурен. А една погрешна стъпка можеше да му коства не само неговия живот.

Затова сега караше към университета, към кабинета си във факултета по английски. Отиваше там не за да вземе работите на кандидатите за курса, въпреки че щеше да ги вземе, а защото там имаше телефон, който не се подслушваше и защото трябваше да се направи нещо. Срокът изтече.

Помисли си, поглеждайки лявата си ръка на кормилото и то не за първи път през тази дълга седмица, че телефонът не беше единственият начин за връзка със Старк. Бе доказал това... но цената се оказа много висока. Тя включваше не само мъчителната болка от забиването на подострен молив в ръката му, но и ужасът, че можеше да загуби пълен контрол над тялото си и да се нарани сам по заповед на Старк, на старата лисица Джордж, на духът на един човек, който никога не бе живял. Истинската цена бе платил в съзнанието си. Истинската цена бяха врабците и ужасяващата истина, че силите, които действаха бяха далеч по-големи, по-неразбираеми и от самия Джордж Старк.

Той все повече се уверяваше, че врабците означават смърт. Но за кого?

Ужасяваше се дори от мисълта, че ще трябва да рискува отново да повика врабците, за да се свърже със Старк.

Той виждаше как те долитат, долитат до онова неznайно място, където двамата със Старк се свързваха. Там, където след време Тад ще трябва да влезе в схватка със Старк за душата, която двамата деляха.

Страхуваше се, че знае кой ще излезе победител в тази схватка.

2.

Алън Пангборн седеше в кабинета си. Офисите на шерифа на областта Касъл, заемаха едно крило от сградата на общинския съвет на Касъл Рок. И за него тази седмица се оказа дълга и напрегната... но това не беше ново за него. Щом дойдеше лятото в Рок, нещата се развиваха по един и същи начин. Служителите на закона се побъркваха от работа през ваканцията от юни до септември.

Една отвратителна катастрофа с четири коли поради свръх употреба на алкохол по шосе 117 преди пет дни бе отнела живота на двама души. Два дни по-късно Нортън Бригс фраснал жена си по главата с тигана и тя се строполила почти безжизнена на кухненския под. Нортън бе цапардосвал доста пъти жена си през бурния им, двадесет годишен съвместен живот, но този път явно сметнал, че я е убил. Написал кратка, неграмотна бележка изпълнена с разкажание, след което се гръмнал с един тридесет и осем калибров. Когато жена му се свестила и открила още топлия труп на своя мъчител да лежи до нея, тя пуснала газта във фурната на печката и си напъхала главата в нея. Лекарите от Бърза помощ в Оксфорд я спасили. И то в последния момент.

Две деца от Ню Йорк пък се отдалечили от вилата на родителите си на Касъл Лейк и се изгубили в гората, точно както Хензел и Гретел от приказката. Откриха ги осем часа по-късно, здрави и читави, но много уплашени. Джон Лапойнт, вторият заместник на Алън, обаче не беше във форма. Наложил се да си остане вкъщи, защото страдале от ужасен обрив от отровна смрадлика, в резултат от търсенето в гората. Имаше и два юмручни боя: единият между двама курортисти за последния брой на неделния вестник „Ню Йорк Таймс“ в закусвалнята на Нан, другият — на паркинга на Мелоу Тайгър. А един рибар през уикенда бе откъснал половината от дясното си ухо, след като се опитал да открие нов начин за хвърляне на въдица в езерото. Освен това имаше три случая на кражби в магазин и няколко ареста за притежаване на наркотици в Юнивърс, заведенията за билиард и за видео игри в Касъл.

Една съвсем типична седмица за малкия град през юни. Сякаш започваше тържествено празненство по случай настъпването на лятото. През тая седмица Алън не успя дори едно кафе да изпие спокойно. Въпреки това в мислите си непрекъснато се връщаше към Тад и Лиз Бомънт... към тях и към мъжът, който ги преследваше. Този мъж уби и Хомър Гамаш. Алън звъня няколко пъти на ченгетата в Ню Йорк. Там имаше един лейтенант Виърдън, на който сигурно вече му се повръщаше от Алън. Но те не му съобщиха нищо ново по случая.

Алън прекарваше един неочаквано спокоен следобед в кабинета си. Шийла Бригам нямаше съобщения за него. Норис Риджуик дремеше на един стол в предварителния арест с вдигнати върху бюрото крака. Алън би следвало да го събуди, но му дожаля. Ако случайно дойдеше председателят на градския съвет Данфорт Кийтън и завареше Норис в това състояние, щеше да им дръпне едно хубаво конско. Но и Норис бе имал тежка седмица. Той бе натоварен с почистването на шосе 117 след катастрофата и бе свършил добра работа, въпреки нервния си стомах.

Алън седеше пред бюрото и правеше зайчета върху огряната от слънце стена. Мислите му пак се върнаха към Тад Бомънт. След като получил разрешението на Тад, доктор Хюм се бе обадил в Ороно на Алън, за да му каже, че резултатите от изследванията на Тад са отрицателни. Във връзка с това, Алън се сети за доктор Хю Притчърд, който бе оперирал Тадеус Бомънт, навремето когато Тад бил единадесетгодишен и много далеч от днешната си слава.

Едно зайче притича по стената. Последва го коте, после куче подгони котето.

„Зарежи я тая работа. Това е лудост.“

Наистина беше лудост. И щеше да я зареже. И без това съвсем скоро ще трябва да се справя с поредния проблем тук. Това го знаеше и без да му го предсказва врачка. Така си беше в Рок през лятото. Човек обикновено бе толкова зает, че не му оставаше време да мисли. Понякога това беше хубаво.

След кучето се появи слон, размахвайки хобота си, който всъщност беше левият показалец на Алън.

— О, майната му — изпъшка Алън и придърпа телефона към себе си с едната ръка, а с другата бръкна в задния джоб на панталона си за портмонето си. Натисна копчето, с което автоматично се

набираше номера на полицейската служба на Оксфорд и поиска да говори с Хенри Пейтън, завеждащ криминалния отдел и командващ щатския отряд на полицията. Оказа се, че Пейтън е в кабинета си. Алън тъкмо си помисли, че и щатската полиция явно не беше затрупана с работа в момента, когато се обади Хенри.

— Алън, какво мога да направя за теб?

— Можеш ли да се свържеш с управителя на резервата Йелоустоун. Ще ти дам номера. — Алън погледна листчето с номера в ръката си изненадано. Преди почти седмица го беше записал на една визитка, а сега сръчните му ръце я бяха измъкнали сякаш сами от джоба му.

— Йелоустоун ли? — възкликна весело Хенри. — Там ли се подвизаваше Йоджи Беър?

— Не там — отвърна Алън, усмихвайки се. — А в Джелистоун. И без това Йоджи Беър не е заподозрян в нищо. Поне, доколкото ми е известно. Налага се да говоря с един човек, който е на къмпинг в Йелоустоун. Е, не знам дали се налага, но ще ме успокои. Имам чувството, че съм си оставил работата недовършена.

— Това да има нещо общо с Хомър Гамаш?

Алън премести слушалката на другото си ухо и прокара визитката с номера на Йелоустоунския управител по кокалчетата на ръката си.

— Да, има. Обаче, ако взема да ти обяснявам, ще ме помислиш за идиот.

— Просто предчувствие?

— Да — Алън с изненада откри, че наистина има някакво предчувствие, но не знаеше за какво точно. — Човекът, с когото искам да говоря, е пенсиониран лекар на име Хю Притчърд. Той е с жена си. Управителят сигурно знае къде са. Разбрах, че трябва да се регистрираш при влизане в парка и се надявам, че в близост до къмпинга има телефон. И двамата са над седемдесетте. Ако ти се обадиш на управителя, той сигурно ще открие лекаря.

— С други думи, искаш да кажеш, че управителят ще се отнесе по-сериозно към командния офицер на щатската полиция, отколкото към някакъв пиклив областен шериф.

— Много тактично се изразяваш, Хенри.

Хенри Пейтън се засмя самодоволно.

— Така си е. Виж кво, Алън, нямам нищо против да направя нещо за тебе, стига да не ме караш да се забърквам и стига да не...

— Не, не. Това е единственото, което искам — отвърна Алън с благодарност.

— Чакай малко, не съм свършил. Стига да разбереш, че не мога да ползвам служебната линия, защото шефът следи всички разговори, приятелю. Следи ги много внимателно. И ако разбере за този разговор, ще има да ми трие сол на главата, задето харча парите на нашите данъкоплатци, за да дробя твоята попара.

Алън въздъхна примирено.

— Можеш да използваш личната ми кредитна карта. И кажи на управителя да предаде на Притчърд да ми се обади за моя сметка. Ще платя от собствения си джоб.

От другата страна настъпи кратка пауза, след което Хенри каза със сериозен глас:

— Тая история май е от голямо значение за тебе, Алън?

— Така е, макар че не знам защо.

Настъпи още една пауза и Алън разбра, че Хенри прави усилие да не задава повече въпроси. Най-накрая доброто надделя над любопитството. Или по-вероятно разумът надделя, помисли си Алън.

— Хубаво, ще се обади и ще предам, че ти искаш да разговаряш с този Хю Притчърд във връзка със следствие за убийство в областта Касъл, щата Мейн. Как се казва жена му?

— Хелга.

— Откъде са?

— От Порт Ларами, Уайоминг.

— Окей, шерифе, признай сега — кой е номера на телефонната ти кредитна карта?

Алън въздъхна и му го продиктува.

Само след миг парадът от животни отново маршируваше по слънчевото петно на стената.

„Докторът сигурно няма да ми се обади, а дори и да се обади, няма да може да ми каже нищо, което да ми свърши работа. Та как би могъл?“ — помисли си Алън.

И все пак Хенри беше прав за едно нещо. Алън наистина имаше някакво предчувствие. За нещо. И то не го напускаше.

3.

Докато Алън Пангборн разговаряше с Хенри Пейтън, Тад Бомънт паркираше колата си зад сградата на университета. Слезе, като внимаваше да не удари лявата си ръка. Остана до колата за миг, наслаждавайки се на хубавото време и на необичайната, приспивна тишина в двора на университета.

Кафявият Плимут паркира до неговата кола. От него слязоха двама яки мъже и разпръснаха плахата представа за тишина и спокойствие.

— Ще се кача до кабинета за няколко минути. Може да останете тук, ако искате — рече Тад и измери с поглед две момичета, които вероятно отиваха в източното крило, за да се запишат за някой от летните курсове. Едната беше облечена в сини шорти, а другата — в рокличка, с гол гръб, която свършваше току под извивката на дупето ѝ. Това можеше да накара и най-здравото мъжко сърце да замре. — Наслаждавайте се на гледката.

Двамата полицаи се извърнаха, сякаш главите им бяха прикачени на невидима ос и проследиха с поглед момичетата. Но единият от тях, Тад не знаеше дали беше Рей Гарисън или Роу Харимън, който се водеше шеф, каза със съжаление:

— Много бихме искали, сър, обаче по-добре да се качим горе с вас.

— Ама, то е само на втория етаж...

— Ще чакаме отвън в коридора.

— Момчета, нямате представа колко започна да ме потиска всичко това — рече Тад.

— Такива са заповедите — каза Гарисън или Харимън. За Тад беше ясно, че той човек и пет пари не дава дали Тад се чувства потиснат или щастлив.

— Е, да. Заповеди — каза Тад, предавайки се. Отправи се към страничната врата. Двете ченгета го последваха на десетина стъпки разстояние. Според Тад, в цивилни дрехи приличаха още повече на ченгета, отколкото в униформа.

След влажния, неподвижен въздух навън, внезапно го лъхна прохладата от климатичната инсталация в сградата. Ризата му сякаш стана ледена и залепна за гърба му. Сградата, изпълнена с толкова глъч и живот през учебната година от септември до май, беше някак зловеща в този съботен следобед в края на пролетта. В понеделник, когато започваше първия триседмичен летен курс, щеше да се изпълни до една трета с обичайния шум и глъч. Сега Тад си помисли с известно облекчение за полицаите, които го следваха. Смяташе, че вторият етаж, на който се намираше кабинета му, ще е съвсем пуст и затова няма да му се наложи да обяснява кои са тия яки, зорки мъжаги с него.

Не беше съвсем пуст, но все пак се размина леко. Роули Дилесипс се носеше по коридора от общата стая на катедрата в посока към собствения си кабинет, по обичайния за Роули Дилесипс начин. Тоест изглеждаше така сякаш току-що бе получил доста силен удар по главата от който бе изгубил паметта си и всякакъв контрол над крайниците си. Той се движеше замечтано на лек зиг-заг от едната към другата стена на коридора, заглеждайки се в съобщенията, стихотворенията и рисунките окачени на таблата до заключените кабинети на колегите си. Може би отиваше в кабинета си, така поне изглеждаше, но дори и някой, който го познаваше добре, не би се обзаложил, че е така. Между зъбите си стискаше огромна жълта пура. Зъбите му бяха почти толкова жълтеникави, колкото и пурата. Пурата му не беше запалена и беше в това състояние от края на 1985 година, когато след прекаран лек инфаркт, лекарите му забраниха да пуши.

— Аз и без това не обичах да пуша — обясняваше разсеяно с нежния си глас Роули, ако някой го попиташе за пурата. — Но ако не я държа в устата си, господа, няма да знам къде отивам и какво имам да върша, ако с малко късмет, успея да стигна там, закъдето съм се запътил.

Той обикновено създаваше впечатлението, че не знае къде отива или какво върши... както, впрочем и сега. На някои хора им трябваха години, за да разберат, че той не бе разсеяният, глуповат професор, за какъвто го вземаха. Други пък никога не го разбираха.

— Здравсти, Роули — каза Тад, търсейки ключа за кабинета си от връзката.

Роули примигна, отмести погледа си към двамата мъже и пак се вторачи в Тад.

— Здравсти, Тадеус — отвърна той. — Не мислех, че водиш летни курсове това лято.

— Не водя.

— Тогава какво те е прихванало, та си избрал да дойдеш именно тук в първия истински летен ден?

— За да взема едни писмени работи — отвърна Тад. — Няма да остана нито секунда повече, отколкото е нужно, повярвай ми.

— Какво ти има на ръката? Посиняла е чак до китката.

— Ами — Тад изглеждаше смутен. Измислената версия го караше да изглежда като пияница или глупак, или и двете. Все пак беше по-лесна за приемане, отколкото истината. Усмивайки се мрачно, Тад си помисли, че и полицаите бяха приели лъжата, така лесно, както щеше да я приеме и Роули. Изобщо не го попитаха как и защо бе затиснал ръката си с гардероба в спалнята.

Той инстинктивно разбра, какво точно трябва да каже, дори и в момента, когато изпитваше ужасната болка. Хората очакваха от него да бъде непохватен, това беше черта на характера му. По същия начин каза и на журналиста от „Пийпъл“ (мир на праха му), че Джордж Старк е бил създаден в Лъдлоу, а не в Касъл Рок и че Старк пишеше на ръка, защото никога не се беше научил да печата.

Дори не се опита да излъже Лиз... но настоя тя да не казва никому какво се е случило и тя се съгласи. Единственото, което Лиз искаше бе, да й обещае, че никога вече няма да се опитва да се свърже със Старк. Той й обеща на драго сърце, макар да знаеше, че няма да може да спази обещанието си. Смяташе, че някъде дълбоко в себе си и Лиз знае това.

Роули го гледаше с истински интерес.

— С вратата на гардероба. Чудесно. На криеница ли си играехте? Или това е някакъв странен секс акт?

Тад се захили.

— От тия странности се отказах около 1981. По съвет на докторите. Направих го просто по невнимание. Много глупава история.

— Да, наистина — отвърна Роули и му намигна. Намигането беше едва забележимо. Просто подпухналият и сбръчкан клепац на Роули трепна леко. Как можа да си помисли, че ще заблуди Роули? На куково лято.

На Тад изведнъж му хрумна нещо.

— Роули водиш ли още оня семинар за фолклорна митология?

— Всяка есен — отвърна Роули. — Тадеус, ти май не четеш каталога на катедрата? Вещици, магически символи за богатство и слава, холистически церове, търсене на подземни богатства с лескова пръчка. Има голям успех, както винаги. Защо питаш?

Тад имаше универсален отговор на този въпрос и това беше едно от преимуществата да си писател.

— Ами, имам една идея; още съм във фазата на проучването, но мисля, че има хляб в нея.

— Та какво искаш да ти кажа?

— Дали врабчетата имат някакво значение в американските суеверия или в народната митология?

Роули сбръчка вежди, така че челото му заприлича на повърхността на някаква чужда планета, на която не може да съществува живот. Той загриза пурата си.

— Нищо не ми идва наум в момента, Тадеус, но... чудя се дали точно заради това ме питаш.

„На куково лято“ — помисли си пак Тад.

— Може би не точно заради това, Роули. Казах така, защото не мога да ти обяснявам сега надълго и нашироко — Тад отправи бърз поглед към пазачите си и пак изгледа многозначително Роули. — Сега нямам време.

— Разбирам — едва забележима усмивка пробяга по устните на Роули. — Врабчета... обикновени птици. Твърде обикновени, за да имат никакви суеверни конотации. И все пак, сега като се замисля, май че има нещо такова. Само че защо ми се струва, че ставаше въпрос за козодой. Трябва да проверя. Ти ще бъдеш ли тука?

— Не повече от половин час.

— Е, мога да погледна в книгата на Баринджър „Фолклорът на Америка“. Тя си е просто един сборник от суеверия, но може да свърши работа. А и винаги мога да ти звънна по-късно.

— Да, разбира се.

— Събирането у вас в чест на Том Карол беше страхотно. Вие с Лиз винаги организирате най-готините партита. Жената ти е прекалено чаровна, за да бъде съпруга, Тадеус. Би трябвало да ти е любовница.

— Е, благодаря ти, все пак.

— Гонзо Том — продължи Роули разнежен. — Трудно ми е да повярвам, че Гонзо Том Карол отплува със сивия пристан на пенсиите. От повече от двадесет години слушам как оглушително пърди в съседния кабинет. Сигурно новият ни колега ще е по-тих. Или поне по-дискретен.

Тад се засмя.

— Вилхемина също прекара чудесно — рече Роули и сведе дяволит поглед. Той беше съвсем наясно какво беше мнението на Тад и Лиз за Били.

— Хубаво — отвърна Тад. Струваше му се, че Били Бъркс и чудесното прекарване взаимно се изключваха като понятия, но тъй като тя и Роули осигуряваха така необходимото му алиби, трябваше да е благодарен, че беше дошла на партито. — И ако нещо ти хрумне по онзи въпрос...

— Вработата и Невидимия свят. Да, разбира се... — Роули кимна към двамата полицаи зад Тад. — Всичко хубаво, господа. — Той ги заобиколи и продължи към офиса си с не чак толкова безцелна походка. Тад го изпрати със сличан поглед.

— Що за чудо беше това! — попита Гарисън или Харимън.

— Дилесипс — промълви Тад. — Главен граматик и любител фолклорист.

— Прилича на човек, който има нужда от карта, за да си отиде до къщи — каза другото ченге.

Тад отключи вратата на кабинета си.

— Не е чак толкова заспал, колкото изглежда — рече Тад, отваряйки вратата.

Тад не усети, че Гарисън или Харимън стои до него, пхнал ръка в шитото по поръчка огромно спортно сако, докато лампите светнаха. Тад изпита страх със закъснение, но кабинетът му естествено беше празен. Изглеждаше дори много празен и подреден, след като бе разчистил бумагите от изминалата учебна година.

Без никаква определена причина Тад внезапно изпита смесица от чувства: болезнено чувство на празнота, носталгия по нещо изгубено, дълбока и неочаквана скръб. Точно като в съня му. Сякаш бе дошъл тук, за да си вземе сбогом.

„Стига си бил такъв глупак“ — рече си Тад, но някакъв вътрешен глас му отвърна: „Срокът изтече, Тад. Времето ти изтече и мисля, че

направи сериозна грешка като поне не се опита да направиш това, което се искаше от тебе. Дори и незначителната отсрочка е за предпочитане.“

— Ако искате кафе, може да си вземете от общата стая. Доколкото познавам Роули, сигурно е направил пълна кана.

— Къде е това? — попита колегата на Гарисън или Харимън.

— От другата страна на коридора, втората врата вдясно — отвърна Тад, отключвайки картотеката си. Обърна се към тях, а усмивката му разкриви лицето му в гримаса. — Ще ме чуете, ако се развикам.

— Наистина викайте, ако нещо се случи — рече Гарисън или Харимън.

— Ще викам.

— Мога да изпратя и Манчестър за кафе, обаче имам чувството, че искате да останете малко сам.

— Е, да. Вие го казахте.

— Добре, мистър Бомънт. — Полицаят погледна сериозно Тад и той внезапно си спомни, че името му беше Харисън. Като на онзи от Бийтълсите. — Само помнете, че и всичките онези хора от Ню Йорк са умрели от свръхдоза усамотение.

„Нима? Мислех, че Филис Майърс и Рик Коули са умрели в компанията на полицията.“ Помисли да им каже това, но си замълча. В крайна сметка тези полицаи само се опитваха да изпълняват дълга си.

— Окей. Ще бъдем отсреща в оная стая, как я наричахте?

— Общата стая.

— Именно.

Те излязоха, а Тад отвори чекмеджето с надпис „Молби“. Пред очите му беше Роули Дилесипс и неговото незабележимо намигване. А в съзнанието му онзи глас все повтаряше, че срокът е изтекъл и че Тад е преминал отвъд, в мрака. В мрака където бяха чудовищата.

4.

Ала телефонът не звънеше.

„Хайде, хайде — мислеше си, докато трупаше папките на бюрото до електрическата машина IBM. — Хайде, ето ме, стоя до телефон, който не се подслушва, така че обади ми се, Джордж, звънни ми, удари една жица.“

Но телефонът мълчеше.

Осъзна, че гледа в едно чекмедже, което не само бе прочистено, а бе абсолютно празно. Потънал в мисли, той бе извадил всички папки, а не само на тези студенти, които кандидатстваха за неговия курс по творческо писане. Бе извадил дори и ксерокопията на кандидатите за курса по Трансформационна граматика, която, според Принцът на угасналата пура, Роули Дилесипс, бе за Ноам Чомски като евангелието.

Тад отиде до вратата и погледна навън. Харисън и Манчестър стояха на вратата на общата катедрена стая и пиеха кафе. Чашите се губеха в мечешките им лапи. Тад вдигна ръка за поздрав. Харисън на свой ред вдигна ръка и го попита дали ще се бави още дълго.

— Само пет минути — отвърна Тад и двете ченгета кимнаха.

Той се върна при бюрото си. Отдели папките, които му трябваха и започна да прибира останалите в чекмеджето. Движеше се възможно най-бавно, за да дочака позвъняването на телефона. Но той не звънеше. Чу приглушен звън зад затворената врата на някой от кабинетите, който прозвуча някак призрачно в необичайната лятна тишина. „Може Джордж да е сбъркал номера“ — помисли си той и се засмя тихичко. Джордж изобщо нямаше да му се обади. Всъщност Тад беше сбъркал. Явно Джордж пак кроеше някакъв номер. И защо се чуди? Та нали номерата са специалитета на Джордж Старк. Все пак, беше толкова сигурен, че...

— Тадеус?

Тад подскочи и почти изпусна последните шест папки на земята. След като ги хвана по-здраво, се извърна. Роули Дилесипс стоеше на вратата. Пурата му стърчеше като хоризонтален перископ.

— Извинявай, Роули, но ме стресна. Бях на сто хиляди мили оттук.

— Търсят те на моя телефон — рече Роули дружелюбно. — Трябва да е объркал номера. Има късмет, че си бях там.

Тад усети как сърцето му заби силно и равномерно, сякаш в гърдите му имаше барабан и някой бе започнал да думка по него с добре премерена сила.

— Да, има късмет — отвърна Тад.

Роули го измери с поглед. Под подпухналите, зачервени клепачи сините му, живи очи следяха Тад с почти невъзпитано любопитство, което изцяло противоречеше на дружелюбността типична за разсеяния професор.

— Всичко наред ли, Тадеус?

„Не, Роули. Тия дни се появи един откачен убиец който съм донякъде аз самият. Тоя тип явно може да командва тялото ми и да ме кара да правя странни неща, като например да забивам моливи в ръката си. Затова го смятам за истинско постижение, ако не съм се побъркал, в края на деня. Всичко е пълна каша, стари приятелю.“

— Наред ли? Какво има да не е наред?

— Имам чувството, че в думите ти долавям горчив, ироничен подтекст.

— Бъркаш.

— Така ли? Тогава защо имаш вид на елен, заслепен от светлината на фарове?

— Роули...

— А и човекът, с когото току-що говорих, звучеше като търговски пътник, от който си готов да купиш нещо дори по телефона, само и само да не дойде лично в дома ти.

— Всичко е наред, Роули.

— Е, добре — Роули не изглеждаше убеден.

Тад излезе от кабинета си и се запъти към този на Роули.

— Къде отивате? — извика Харисън след него.

— Търсят ме по телефона на Роули — обясни Тад. — Номерата тук са поредни, така че сигурно някой ги е объркал.

— И е улучил единственият друг човек от катедрата, който е тук? — попита скептично Харисън.

Тад вдигна рамене и продължи.

Кабинетът на Роули беше претъпкан с книги, но уютен. Все още се усещаше миризмата на пура. Две години въздържание явно не бяха

достатъчни, за да заличат следите от тридесетгодишния навик. Една мишена за стрелички, върху която бе закачен портрет на Роналд Рейгън, веднага привличаше погледа. На бюрото лежеше отворен големият колкото енциклопедия том на „Фолклорът на Америка“ от Франклин Баринджър. Слушалката беше оставена върху купчина празни, сини листа за изпити. Само при вида на слушалката Тад усети как отново го обгръща познатия задушаващ страх. Сякаш бе обвит в одеяло, което силно се нуждаеше от пране. Тад извърна глава, сигурен че ще види Роули, Харисън и Манчестър до вратата в редица като врабчета на телефонна жица. Но на вратата на кабинета нямаше никой. От коридора се чуваше дрезгавият глас на Роули. Явно бе хванал церберите на Тад да си приказват. Тад бе сигурен, че го е направил умишлено.

Той вдигна слушалката и каза:

— Здравей, Джордж.

— Седмицата ти изтече — каза гласът от другата страна. Беше Старк, но Тад се зачуди дали сега гласовите им характеристики щяха да си съвпаднат. Гласът на Старк не звучеше както преди. Бе прегракнал и груб като гласът на човек, който прекарва доста време във викане по стадионите. — Седмицата ти изтече и не си драснал нито ред.

— Колко си прав — отвърна Тад. Чувстваше студ. Правеше усилие, за да не се разтрепери. Студът идваше от телефона, сякаш се процеждаше на ледени висулки от дупчиците на слушалката. Но изпитваше и яд. — Няма да пиша, Джордж. Дали ще е седмица, месец, десет години, все ми е едно. Защо не го приемеш? Ти си мъртъв и ще си останеш мъртъв.

— Бъркаш, брато. И ако искаш да платиш за тази грешка с живота си, давай.

— Знаеш ли как звучиш, Джордж? — попита Тад. — Звучиш като човек, който се разлага. Затова искаш да почна пак да пиша, нали? Ти сам написа, че се разпадаш. Физически се разлагаш, нали така? Не след дълго ще се разпаднеш на съставните си части, като потрошена каруца.

— Това за тебе е без значение — отвърна прегракналият глас. Първо беше монотонен, дрезгав; после рязък и груб като изсипващ се от ремаркетото на камион чакъл, накрая се чу едва доловим шепот, сякаш

гласовият му апарат престана да функционира за момент. После пак монотонният, дрезгав глас. — Това, което става с мене, изобщо не е твоя работа. Това може само да те разсее излишно, приятел. От тебе се иска да се захванеш яката до довечера, или ще бъдеш направо за оплакване, копеле. И няма да си само ти.

— Аз няма...

„Щрак!“ и Старк го нямаше. Тад се загледа замислено в слушалката за момент. После я постави на мястото ѝ. Когато се извърна Харисън и Манчестър бяха зад него.

5.

— Кой беше? — попита Манчестър.

— Един студент — отвърна Тад. Не знаеше дори защо излъга. Знаеше само, че има отвратително предчувствие. — Един студент. Точно както предполагах.

— Откъде е знаел, че ще сте тук? — попита Харисън. — И защо позвъни на телефона на този господин?

— Предавам се — рече смирено Тад. — Аз съм дълбоко законспириран, руски агент. Това беше свръзката ми. Арестувайте ме, няма да се съпротивлявам.

Харисън не се ядоса на думите му, поне не му личеше да е ядосан. Но мълчаливият упрек изписан на лицето му, имаше по-голямо въздействие върху Тад.

— Мистър Бомънт, ние се опитваме да помогнем на вас и на жена ви. Знам, че може страшно да му дотегне на човек да му вървят по петите непрекъснато. Но ние наистина се опитваме да ви помогнем.

Тад се почувства засрамен... но не дотолкова, че да им каже истината. Още изпитваше предчувствието, че нещата ще тръгнат на зло, че може би вече бяха тръгнали на зло. А изпитваше и нещо друго. Кожата му бе леко настръхнала, а под нея сякаш пълзяха червеи. Слепоочията му туптяха. Ала врабчетата ги нямаше, поне така му се струваше. И все пак, вътрешният му барометър, за чието съществуване не знаеше, бе започнал да пада. Не за първи път изпитваше това. Подобно усещане, макар и не толкова силно, бе изпитал, когато беше на път към магазина на Дейв преди осем дни. Изпита го и преди малко в кабинета си, докато подреждаше папките. Едно притъпено, нервно чувство.

„Това е Старк. Той е с тебе, в тебе. Следи те. Ако кажеш нещо погрешно, той ще знае. И тогава някой ще пострада.“

— Извинявайте — каза Тад. Забеляза, че Дилесипс сега стои зад двамата полицаи и го гледа с безмълвно любопитство. Сега трябваше да започне да лъже, а лъжите му хрумваха така бързо и лесно, че може би бяха предварително измислени от Джордж Старк. Не беше сигурен,

че Роули ще се хване, но беше твърде късно да се замисля за това. — Просто съм изнервен.

— Това е разбираемо — отвърна Харисън. — Искам просто да сте наясно, че не ние сме врага, мистър Бомънт.

— Студентът, който ми се обади, знаел че съм тук, защото видял как идвам с колата, когато излизал от книжарницата. Искаше да знае дали ще водя летния курс по писане. Телефонният указател на факултета е разделен на катедри, а членовете на катедрите са подредени по азбучен ред. Но шрифтът е толкова дребен и това може да го потвърди всеки, който е ползвал указателя.

— От тая гледна точка, указателят е кофти — потвърди Роули, дъвчейки пурата си. Двамата полицаи се обърнаха и го изгледаха изненадано. Роули ги удостои с кимване, със сериозно, важно изражение.

— Името на Роули е след моето, понеже, нямаме колега тази година с фамилно име на В или Г. — Тад хвърли поглед към Роули за миг, но Роули бе извадил пурата от устата си и вниманието му бе изцяло погълнато от почернелия ѝ край. — Затова все търсят Роули на моя телефон, а мен — на неговия. Казах на момчето, че няма късмет — до есента съм в почивка.

Толкоз. Имаше усещането, че малко е попрекалил с обясненията. Въпросът беше, в кой момент Манчестър и Харисън бяха дошли до кабинета на Роули и колко от разговора бяха чули. Човек обикновено не казва на студентите, които искат да се запишат за курса по писане, че се разлагат физически и че скоро ще се разпаднат на съставните си части.

— Бих искал и аз да съм в почивка до есента — въздъхна Манчестър. — Готов ли сте вече, мистър Бомънт?

Тад си отдъхна вътрешно и каза:

— Само да прибера папките, които няма да ми трябват.

(и бележката трябва да оставиш бележка на секретарката)

— А, да. И трябва да оставя бележка на мисис Фентън — чу той гласа си. Изобщо не знаеше защо каза това, просто знаеше, че така трябва. — Тя е секретарката на английската катедра.

— Тогава да изпием по още едно кафе? — попита Манчестър.

— Разбира се. Вземете си и бисквити, ако е останало нещо след варварските орди. — Усещането, че всичко е пълна каша, че нещата

вървят на зле и че ще става все по-лошо, бе по-силно от преди. Да остави бележка за мисис Фентън? Божичко, Роули сигурно си умира от смях.

Тад понечи да си тръгне, но Роули го спря.

— Може ли да поговорим за минута, Тадеус?

— Разбира се — отвърна Тад. Искаше да помоли Харисън и Манчестър да го оставят насаме с Роули, но неохотно си помисли, че такава молба не би спомогнала, за да разсее подозренията на полицаите. А и Харисън вече бе пуснал локаторите си.

В крайна сметка мълчанието свърши по-добра работа. Докато Тад се обърне към Роули, Харисън и Манчестър вече крачеха бавно по коридора. Харисън каза нещо кратко на колегата си и застана на вратата на общата стая, а Манчестър влезе да потърси бисквити. Харисън ги виждаше, но според Тад не можеше да ги чуе.

— Що за измишльотина за указателя на факултета — отбеляза Роули, дъвчейки пурата си. — Май имаш много общо с момиченцето от „Отвореният прозорец“ на Саки, Тадеус. Измислянето на небивалици за отрицателно време е явно и твой специалитет.

— Роули, изобщо не е това, което си мислиш.

— Нямам никаква представа за какво ТОВА става дума — отвърна кротко Роули. — Признавам, че изпитвам известно присъщо за човека любопитство, но не съм убеден, че искам да разбера истината.

Тад се усмихна едва забележимо.

— А и съвсем ясно разбрах, че нарочно пропускаш Гонзо Том Карол. Може и да се е пенсионирал, но последния път, когато ползвах указателя, неговото име все още се мъдреше между твоето и моето.

— Роули, по-добре да тръгвам вече.

— Разбира се — отвърна Роули. — Нали трябва да оставиш бележка за мисис Фентън.

Тад усети червенината по бузите си. Алтия Фентън, секретарката на катедрата от 1961 година, бе починала от рак на гърлото през април. — Задържах те само защото исках да ти кажа, че май открих това, което търсеше. За врабчетата.

Сърцето на Тад се сви.

— Какво имаш предвид?

Роули отведе Тад обратно в кабинета си и взе „Фолклорът на Америка“ от Баринджър.

— Вrabчетата, гмуркачите и американският козодой са психопомп — каза Роули не без известна гордост. — Знаех си, че има нещо за козодоя.

— Психопомп? — попита Тад невярващо.

— От гръцки, ромре (От гръцки „изпращач на душите“, епитет използван за Хермес — бог, изпращач на душите на мъртвите в подземното царство. Бел. прев.). Означава „придружители“. В този случай, означава тези, които придружават човешките души в пътуването им между земята на живите и земята на мъртвите. Според Баринджър, гмуркачите и козодоите отвеждат живите. Твърди се, че те се събират там, където скоро някой ще умре. Те не вещаят зло. Работата им е просто да отвеждат душата на някой току-що починал в отвъдното, където ѝ е мястото.

Роули изгледа Тад многозначително.

— Струпването на врабци е много по-злокобно, поне според Баринджър. Пише, че врабците съпровождат мъртъвците.

— Което значи...

— Което значи, че работата им е да доведат изгубилите се мъртви души обратно в света на живите. С други думи, те предвестяват възкръсването на мъртвите.

Роули извади пурата от устата си и впи сериозен поглед в Тад.

— Не знам в какво положение си изпаднал, Тадеус, но те съветвам да внимаваш. Да си изключително внимателен. Имаш вид на човек, който здравата е загазил. Ако мога с нещо да ти помогна, само ми кажи.

— Оценявам предложението ти, Роули. Ти направи повече от това, за което се молих — запази мълчание.

— В това си желание ти и моите студенти сте в пълно съгласие. — Но в благия поглед на Роули се четеше тревога. — Ще се грижиш за себе си, нали?

— Ще се грижа.

— И ако тези мъже те следват, за да ти помогнат в това начинание, Тадеус, може би е по-разумно да им се довериш.

Щеше да е чудесно, ако можеше, но не в неговото доверие беше въпроса. Ако наистина си отвореше устата, тяхното доверие в него щеше да рухне. А дори и да можеше да им се довери, нямаше да го направи, докато не изчезнеше отвратителното чувство, че под кожата

му гъмжи от червеи. Защото Старк го наблюдаваше. И срокът му вече бе изтекъл.

— Благодаря ти, Роули.

Роули кимна, пак му каза да се грижи за себе си и седна зад бюрото си.

Тад се запъти към своя кабинет.

6.

„Естествено трябва да оставя бележка за мисис Фентън.“

Тад спря да прибира ненужните папки в чекмеджето и се втренчи в бежовата IBM пишеща машина. Напоследък всички малки и големи инструменти за писане привличаха хипнотично погледа му. На няколко пъти през изминалата седмица се бе замислял дали във всеки един от тях, като зло духче от бутилка, не се крие по един Тад Бомънт.

„Трябва да оставя бележка за мисис Фентън.“

Но тия дни, по-лесно можеше да се установи връзка с покойната мисис Фентън, която правеше кафето силно и гъсто като крем, чрез спиритически сеанси, отколкото посредством електрическа пишеща машина. И защо изобщо бе я споменал? Та тя бе последното нещо, за което си мислеше.

Тад прибра последната папка, затвори чекмеджето, погледна лявата си ръка. Кожата между палеца и показалеца под бинта изведнъж започна да пари и сърби. Потри ръката си в панталона, но от това сърбежът само се засили. Сега започна и да тупти. Усещането за пареща топлина се усили.

Тад погледна през прозореца. Телефонните жици от другата страна на булевард „Бенет“ бяха отрупани с врабчета. Врабчета имаше и по покрива на университетската болница. Накацаха още по един от тенис кортовете.

Струваше му се, че всички го гледат.

„Психопомп. Предвестници на възкръсването на мъртвите.“

Ято врабци се спусна към покрива на Бенет Хол като разпилени от ураганен вятър изгорени листа.

— Не — промълви Тад с треперещ глас. По гърба му полазваха тръпки. Раната му гореше.

Пишещата машина.

Щеше да се отърве от врабците и от парещия, влудяващ сърбеж само, ако използваше пишещата машина.

Желанието да седне пред машината беше непреодолимо. Изглеждаше му съвсем естествено, подчинено на някакъв инстинкт,

почти като да пъхнеш ръката си под студената вода, след като си я изгорил.

„Трябва да напиша бележка на мисис Фентън.“

„От тебе се иска да се захванеш яката до довечера, иначе ще бъдеш направо за оплакване, копеле. И няма да си само ти.“

Отвратителното, парещо чувство, че червеи лазят под кожата му, ставаше все по-силно. Пораждаше се в раната му и се разпростираше по тялото му. Очите му сякаш пулсираха в пълен синхрон с приливите на това усещане. А в съзнанието му, образът на птиците ставаше все по-ярък. Виждаше квартала Риджуей на Бергенфийлд под мекото, бяло, пролетно небе. Беше 1960. Целият свят беше мъртъв, освен тези отвратителни, обикновени птици — психопомп. Докато ги гледаше, те полетяха. Небето потъмня от огромните кръжащи ята. Врабците отново летяха.

Отвън врабчетата от жиците и покривите полетяха едновременно във вихър от крила. Няколко подранили студента се спряха на сред двора и проследиха как ятото направи ляв завой и отлетя на запад.

Тад не видя това. Той не виждаше нищо друго освен въображаемия мъртъв град, в който незнайно как се бе превърнал родният му Бергенфийлд. Той седна пред пишещата машина, потъвайки все по-дълбоко в мрака на своя транс. И все пак беше твърдо уверен в едно. Лисицата Джордж можеше да го накара да седне пред машината и да потрака на нея, но нямаше да може да го принуди да започне да пише романа, каквото и да направеше. Ако не се поддадеше, старата лисица Джордж щеше или да изчезне, или просто щеше да угасне като свещ. Тад знаеше това, чувстваше го.

Ръката му сама се движеше бясно нагоре-надолу. Тад си помисли, че отстрани сигурно изглежда като героят на анимационното филмче Уайл И. Койота, след като са му ударили с чук лапата. Не изпитваше болка, а по-скоро усещането, че е на път да полудее, както когато те сърби гърбът там където не можеш да се почешеш сам. Сърбеше го не просто кожата. Парещият сърбеж стигаше чак до нервните му окончания и го караше да стиска зъби.

Но дори и това изглеждаше незначително, далечно.

Тад седна пред пишещата машина.

7.

Щом включи машината, сърбежът изчезна... а заедно с него и образът на врабчетата.

Но Тад беше още в транс, а в основата му беше нещо, което той задължително трябваше да напише и той усещаше как всяка клетка от тялото му го призовава неистово да го напише, да го направи, да не отлага. По свой собствен начин, това усещане бе много по-отвратително от образа на врабците и сърбежа под кожата му. Този сърбеж сякаш възникваше някъде дълбоко в мозъка му.

Постави лист хартия в пишещата машина и за момент се почувства напълно изгубен и объркан. След това постави пръстите си върху буквите У ДОМА на средния ред, като да се готвеше да пише по десетопръстната система, от която се бе отказал отдавна.

Ръцете му трепереха. Сви пръсти и върху клавишите останаха само показалците. Старк явно пишеше на машина точно както Тад: търсеше всяка буква и натискаше клавиша с показалец. Това можеше да се очаква. Та нали Старк изобщо не обичаше да пише на машина? Като местеше пръстите си по клавишите, Тад изпитваше тъпа болка, но нищо повече. Печаташе бавно, но не му отне много, за да напише съобщението. То бе смразяващо кратко. Лентата се завъртя и на листа се появиха пет думи изписани с главни букви:

ПОЗНАЙ ОТКЪДЕ СЕ ОБАДИХ, ТАД.

Светът сякаш изведнъж дойде на фокус. Никога не бе изпитвал такава паника, такъв ужас. Господи, разбира се, беше толкова ясно.

Копелето се обажда от къщи! Лиз и бебетата са в ръцете му!

Тад започна да се изправя от стола, без да знае къде възнамерява да отиде. Дори не съзнаваше, че се изправя, докато пареща болка не прониза ръката му, както припламва горяща факла, хвърлена във въздуха. Устните му се отдръпнаха от стиснатите зъби. Тад простена тихо. Отпусна се на стола пред машината и преди да осъзнае какво става, пръстите му отново бяха върху клавишите и удряха по тях.

Този път се появиха седем думи:

АКО КАЖЕШ НА НЯКОГО, ТЕ СА МЪРТВИ.

Тад се загледа глупаво в думите. Щом напечатата последната буква, всичко свърши неочаквано. Сякаш Тад бе лампа и някой бе издърпал шнура от контакта. Болката изчезна. Сърбежът също. Нямаше го и отвратителното усещане, че някой го следи.

И птиците ги нямаше. Неопределеното чувство на нереалност го нямаше. И Старк го нямаше.

Но Старк не бе изчезнал съвсем, нали? Не, Старк стоеше вкъщи, докато Тад отсъстваше. Двама от щатската полиция трябваше да пазят къщата, но това не променяше нещата. Тад се бе оказал кръгъл глупак, щом бе повярвал, че двама полицаи могат да спрат Старк. Цял взвод червени барети не можеха да го спрат. Джордж Старк не беше човек. Той беше като нацистки танк, който само донякъде прилича на човек.

— Какво става? — прозвуча гласът на Харисън зад гърба на Тад.

Тад подскочи, сякаш някой бе боднал с игличка врата му... Спомни си за Фредерик Клоусън. Фредерик Клоусън се навря там където не му беше работата... и извърши самоубийство като се раздрънка.

АКО КАЖЕШ НА НЯКОГО, ТЕ СА МЪРТВИ.

Написаното на листа щеше да му извади очите.

Той протегна ръка, издърпа листа и го смачка. Направи това без да е видял колко близо стои Харисън. Да се обръща би било грешка. Опитваше се да се държи непринудено. Чувстваше, че откача. Чакаше Харисън да го попита какво е написал и защо бърза толкова да извади листа от пишещата машина. Но тъй като Харисън мълчеше, Тад каза:

— Мисля, че свърших. По дяволите бележката. Ще върна папките преди мисис Фентън да е забелязала, че ги няма. — Това поне, беше вярно... освен ако Алтия не го гледаше от рая. Тад се изправи, молейки се да не му се подгънат краката и да не се строполи обратно на стола. С облекчение видя, че Харисън стои на вратата и изобщо не го гледа. Само преди секунда Тад можеше да се закълне, че Харисън му диша във врата, ала той хрупкаше бисквита и гледаше през прозореца студентите, които се шляеха из двора.

— Брей, животът наистина е замрял тук — каза полицаят.

„И семейството ми може да е мъртво, преди да се прибера.“

— Хайде да тръгваме — каза Тад.

— Съгласен съм.

Тад понечи да тръгне. Харисън го погледна изненадано.

— А така. Значи може и да има нещо вярно във вицове за разсеяният професор.

Тад премигна нервно, после сведе поглед и видя, че още държи смачкания лист в ръката си. Хвърли го към кошчето, но разтрепераната му ръка му изневери. Листът се удари в ръба и падна на земята. Преди да успее да се наведе и да го сграбчи, Харисън се приближи, взе топката хартия и започна да я подхвърля от едната си ръка в другата.

— Ще си тръгнете без папките, за които дойдохте? — попита той и посочи папките, привързани с червен ластик на бюрото до пишещата машина. След това продължи да подхвърля топчето хартия с думите на Старк от лявата в дясната ръка и от дясната в лявата. Тад следеше с поглед подскачащата топка. На едно място ясно се виждаха буквите: АЖЕШ НА НЯКОГО, ТЕ СА МЪР

— О, да. Папките. Благодаря.

Тад взе папките и почти ги изпусна. Сега Харисън ще изглади листа. Ще направи това и въпреки че Старк не ги гледаше точно в този момент, поне Тад така мислеше, той скоро щеше да провери какво става. И тогава щеше да разбере. А когато Старк научеше, щеше да направи нещо неописуемо на Лиз и на бебетата.

— Няма за какво — Харисън хвърли листа към кошчето. То се плъзна по ръба и падна вътре. — Две точки за мене — каза той и излезе в коридора, за да може Тад да заключи вратата.

8.

Тад слезе долу, последван от полицейската си охрана. Роули Дилесипс се показва на вратата на кабинета си и пожела на Тад приятна ваканция през лятото, в случай, че не се видеха. Тад му пожела същото с глас, който поне в собствените му уши, звучеше съвсем нормално. Имаше чувството, че се е включил на автопилот. Това чувство не го напускаше. Като стигна до колата, остави папките на седалката и случайно забеляза телефонната кабина в другия край на паркинга.

— Ще се обадя на жена си — каза Тад на Харисън. — Може да ми поръча нещо от магазина.

— Трябваше да се обадите отгоре — каза Манчестър. — Така щяхте да си спестите двадесет и пет цента.

— Забравих — отвърна Тад. — Може би наистина има нещо вярно във вицовете за разсеяния професор.

Полицаяте се спогледаха с усмивка, качиха се в своя Плимут, откъдето можеха да наблюдават Тад на прохладата от климатичната инсталация.

Тад имаше чувството, че тялото му е пълно с натрошено стъкло. Извади една монета и я пхна в процепа. Ръката му трепереше и сбърка втората цифра. Натисна вилката, почака апаратът да му върне монетата и после опита отново, мислейки си: „Божичко, точно като в нощта, когато умря Мириам. Сякаш всичко се повтаря отново.“

Можеше да мине и без това дежа ви.

Вторият път успешно набра номера. Стоеше в очакване, притискайки така силно слушалката към ухото си, че усещаше болка. Опита се да си наложи външно спокойствие. Не биваше Харисън и Манчестър да усетят, че нещо не е наред. В никакъв случай не трябваше да допуска това. Но мускулите му не можеха да се отпуснат.

Старк вдигна слушалката при първото позвъняване.

— Тад?

— Какво си им направил? — Изрече той, сякаш плюеше боклучета попаднали в устата. Чувахе как близнаците реват с пълно гърло. Неочаквано този звук го успокои. Те не хлипаха така, както

хлипаше Уенди, когато падна от стълбите. В плачът им имаше объркване, може би и яд, но не и болка.

А Лиз? Къде беше Лиз?

— Абсолютно нищо — отвърна Старк — както сам чуваш. И косъм не е паднал от скъпоценните им главички. Засега.

— Лиз — каза Тад. Внезапно го връхлетя ужас и смразяваща самота. Сякаш го бе погълнала дълга, студена, пенеста вълна.

— Какво Лиз? — Насмешливият глас звучеше грозно, непоносимо.

— Дай ми я! — излая Тад. — Ако искаш от мен да напиша и една дума, под която да стои твоето име, веднага ми я дай! — Явно съзнанието му беше бистро, въпреки шокът и ужасът, който изпитваше и един вътрешен глас го предупреди: „Внимавай за израза на лицето си, Тад. Полицайте виждат лицето ти. Човек не крещи по телефона на жена си, когато ѝ се обажда да я пита дали ѝ трябва яйца.“ — Тад! Тад, брато! — чу той обиденият глас на Старк и беше абсолютно сигурен, че в този момент копелето се усмихваше. — Няма що, имаш страхотно мнение за мене, приятелче. Ама наистина ужасно мнение, синко! Я успокой топката. Ето ти я Лиз.

— Тад? Тад, чуваш ли ме? — Звучеше измъчена и изплашена, но не беше изпаднала в паника. Поне не още.

— Да. Скъпа, добре ли си? А децата?

— Да, добре сме. Ние... — Последната дума се изгуби. Тад чуваше, че Старк ѝ говори нещо. Тя каза да, окей и пак се върна на телефона. Сега звучеше почти разплакана. — Тад, трябва да направиш, каквото той иска.

— Да, знам това.

— Но той иска да ти кажа, че не можеш да го направиш тук. Полицията ще дойде скоро. Той... Тад, той казва, че е убил двамата, които пазеха къщата.

Тад затвори очи.

— Не знам как е успял, но казва, че го е направил... и аз... аз му вярвам. — Сега вече тя наистина плачеше. Опитваше се да не плаче, защото знаеше, че това ще разстрои още повече Тад и може да го накара да направи нещо необмислено и опасно. Той стисна слушалката и я долепи още по-плътнo до ухото си, като се опита да си даде непринуден вид.

Отново се чуваше как нарежда гласът на Старк. Тад успя да долови една дума — съдействам. Невероятно. Направо невероятно.

— Той ще ни отведе — каза тя. — Казва, че ти знаеш къде отиваме. Помниш ли леля Марта? Каза, да се отървеш от хората, които са с теб. Казва, че е сигурен, че щом той може да го направи и ти ще се справиш. Исква да си при нас довечера. Казва... — Лиз изхлипа уплашено, но успя да сподави, следващото хлипане. — Той казва, че ти ще му съдействаш и че като работите двамата заедно, ще напишете най-хубавата книга. Той...

Пак монотонното нареждане.

О, как искаше Тад да хване Старк за гушата и да го души, души, докато пръстите му се забиеха в кожата на копелето.

— Казва, че Алексис Машин се е завърнал от света на мъртвите и е по-истински от всякога. — Гласът ѝ прозвуча почти като писък. — Моля те, Тад, направи както той иска! Има пистолети! Носи и горелка! Малка горелка! Казва, че ако се опиташ да направиш нещо...

— Лиз...

— Моля те, Тад, направи каквото ти каже!

Думите ѝ заглъхнаха. Старк беше отново на телефона.

— Я ми кажи нещо, Тад — рече Старк и сега вече не се усмихваше. Беше страшно сериозен. — Я ми кажи ти и внимавай да бъде вярно и да звучи достоверно, приятелче, че иначе те ще плащат. Разбираш ме, нали?

— Да.

— Наистина ли? Защото това, което тя каза за горелката, е вярно.

— Да. Да, по дяволите!

— Какво искаше да каже тя като те попита дали си спомняш за леля Марта? Коя е тая? Това някакъв код ли е, Тад? Опитваше се да ме преметне ли?

Тад изведнъж видя, че животът на жена му и децата му виси на косъм. Това не беше метафора, а нещо, което наистина виждаше. Косъмът висеше синкаво бял, тънък като паяжина, почти незабележим сред цялата огромна безкрайност. Сега всичко се свеждаше до две неща: първо, какво щеше да каже Тад и второ, дали Старк щеше да му повярва.

— Изключено ли е записващото устройство?

— Разбира се! — отвърна Старк. — Тад, за кого ме вземаш?

— А Лиз знаеше ли това, когато ти ѝ даде слушалката.

След кратка пауза Старк отвърна:

— Просто е трябвало да погледне. Жиците са пред очите ѝ, на земята.

— Ама погледна ли към тях? Видяла ли ги е?

— Стига си увъртал, Тад.

— Искаше да ми каже къде отивате — каза Тад. Опитваше се да говори спокойно, с поучителен и снисходителен тон. Не знаеше дали успява, но знаеше, че Старк скоро ще му покаже доколко е успял. — Тоест на вилата, в къщата ни в Касъл Рок. Марта Телфорд е лелята на Лиз. Не я харесваме. Винаги когато се обади, за да ни каже, че ще ни идва на гости, ние си представяме как ще избягаме в Касъл Рок и ще останем там, докато тя умре. Сега обаче аз казах къде отиваме и ако случайно има безжично подслушващо устройство на телефона, Джордж, ти носиш вината.

Потънал в пот, Тад зачака дали Старк ще повярва на това... или тънката нишка, която го свързваше с най-скъпите му същества щеше да се прекъсне завинаги.

— Няма микрофон — рече най-накрая Старк. Гласът му отново звучеше спокойно. Тад изпитваше нужда да се облекне на стъклото в кабината и да си отдъхне от облекчение. „Ако някога те видя отново, Лиз, ще ти извия врата за това, че пое такъв луд риск“ — помисли си той. Но знаеше, че когато я види отново, ако изобщо я видеше някога, щеше да я задуши от целувки.

— Не им прави нищо — каза той. — Моля те не им прави нищо. Ще направя каквото искаш ти.

— О, знам това. Знам, че ще го направиш, Тад. Заедно ще го направим. Поне в началото. Размърдай се, Тад. Разкарай пазачите си и тръгвай към Касъл Рок. Трябва да стигнеш колкото може по-скоро, но не карай прекалено бързо да не привлечеш внимание. Това би било грешка. Може да вземеш друга кола, но оставям на тебе детайлите. В крайна сметка си писател. Ако искаш да ги намериш живи, трябва да пристигнеш преди да се е стъмнило. Без никакви номера. Чаткаш нали? Без никакви номера.

— Добре.

— Така. Брато, ще играеш играта по правилата. Ако объркаш нещо, когато пристигнеш ще намериш само трупове и една касета, на

която жена ти те проклина преди да умре.

Чу се щракане. Връзката беше прекъсната.

9.

Когато Тад се връщаше към колата си, Манчестър отвори стъклото на Плимута и попита дали всичко е наред. По очите на полицаия Тад видя, че въпросът не бе случаен. Явно все пак бе забелязал тревогата на Тад. Но в това нямаше нищо. С това Тад можеше да се справи. В крайна сметка беше писател. Сега мозъкът му работеше безшумно, с бясна скорост, като японския влак стрела. Отново възникна въпросът: да излъже или да каже истината? И както преди, отговорът беше съвсем ясен.

— Всичко е наред — отвърна той. Гласът му звучеше естествено и непринудено. — Децата са малко поизнервени. А това изнервя и Лиз. Вие двамата се държите доста подозрително, откакто тръгнахме от къщи. Има ли нещо, което трябва да знам? — повиши малко глас Тад.

Но Тад имаше достатъчно съвест, та дори и в тази отчайваща ситуация, изпита известни угризения за въпроса си. Нещо наистина ставаше, но именно той знаеше какво е то, а не им казваше.

— Няма такова нещо — отвърна Харисън, който седеше на мястото на шофьора. — Просто не можем да се свържем с Чатертън и Едингс в къщата. Може да са влезли вътре.

— Лиз каза, че е направила чай с лед — излъга Тад без дори да се замисля.

— А, така било значи — Харисън се усмихна на Тад, който изпита още по-силно угризение. — Може да е останало и за нас като се върнем, а?

— Всичко е възможно — Тад затръшна вратата и запали колата. Ръката му беше безчувствена като парче дърво. Безброй въпроси се въртяха в главата му и се преплитаха в един тромав танц. Бяха ли тръгнали вече със Старк за Касъл Рок? Надяваше се, че са тръгнали. Искаше да са вече далеч, когато полицията откриеше, че ги няма и пуснеше съобщение по цялата си информационна мрежа. Ако бяха с колата на Лиз и някой я познаеше или пък ако бяха прекалено близо до Лъдлоу, щяха да загазят. Да загазят жестоко. Каква ирония да се моли Старк да се измъкне лесно! Но точно в такова положение се намираше Тад. А като стана въпрос за измъкване, как щеше самият той да се

изплъзне от Харисън и Манчестър? Ето още един труден въпрос. Не и като се надбягваше с полицаите. Техният Плимут беше скапан на вид, целия покрит с прах и с кални гуми, но по ръмженето на мотора се познаваше, че щеше като нищо да яде километрите. Тад допускаше, че може да се отърве от тях, дори вече знаеше къде и как може да го направи. Но въпросът беше какво щеше да направи след това, за да не го открият, докато измине сто и шестдесетте мили до Касъл Рок.

Нямаше ни най-малка представа... Знаеше само, че ще трябва да направи нещо.

„Помниш ли леля Марта?“

Бе измислил една много плоска лъжа за леля Марта, но Старк се хвана на нея. Значи копелето не можеше напълно да проникне в съзнанието му. Марта Телфорд наистина беше леля на Лиз и те наистина си бяха говорили на шегата, обикновено в леглото, че биха искали да избягат от нея, но на някое екзотично място като Аруба или Таити. Леля Марта познаваше прекрасно къщата в Касъл Рок. Бе идвала на гости там много по-често отколкото в Лъдлоу. А любимото място на леля Марта в Касъл Рок беше буницето. Тя имаше карта и плащаше членски внос на Националната Асоциация по стрелба, а на буницето ходеше, за да стреля по плъховете. Тад си спомни, че веднъж каза на Лиз:

— Ако искаш тя да си тръгне, ти трябва да ѝ кажеш. — Този разговор също се проведе в леглото по време на едно безкрайно гостуване на леля Марта през лятото на — дали беше 1979 или 1980? Всъщност нямаше значение точно кога. — Тя е твоя леля. Освен това се опасявам, че ако аз ѝ кажа, може да насочи уинчестъра си срещу мене.

— Аз не съм сигурна, че като съм ѝ кръвна роднина, няма да го направи — бе му казала Лиз. — Тя има един такъв поглед... — Лиз потрепери уж от страх, после се засмя и го ръгна в ребрата. — Хайде давай. Бог мрази страхливците. Кажи ѝ, че ние сме за запазване на природата, дори и когато става въпрос за плъхове. Просто се приближаваш до нея и ѝ казваш: „Изчезвай, лельо Марта! Няма да убиваш повече плъхове на това бунище! Събирай си парцалите и се омитай!“

Естествено, нито той, нито Лиз казаха на леля Марта да се омита. Тя бе продължила със своите ежедневни експедиции до сметището,

където застрелваше по дузина плъхове (а Тад подозираше, че когато се укриеха плъховете, застрелваше и по някоя чайка). Най-накрая дойде благословеният ден, когато Тад я откара до летището и я качи на самолета за Олбъни. На раздяла тя раздруса енергично, по мъжки ръката му, сякаш не си взимаше довиждане, а отбелязваше сключването на някаква сделка и му каза, че може да ги удостои с присъствието си и следващата година.

— Жестока стрелба. Трябва да съм утрепала шест или седем дузини от тия малки заразносниители — бе му казала тя.

Но тя никога не ги посети отново, въпреки че веднъж за малко да не им се размине (това неизбежно посещение се отложи поради една навременна покана в последния момент за Аризона, където, както им каза по телефона леля Марта, беше бъкано с койоти).

И така след последното ѝ посещение „Помниш ли леля Марта?“ се бе превърнало в нещо като парола от рода на „Помниш ли Мейн?“ И означаваше, че един от тях двамата трябваше да извади двадесет и две калибровия пистолет от бараката за инструменти и да застреля някой особено досаден гост, както леля Марта застрелваше плъховете на бунището. Като се замисли, Тад си спомни, че Лиз използва веднъж паролата, докато им взимаха интервюто и правеха снимките за „Пийпъл“. Не се ли обърна тогава тя към него с тихия въпрос: „Чудя се дали тая Майърс помни леля Марта, Тад?“

Тогава Лиз прикри уста с ръка и се разсмя.

Страшно смешно.

Но сега вече не беше шега.

И не ставаше въпрос да се стреля по плъхове на бунището.

Ако беше разбрал правилно, Лиз се опитваше да му каже да ги последва и да убие Джордж Старк. И ако Лиз искаше Тад да направи това, тя, която се разплакваше само като чуеше, че в приюта за бездомни животни, някое е „заспало вечния си сън“, значи тя наистина мислеше, че няма друго разрешение. Значи за нея изборът се състоеше в следното: да умре Старк... или тя и близнаците.

Харисън и Манчестър го гледаха с любопитство. Тад осъзна, че стои потънал в мисли в запалената кола вече повече от минута. Той вдигна ръка, уж за поздрав, изкара колата на заден и потегли по Мейн Авеню, което щеше да го отведе от университета. Опита се да помисли как ще се измъкне от полицаите преди да са чули по радиото за

смъртта на колегите си. Опита се да мисли, но чуваше само гласа на Старк, който му казва, че ако сбърка нещо, когато пристигне във вилата в Касъл Рок ще намери само труповете им и една касета, на която жена му го проклина преди да умре.

Пред очите му изникваше образът на Марта Телфорд, която се прицелваше в бягащите из купчините отпадъци и бледо жълтите огньове на сметището плъхове. Нейният уинчестър бе доста по-голям от неговия двадесет и два калибров и той внезапно осъзна, че не иска да убие Старк с такъв малък пистолет.

Лисугерът Джордж заслужаваше нещо доста по-голямо.

Едно артилерийско оръдие би било много по-подходящо.

Плъховете подскачаха по проблясващите на слънцето счупени бутилки и смачкани тенекиени кутии, телата им се гърчеха и разкъсваха, а вътрешностите им и козината им се разхвърчаваха след изстрела.

Да, би било прекрасно да види как нещо подобно се случва с Джордж Старк.

Тад стискаше здраво кормилото, от което го заболя лявата ръка. Сякаш костите и сухожилията му простенаха.

Той отпусна ръцете си, поне се опита и напипа в джоба си болкоуспокояващите хапчета, взе едно и го глътна.

След това се замисли за кръстовището при училището във Вийлзи. Там имаше знак „Стоп“ и в четирите посоки.

Замисли се и за това, което му каза Роули Дилесипс. Роули ги бе нарекъл психопомп.

Предвестници на възкръсналите мъртви.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СТАРК АТАКУВА

1.

Въпреки че никога не бе идвал в Лъдлоу, той лесно се ориентира какво иска да направи и как да го стори.

Старк бе посещавал Лъдлоу често в сънищата си.

Той остави крадената, раздрънкана Хонда Сивик в една отбивка край пътя на около миля и половина от дома на Бомънт. Тад бе отишъл до университета и това беше добре. Понякога му беше невъзможно да разбере какво прави или мисли Тад, но ако се понапрегнеше, винаги успяваше да долови чувствата му.

Ако му беше трудно да се свърже с Тад, просто взимаше в ръка един от моливите, които бе купил в книжарницата на Хюстън Стрийт.

Това помагаше.

Но днес нямаше да има затруднения, независимо какво беше казал Тад на своите пазачи, той отиваше в университета поради една единствена причина. Даденият му срок бе изтекъл и той смяташе, че Старк ще се опита да се свърже с него. А Старк възнамеряваше да направи именно това.

Но не смяташе да го направи така, както очакваше Тад.

Още по-малко от очакваното от Тад място.

Беше почти дванадесет. Наоколо бяха спрели хора за обяд. Някои бяха насядали по масите на тревата, други стояха около каменните скари до реката. Никой не погледна към Старк, когато той слезе от колата и закричи по пътя. Това беше добре, защото ако го бяха видели със сигурност щяха да го запомнят.

Щяха да го запомнят, но нямаше да могат да го опишат.

Старк прекоси пътя и се отправи към дома на Бомънт. Той приличаше много на Невидимия човек на Х. Уелс. Челото му бе омотано с широк бинт. Друг бинт скриваше брадата и скулите му. Една бейзболна шапка на отбора на Янкитата на Ню Йорк бе нахлупена

ниско над челото му. Носеше очила, подплатена, предпазна жилетка и черни ръкавици.

Бинтовете бяха изцапани с жълтеникава гной, която непрекъснато се процеждаше като лепкави сълзи през памучната материя. Жълтеникавата секреция се стичаше и зад очилата му. От време на време той обърсваше бузите си с ръкавиците от тънка кожа, имитация на шедро. Ръкавиците му се бяха слепнали от засъхващата секреция. Голяма част от кожата му под бинтовете се бе обелила. Отдолу се показваше не човешка плът, а нещо наподобяващо тъмна, пореста гъба, която непрекъснато сълзеше. Секрецията приличаше на гной и миришеше отвратително на смес от силно кафе и туш.

Той вървеше със сведена глава. Хората от малкото коли, които преминаваха по насрещното платно, виждаха само мъж със спортна фуражка, със сведена глава, за да не му блести слънцето в очите и с ръце в джобовете. Козирката на шапката би попречила и на най-настойчивият поглед, а ако някой се вгледаше по-отблизо, щеше да види само бинтове. От колите, които идваха зад него и продължаваха на север, можеше да се види само гърба му.

Ходенето по улиците щеше да стане доста трудно, ако му се наложеше да навлезе по-навътре в побратимените градове Бангор и Брюър. Защото там имаше гъсто населени квартали с високи блокове. Обаче тази част от Лъдлоу, в която живееха Бомънтови, беше още достатъчно далече от градовете, сред природата. Не бяха на полето, но не бяха и в града. Къщите бяха разположени върху големи парцели. Парцелите бяха оградени не с висок жив плет — това възплъщение на стремежа към усамотяване в предградията, а с редици от дървета и тук-там с виещи се, ниски каменни стени. Сателитни антени се издигаха заплашително на хоризонта, като съгледвачи, изпратени от извънземни.

Старк вървя по банката на шосето, докато стигна до къщата на Кларкови, съседи на Тад. Той мина направо през поляната с изсъхнала трева пред Кларкови и хвърли поглед към къщата. Дебелите завеси бяха спуснати, за да не навлиза слънцето, а вратата на гаража беше плътно затворена. Къщата не изглеждаше просто празна, а имаше изоставен вид, сякаш не е била обитавана от доста време. Нямаше купчина с вестници зад мрежестата врата, която да издава нечие

присъствие и Старк си помисли, че Кларкови сигурно бяха някъде на лятна почивка, което напълно го устройваше.

Той навлезе сред дърветата, които служеха за ограда между съседите, прескочи полуразрушената каменна стена и приклезна. За първи път виждаше дома на твърдоглавия си брат. На алеята пред къщата имаше патрулна кола, а двама полицаи стояха в сянката на едно дърво, пушеха и си говориха. Това беше добре.

Намери точно това, което очакваше. Всичко щеше да мине по мед и масло. Все пак остана за миг на мястото си. Той не смяташе, че дава воля на въображението си, освен в книгите, в чието написване бе имал значителна роля. Нито пък гледаше на себе си като на чувствителен човек, затова се учуди на яда и негодуванието, които внезапно се надигнаха в него.

Какво право имаше това копеле да му отказва? Какво право? Просто защото той пръв бе съществувал реално? Или защото Старк не знаеше точно как, кога и защо бе станал човек от плът и кръв? Това бяха глупости. За Джордж Старк старшинството в този случай не струваше и пукната пара. Той не бе длъжен да легне и да умре без и най-малкото възражение, както явно мислеше Тад Бомънт. Той имаше едно задължение към себе си — да остане жив. Но и това не беше всичко.

Трябваше да мисли и за верните си почитатели, нали?

Погледни тая къща. Погледни я само! Просторна, в колониалния стил на Нова Англия. Липсва само още едно крило, за да прилича на истинско имение. Голяма поляна, пръскалки се въртят бясно, за да я поддържат зелена; дървена ограда от заострени колове покрай чистата, черна алея за коли, уж за „колорит“. Между къщата и гаража имаше пътека посипана с черна сгур. Господи! А вътре къщата бе обзаведена с изтънчен (или може би изящен) вкус в същия колониален стил, за да съответства на фасадата: дълга, дъбова маса в трапезарията, високи, елегантни скринове в стаите на горния етаж, изящни и приятни за окото, столове, но не чак толкова ценни, че само да им се възхищаваш и да не смееш да седнеш на тях. Стените не бяха покрити с тапети, а бяха боядисани и после изрисувани. Старк бе виждал всичко това в сънищата, които Бомънт дори не знаеше, че е сънувал, докато пишеше книгите на Джордж Старк.

Изведнъж му се прииска да изгори кокетната, бяла къща до основи. Да драсне клечка кибрит или може би да използва пламъка на горелката, която носеше в джоба на жилетката си и да я изравни със земята. Но не преди да е бил вътре. Не преди да е строшил мебелите, да се е изсрал на килима и размазал изпражненията по старателно изписаните стени. Не преди да е насякъл с брадва на трески тези толкова скъпи скринове.

Какво право имаше Бомънт на деца и красива жена? Какво именно право имаше Тад Бомънт да живее в светлина и да бъде щастлив? А неговият брат от мрака, който го бе направил богат и известен, и без който Бомънт щеше да си остане беден и да потъне в пълна забрава, трябваше да умре на някоя тъмна улица като кекав помияр?

Никакво, разбира се. Абсолютно никакво право. Просто Бомънт вярваше, че има това право и въпреки всичко продължаваше да мисли така. И именно тази вяра, а не самият Джордж Старк, бе пълна заблуда.

— Време е да ти се даде първият голям урок, приятелче — промълви Старк сред дърветата. Напипа кламерите, с които бе прикачил бинтовете, свали ги и ги прибра в джоба си за по-късно. После започна да отвива бинта. Колкото повече се приближаваше до кожата, толкова по-мокър беше той. — Никога, ама никога няма да го забравиш. Гарантирам ти го, копеле.

2.

Не беше по-различно от номера с белия бастун, който приложи на ченгетата в Ню Йорк, но това не притесняваше Старк. Той твърдо вярваше, че ако ти хрумне някой готин номер, трябва да го използваш, докато се изтърка. Ченгетата не представляваха никакъв проблем, освен ако Старк не проявеше небрежност. Те дежуреха вече повече от седмица и с всеки изминат ден растеше убеждението им, че когато лудият каза, че се е осъзнал и че се прибира у дома, той бе казал истината. Поемаше риск единствено с Лиз. Ако тя случайно погледнеше през прозореца, докато той колеше тия прасета, можеше да възникнат усложнения. Но вече беше почти дванадесет, така че тя и бебетата или спяха, или се готвеха да си легнат. Каквото и да станеше Старк вярваше, че всичко ще мине добре.

Всъщност беше абсолютно сигурен.

За любовта няма прегради.

3.

Чатертън вдигна крак, за да изгаси цигарата в подметката на обувката си. Възнамеряваше после да изхвърли угарката в пепелника в колата. Щатската полиция на Мейн не си позволяваше да замърсява частните пътища на своите данькоплатци. Когато вдигна поглед, видя мъжа с одраната на лицето кожа да тътри крака по алеята. Мъжът бавно махаше с ръка за помощ към Чатертън и Джак Едингс. Другата му ръка беше свита зад гърба и изглеждаше като да е счупена.

Чатертън за малко да получи удар.

— Джак! — изкрещя той и Едингс се обърна и зяпна.

— помогнете ми... — каза дрезгаво обезобразеният. Чатертън и Едингс се втурнаха към него.

Ако бяха останали живи, щяха да разкажат на колегите си какво си бяха помислили в този момент. Този човек или бе катастрофирал, или бе обгорен от взрива на газ, или може би бе попаднал в някоя от ония жестоки селскостопански машини, които от време на време решават да заклещят и наклъцат собствениците си със своите шипове, остриета или жестоко въртящи се спици.

Можеха да разкажат за това на колегите си, но в онзи момент те всъщност не мислеха за нищо. Ужасът бе изтрил всяка мисъл от съзнанието им. Лявата половина от лицето на мъжа направо кипеше, сякаш след като кожата бе свалена, някой бе полял оголеното месо със силно концентрирана карболова киселина. Някаква лепкава, невъобразима течност се стичаше по изпъкналите места и по черните пукнатини, а на места се разливаше като придошла река на отвратителни струи.

Те не мислеха. Просто реагираха.

Това му беше хубавото на номера с белия бастун.

— помогнете ми...

Старк уж се препъна и политна напред. Чатертън извика нещо неразбираемо на колегата си и протегна ръка, за да задържи ранения мъж преди да се е строполил. Старк хвана в примка врата на полицаия с дясната си ръка, а лявата протегна нагоре. В нея беше изненадата: сгъваем бръснач със седефена дръжка. Острието блесна ослепително

във влажния въздух. Старк замахна и го заби в дясното око на Чатертън. Чу се ясно изпукване. Чатертън изкрещя и притисна ръка към лицето си. Старк го сграбчи за косата, издърпа главата му назад и преряза гърлото му. Кръвта бликна от мускулестия му врат като червен гейзер. Всичко това отне само четири секунди.

— Какво? — попита Едингс тихо, с неуместно натъртване. Той стоеше, като ударен с мокър парцал на около две стъпки зад Чатертън и Старк. — Какво?

Едната му ръка висеше току до приклада на револвера му, но и с един бегъл поглед само Старк се увери, че той не знаеше, че пистолетът му е под ръка, точно както не знаеше и колко е населението на Мозамбик. Очите на Едингс щяха да изхвъркнат от орбитите си. Не разбираше кой стои пред него и чия беше кръвта. „Не, не е така — помисли си Старк. — Той видя как прерязах гърлото на другото ченге, но мисли, че кръвта е моя защото половината от кожата на лицето ми липсва. Но не е и точно така. Кръвта трябва да е моя, защото те двамата са полицаи. А полицаите са винаги героите във филмите.“

— Я, подръж за малко, ако можеш? — каза Старк и блъсна полумъртвото тяло на Чатертън върху Едингс.

Едингс нададе пронизителен писък. Опитва се да отстъпи встрани, но беше късно. Стокилограмовият, умиращ бик Том Чатертън се стовари върху него и Едингс политна назад към колата. Гореща кръв се стече върху извърнатото му нагоре лице като вода от счупен душ. Той изкрещя и отблъсна тялото. То се завъртя бавно и с последни сили Чатертън посегна слепешката към колата. Лявата му ръка се удари в покрива на колата и остави размазана, кървава следа. С дясната ръка хвана антената и я прекърши. Падна на асфалта, държейки отчупената антена пред единственото си око. Приличаше на учен хванал особено рядък екземпляр, който не би захвърлил дори и при най-екстремни условия.

Едингс видя размазания образ на обезобразения, който се приближаваше към него приведен и се опита да отстъпи. Блъсна се в колата.

Старк замахна нагоре, разпори бежовия униформен панталон на Едингс при чатала и разцепи мърдната торбичка. Бръснарят се плъзна обратно нагоре сякаш плътта бе масло. Тестикулите на Едингс, изневиделица освободени от торбичката, увиснаха към вътрешната

страна на бедрата му като тежките пискюли на усуканите шнурове на завеси. Кръвта напои плата покрай ципа. За момент Едингс имаше чувството, че някой е изпуснал сладолед върху топките му... но после го връхлетя пареща и хапеща болка. Той изкрещя.

Старк замахна с дяволска бързина към врата на Едингс, но Едингс някак си успя да вдигне ръка и бръсначът само разцепи на две дланта му. Едингс се опита да се извърти наляво и така откри дясната страна на врата си.

Голото, бледосребристо на замъглената дневна светлина острие отново изсвистя във въздуха и този път попадна точно в целта. Едингс падна на колене, с ръце между краката. Бежовият му панталон бе почервенял от кръв чак до коленете. Главата му клюмна напред и сега той приличаше на човек принесен в жертва на езическите богове.

— Приятен ден, мръснико — рече Старк, сякаш слагаше край на разговора им. Наведе се над Едингс, хвана косата му, изви главата му назад, откривайки шията му за последния удар.

4.

Старк отвори задната врата на колата, хвана Едингс за яката на ризата му и за окървавения панталон и го метна вътре като торба картофи. После направи същото и с Чатертън, който сигурно тежеше към сто и петнадесет килограма заедно със служебния колан и с пистолета. Но Старк го вдигна сякаш бе перце. Затръшна вратата и погледна с нетърпеливо любопитство към къщата.

От нея не идваше никакъв звук. Чуваха се единствено щурците във високата трева до пътя и тихото „фъш-фъш“ от въртенето на пръскачките. Към тези звуци сега се прибави и шума от приближаващ се камион с цистерна. Премина с тътен с шестдесет мили в час. Старк се сепна, наведе се до колата, когато видя, че камионът намалява скорост и стоповете му светнаха за секунда. Той се изхили, когато камионът отново засили и се скри зад следващия хълм. Шофьорът явно бе забелязал полицейската кола паркирана до шосето, бе видял с каква скорост кара и си бе помислил, че има скрит радар. Съвсем естествено. Беше се разтревожил излишно. Този радар бе престанал да работи завинаги.

Имаше доста кръв по алеята, ала локвата кръв върху асфалта приличаше на разлята вода... стига да не се приближеше някой съвсем близо до нея. Така, че това беше добре. А дори и да не беше, нямаше какво да се прави.

Старк сгъна бръснача, стисна го в лепкавата си ръка и отиде до предния вход. Не видя нито мъртвите врабчета на земята, нито пък живите, накацали по покрива на къщата и по ябълковото дърво до гаража, които го наблюдаваха безшумно.

След около една-две минути Лиз Бомънт слезе долу, все още сънена, за да отвори вратата.

Тя не изпищя. Писъкът спря в гърлото ѝ. Когато отвори вратата, лицето без кожа срещу нея, спря дъха ѝ, замрази го, сподави вика ѝ, зарови го жив. За разлика от Тад, тя не помнеше някога да е сънувала Джордж Старк, но може и да е имало такива сънища дълбоко в

необятното ѝ подсъзнание, защото това ужасяващо, едновременно ухилено и гневно лице, бе нещо очаквано.

— Хей маце, искаш ли да си купиш пиленце? — попита Старк през мрежестата врата. Захили се, откривайки зъбите си. Макар да бяха много, повечето от тях вече бяха мъртви. Очите зад очилата приличаха на две големи, черни дупки. Нещо лепкаво се стичаше по бузите и брадата му и капеше върху предпазната жилетка, в която бе облечен.

Тя се опита със закъснение да затвори вратата. Старк разкъса с юмрук мрежата и с трясък отвори вратата. Лиз се запрепъва назад, опитвайки се да извика. Но не можеше. Сякаш някой я бе стиснал за гърлото.

Старк влезе и затвори вратата.

Лиз го гледаше как бавно се приближава към нея. Приличаше на възкръснало, изгнило плашило. Най-отвратителна бе усмивката му, защото лявата част от горната му устна не бе просто разложила се или разлагаща се, а направо изгризана. Тя виждаше почернелите му зъби и дупките оставени от тези, които вече бяха паднали.

Той протегна облечените си в ръкавици ръце към нея.

— Здравей, Бет — каза той, хилейки се отвратително. — Извинявай, че нахълтвам така, но минавах оттука и реших да се отбия. Аз съм Джордж Старк и за мен е удоволствие да се запозная с тебе. Мисля, че удоволствието е много по-голямо, отколкото можеш да си представиш.

Той докосна с пръст брадата ѝ... и я погали. Плътта под черната кожа на ръкавицата бе някак пореста, сякаш всеки момент щеше да се разкъса. В този миг тя се сети за бебетата, които спяха горе и вцепенението я напусна. Тя се обърна и побягна към кухнята. Главата ѝ бучеше, но в обърканото си съзнание, тя си представи как сграбчва един нож от плота и го забива в това гадно подобие на лице. Тя чу как той я последва, бърз като вятъра.

Ръката му докосна гърба ѝ, опитвайки се да я хване, но тя му се изплъзна.

Кухненската врата беше еднокрила, летяща. Сега беше подпряна с парче дърво. Тя го ритна в движение, съзнавайки, че ако не го улучеше или не го изритаеше достатъчно силно, нямаше да ѝ се отдаде възможност за втори опит. Но го ритна съвсем точно с обувия си в

пантоф крак и остра болка премина през пръстите ѝ. Дървото прелетя през кухненския под, който беше така излъскан, че цялата кухня се отразяваше наопаки в него. Усети, че Старк отново посяга към нея. Тя протегна ръка към вратата и я затръшна. Чу шума от удара. Старк извика от изненада и ярост, но не и от болка. Тя посегна към ножовете...

Ала Старк я хвана за косата и за блузата отзад. Дръпна я рязко и я обърна с лице към себе си. Платът се разпори и тя си помисли внезапно: „Божичко, ако ме изнасили, о, ако ме изнасили, ще полудея...“

Тя удряше с юмруци уродливото му лице. Очилата му първо се изкривиха на една страна, после паднаха на земята. Кожата под лявото му око бе увиснала, част от нея липсваше, така че се бе отворила дупка, от която се виждаше кръвясалата му очна ябълка.

А той се смееше.

Сграбчи ръцете ѝ и ги натисна надолу. Тя освободи едната си ръка и одра с нокти лицето му. Пръстите ѝ оставиха дълбоки бразди в кожата му, по които бавно започна да се стича кръв и гной. Борбата беше почти или съвсем безсмислена. Все едно бе забила нокти в парче наплото от мухи месо. От гърлото ѝ най-сетне излезе звук. Тя искаше да изпищи, да даде израз на ужаса и страха, преди да я задушат, но успя само да излае дрезгаво.

Старк свали ръката ѝ и изви двете ѝ ръце зад гърба ѝ, стискайки здраво китките ѝ с една ръка. Кожата му бе мека, ала ръката му бе яка като железни окови. Той вдигна другата си ръка и я сложи на гърдата ѝ. Кожата ѝ сякаш простена при това докосване. Тя затвори очи и се опита да се отдръпне.

— О, я стига — рече той. Вече не се усмихваше, но изглеждаше сякаш се е захилил, защото разядената лява част от устата му бе замръзнала в това положение. — Престани, Бет. За твое собствено добро. Възбуждаш ме, като се бориш с мене. А не искаш да се възбудя, нали? Мога да се закълна, че не искаш. Мисля, че ние с теб трябва да имаме платонически взаимоотношения. Поне засега.

Той стисна по-силно гърдата ѝ и тя усети жестоката сила под разлагащата се плът, сякаш пръстите му бяха стоманени пръчки поставени в мека пластмаса.

„Как може да е толкова силен? Как може да е толкова силен, когато има вид на умиращ?“

Ала отговорът беше ясен. Той не беше човек. Тя дори не мислеше, че е жив.

— А може би ти се иска! — попита той. — Така ли е? Искат ли ти се? — Езикът му на черни, червени и жълти петна, напукан като земята при продължителна суша, се стрелна от озъбената му, ухилена уста.

Тя веднага престана да се съпротивлява.

— Така е по-добре. Сега ще те пусна, Бети, скъпа моя, сладка моя. Когато те пусна, неудържимото желание да пробягаш сто метра за пет секунди отново ще те обхване. Това е напълно естествено. Ние не се познаваме добре все още, а и съзнавам, че не изглеждам особено привлекателно. Но преди да направиш нещо необмислено, спомни си за ченгетата пред къщата. Те са мъртви. Помисли и за твоите бамбини, които си спят кротко горе. Децата трябва да си почиват, нали? Особено пък мъничките деца, беззащитните деца, като твоите. Нали разбираш? Следиш мисълта ми, нали?

Тя кимна мрачно. Сега вече усещаше и миризмата му. Това беше отвратителна воня на гниещо месо. „Той се разлага — помисли си тя. — Разлага се пред очите ми.“

Сега разбираше съвсем ясно защо Старк така отчаяно искаше Тад да започне да пише отново.

— Ти си вампир — рече тя дрезгаво. — Проклет вампир. И той те е сложил на диета. Затова нахълтваш тука, тероризираш мен и заплашваш бебетата ми. Ти си един скапан страхливец, Джордж Старк.

Той свали ръце от нея, след което започна бавно да опъва и изглажда ръкавиците си. Това беше превзет, но и странно заплашителен жест.

— Не мисля, че това е справедливо, Бет. Какво би направила ти, ако беше на мое място? Какво ще направиш, ако попаднеш на самотен остров без храна и вода? Едва ли щеше да гледаш замечтано и да въздишаш превзето. Щеше да се бориш, нали? Нима ще ме обвиниш, че искам нещо толкова просто като това да остана жив?

— Да — изсъска Лиз.

— Говориш като фанатизиран борец за правда... но може и да промениш мнението си. Ще видиш, Бет, че цената на тази борба може

да се окаже по-висока, отколкото можеш да си представиш. Ако силите, срещу които се бориш, са коварни и изцяло посветени на каузата си, цената може да скочи до небето. Тогава може с по-голям ентузиазъм да се съгласиш да си сътрудничим.

— Въобразявай си, копеле!

Той повдигна дясното ъгълче на устата си, а вечно усмихващата се лява страна също се издигна още по-нагоре и Старк я удостои с една вампирска, озъбена усмивка, която искаше да мине за очарователна. Ръката му, отворително студена под тънката ръкавица, погали ръката ѝ от лакътя надолу. После стисна дланта на лявата ѝ ръка за миг и я пусна.

— Това не е плод на ничие въображение, Бет. Уверявам те. Ние двамата с Тад ще пишем заедно нов роман на Старк... за известно време. С други думи Тад ще ми даде началния тласък. Аз съм като боксуваща кола. Само че не моторът е блокирал, а писателският механизъм е блокирал. Това е всичко. По моему в това е целия проблем. Щом веднъж потръгне, ще я извадя от калта, ще натисна съединителя и дим да ме няма!

— Ти си луд — промълви тя.

— Да. Но и Толстой е бил луд. И Ричард Никсън, а избраха именно тоя подлизурко за президент на Съединените Щати. — Старк извърна глава и погледна през прозореца. Лиз не чуваше нищо, но ѝ се стори, че той е наострил уши за някакъв тих, едва доловим звук.

— Какво чу... — подхвана тя.

— Затвори си устата, миличка — прекъсна я Старк. — Просто я дръж затворена.

Тя дочу далечния звук от пърхане на криле на цяло ято птици. Този звук беше така далечен, така красив, така свободен.

Тя стоеше, гледаше го, с разтуптяно сърце и си мислеше дали би могла да се отскубне от него. Той не беше в транс или в някакво подобно състояние, но вниманието му бе погълнато от нещо друго. Можеше да побегне. Ако успееше да вземе пушката...

Той обхвана китката ѝ с ръка, която се разлагаше.

— Мога да проникна в съзнанието на мъжа ти и да гледам през неговите очи. Чета мислите му. Твоите не мога да чета, но мога да позная по лицето ти какво мислиш. За каквото и да мислиш сега, Бет,

спомни си за ченгетата... и че имаш деца. Така ще виждаш нещата в истинското им съотношение.

— Защо ме наричаш така?

— Как? Бет ли? — той се засмя. Смахът му беше отвратителен, сякаш камъчета се търкаляха в гърлото му. — Така би те наричал и той, ако имаше достатъчно акъл.

— Ти си л...

— Луд, да, знам. Това е прекрасно, миличка, но ще оставим мнението ти за моя разум за по-късно. Прекалено много неща стават в момента. Слушай, трябва да се обадя на Тад, но не в кабинета му. Телефонът там може да се подслушва. Той не мисли, че е така, но ченгетата може да са сложили микрофон, без да му кажат. Мъжът ти прекалено много се доверява. А аз не.

— Как можеш...

Старк се наведе напред и каза много бавно и внимателно, като учител на някой трудно схващащ първокласник:

— Хайде стига сме чоплили тоя въпрос, Бети. По-добре ми отговори на няколко въпроса. Ако не получа отговорите от теб, може би ще ги получа от твоите близначета. Знам, че все още не могат да говорят, но може би ще ги науча. С малко подтик, чудеса могат да станат.

Старк носеше подплатена жилетка върху ризата си, въпреки че беше горещо. Такива носеха ловците и туристите, с много ципове и джобове. Той отвори един от страничните джобове, който бе издут от някакъв цилиндричен предмет. Извади малка горелка.

— Дори и да не успея да ги науча да говорят, на бас се хващам, че мога да ги науча да пеят. Ще пропеят като славейчета. Сигурно няма да ти се иска да чуеш такава песен, Бети.

Тя се опита да откъсне очи от горелката, но не успя. Погледът ѝ беше безпомощно прикован към нея, докато Старк я подхвърляше от едната в другата си ръка.

— Ще ти кажа всичко, каквото искаш да знаеш — каза тя, а наум добави: засега.

— И ще направиш добре — рече той и прибра обратно горелката. Жилетката му увисна на едната страна и тя видя, че от джоба му се показва тежък пистолет. — И много благоразумно от твоя страна, Бети. В английската катедра днес има още един човек. Виждам го така ясно,

както виждам теб. Нисичък и дребен човечец, с бяла коса, а в устата си има пура, голяма колкото него. Как се казва?

— Като че ли е Роули Дилесипс — отвърна тя уплашено. Зачуди се откъде можеше да знае той, че Дилесипс е там... но реши, че не иска да узнае отговора.

— А може ли да е някой друг?

Лиз се замисли за малко и поклати глава.

— Трябва да е Роули.

— Имаш ли указателя на факултета?

— Има един в чекмеджето на масичката с телефона. В хола.

— Добре. — Той мина покрай нея, преди да се е усетила. Това парче гниещо месо се движеше така безшумно и леко като котка, че направо ѝ призля. Той взе един от ножовете. Лиз настръхна. Старк я погледна и от гърлото му отново излезе този звук, сякаш правеше гаргара с камъчета.

— Не се безпокой. Няма да те кълцам. Та ти си малката ми, добра помощничка, нали? Хайде, ела.

Силната му, отвратително мека ръка отново обхвана китката ѝ. Лиз се опита да я издърпа, но Старк я хвана още по-здраво. Тя веднага престана да се дърпа и се остави той да я води.

— Така е добре — рече той.

Отведе я в хола, а тя седна на канапето и обхвана с ръце коленете си. Старк ѝ хвърли бърз поглед, кимна утвърдително и насочи цялото си внимание към телефона. Когато установи, че няма алармена сигнализация към него, а това беше истинска немарливост, той преряза жиците, поставени от полицията. Едната беше свързвана към подслушващото устройство, а другата — към задействащия се от човешки глас магнитофон в мазето.

— Знаеш как да се държиш и това е изключително важно — каза Старк към сведената глава на Лиз. — Слушай сега. Ще намеря номера на Роули Дилесипс и ще си по-бъбрим малко с Тад. А докато аз говоря, ти ще се качиш горе и ще събереш каквито там парцалки и джаджи ще трябва за бебетата на вилата. Когато свършиш с багажа, събуждаш ги и ги донасяш тук долу.

— Откъде знаеш, че те...

Той се усмихна на нейната изненада.

— О, аз знам разписанието им, може би дори по-добре от тебе. Събуди ги, Бет, приготи ги и ги донеси тук. Знам разположението на къщата, така добре, както и разписанието им, така че ако се опиташ да бягаш, миличка, ще знам. Няма нужда да ги обличаш. Просто събери нещата, които ще ти трябват и ги донеси тук само по пеленки. Можеш да ги облечеш по-късно, когато поемем по веселия път.

— Към Касъл Рок? Искаш да отидеш в Касъл Рок?

— Ъхъ. Но няма защо да мислиш за това сега. Мисли само, че ако се забавиш повече от десет минути по моя часовник, ще трябва да се кача горе и да проверя какво правиш. — Той я изгледа смразяващо. От очилата очите му под белещата се, сълзяща кожа на челото, приличаха на тъмните дупки на черепа. — Ще дойда със запалена горелка и готов за действие. Разбираш, нали?

— Аз... да.

— Преди всичко, Бет, трябва да запомниш едно нещо. Ако ми съдействаш, нищо няма да ти се случи. Нито на теб, нито на децата ти — той отново се усмихна. — За такава добра майка като тебе, предполагам, че второто е много по-важно за тебе. Просто искам да не се опитваш да ме изиграеш. Двете ченгета отвън на задната седалка на своята смотана кола сега събират мухите, защото имаха нещастieto да се изправят на железопътната линия, точно когато пристигаше моя влак. В Ню Йорк има още няколко мъртви ченгета, които имаха същия лош късмет... както вече знаеш. Единственият начин да помогнеш на себе си, на децата си и на Тад, защото ако той прави това, което искам от него, нищо няма да му се случи, е да не разсъждаваш и да ми съдействаш. Разбра ли?

— Да — прегракнало отвърна тя.

— Може да ти дойде някоя идея. Знам, че това може да се случи на човек, който е притиснат до стената. Но ако ти хрумне нещо, веднага го забрави. Макар че не изглеждам страхотно, чувам идеално. Ако се опиташ да отвориш някой прозорец, ще чуя. Ако се опиташ да отвориш мрежата на някоя врата и това ще го чуя. Бети, аз съм човек, който може да чуе песента на ангелите в рая и писъците на дяволите в дълбините на ада. Така че, трябва да решиш дали си заслужава да поемаш някакъв риск. Ти си умна жена. Мисля, че ще вземеш правилното решение. Размърдай се, момичето ми. Хайде.

Той погледна към часовника си, за да отмери времето. Лиз се втурна към стълбите. Краката ѝ се подкосяваха.

6.

Тя го чу да казва нещо по телефона. След дълга пауза пак започна да говори. Гласът му се промени. Тя не знаеше с кого бе говорил в началото, може би с Роули Дилесипс, но сега знаеше със сигурност, че говори с Тад. Не можеше да чуе точно какво казваше Старк, а и не смееше да вдигне слушалката на апарата в спалнята, но беше сигурна, че е Тад. Все едно нямаше време за подслушване. Той я бе попитал дали тя би поела риска да се опита да го изиграе. Не искаше да поема такъв риск.

Тя напъха пелени в една чанта, а дрехи — в един куфар. Набута кремове, пудрата против подсичане, безопасните игли и всички останали дреболии в една чанта с дръжка през рамо.

Разговорът долу бе приключил. Тъкмо щеше да събуди близнаците, когато той я извика:

— Бет! Хайде!

— Идвам! — тя вдигна Уенди, която се разплака сънено.

— Искам да слезеш. Очаквам телефонен разговор и ти ще ми послужиш като звуков фон.

Тя почти не чу последните му думи. Погледът ѝ попадна на кутийката с безопасните игли на плота за пелени.

А точно до кутийката имаше лъскава шивашка ножица.

Тя постави Уенди обратно в леглото ѝ, хвърли бърз поглед към вратата и се втурна към плота. Взе ножицата и две безопасни. Постави безопасните в устата си, сякаш правеше проба на рокля и откопча полата си. Закачи за пликчетата си ножицата с безопасните и закопча полата си. Полата ѝ се издуваше леко там където беше ръкохватката на ножицата и безопасните игли. Обикновеният мъж едва ли би го забелязал, ала Джордж Старк не бе обикновен човек. Тя издърпа блузата върху полата си. Така беше по-добре.

— Бет! — гласът вече звучеше ядосано. По-лошото беше, че идеше от стълбището. Тя дори не бе чула стъпките му, а стълбището в тази стара къща скърцаше ужасно, когато някой се качваше по него.

В този миг телефонът иззвъня.

— Слизай моментално тук! — изкрещя той и тя побърза да вземе Уилям. Събуди бебетата грубо, нямаше време за нежности. Затова и двете ревяха с цяло гърло, когато слезе долу.

Старк беше на телефона и тя очакваше, че той ще побеснее от този шум. Но тъкмо обратното — той изглеждаше доволен. В този миг тя осъзна, че ако говореше с Тад, беше естествено да е доволен. Не би могло да бъде по-добре за него, дори и ако бе донесъл собствен запис със звукови ефекти.

„Последното средство за убеждаване — помисли си Лиз.“ Внезапно я обхвана такава омраза към това разлагащо се същество, което нямаше никакво право на живот и все пак отказваше да умре.

Старк държеше молив в едната си ръка и барабанеше по масата с гумичката на края му. Тя се стресна като видя, че това беше молив от марката Берол Блек Бюти. „Един от моливите на Тад — помисли си тя. — Нима е ходил в кабинета му?“

Не, разбира се, че не беше ходил в кабинета, нито пък този беше от моливите на Тад. Тези моливи никога не са били негови. Той просто си купуваше от тях. Блек Бюти принадлежаха на Старк. Той бе написал нещо с молива с главни букви на гърба на указателя. Като се приближи към него, тя успя да прочете две изречения. Първото беше: ПОЗНАЙ ОТКЪДЕ СЕ ОБАДИХ, ТАД. А второто бе жестоко откровено: АКО КАЖЕШ НА НЯКОГО, ТЕ СА МЪРТВИ.

Като опровержение на последното Старк каза:

— Абсолютно нищо, както сам чуваш. И косъм не е паднал от скъпоценните им главички.

Той се обърна към Лиз и ѝ намигна. Това ѝ се стори най-отвратителното нещо. Сякаш двамата бяха съучастници. Старк въртеше очилата си между палеца и показалеца на лявата си ръка. Изпъкналите му очни ябълки лъщяха като мрамор, сякаш пред себе си виждаше лицето на разтопяваща се восъчна статуя.

Той се вслуша, после се захили. Дори и лицето му да не се разлагаше пред очите ѝ, тази озъбена усмивка щеше да ѝ се стори едновременно весела и зловеща.

— Какво Лиз? — попита Старк с почти напевен тон. В този момент ядът взе връх над страха ѝ и тя се сети за първи път за леля Марта и плъховете. Искаше леля Марта да е тук, за да се погрижи специално за този плъх. Тя бе взела ножицата, но това не значеше, че

ще ѝ се предостави възможност да я използва. Ала Тад... Тад знаеше за леля Марта. Хрумна ѝ идея.

7.

Когато разговорът приключи и Старк постави на място слушалката, тя го попита какво възнамерява да прави.

— Да действам светкавично — отвърна ѝ той. — Това е мой специалитет. — Той протегна ръце. — Дай ми едно от бебетата. Няма значение кое.

Тя отстъпи назад като инстинктивно притисна бебетата по-силно към гърдите си. Бяха се умълчали, но като ги притисна внезапно и двете отново започнаха да хленчат.

Старк я погледна търпеливо.

— Нямам време, за да споря с теб, Бет. Не ме карай да те убеждавам с това тук — той потупа издутия джоб на жилетката си. — Няма да им направя нищо. По някакъв странен начин и аз се оказвам техен баща.

— ДА НЕ СИ ПОСМЯЛ ДА ГОВОРИШ ТАКА! — изкрещя тя и отстъпи още по-назад. Бе готова да побегне.

— Момиче, губиш контрол над себе си.

Думите бяха казани равномерно, без натъртване и с ледено студен тон. Тя се почувства така, сякаш някой я бе ударил с торба пълна с лед през лицето.

— Я се стегни, сладурче. Трябва да изляза навън и да вкарам полицейската кола в гаража. Не мога да допусна да побегнеш по шосето в обратната посока, докато аз съм зает. Но ако в ръцете ми е едно от децата ти, като един вид гаранция, няма да трябва да се притеснявам за това. Наистина нямам нищо против теб и бебетата... а дори и да не беше така, какво ще спечеля, ако направя нещо лошо на едно от бебетата? Нужно ми е съдействието ти, а по такъв начин не бих го получил. Така че веднага ми дай едното, иначе ще им направя нещо и на двете. Няма да ги убивам, но ще им причиня болка и ти ще си виновна.

Той протегна ръце. Разяденото му лице имаше строго и решително изражение. Гледайки го, тя осъзна, че никакъв аргумент, никаква молба не можеха да го накарат да отстъпи. Той дори нямаше да я изслуша. Просто щеше да изпълни закана си.

Тя пристъпи към него. Когато той посегна да вземе Уенди, ръката ѝ отново притисна бебето към гърдите ѝ за момент. Уенди започна още повече да хлипа. Лиз я пусна и самата тя се разплака и го погледна в очите.

— Ако ѝ причиниш болка, ще те убия.

— Знам, че ще се опиташ — рече сериозно Старк. — Уважавам изключително много майчинския инстинкт, Бет. Мислиш, че съм чудовище, а може и да си права. Но истинските чудовища не са лишени от чувства. Мисля, че в края на краищата именно това, а не външността им, ги прави толкова страшни. Нищо няма да направя на малкото, Бет. Тя е в сигурни ръце... стига ти да ми съдействаш.

Лиз притисна Уилям. Никога не бе чувствала ръцете си толкова празни. И никога през живота си не бе осъзнавала с такава сигурност, че е направила грешка. Но какво друго можеше да направи?

— Освен това... виж! — извика Старк и тя долови нещо в гласа му, нещо, на което не можеше, не искаше да повярва. Нежността, която ѝ се стори, че долови, сигурно беше престорена. Пак някоя от отворителните му шегички. Но тя с тревога установи, че цялото му внимание бе погълнато от Уенди... и Уенди вече не плачеше, а го изучаваше съсредоточено. — Малката и представа няма как всъщност изглеждам. Тя изобщо не се страхува от мене. Изобщо.

С тих ужас Лиз видя как той вдигна дясната си ръка. Бе свалил ръкавицата си и тя забеляза, че имаше превръзка на същото място, на което имаше и Тад. Старк разтвори пръсти, сви ги и ги разтвори отново. Явно го заболя защото стисна зъби, но въпреки това разтвори пръстите си.

„Тад прави така, прави точно така, о божичко, прави го ПО АБСОЛЮТНО СЪЩИЯ НАЧИН...“

Уенди сега беше абсолютно спокойна. Тя гледаше втренчено лицето на Старк, изучавайки го старателно. Сивите ѝ очи гледаха съвсем невъзмутимо право в неговите мътно сини очи. Без кожата под тях, очите му изглеждаха така сякаш всеки момент щяха да увиснат на бузите му.

И Уенди го поздрави по същия начин.

Разтвори пръсти, сви ги и пак ги разтвори.

Поздрав в стил Уенди.

Лиз усети някакво раздвижване в ръцете си. Сведе поглед и видя, че Уилям гледа Джордж Старк със същия съсредоточен синьосив поглед. И се усмихва.

Уилям разпери пръсти, сви ги и пак ги разтвори.

Поздрав в стил Уилям.

— Не — простена тя глухо. — Божичко, моля те, не позволявай това да се случи.

— Виждаш ли? — рече Старк, вдигайки поглед към нея. Усмихваше се с неговата замръзнала, саркастична усмивка и най-отвратителното от всичко бе, че той се опитваше да бъде нежен... а не можеше. — Виждаш ли? Те ме харесват, Бет. Те ме ХАРЕСВАТ.

8.

Старк сложи черните си очила и изнесе Уенди навън. Лиз се спусна към прозореца и го проследи с неспокоен поглед. Бе абсолютно сигурна, че той възнамерява да се качи в колата и да офейка с бебето ѝ с двамата мъртви полицаи на задната седалка.

Но известно време той не направи нищо. Просто застана до вратата на шофьора с наведена глава към бебето в ръцете си в ослепителната слънчева светлина. Остана неподвижен. Изглеждаше така сякаш сериозно разговаря с Уенди или пък се моли. По-късно, когато разполагаше с повече информация, тя заключи, че той се бе опитвал да се свърже с Тад, да прочете мислите му и да разбере дали той възнамерява да изпълни нарежданията на Старк или си има собствени планове.

След около тридесет секунди Старк поклати глава енергично, сякаш, за да прогони някакви мисли, качи се в колата и я запали.

„Ключовете са в колата. Дори не му се налага да използва жиците, или каквото там трябва, за да я запали. Тоя човек има дяволски късмет.“

Старк вкара колата в гаража и изключи двигателя. Тя чу как се затръшва врата. Той излезе от гаража и спря само за миг, за да натисне копчето, с което автоматично се затваряше вратата на гаража.

Само след няколко секунди той пак беше в къщата. Подаде ѝ Уенди.

— Видя ли? — попита. — Тя е добре. А сега ми кажи за съседите. За Кларкови.

— Кларкови ли? — попита тя, чувствайки се изключително глупаво. — Защо питаш за тях? Те ще прекарат лятото в Европа.

Той се усмихна. По свой начин именно тази усмивка беше най-отвратителната от всички досега, тъй като при нормални обстоятелства би изразявала истинско удоволствие. И би била една истински чаровна усмивка, помисли си Лиз. Не изпита ли някакво макар моментно привличане? Някаква възбуда макар и само за миг? Това, разбира се, граничеше с лудост, но едва ли значеше, че може да отрече съществуването на това усещане. Тя дори мислеше, че разбира защо

изпитва това. В крайна сметка се бе омъжила за най-близкия роднина на този мъж.

— Прекрасно! — възкликна той. — Не би могло да бъде по-добре! А те имат ли кола?

Уенди започна да плаче. Лиз видя, че дъщеря ѝ гледа мъжа с разлагащото се лице и с изпъкналите мраморно бели очи, протягайки към него малките си, приятно закръглени ръчички. Тя не плачеше от страх. Плачеше защото искаше той отново да я вземе в ръцете си.

— Не е ли прекрасно! — рече Старк. — Иска да дойде пак при татко.

— Затваряй си устата, чудовище! — изсъска Лиз.

Лисицата Джордж Старк отметна глава назад и се засмя.

9.

Той ѝ даде още пет минути, за да събере допълнително някои неща за себе си и за бебетата. Тя му каза, че е невъзможно да събере и половината от това, от което ще има нужда през този период от време. Той ѝ нареди да събере колкото може.

— Бъди доволна, че изобщо ти давам допълнително време, Бет, при наличните обстоятелства. В гаража ви има две мъртви ченгета и мъжът ти знае какво става. Ако искаш да прекараме петте минути в обсъждане на този въпрос, твоя работа. Вече ти остават — той хвърли бърз поглед към часовника си и ѝ се усмихна — четири и половина минути.

И така тя събра, колкото можеше, спирайки за миг да хвърли поглед към бебетата, докато прибираше бурканчета с бебешка храна. Те седяха едно до друго на пода, пляскаха с ръчички и гледаха Старк. Знаеше какво всъщност си мислят те и това я ужасяваше.

„Не е ли прекрасно!“

Не. Тя не искаше да мисли за това. Не искаше да мисли за това, ала само за това мислеше. Уенди плачейки протяга пълничките си ръце. Протяга ги към този непознат убиец.

„Искат да дойдат при татко.“

Той стоеше до вратата на кухнята и я гледаше усмихнат. Прииска ѝ се веднага да си послужи с ножиците. Никога не бе искала нещо толкова силно.

— Не можеш ли да ми помогнеш? — извика му ядно тя, посочвайки двата сака и хладилната чанта, които бе напълнила с храна.

— Разбира се, Бет — отвърна той. Той взе единия сак. А лявата си ръка остави незаета.

10.

Прекошиха страничния двор, минаха през естествената ограда от дървета между двата двора. После прекошиха и двора на Кларкови, докато стигнаха до алеята за коли. Старк настояваше да вървят бързо и тя се задъхваше, когато спряха пред затворената врата на гаража. Той ѝ бе предложил да носи едно от бебетата, но Лиз отказа да му го даде.

Старк постави хладилната чанта на земята, извади портмонето от задния си джоб, а от него измъкна тънко заострено желязно ключче, което пъкна в ключалката на вратата на гаража. Завъртя го надясно, после наляво, вслушвайки се в звука от превъртането. Чу се изщракване. Старк се усмихна.

— Добре — рече той. — Дори и най-простите ключалки на гаражите могат да затруднят човек. Особено тези с големи езици, които трудно се отключват. Тая обаче е изхабена като стара проститутка на разсъмване. Имаме късмет. — Той натисна дръжката и блъсна вратата. Тя се плъзна с тропот по релсите.

В гаража беше спарено като в купа сено, а във волвото на Кларкови беше още по-горещо. Старк се наведе под таблото, откривайки незащитения си врат към Лиз, която седеше на задната седалка. Сърбяха я ръцете. Само секунда ѝ трябваше, за да измъкне ножицата, но секундата можеше да се окаже недостатъчна. Тя вече бе видяла колко бързо реагираше той и на най-неочакваното. Изобщо не я учудваше фактът, че рефлексите му бяха като на диво животно, защото той беше именно токова.

Той издърпа сноп жици иззад таблото. Извади изцапан с кръв бръснач от предния си джоб. Тя потрепери и трябваше да преглътне бързо два пъти, за да спре гаденето, което предизвика вида на бръснача. Той разгъна острието, наведе се отново, свали изолационната обвивка на две жици и съедини оголените медени жички. Проблесна синя искра и моторът започна да боботи. Само след миг двигателят вече работеше.

— Е, добре! — тържествуваше Джордж Старк. — Да тръгваме, а, к'во ще кажеш?

Бебетата се засмяха и му помахаха с ръце. Старк също весело им помахаша. Докато той изкарваше на заден колата от гаража, Лиз скришом плъзна ръка зад Уенди, която седеше в скута ѝ и докосна извитата част на ножицата. Не сега, но скоро. Нямаше никакво намерение да чака пристигането на Тад. Безпокоеше се какво можеше да направи междувременно на бебетата това същество дошло от света на мрака.

Или пък на нея.

Стига да се разсееше съвсем за малко, тя щеше да извади ножицата от скривалището ѝ и да я забие в гърлото му.

ЧАСТ ТРЕТА

НАШЕСТВИЕТО НА ПСИХОПОМП

— Поетите пишат за любов — каза Машин, прокарвайки бръснача напред-назад по ремъка за точене в равномерен, хипнотичен ритъм — и това е окей. Любовта съществува. Политиците говорят за дълг и това е добре. Дългът съществува. Ерик Хофър говори за постмодернизма, а Хю Хефнер — за секса. Хънтър Томпсън говори за всемогъщия Бог Отец, създателя на небето и земята. Всичките тези неща съществуват и това е добре. Разбираш какво искам да кажа, нали, Джак?

— Да, така мисля — отвърна Джак Рейнджли. Той всъщност не знаеше, нямаше ни най-малка представа за какво ставаше дума, ала когато Машин беше в такова настроение, само някой откачен би се захванал да спори с него.

Машин обърна бръснача с острата страна надолу и разряза ремъка на две. Голямо парче от него падна на пода на билиардната зала като отрязан език.

— Но аз всъщност говоря за смъртта — каза той. — Защото в крайна сметка, единствено смъртта има значение.

„Пътуване до
Вавилон“
Джордж Старк

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

БЯГСТВОТО НА ТАД

1.

„Представи си, че пишеш роман — помисли си той, завивайки по «Колидж Авеню» и оставяйки университета зад гърба си. — Представи си, че ти си герой в този роман.“

Това беше магическа мисъл. В главата му бушуваше стихията на паниката. Бясно се въртяха отломките на някакъв план, като буци пръст изтръгнати от торнадо. Но самата мисъл, че това беше просто безвреден роман и той можеше да прави не само със себе си, но и с другите участници в тази история (като Харисън и Манчестър, например) каквото си иска, точно както с измислените герои на листа хартия, в абсолютна безопасност в кабинета си, под светлината на лампите, със студена пепси или горещ чай на бюрото... само при тази мисъл, вятърът, който бушуваше в главата му, внезапно утихна. Всички излишни глупости изхвърчаха заедно с него. Останаха само разхвърляните отломки от плана му... Сега вече можеше лесно да ги подреди. Разбра, че има план, който дори можеше да успее.

„Трябва да успее — помисли си Тад. — Иначе мен най-вероятно ще ме задържат, заради моята сигурност, а Лиз и бебетата най-вероятно ще бъдат мъртви.“

Ами врабчетата? Какво място заемаха те в тази работа?

Не знаеше. Роули му бе казал, че са психопомп, предвестници на възкръсналите мъртви. Дотук значи беше ясно, нали? Да. Поне до известна степен. Защото старата лисица Джордж бе възкръснал, но същевременно беше мъртъв... мъртъв и разлагащ се. Така че врабчетата се вписваха в картината, но не съвсем. Ако врабците го бяха изпроводи

(от света на мъртвите),

или където се бе намирал преди, защо самият Джордж не знаеше нищо за тях? Защо не си спомняше да е писал израза: ВРАБЧЕТАТА

ОТНОВО ЛЕТЯТ с кръв на стените на два апартамента?

— Защото АЗ съм ги написал — промълви Тад и мислите му се върнаха към това, което бе написал в дневника си, в очакване на трансa в кабинета си.

Въпрос: Птиците мои ли са?

Отговор: Да.

Въпрос: Кой написа израза?

Отговор: Този, който знае за тях... Аз знам. Те са мои.

Изведнъж изникнаха отговорите на всички въпроси: ужасните, немислими отговори. Тад чу как от гърлото му излезе провлечен, треперещ звук. Стенание.

Въпрос: Кой възкреси Старк?

Отговор: Този, който знае. Този, на когото са врабчетата.

— Не съм искал! — извика Тад.

Но беше ли вярно това? Беше ли наистина? Нима самият той не бе харесвал донякъде несложния, невъздържан характер на Старк? Нима не беше се възхищавал от Джордж, който никога не се спъваше, не се блъскаше в предмети, който никога не изглеждаше слаб или глупав; един мъж, който никога не би се страхувал от демоните заключени в барчето с напитките? Един мъж без жена и деца, с които да трябва да се съобразява, без любов, която да го обвързва и да го спира? Един мъж, на когото никога не му се беше налагало да чете насила скапаните есета на тъпи студенти или да се измъчва по време на обсъждането на бюджета на катедрено заседание? Един мъж, който имаше готови, прости отговори на всичките сложни, житейски въпроси?

Един мъж, който никога не се страхуваше от тъмнината, защото той властваше над нея?

— ДА, НО ТОЙ СИ ОСТАВА МРЪСНИК! — изкрещя Тад в напечената от горещината, удобна, типична американска кола с четири гуми.

Точно така. Значи ти намираш този мръсник за СТРАШНО привлекателен, така ли?

Може би той, Тад Бомънт, не бе истинският създател на Джордж... ала може би именно желанието му да бъде като Джордж бе позволило на псевдонима да възкръсне?

Въпрос: Ако врабците са мои, мога ли да ги използвам?

Нямаше отговор. Тад искаше отговорът да се появи, копнееше да се появи. Но отговорът му се изплъзна и Тад внезапно се изплаши, че той самият или по-точно тази част от сърцето му, която обичаше Старк, скрива отговора. Тази част, която не искаше Джордж да умре.

Аз съм този, който знае. Този, на когото са врабчетата. Аз ги повиках.

Той спря колата на червения светофар при Ороно. След това продължи по шосе номер две към Бангор и Лъдлоу.

Роули беше част от плана му, който поне донякъде бе успял да измисли. Какво щеше да направи, ако след като евентуално успееше да се отърве от ченгетата, които го следваха, откриеше, че Роули вече си е тръгнал от университета?

Не знаеше.

Какво щеше да направи, ако Роули беше там, но откажеше да му помогне?

Не знаеше и това.

Ще мисля за това, когато му дойде времето.

А времето щеше да дойде съвсем скоро.

Сега минаваше покрай сервизът на Голд. Това беше дълга, цилиндрична сграда от готови, сглобяеми, алуминиеви плоскости. Беше боядисана в особено противен син цвят и бе заобиколена от десетина акра стари коли. Слънцето се отразяваше в стъклата им, сякаш блещукаше цяла галактика от бели звезди. Вече от двадесет минути бе събота следобед. Лиз и нейният похитител от света на мрака трябваше вече да са на път към Рок. В сглобяемата сграда се извършваше продажбата на дребно. Там сега сигурно един или двама продаваха части на автомобилните техники, които работеха и през уикенда. Но Тад можеше с пълно основание да се надява, че освен тях в гробището за коли няма абсолютно никой. Сред почти двайсетте хиляди коли, които бяха в различна степен потрошени и бяха горе-долу подредени в дванайсетина зигзагообразни редици, Тад сигурно щеше да успее да скрие своята... трябваше да успее. Тя бе висока, сива кола, боядисана отстрани в ярко червено. Направо се набиваше на очи.

НАМАЛИ! ВНИМАВАЙ УЧИЛИЩЕ! пишеше на знака пред него. Тад усети парене в стомаха. Настъпи моментът.

В огледалото за обратно виждане видя, че „Плимутът“ беше на две коли зад него. Не беше точно така, както му се искаше, но по-добре

от това нямаше и да бъде. За всичко останало трябваше да разчита на изненадата и на късмет. Те не очакваха да се опита да избяга. И защо ще бяга? За миг си помисли да не го прави. Ами ако вместо това спре? И когато те спрат зад него, а Харисън се приближи до колата му, за да попита какво се е случило, той ще им каже:

Много неща. Старк е отвлякъл семейството ми. Врабците продължават да летят.

Тад, той казва, че е убил двамата, които охраняваха къщата. Не знам как го е направил, но така казва... и аз... аз му вярвам.

И Тад му вярваше. В това беше цялата работа. И точно заради това не можеше да спре и да помоли за помощ. Ако се опиташе да направи нещо, Старк щеше да разбере. Тад не смяташе, че Старк чете мисли така, както извънземните в комиксите и в научнофантастичните филми, но той можеше да проникне в съзнанието на Тад... и да получи доста добра представа за това, което Тад възнамерява да направи. Можеше да приготви някаква изненада за Джордж, само ако успееше да прозре значението на проклетите птици, но засега смяташе да действа по сценария.

Ако успееше, разбира се.

Ето вече бе стигнал до кръстовището при училището със знака СТОП и на четирите ъгъла. Както винаги имаше много коли. Доста брони се бяха изкривили тук през годините, тъй като някои хора просто не можеха да проумеят, че всички трябва да спират при знака и да си дават поред предимство, а вместо това налитаха право в колата насреща им. Порой от писма, повечето от разтревожени родители, с искането да се постави светофар на кръстовището, се изсипваха след всяка катастрофа. На тях градският съвет на Вийзи отговаряше с изявлението, че въпросът се обсъжда... ала след време въпросът изпадаше в забвение до следващата верижна катастрофа.

Тад се нареди зад колите, които чакаха за южното направление. Хвърли поглед, за да се увери, че „Плимутът“ е все още две коли зад него и зачака реда си в сложната система от предимства и пререждания. Видя как една кола с дами със сини коси за малко да се блъсне в един „Датсун Z“, в която се возеше млада двойка. Момичето на кормилото изпсува дамите. Видя, че идва и неговият ред тъкмо преди една дълга цистерна за мляко Грант Деъри да пресече

кръстовището и да продължи на изток. Предоставяше му се неочаквана възможност.

Колата пред него потегли и вече беше негов ред. Отново почувства паренето в стомаха си. Погледна за последен път в огледалото. Харисън и Манчестър бяха все още две коли зад него.

Две коли минаха на кръст пред него. Вдясно от него, камиона с цистерната се приготви да пресече. Тад си пое дълбоко дъх и потегли спокойно. Един пикап премина в насрещното платно в посока към Ороно.

Докато пресичаше, го обхвана почти непреодолимото желание да натисне педала за газта докрай и да профучи направо по пътя. Ала вместо това, караше бавно и спокойно с напълно законната за района на училището скорост от петнадесет мили в час, без да откъсва поглед от огледалото. „Плимутът“ все още чакаше реда си след две коли.

„Ей, цистерно! — помисли си той, съсредоточавайки се, сякаш можеше да накара камиона да потегли само с воля... както само по негова воля хора и предмети се появяваха и изчезваха в романите му. — Цистерно, тръгни сега!“

И тя наистина потегли, преминавайки бавно и гордо през кръстовището като важна дама.

Мигът, в който тя скри от погледа му „Плимута“, Тад стъпи яко върху газта.

2.

Следваше пресечка вдясно. Тад зави и профуча по улицата с четиридесет мили, молейки се някое детенце да не хукне да гони гумената си топка точно в този момент.

Преживя един кошмарен момент, когато му се стори, че улицата е без изход. После видя, че може пак да завие надясно. Не бе видял пресечката поради високата ограда на една от ъгловите къщи.

Натисна рязко спирачката на завоя. Гумите му изсвириха. Километър и половина по-нататък той отново зави надясно и се отправи към шосе номер две, което тази улица пресичаше. Излезе отново на главния път на около петстотин метра на север от кръстовището. Ако цистерната бе свършила работа като естествено прикритие, както се надяваше Тад, то кафявият „Плимут“ сигурно все още се движеше по шосе номер две в южната посока. Може би ченгетата дори още не бяха забелязали, че нещо не е наред... макар че Тад искрено се съмняваше, че Харисън може да се излъже толкова лесно. Манчестър може би, но не и Харисън.

Тад сви наляво, промъквайки се в една малка пролука в колоната от коли така рязко, че един „Форд“, чийто път пресече, изскърца със спирачките си. Шофьорът на „Форда“ размахна юмрука си заплашително. Тад се отправи към гробището за коли на Голд, пак натискайки докрай газта. Ако някое ченге случайно забележеше как не само кара с превишена скорост, а и пречи на движението, щеше да е крайно неприятно. Не можеше да си позволи да се забави. Трябваше да махне колата си, която беше прекалено голяма и ярка на цвят, колкото се може по-скоро от шосето.

До гробището за коли имаше около километър. Тад го измина почти без да откъсва очи от огледалото, следейки за кафявия „Плимут“. Нямаше го, когато зави вляво за гробището.

Колата мина бавно през отворената порта в мрежестата ограда. На мръснобял фон имаше следния избелял, червен надпис: ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА! Ако беше работен ден, щяха да го забележат моментално и да го накарат да се върне обратно. Но беше събота и то обедно време и нямаше никой.

Тад продължи между редиците строшени коли, които бяха наредени по две-три една върху друга. Тези най-отдолу бяха загубили формата си, сякаш се разпадаха бавно и земята ги поглъщаше. Човек би си помислил, че едва ли нещо може да вирее тук — толкова черна бе почвата от разлятото масло и гориво. И все пак имаше избуяли зелени плевели и огромни слънчогледи, които растяха на малки групички и се полюшваха тихо от вятъра, като единствените оцелели след ядрена бомбардировка. Един слънчоглед се показваше през счупеното предно стъкло на камион за разнасяне на хляб, който лежеше на гърба си като умряло псе. Зеленото стъбло на слънчогледа се бе вкопчило като стиснат юмрук в счупения кормилен вал на камиона. А друг зелен юмрук се бе впил в капака на стария „Кадилак“ върху камиона. Приличаше на черножълтото око на мъртво чудовище, което следи Тад.

Това огромно, притихнало гробище на Детройтската индустрия караше Тад да потреперва от страх.

Той зави първо надясно, после наляво. Изведнъж видя врабчета навсякъде, по покриви и багажници и оцапани с масло, ампутирани двигатели. Видя три малки птички, които се къпеха в едно корито за масло пълно с вода. Те не отлетяха, когато той се приближи към тях, а спряха да се къпят и го загледаха с черните си, мънистени очи. Върху предното стъкло подпряно на един стар „Плимут“ също имаше врабчета. Тад мина на три стъпки от тях. Те размахаха крилца тревожно, но останаха на мястото си.

„Предвестници на възкръсналите мъртви“ — помисли си той. Вдигна ръка и нервно разтри малкия, бял белег на челото си. Минавайки покрай един „Датсун“, той забеляза, че в предното стъкло имаше огромна, сякаш от паднал метеор, дупка. Видя засъхнала кръв на таблото.

„Не метеор е направил тази дупка“ — помисли си той и стомахът му отново се сви.

На предната седалка на „Датсуна“ се бяха скупчили врабчета.

— Какво искате от мене? — попита той прегракнало. — Какво за бога искате от мене?

В съзнанието му изникна отговорът на този въпрос. Той сякаш чу пронизителен, птичи глас:

— О, не ние, Тад. Какво искаш ТИ от нас? Ние сме твои. Ти ни повика. Ти знаеш за нас.

— Не знам нищо — промълви той.

Накрая на реда имаше празно място до един по-нов модел „Кътлас Сюприм“, на който липсваше предната част. Тад паркира на заден ход колата си. Оглеждайки се наляво и надясно, той се почувства малко като плъх изгубен в лабиринт. Наоколо миришеше на бензин и на възкисело от разлятото масло. Чуваше се единствено монотонният тътен от минаващите по шосе номер две коли.

Отвсякъде го гледаха врабчета — притихнал сбор от малки черно-кафяви птички.

И внезапно те излетяха. Бяха стотици, може би хиляди. Въздухът се изпълни от оглушителният шум на размахани крила. Те образуваха ято в небето и се отправиха на запад, където се намираше Касъл Рок. Тогава той отново изпита това странно усещане, сякаш червеи лазеха под кожата му.

Нима се опитваме да подслушаме чужди мисли, Джордж?

Тад тихичко започна да си пее една песен на Боб Дилан:

— Джон Уесли Хардинг... беше приятел на бедните... той ходеше с по един патлак във всяка ръка...

Сърбежът под кожата му сякаш се усилваше. Усещането бе най-силно в раната на лявата му ръка. Тад може би само си въобразяваше, че долавя яд и объркване у Старк.

— По телеграфа... навсякъде се носеше името му... — продължи да пее тихичко Тад. Пред него на напоената с бензин земя като изкривено парче от метална скулптура, която на никого не се харесвала от самото начало, се намираше ръждясала част от двигател. Тад я взе в ръка, приближи се до колата си, като тихичко си пееше „Джон Уесли Хардинг“ и си спомняше за стария си приятел мечока, който носеше същото име. Ако можеше да маскира колата си като я поизчука малко, ако можеше да спечели само два часа, тогава можеше евентуално да спаси живота на Лиз и бебетата.

— Из цялата страна... Извинявай, големи приятелю, мен ще ме заболи повече, отколкото тебе... той отвори много врати... — Тад хвърли парчето метал във вратата от страната на шофьора. Тя хлътна навътре. Отново взе парчето, мина пред колата и удари с все сила решетката. Тя се изкриви, а на всички страни се разхвърчаха парчета

пластмаса. Тад отвори капака на багажника. Така колата му приличаше на зейналата паст на мъртъв крокодил, но ако се съдеше по вида на колите в гробището, това според Голд бе автомобилната висша мода.

— ...но той никога не нападна честен човек...

Тад пак вдигна парчето метал и забеляза, че от раната му отново тече кръв и бинта е изцапан. Но в момента нищо не можеше да се направи.

— ...и със своето момиче, той заемаше позиция...

Тад хвърли ръждясалото парче за последен път в предното стъкло. Звука от чупещо се стъкло, колкото и да бе абсурдно, накара сърцето му да се свие.

Сметна, че колата му вече достатъчно се сливаше с останалите трошки.

Тад тръгна покрай редицата. Зави надясно, отправяйки се обратно към портата и магазина отвъд нея. На влизане бе видял телефонен апарат до вратата на магазина. На половината на пътя той се спря. Наведе глава на една страна. Приличаше на човек, който напруга слуха си, за да чуе някакъв тих звук. Всъщност той се вслушваше в собственото си тяло.

Сърбежът бе изчезнал.

Врабчетата ги нямаше, както и Старк, поне засега.

Тад се усмихна и закрачи по-бързо.

3.

След второто позвъняване на телефона Тад започна да се поти. Ако Роули все още беше там, трябваше вече да се е обадил. Кабинетите в техния факултет на бяха чак толкова големи. На кого другиго можеше да се обади? На кого другиго, по дяволите? Не се сещаше за никой друг.

На средата на третото позвъняване Роули вдигна слушалката.

— Ало, Дилесипс.

Тад затвори очи като чу прегракналия от пушенето глас на Роули и се облегна на студената ламаринена стена на магазина.

— Ало?

— Здравей, Роули. Обажда се Тад.

— Здравсти, Тад — Роули не звучеше особено изненадан. — Забрави ли нещо?

— Не, Роули. Загазил съм го.

— Разбирам — само това, никакви въпроси. Роули просто произнесе тази дума и зачака.

— Сещаш се за тези двамата... — Тад се поколеба за момент — двамата дете бяха с мене?

— Да — отвърна спокойно Роули — полицейската охрана.

— Отървах се от тях — рече Тад и хвърли поглед през рамо при шума на една кола, която навлезе в паркинга от натъпкана пръст пред магазина. Беше толкова сигурен, че е кафявият „Плимут“, че наистина го видя за момент. Но всъщност беше вносна кола, при това не кафява а тъмночервена, покрита с прах и шофьорът бе влязъл в паркинга само за да обърне. — Поне се надявам, че съм се отървал от тях. — Той направи пауза. Беше дошъл моментът, в който трябваше или да рискува, или не. Нямахше време да отлага избора си. Всъщност той нямаше никакъв избор и нямаше какво да решава. — Имам нужда от помощ, Роули. Имам нужда от кола, която не им е позната.

Роули мълчеше.

— Ти каза, че ако имам нужда от нещо, трябва да се обърна към теб.

— Знам, че казах това — отвърна кротко Роули. — Спомням си, че също така ти казах, че щом тия двама мъже те следват като охрана, разумно ще бъде да им съдействаш, доколкото можеш — настъпи пауза. — Мисля, че мога да направя заключението, че си решил да не послушаш съвета ми.

Тад за малко щеше да му каже: „Не можех, Роули. Мъжът, който е отвлякъл жена ми и децата, просто щеше да убие и тях.“ Не че не смееше да каже на Роули какво всъщност ставаше, или се страхуваше, че Роули ще го помисли за луд. Преподавателите в колежа и университетите имат много по-разтеглива представа за лудия човек от повечето хора. А понякога изобщо нямат мнение по въпроса. Предпочитат да мислят, че хората са или много досадни (и нормални), или малко ексцентрични (и нормални), или доста ексцентрични (но все пак нормални). Тад не каза нищо, понеже Роули Дилесипс бе от хората, които дотолкова се вслушват във вътрешния си глас, че беше трудно да ги убедиш в каквото и да било. Така че каквото и да кажеше, сега можеше да се окаже погрешно. Но независимо от това, граматикът имаше добро сърце... беше смел, по свой собствен начин... а на Тад му се струваше, че Роули беше доста заинтригуван от Тад, от полицейската му охрана и от необичайния му интерес към врабчетата. В крайна сметка той реши да не казва нищо, като се надяваше, че беше в негов интерес да си мълчи.

Все пак чакането го измъчваше.

— Добре — каза най-накрая Роули. — Ще ти дам колата си.

Тад затвори очи и с огромно усилие остана прав. Обърса врата си и ръката му се намокри цялата с пот.

— Но се надявам, че ще бъдеш достатъчно любезен да поемеш всички разходи по ремонта, в случай, че ми върнеш колата... наранена — продължи Роули. — Ако си нарушител на закона дълбоко се съмнявам, че застрахователната компания ще плати.

Нарушител на закона? Само защото се бе изплъзнал от погледа на ченгетата, които не бяха в състояние да го охраняват? Не знаеше дали с това нарушаваше закона. Това беше интересен въпрос, върху който трябваше да помисли по-късно, когато не го изгаряше такава треска от страх и тревога.

— Знаеш, че така ще постъпя.

— Имам още едно условие — добави Роули.

Тад отново затвори очи. Този път от притеснение.

— Какво е то?

— Искам да ми разкажеш всичко, когато това приключи. Искам да знам защо се интересуваше толкова много от фолклорното значение на врабчетата и защо пребледня, когато ти казах какво представляват психопомп и каква е задачата им.

— Пребледнях ли?

— Като платно.

— Ще ти разправа цялата история — обеща Тад. — Може дори да повярваш част от нея — усмихна се той.

— Къде се намираш? — попита Роули.

Тад му каза и го помоли да дойде, колкото може по-скоро.

4.

Тад затвори слушалката, върна се обратно през входа в мрежестата ограда и седна на широката броня на училищен автобус, който незнайно защо бе разсечен наполовина. Това беше подходящо място за чакане, ако на човек му се налагаше да чака. От пътя не можеха да го видят, а от това място, само като се наведеше малко напред, той можеше да види паркинга пред магазина. Огледа се наоколо, но не видя никакви врабчета, само една голяма, охранена врана кълвеше апатично лъскавите хромирани парчета метал до една от редиците с коли. Мисълта, че бе приключил втория си разговор с Джордж Старк само преди малко повече от половин час, засилваше у него чувството за нереалност. Струваше му се, че оттогава бяха минали часове. Въпреки нарастващото безпокойство, той чувстваше сънливост, сякаш бе дошло време да си ляга.

Отново усети сърбежът и чувството, че червеи лазят под кожата му около петнадесет минути след разговора си с Роули. Изпя това, което помнеше от песента „Джон Уесли Хардинг“ и след минута-две усещането изчезна.

„Може би е психосоматично“ — помисли си той, но знаеше, че такова обяснение е глупаво. Усещането идваше от това, че Джордж се опитваше да надникне като през ключалка в съзнанието му и колкото по-ясно Тад съзнаваше това, толкова по-чувствителен ставаше той към тези опити. Смяташе, че и той беше способен да направи същото. Смяташе, че рано или късно ще му се наложи да опита да направи това... което от своя страна значеше, че ще трябва да повика птиците. Не можеше да се каже, че очакваше този момент с нетърпение. А имаше и още една причина за нежеланието му: последния път, когато успя да проникне в съзнанието на Джордж Старк, накрая се оказа с молив забит в лявата си ръка.

Минутите течаха болезнено бавно. Когато бяха изминали вече двадесет и пет минути, Тад сериозно се обезпокои, че Роули бе променил решението си и нямаше изобщо да дойде. Той стана от бронята на разчленения автобус и застана между входа на

автомобилното гробище и паркинга, без да го е грижа кой може да го види от пътя. Замисли се дали би се осмелил да продължи на стоп.

Реши отново да се обади на Роули. Бе преполовил пътя до сградата от сглобяеми плоскости, когато един пращен „Фолксваген“ спря на паркинга. Тад веднага го позна и се втурна към него. Мисълта за тревогата на Роули относно застрахователната компания дори успя да го развесели за момент. На Тад му се струваше, че може да купи колата и да плати за всички евентуални повреди с парите само от една каса върнати бутилки от сода.

Роули паркира до сградата и слезе от колата. Тад забеляза с известна изненада, че пурата му бе запалена и от нея се издигаха облаци дим, който щеше да е особено задушлив в затворено помещение.

— Не бива да пушиш, Роули — беше първото нещо на езика му.

— А ти не бива да бягаш — отвърна със сериозен тон Роули.

Те се спогледаха и избухнаха в смях.

— Как ще се прибереш? — попита Тад. Сега, когато не му оставаше нищо друго освен да се качи в малката кола на Роули и да се отпрати по дългия, криволичещ път към Касъл Рок, му идваха наум само такива несвързани реплики, с които да поддържа някак разговора.

— Сигурно ще си повикам такси — отвърна Роули. Той огледа бляскащите на слънцето стари коли, които се издигаха на купчини. — Сигурно често идват тук да приберат приятелчетата, които са си изпели песента.

— Нека да ти дам пет долара...

Тад извади портмонето си от задния джоб, но Роули махна с ръка.

— За един даскал по английски, и то през лятото, съм направо фрашкан с пари — рече той. — Ами че трябва да имам повече от четиридесет долара в джоба. Цяло чудо е, че Били ме оставя да се шляя без телохранил — Роули засмука пурата си с огромно удоволствие, после я извади от устата си и се усмихна на Тад. — Но ще поискам фактура от таксиджията и ще ти я представя, когато му дойде времето, Тад, не се притеснявай.

— Бях започнал да си мисля, че изобщо няма да дойдеш.

— Отбих се в едно евтино магазинче. Купих някои неща, от които сметнах, че може да имаш нужда, Тадеус. — Роули се напъха в

колата, която бе определено наклонена наляво (явно ресорът бе счупен или скоро щеше да се счупи). След известно тършуване из колата, придружено от мърморене под носа и безспирно димене с пурата, Роули най-сетне измъкна някакъв книжен плик и го подаде на Тад. В него Тад видя слънчеви очила и бейзболна шапка с надписа на бостънския отбор Ред Сокс, която щеше да скрие донякъде лицето му. Той погледна Роули трогнат.

— Благодаря ти, Роули.

Роули махна с ръка. Погледна го дяволито, усмихвайки се едва забележимо.

— Може би аз съм този, който трябва да ти благодари — каза той. — От десет месеца си търся оправдание да запаля пак тая стара миризливка. От време на време се случваха разни работи, например разводът на сина ми или нощта когато загубих петдесет долара на покер у Том Каръл. Обаче тия събития не бяха достатъчно... катастрофални.

— Сега сме изправени пред истинска катастрофа — рече Тад, потрепервайки. Погледна часовника си. Наближаваше един. Старк имаше поне час преднина пред него. — Трябва да тръгвам, Роули.

— Да. Работата е спешна, нали?

— Страхувам се, че да.

— Нося ти още нещо. Пъхнах го в джоба на сако си, за да не го изгубя. Не съм го купувал от магазинчето. Намерих го в бюрото си.

Роули започна да пребърква методично джобовете на старото си карирано сако, което носеше и зиме, и лете.

— Ако светне червената лампичка, отбий се някъде да й изсипеш в гърлото малко от сапфиреното гориво — каза той, като продължаваше да бърка в джобовете си. — Това дете е специално преработено. О ето го! Вече си мислех, че все пак съм го забравил на бюрото си.

Той извади от джоба си парче издраскано дърво с цилиндрична форма. Беше кухо, а на дължина — колкото показалеца на Тад. От едната страна бе издълбан малък прорез. Изглеждаше доста старо.

— Какво е това? — попита Тад, когато Роули му го подаде. Но той вече знаеше отговора на този въпрос и почувства, как още един гранитен блок идва на мястото си в тази незнайна постройка, която бе почнал да гради.

— Това е свирка за птици — рече Роули, наблюдавайки внимателно Тад над димящия край на пурата си. — Искам да я вземеш, ако мислиш, че ще ти свърши някаква работа.

— Благодаря ти — каза Тад и прибра свирката в джоба на ризата си. Ръката му потреперваше леко. — Може да ми потрябва.

Очите на Роули под рошавите му вежди се разшириха. Той извади пурата от устата си.

— Не съм сигурен, че ще имаш нужда от нея — каза той с глух, несигурен глас.

— Какво?

— Погледни зад себе си.

Тад се обърна, но още преди да е видял каквото и да било, знаеше какво има предвид Роули.

Сега врабците не бяха стотици, нито хиляди. Старите коли и камиони натрупани върху десетте акра земя и магазина за резервни части на гробището на Голд бяха буквално покрити с килим от врабчета. Птиците бяха навсякъде, а Тад изобщо не беше чул кога са долетели.

Двамата мъже погледнаха птиците с четири очи. А птиците ги гледаха с двадесет или четиридесет хиляди очи. Не издаваха никакъв звук. Просто стояха върху капаци, прозорци, багажници, ауспуси, решетки, мотори, рамки.

— Исусе Христе — каза Роули. Той вдигна ръце над главата си и плесна силно. Врабчетата не помръднаха. Те изобщо не се интересуваха от Роули. Гледаха единствено в Тад.

— Намерете Джордж Старк — каза Тад съвсем тихо, почти шепнешком. — Джордж Старк. Намерете го. Отлитайте!

В синьото небе се издигна черен облак от пиюкащи врабчета. Плясъкът на крилете им прозвуча като приглушеното ехо от гръм. Двама мъже, които се намираха в магазина за резервни части, се втурнаха навън, за да видят чудото. Над главите им огромната черна маса направи завой и също, както по-малкото ято преди това, се отправи на запад.

Тад погледна нагоре към тях. За миг действителността се сля с видението, което съпътстваше появата на състоянията му на транс. За миг само настоящето и миналото се сляха в едно, смесиха се в странна и великолепа плетеница.

Врабците се изгубиха.

— Боже всемогъщи! — възкликна мъжът облечен в работните дрехи на автомонтьор. — Видяхте ли птиците? Откъде се взеха всичките тия птици?

— Аз искам да задам по-хубав въпрос — каза Роули, поглеждайки Тад. Отново се владееше, но се виждаше, че бе наистина шокиран. — Къде отиват те? Ти знаеш, нали, Тад?

— Да, разбира се — промълви Тад и отвори вратата на колата. — Трябва и аз да тръгвам, Роули. Наистина трябва. Нямам думи, за да ти благодаря.

— Внимавай, Тадеус. Бъди много внимателен. Нито един човек не може да властва над пратениците на задгробния живот. Поне не за дълго и винаги трябва да заплати за това.

— Ще внимавам, доколкото мога.

Лостът за скорости отначало заяде, но в крайна сметка се остави Тад да го контролира. Тад сложи тъмните очила и нахлупи шапката. След това помахна на Роули и потегли.

Като извиваше по шосе номер две, видя как Роули се запътва към телефона, който той самият бе използвал и си помисли: „Сега трябва да държа Старк настрана. Защото сега имам тайна. Може да не успея да контролирам психопомп, но поне за известно време съм техен господар или те са мои господари и не бива той да разбере това.“

Тад включи на втора. „Фолксвагенът“ на Роули Дилесипс се разтресе и потегли с необичайната за него скорост над тридесет и пет мили в час.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДВЕ ОБАЖДЕНИЯ ЗА ШЕРИФ ПАНГБОРН

1.

Първото от двете обаждания, запрати Алън Пангборн право във водовъртежа на събитията. Това стана малко след три часа, докато Тад наливаше три литра от бензина „Сапфир“ в жадния „Фолксваген“ на Роули в бензиностанцията на Аугъста. Алън тъкмо се беше запътил към закусвалнята на Нан, за да изпие едно кафе.

Шийла Бригам подаде глава от офиса на диспечера и извика:

— Алън? Обаждат се за твоя сметка. Познаваш ли някой си на име Хю Притчърд?

Алън веднага се върна.

— Да! Сега ще се обадя!

Той се втурна в кабинета си и вдигна слушалката, тъкмо когато Шийла потвърждаваше, че обаждането е за сметка на шерифа.

— Доктор Притчърд? Доктор Притчърд, чувате ли ме?

— Да, да. — Връзката беше доста добра, но Алън все още изпитваше известно съмнение. Гласът на този човек беше по-скоро като на четиридесетгодишен мъж, отколкото на седемдесетгодишен старец.

— Вие ли сте доктор Хю Притчърд, който е работил в Бергенфийлд, Ню Джърси?

— В Бергенфийлд, Тенъфлайр Хакенсак, Енджълуд, Енджълуд Хайтс... по дяволите лекувал съм сума глави чак до Патерсън. А вие ли сте шериф Пангборн, който се опитва да се свърже с мен? Жена ми и аз бяхме отпрашили отвъд Дяволския хълм. Току-що се върнахме. Дори и моите болести се обаждат.

— Да, разбирам. Благодаря ви, че се обадохте, докторе. Звучите доста по-млад, отколкото очаквах.

— Ами това е добре — отвърна Притчърд. — Но по-добре почакайте със заключенията, докато ме видите. Приличам на крокодил,

който ходи с два крака. С какво мога да ви бъда от полза?

Алън се замисли за миг и реши да подходи много внимателно. Той притисна слушалката към рамото си, облегна се на стола си и парадът от животни потегли по стената.

— Разследвам едно убийство тук в областта Касъл, Мейн — каза той. — Жертвата е местен човек. Казва се Хомър Гамаш. Но с вероятния свидетел на убийството се намирам в изключително деликатно положение, доктор Притчърд. Поради две причини. Първо, защото е известен. Второ, защото е получил симптоми на състояние, с което вие навремето сте бил запознат. Казвам това защото сте го оперирали преди двадесет и осем години. Имал е мозъчен тумор. Страхувам се, че ако туморът се е появил отново, неговите показания няма да бъдат...

— Тадеус Бомънт — прекъсна го Притчърд. — Каквито и симптоми да има сега, дълбоко се съмнявам, че туморът се е появил отново.

— Откъде знаехте, че става въпрос за Бомънт?

— Защото му спасих живота през хиляда деветстотин и шестдесета — каза Притчърд и после продължи с непреднамерено високомерие. — Ако не бях аз, нямаше да напише нито една книга, защото щеше да умре още преди да е навършил дванадесет години. Следя написаното от него с интерес, след като за малко не получи Нашънъл Бук Ауорд за първата си книга. Веднага го познах, като видях снимката на задната корица на книгата. Лицето се бе променило, ала очите му си бяха същите. Необикновени очи. Някак замечтани, бих казал. А знам, че живее в Мейн от наскоро публикуваната статия в „Пийпъл“. Излезе точно преди да заминем на почивка.

Направи кратка пауза и после каза нещо толкова необичайно и все пак логично, че Алън не успя да реагира за момент.

— Казвате, че може да е видял убийството. Сигурен ли сте, че не го подозирате, че самият той го е извършил?

— Ами... аз...

— Просто се зачудих — продължи Притчърд — защото хората, които имат тумор в мозъка често правят странни неща. Тяхната странност е право пропорционална на степента на интелигентност на съответния мъж или жена. Но момчето нямаше мозъчен тумор, поне не в общоприетото значение на този термин. Неговият случай беше

необикновен. Изключително необикновен. Чел съм още само за три подобни случая от хиляда деветстотин и шестдесета година насам. За два от тях прочетох, след като се пенсионирах. Направени ли са му стандартните неврологични тестове?

— Да.

— И какво?

— Резултатът е отрицателен.

— Не ме изненадва. — Притчърд замълча за миг, после продължи. — Вие не сте особено откровен с мене, млади човече, нали?

Алън престана да прави зайчета и се изпъна на стола.

— Да, май е така. Но наистина искам да разбера какво искахте да кажете с това, че Тад Бомънт не е имал мозъчен тумор „в общоприетото значение на този термин“. Знам всичко за дискретността, която се изисква от лекаря по отношение на неговите пациенти и не знам дали бихте се доверили на човек, с когото разговаряте за първи път и при това по телефона, но се надявам, че ще ми повярвате, че аз съм на страната на Тад. Сигурен съм, че и той би искал да ми кажете това, което знаете. Не мога да губя време да го карам да ви се обаждат, за да ви даде лично разрешението си, докторе. Трябва да ми кажете всичко сега.

Алън с изненада откри, че това бе истина, или поне така му се струваше. Някаква странно безпокойство го обхващаше, чувството, че нещо ставаше. Неща, за които не знаеше... все още.

— Няма проблем да ви кажа всичко за този случай — отвърна спокойно Притчърд. — Много пъти съм си мислил да се обадя на Бомънт, дори само за да му кажа какво се случи в болницата скоро след операцията. Мислех, че може да го заинтригува.

— Какво се случи?

— Ще стигна до него, уверявам ви. Не казах на родителите му какво точно бяхме открили при операцията, тъй като това беше без значение за тях от практическа гледна точка, пък и не исках да си имам нищо общо с тях. Особено с баща му. Тоя човек е трябвало да се роди в пещера и да прекара живота си в лов на космати мамонти. На времето реших да им кажа това, което очакваха да чуят и да се отърва от тях, колкото се може по-бързо. А след това и времето, разбира се, играе своята роля. Загубваш връзка с пациентите си. Мислех да му пиша, след като Хелга ми показа първата му книга. А и по-късно на няколко

пъти имах такива намерения, но си помислих, че може и да не ми повярва... или че не го е грижа... или че ще ме сметне за откачен. Не познавам прочути хора, но ги съжалявам. Предполагам, че водят затворен, неорганизиран, изпълнен със страх живот. Стори ми се по-лесно да не се ровя в миналото. А сега пък това. Рикошет, както биха казали внуците ми.

— От какво се оплакваше Тад? Какво го доведе при вас?

— Халюцинации. Главоболие. Призрачни звуци. И в последна сметка...

— Призрачни звуци?

— Да. Но трябва да ме оставите да разказвам, така както аз си знам, шерифе. — Алън пак долови непреднамереното високомерие в гласа му.

— Добре.

Най-накрая получи припадък. Всичките проблеми били предизвикани от малка по обем маса в предната част на мозъка му. Оперирахме, мислейки, че е тумор. Оказа се, че туморът е всъщност близнакът на Тад Бомънт.

— КАКВО?

— Да, точно така — каза Притчърд. Сякаш неподправеното изумление в гласа на Алън му достави удоволствие. — Това понякога се случва. Единият от близнаците се поглъща в утробата, а в много редки случаи „поглъщането“ не е цялостно. В този случай необичайно беше разположението на остатъчната тъкан, а също и това, че тя бе започнала да се развива. Обикновено тази тъкан не се развива. Смятам, че проблемът на Тад бе свързан с ранното настъпване на пубертета.

— Чакайте — каза Алън. — Чакайте малко. — Бе срещал израза „да ти се вземе акъла“ от нещо в книгите, но самият той за първи път изпитваше нещо подобно. — Нима искате да кажете, че Тад е имал близнак и че той... някак... е изял собствения си брат?

— Или сестра — отвърна Притчърд. — Но предполагам, че е бил брат, защото поглъщането се среща много по-рядко в случаите с разположените близнаци. Според статистиката това се случва най-често с еднотайчните, но този извод не е абсолютно потвърден от фактите. Все пак аз също съм склонен да мисля така. А тъй като еднотайчните близнаци са винаги от един и същи пол, отговорът на

въпроса ви е положителен. Смятам, че ембрионът Тад Бомънт навремето е излял своя брат в утробата на майка им.

— Господи — промълви Алън глухо. Не си спомняше да е чувал някога нещо по-странно и по-отвратително.

— Имам чувството, че това ви отвращава — рече с весел глас Притчърд. — Но ако погледнете нещата от правилната гледна точка, това чувство ще изчезне. Не говорим за Каин, който се изправил срещу Авел и го убил с камък. Не става въпрос за убийство в нашия случай, а за биологически закон, който не познаваме. Може би за някакъв погрешен сигнал, даден от ендокринната система на майката. Всъщност не става дума дори за ембриони, за да бъдем съвсем точни. Процесът на поглъщане по всяка вероятност се извършва, още докато в утробата на майката има само струпване на тъкани, които дори и не напомнят на човек. Ако искате наречете това струпване от тъкани амфибия — земноводно животно. И единият от тях, по-големият, по-силният, просто обхваща по-слабия, обгръща го... и се слива с него.

— Все едно говорите за някакви противни насекоми — измърмори Алън.

— Така ли? Може и да е така донякъде. Във всеки случай, сливането не е било извършено докрай. Част от другия близък е запазила своята самостоятелност. И тази несвойствена тъкан, не знам как другояче да я нарека, се сраснала с тази тъкан, от която впоследствие се развил мозъкът на Тадеус Бомънт. И поради някаква причина, тя се активизирала малко след като момчето навършило единадесет. И започнала да се развива. Обаче в хотела нямало свободно място. Следователно се наложи да бъде отстранена като брадавица. Кое то и направихме, абсолютно успешно.

— Като брадавица — повтори Алън, отвратен, но и безкрайно впечатлен.

В съзнанието му се въртяха всякакви мисли. Това бяха мрачни мисли, мрачни като камбанарията на изоставена църква, из която летят прилепи. Една от тях беше съвсем свързана: „В него има двама души. Винаги са съжителствали двама. Това важи за всеки мъж или жена, който си изкарва прехраната с писането на измислици. Единият съществува в нормалния, реален свят, а другият е създателят на измислените светове. Двама са. Поне двама.“

— Никога няма да мога да забравя такъв необикновен случай — каза Притчърд. — Но и нещо друго се случи преди момчето да се събуди от упойката, което беше може би още по-необичайно. За това си мисля и до ден днешен.

— Какво се случи?

— Момчето чуваше цвърченето на птици преди всяко главоболие. В това няма нищо необичайно. То е описано в случаите на епилепсия и мозъчен тумор. Нарича се синдром на сетивни предвестници. Ала скоро след операцията имаше странен инцидент в болницата и то с истински птици. Всъщност „Бергенфийлд Каунти Хоспитал“ беше направо нападната от врабчета.

— Какво искате да кажете?

— Звучи невероятно, нали? — Притчърд звучеше доволен от себе си. — Не бих споменал за това, но случаят е описан. Дори отпечатаха статия на първа страница на вестник „Куриер“ в Бергенфийлд, придружена със снимка. Малко след два часа на 28 октомври хиляда деветстотин и шестдесета огромно ято врабчета връхлетя върху дясното крило на болницата. По онова време там беше „Интензивното отделение“ и в него естествено се намираше Тад Бомънт след претърпяната операция. Бяха счупени много прозорци. Хората, които отговаряха за поддържането на сградата, събраха над триста мъртви врабчета след инцидента. В статията се цитираше мнението на специалист орнитолог, доколкото си спомням, който изтъкваше, че западната част на сградата е остъклена в по-голямата си част и изказа хипотезата, че птиците вероятно са били привлечени от ярката светлина на отразената слънчева светлина.

— Това са глупости — каза Алън. — Птиците се блъскат само в нещо, когато не успеят да го забележат.

— Май журналистът, който водеше интервюто, също изтъкна това, а пък орнитологът от своя страна подчерта, че птиците от едно ято са телепатично свързани, така че съзнанието на всички тях, ако птиците изобщо имат такова, се слива в едно съзнание, в една мисъл. Той каза, че ако едно от цялото ято е решило да влети в стъклото, то останалите просто са го последвали. Аз самият не бях в болницата. Бях приключил с операцията на момчето, отбих се да проверя дали показателите бяха стабилни...

— Показателите?

— Съществениите показатели за живот — пулс, температура, налягане, шерифе. След това отидох да играя голф. Но ми казаха, че птиците изкарали акъла на всички, които се намирали по това време в западното крило на болницата. Двама пострадали от стъклата. Можех да възприема хипотезата на орнитолога, но все пак в мене остана някакво съмнение... Защото аз знаех за сетивните халюцинации на Бомънт. Това не бяха какви да е птици, а именно врабчета.

— Врабчетата отново летят — прошепна Алън ужасено.

— Какво казахте, шерифе?

— Нищо. Продължавайте.

— Един ден по-късно го разпитах за симптомите. Понякога се получава частична амнезия относно симптомите след операция от този вид. Но в този случай не беше така. Спомняше си идеално всичко. Той не само чувал птиците, а и ги виждал. Птиците били навсякъде, така ми каза, върху къщите, дърветата, дворовете, улиците на Риджуей, квартала на Бергенфийлд, където той живееше. Бях заинтригуван. Сравних данните от картоната му с времето на инцидента. Ятото от врабчета връхлетяло върху болницата в два и пет. Момчето излязло от упойка в два и десет. Може би и малко по-рано — Притчърд направи кратка пауза. — Всъщност една от сестрите от отделението ми каза, че вероятно го е събудил шумът от чупещите се стъкла.

— Брей — възкликна тихо Алън.

— Да — рече Притчърд. — Съвсем точно казано. Не съм говорил за това от години, шериф Пангборн. Върши ли ви някаква работа?

— Не знам — отвърна откровено Алън. — Може и да свърши. Доктор Притчърд, може би не сте изразили всичко, искам да кажа, че може отново да е започнало да нараства?

— Казахте, че са му направени изследвания. Минал е на скенер?

— Да.

— Направени са му, естествено и рентгенови снимки.

— Тъхъ.

— Ако резултатите от тези две изследвания са отрицателни, значи няма нищо. Що се отнася до мен, аз вярвам, че изчистихме всичко.

— Благодаря ви, доктор Притчърд. — На Алън му беше трудно да произнесе думите. Устата му сякаш се бе сковала.

— Ще ми разкажете ли в по-големи детайли историята, когато случаят се разреши, шерифе? Аз бях напълно откровен с вас. Така че мога да ви поискам тази малка услуга в отплата. Много съм любопитен.

— Ще ви разкажа, стига да мога.

— Само за това ви моля. Ще ви оставя да си продължите работата, а пък аз — почивката си.

— Надявам се, че прекарвате добре с жена си.

Притчърд въздъхна.

— На моята възраст, трябва да полагам все по-големи усилия, за да прекарвам горе-долу добре, шерифе. Навремето обичахме да ходим на къмпинг, но ми се струва, че следващата година ще си останем вкъщи.

— Благодаря ви много, че ми отделихте от времето си и ми се обадохте.

— За мен беше удоволствие. Работата ми липсва, шериф Пангборн. Не тайните на хирургията като професия, това не ме е вълнувало особено, а тайните на човешкия мозък. Това беше най-вълнуващото.

— Сигурно е било така — съгласи се Алън, мислейки си, че би се чувствал много щастлив, ако в живота му не му се налагаше да се занимава с тайните на човешкия мозък. — Ще ви се обадя, когато... нещата се изяснят.

— Благодаря ви, шерифе — След кратка пауза докторът каза: — Този случай е от особено значение за вас, нали?

— Да, така е.

— Доколкото си спомням, момчето беше много симпатично. Малко уплашено, но симпатично. Що за човек е сега?

— Добър, струва ми се — отвърна Алън. — Може би малко хладен, малко въздържан, но все пак добър човек. Така ми се струва — повтори той.

— Благодаря ви. Сега ще ви оставя да си вършите работата. Дочуване, шериф Пангборн.

Чу се изщракване и Алън постави слушалката на мястото ѝ. Облегна се назад, сви гъбките си ръце и по слънчевото петно на стената на кабинета му бавно прелетя голяма черна птица. Един израз от „Магьосникът от Оз“ се въртеше безспир в съзнанието му: „Аз

наистина вярвам в духове, вярвам в духове, вярвам, вярвам, аз наистина вярвам в духове!“ Сигурно бяха думи на Каурдли Лайън.

Въпросът сега беше в какво вярваше самият той.

По-лесно му беше да изброи нещата, в които не вярваше. Не вярваше Тад Бомънт да е убил някого. Нито пък че Тад е написал мистериозното изречение на каквато и да било стена.

Как тогава се беше появило това изречение?

Много просто. Старият доктор Притчърд прелита със самолет от Форт Ларами, убива Фредерик Клоусън, написва ВРАБЧЕТАТА ОТНОВО ЛЕТЯТ на стената, после взима самолета от Вашингтон за Ню Йорк, отваря вратата на Мириам Каули с любимия си скалпел и извършва с нея същото, което е сторил с Клоусън. Оперира ги защото ужасно му липсват тайните на професията.

Не, разбира се, че не беше станало така. Притчърд не беше единственият, който знаеше за... как ги нарече? — сетивните предвестници на Тад. Вярно, че за това не се споменава в статията в „Пийпъл“...

Забравяш за отпечатъците от пръсти и за гласовите характеристики. Забравяш с каква спокойна увереност Тад и Лиз твърдяха, че Джордж Старк съществува наистина и че е способен да убие само и само ДА ПРОДЪЛЖИ ДА СЪЩЕСТВУВА. А сега правиш всичко възможно да пренебрегнеш факта, че ти самият започваш да допускаш, че това може да е вярно. Ти им каза, че би било пълна лудост да повярваш не просто в някакъв отмъстителен дух, а в духът на човек, който изобщо никога не е съществувал. Ала може би писателите ВИКАТ духовете? Наред с художниците и артистите те са единствените общопризнати медиуми в нашето общество. Те сътворяват светове, които никога не са съществували, населяват ги с хора, които никога не са съществували, а после ни призовават да се присъединим към техните измислици. И ние го правим, нали? Дори си ПЛАЩАМЕ за това!

Алън преплете пръсти, издаде напред малкия си пръст и по огряната от слънцето стена прелетя много по-малка птица врабче.

Не можеш да обясниш защо ято врабчета ще връхлита върху Бергенфийлд Каунти Хоспитал преди повече от тридесет години. Не си в състояние да обясниш и как е възможно двама души да имат еднакви отпечатъци и еднакви гласови характеристики. Но сега знаеш със

сигурност, че Тад Бомънт е бил в утробата на майка си заедно с още някого. С напълно чуждо същество.

Хю Притчърд спомена, че при Тад пубертетът настъпил по-рано.

Алън Пангборн внезапно се замисли дали развитието на несвойствената тъкан не е било свързано и с нещо друго.

Зачуди се дали началото на това развитие не е съвпаднало с времето, когато Тад започнал да пише.

2.

Позвъняването на вътрешния телефон го стресна. Пак беше Шийла.

— Фъзи Мартин на първа. Искате да говори с тебе.

— Фъзи ли? За какво по дяволите?

— Не знам. Не искаше да ми каже.

— Господи — изпъшка Алън. — Само това ми липсваше днес.

Фъзи притежаваше голям имот, който граничеше с шосе номер две и беше на около четири мили от Касъл Лейк. Едно време беше голяма ферма с доходоносна мандра. Тогава Фъзи не беше Фъзи и всички го наричаха не с прякора му, а с истинското му име — Албърт. По онова време той все още имаше контрол над пиенето. Но децата му пораснаха, жена му го отписа преди десет години като непоправим случай, така че сега Фъзи се разпореждаше сам с над двадесет и седем акра земя. Къщата и оборът се намираха в западния край на фермата, там където шосето правеше остър завой към езерото. Оборът бе огромна постройка, в която навремето гледаха четиридесет крави. Но сега покривът ѝ бе пропаднал, боята се лющеше, а на прозорците бяха заковани парчета картон. Алън и шефът на пожарникарите, Тревър Хартланд, от четири години чакаха къщата или оборът, или и двете да пламнат и изгорят.

— Да му кажа ли, че те няма? — попита Шийла. — Клът току-що се върна. Може той да говори с него.

Алън обмисли за момент този вариант, поклати глава и въздъхна.

— Благодаря, Шийла. Аз ще говоря с него — Алън вдигна слушалката и я притисна до ухото си.

— Началник Пангборн?

— Да, шерифът е.

— Обажда се Фъзи Мартин от шосе номер две. Тук май си имаме проблем, шефе.

— Нима? — Алън придърпа и другия апарат на бюрото към себе си. Чрез него имаше директна връзка с всички служби в общинската сграда. Поколеба се дали да натисне квадратното копче, на което имаше лепенка с изписана четворка. Само като вдигнеше слушалката и

натиснеше копчето, веднага щеше да му отговори Тревър Хартланд. — За какъв проблем става въпрос?

— Ами, шефе, да се гръмна, ако мога да кажа съвсем точно. Бих го нарекъл голямото крадене на кола, ако знаех чия е колата. Ама не знам. Не съм я виждал през живота си. Обаче излезе от моя обор — Фъзи говореше с провлачения, някак смешен акцент, характерен за Мейн, така че дори и такава проста за произнасяне дума като „обор“ прозвуча като конско цвилене „о-о-обо-ор“.

Алън избута другия апарат на обичайното му място. Бог беше благосклонен към глупаците и пияниците. Този факт му беше добре известен от дългогодишната му работа като полицаи. Явно къщата и оборът все още си стояха на мястото, въпреки навика на Фъзи да хвърля безразборно неизгасените угарки от цигарите си, когато беше в пияно състояние. „Просто трябва да седя кротко, докато той ми обясни в какво се състои проблема — помисли си Алън. — Тогава ще реша или поне ще се опитам, дали проблемът е истински или съществува само в това, което е останало от мозъка на Фъзи.“

Почти изненадано забеляза, че сянката на още едно врабче прелетя през стената и си наложи да не движи ръцете си.

— Що за кола беше тая дете излезе от обора ти, Албърт? — попита търпеливо Алън. Почти всички в града (включително и самият Фъзи) го наричаха само с прякора му, така че и Алън можеше да реши да го използва, след като поживее в Рок още десет или двадесет години.

— Току-що ти казах, че никога през живота си не съм я виждал — рече Фъзи с такъв тон, все едно му каза: „Ама че си и глупак!“ — Затова ти звъня, шефе. Не беше от моите коли.

Алън най-сетне си спомни следното.

Без кравите си, децата и жена си Фъзи Мартин нямаше нужда от много пари. Земята беше изцяло негова, така че нямаше какво да ѝ плаща освен данък наследство след смъртта на баща си. Парите, с които Фъзи разполагаше, идваха от странни източници. Алън смяташе, всъщност направо знаеше, че на всеки месец-два наред със сеното на Фъзи, в обора му се появяваше и по някоя бала марихуана. Това беше само една от многото му далавери. Понякога си мислеше, че трябва да направи сериозен опит да опандизи Фъзи за притежаване на марихуана с цел продажба, но дълбоко се съмняваше, че Фъзи взима наркотици, а

още повече пък, че му стига акъла да търгува с тях. Най-вероятно прибираще до една-две стотачки, задето предоставяше обора си за склад някому. А дори и в такъв малък общински град като Касъл Рок, имаше по-важна работа за вършене от арестуването на пияници за това, че им се намира „трева“.

Друга услуга, при това законна, която Фъзи предлагаше, бе да предоставя обора си на летовниците като гараж. Когато Алън дойде в града, оборът на Фъзи си беше редовен гараж под наем. Вътре на мястото, където прекарваха нощите и зимните дни кравите на Фъзи, човек можеше да намери поне петнадесет коли, повечето прибрани там за през лятото от хората, които имаха вили край езерото. Фъзи бе махнал преградите вътре, за да се получи просторен гараж. На сянка сред дъхавото сено колите, наредени калник до калник, чакаха да дойдат дългите месеци на есента и зимата. По лъскавите им капаци падаше по малко слама от плевнята.

С годините този бизнес на Фъзи бе спаднал рязко. Алън смяташе, че хората бяха научили за небрежното му отношение към неизгасените угарки и това бе оказало влияние върху клиентите му. Никой не иска да изгуби колата си в пожар, дори и ако е някаква бричка, която използва само през лятото, за да си свърши това онова. Когато беше в обора за последен път, Алън видя там само две коли. „Твърд“ от хиляда деветстотин петдесет и девета на Ози Браниган. Тази кола би могла да послужи за музеен експонат, ако не беше толкова ръждясала и очукана. Втората кола бе старият „Форд Уди“ комби на Тад Бомънт.

Пак Тад.

Днес сякаш всички пътища водеха към Тад Бомънт.

Алън се изпъна на стола, като несъзнателно придърпа към себе си другия телефон.

— Не беше старият Форд на Тад? — попита Алън. — Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Това не ти беше никакъв Форд и сто на сто не беше комби. Беше черно Торонадо.

На Алън това му звучеше познато... но не можеше да определи откъде. Някой неотдавна му бе казал нещо за черно Торонадо. Ала какво точно беше то и кой му го каза или защо — не можеше да се сети в момента... но след време щеше да му хрумне.

— Таман отидох в кухнята да си сипа студена лимонада, когато видях колата да излиза от обора. Първо си помислих, че такава кола не съм пускал вътре. Второто, което ми дойде наум, бе как някой изобщо е успял да влезе вътре, след като има голям катинар на вратата и само аз имам ключ от него.

— А другите хора, които използват обора за гараж? Те нямат ли ключ?

— О, не, сър! — възкликна Фъзи, сякаш самата мисъл му звучеше обидно.

— Случайно да си видял номера на колата?

— А на бас, че го видях! — извика Фъзи. — Старият ми бинокъл си седи винаги там на прозореца на кухнята, нали така?

Алън, който бе ходил на проверка заедно с Тревър Хартланд в обора на Фъзи, но никога не бе стъпвал в кухнята (и нямаше и намерение да ходи там в близко бъдеще), каза:

— О, да. Бинокълът. Забравих за него.

— Но аз не! — рече тържествуващо Фъзи. — Имаш ли молив?

— Естествено, Албърт.

— Шефе, що не ме наричаш Фъзи като всички останали?

— Окей, Фъзи — въздъхна Алън. — И щом повдигна тая тема, защо ти не ме наричаш шерифе?

— Както кажеш. И така, сега искаш ли да ти продиктувам номера или не?

— Казвай.

— Първо, регистрацията е на Мисисипи — рече Фъзи с още потържествуващ тон. — Какво ще кажеш, а?

Алън не знаеше какво точно да каже, освен че това пак му прозвуча познато и то по-познато дори от предишната информация. Торонадо. От Мисисипи. Нещо за Мисисипи. Някакъв град от щата? Оксфорд? Оксфорд ли беше? Както се казваше и един град в Мейн?

— Не знам — отвърна Алън, а после каза това, което смяташе, че Фъзи очаква да чуе. — Звучи доста подозрително.

— Ама си дяволски прав! — изкукурига Фъзи. После прочисти гърлото си и каза делово: — Окей. Мисисипи 62284. Записа ли, шефе?

— 62284.

— 62284, а-а-а, на бас се хващам. Подозрително! О, а-а-а! Точно това си помислих и аз! Христос ряпа да яде.

Алън си представи, че Христос гризе малки червени репички и му се наложи да покрие слушалката с ръка.

— И така — рече Фъзи. — Какво ще предприемеш, шефе?

„Ще се опитам да приключа тоя разговор, преди да съм откачил — помисли си Алън. — Това е първото, което ще направя. И ще се опитам да се сетя кой спомена...“

Тогава изведнъж си припомни всичко. Тръпки пробягаха по тялото му, а кожата на тила му се опъна като на барабан.

Тад на телефона. Скоро след като психопатът се обади от апартамента на Мириам Каули. В нощта, когато започна кървавата вакханалия.

В главата му прозвучаха думите на Тад: „Той се преместил от Ню Хампшир в Оксфорд, Мисисипи с майка си... сега южняшкият му акцент е едва доловим.“

Какво още му каза Тад, когато описваше Джордж Старк по телефона?

„И още нещо. Може би кара черно Торонадо. Не знам от коя година е, но е от по-старите с доста тяга в двигателя. Черно е. Може да има регистрационен номер на Мисисипи. Но сигурно е сменил номера.“

— Явно е бил доста зает, за да го сменя — промълви Алън. По кожата му сякаш продължаваха да пълзят безброй буболечки.

— Какво рече, шефе?

— Нищо, Албърт. Говоря си.

— Майка ми казваше, че това значи, че ще получиш мангизи. Може би и аз трябва да почна да си говоря.

Алън изведнъж си спомни, че Тад беше споменал и още нещо, един последен детайл.

— Албърт...

— Наричай ме, Фъзи, шефе. Нали ти казах?

— Фъзи, имаше ли лепенка на задната броня на колата? Дали си забелязал...

— Откъде пък ти знаеш за това? Взели сте я на мушката тая бричка, а? — попита нетърпеливо Фъзи.

— Остави сега въпросите, Фъзи. Това е работа на полицията. Видя ли какво беше написано на нея?

— Разбира се. Пишеше „ЖЕСТОКО КОПЕЛЕ“. Можеш ли да повярваш?

Алън затвори слушалката бавно, знаейки че го вярва, но като си повтаряше, че това не доказва нищо, абсолютно нищо... Освен че вероятно Тад Бомънт бе абсолютно откачен. Би било много тъпо да си мисли, че това, което Фъзи бе видял, можеше да послужи като доказателство, че става нещо свръхестествено... да го наречем така засега.

Тогава се сети за гласовите характеристики, за отпечатьците, за стотиците врабчета, които се блъскат в стъклата на болницата в Бергенфийлд и се разтрепери. Не можа да се овладее повече от минута.

3.

Алън Пангборн не беше страхливец, нито пък суеверен провинциалист, който се страхува от урочасване, гони враните и не пуска бременни жени до прясно издоеното мляко да не би да се пресече. Не беше прост селяндур, не се хващаше на раздувките на далавераджиите от големия град, които се опитваха да го метнат. Не беше вчерашен. Той вярваше в логиката и разумните обяснения. Затова когато престана да трепери, извади бележника си и намери номера на Тад. Забеляза с известно учудване, че номерът в бележника вече се бе запечатал в съзнанието му. Явно прочутият драскач от Касъл Рок бе оставил много по-дълбока следа, отколкото си мислеше.

„Единствено Тад може да е бил в тая кола. Като изключим всички други ненормални обяснения, какво друго обяснение би могло да се намери? Нали той ми описа колата. Как се казваше онази радио-игра? Назови го — твое е.“

„Бергенфийлд Каунти Хоспитал“ била нападната, всъщност, от врабчета.

Имаше и други въпроси. Прекалено много дори.

Щатската полиция на Мейн охраняваше Тад и семейството му. Ако бяха решили да дойдат да прекарат уикенда на вилата си, момчетата от щатската полиция щяха да му се обадят. Едно за да го предупредят и две — като жест на учтивост. Но преди всичко полицаите биха се опитали да разубедят Тад да не пътува, след като охраната в Лъдлоу бе поела всичко в свои ръце. С още по-голямо упорство щяха да го разубеждават, ако идеята му за едно пътуване бе съвсем импулсивна.

Възникваше въпросът и за това, което Фъзи не бе видял — а именно, опашката от една или повече коли, която трябваше да следва, тази на Бомънтови, ако все пак бяха решили да пътуват... което спокойно можеха да направят. Не бяха затворници, в крайна сметка.

Хората с мозъчни тумори често правят много странни неща.

Ако Торонадото принадлежеше на Тад и ако той бе отишъл у Фъзи, за да го вземе, и ако е бил сам, то това водеше до изводи, които Алън намираше за абсолютно неприемливи, тъй като определено

харесваше Тад. Изводът бе, че Тад умишлено се бе отървал от охраната си и бе зарязал семейството си.

От щатската полиция все пак щяха да ми се обадят, ако подобно нещо се беше случило. Биха пуснали бюлетин с информацията до всички полицейски участъци, но знаят прекрасно, че именно тук е мястото, където е най-вероятно той да дойде.

Алън набра номера на Бомънт. Още след първото позвъняване вдигнаха слушалката. Обади се напълно непознат за Алън глас. Това, че беше полицай, Алън разбра още от първата дума, само че не знаеше името му.

— Ало, домът на Бомънтови.

Гласът беше предпазлив. Готов да излее порой от въпроси, ако насреща му се окажеше, съответният човек, този, когото търсеха.

„Какво се е случило? — зачуди се Пангборн и веднага след това му мина мисълта — Мъртви са. Убиецът, който и да е той, се е добрал до тях, така бързо, безпрепятствено и ги е очистил със същата жестокост, с която уби и другите преди тях. Охраната, разпитите, подслушвателното устройство... всичко се оказа напразно.“

— Обажда се Алън Пангборн. — В гласа му не прозвуча и намек от въпросите, които го вълнуваха. — Шерифът на Касъл Каунти. Търся Тад Бомънт. С кого разговарям?

Настъпи пауза, след което гласът каза:

— Тук Стийв Харисън, шерифе. От щатската в Мейн. Щях да ви се обадя. Трябваше да го направя поне преди час. Обаче нещата тук се оплетоха страхотно. Може ли да ви попитам защо се обаждате?

Без дори да се замисли, едно забавяне със сигурност щеше да промени отговора му, Алън излъга. Направи го, без да се запита защо. Това щеше да направи по-късно.

— Обаждам се, за да проверя как е Тад — отвърна той. — Мина известно време и исках да разбера как са. Разбирам, че нещо се е случило.

— Нещо толкова ужасно, че едва ли ще повярвате — каза мрачно Харисън. — Двама от моите хора са мъртви. Ние сме сигурни, че Бомънт ги е убил.

Ние сме сигурни, че Бомънт ги е убил.

Странността на това, което правят, е право пропорционална на интелигентността на съответния мъж или жена.

Усещането за дежа ви не просто премина през съзнанието му, а обхвана цялото му тяло, както настъпващата армия завзема територии. Тад, всичко се въртеше около Тад. Разбира се. Той беше интелигентен, беше странен човек и по собствените му думи, страдаше от симптоми, които предполагат съществуването на мозъчен тумор.

Вижте какво, момчето изобщо нямаше мозъчен тумор.

Ако резултатите от изследванията са отрицателни, значи няма нищо. Забрави за тумора. Сега трябва да разсъждаваш върху врабците, защото врабчетата отново летят.

— Какво се е случило? — попита Алън.

— Нарязал е Том Чатертън и Джак Едингс направо на парчета — ето какво се е случило! — изкрещя Харисън, а ядът му озадачи Алън. — Взел е семейството си и аз искам да пипна гадното копеле!

— Какво... как успя да се измъкне?

— Нямам време да ви обяснявам сега — отвърна Харисън. — Това е една жалка, тъпа история, шерифе. Караше „Шевролет Събърбан“ боядисан в червено и сиво, бавен като кит, но смятаме, че го е зарязал някъде и е взел друга кола. Има вила при вас. Вие познавате местността и разположението на къщата, нали така?

— Да — рече Алън. Мислите му препускаха. Погледна часовника на стената. Часът беше малко преди три и четиридесет. Времето. Всичко се свеждаше до времето. Осъзна, че не бе попитал Фъзи Мартин в колко часа бе забелязал Торонадото да излиза от обора. Тогава не му се струваше важно. А сега беше. — В колко часа го изгубихте, полицаи Харисън?

Стори му се, че Харисън направо побеснява от този въпрос. Ала когато отговори, в гласът му не се усещаше и най-малката нотка на яд или оправдание.

— Около дванадесет и половина. Сигурно му е отнело време, докато вземе друга кола, ако изобщо е постъпил така. След това се е върнал в дома си в Лъдлоу...

— Къде го изгубихте? Колко далеч беше от дома си?

— Шерифе, бих искал да отговоря на всичките ви въпроси, обаче няма време. Въпросът е, че той пътува за вилата си, макар че изглежда невероятно, обаче този тип и без това е откачен. Едва ли е пристигнал вече, но сигурно ще пристигне съвсем скоро. Той и цялото му проклето семейство. Ще е много добре, ако вие и двама-трима от вашите хора

отидете да го посрещнете. Ако нещо изскочи, обаждате се на Хенри Пейтън в полицейското управление на Оксфорд и ще ви изпратим толкова хора, колкото не сте и сънували. Не се опитвайте да го хващате сам, при никакви обстоятелства! Предполагаме, че е взел жена си за заложница, ако не е мъртва вече, а това важи и за бебетата.

— Да, трябва да е отвел жена си на сила, ако е убил охраната си, нали така? — съгласи се Алън и си помисли: „Ти с готовност би ги направил съучастници, нали? Защото вече си решил веднъж завинаги кой е виновният и няма да промениш мнението си. Е, приятелю, ти дори няма да се позамислиш по въпроса, докато не отмъстиш за приятелите си, още преди да е изсъхнала кръвта им.“

Имаше един куп въпроси, които искаше да му зададе, чиито отговори сигурно щяха да предизвикат още и още въпроси. Но Харисън беше прав в едно — време нямаше.

Алън се поколеба за миг дали да попита Харисън за едно нещо, най-важното нещо: Сигурен ли беше Харисън, че Тад бе имал време да се върне до къщата, да убие охраната, да отвлече семейството си, преди да пристигнат полицаите? Но с този въпрос бъркаше право в раната, която Харисън се опитваше да лекува сега. В подтекста на този въпрос се криеше безспорното обвинение: „Ти си го изгубил от погледа си. Все едно как — ти си го изгубил. Имаше задача за изпълнение, а и ти оплете конците.“

— Мога ли да разчитам на вас, шерифе? — попита Харисън. Сега не звучеше ядосан, а само уморен и изплашен и Алън изпита съчувствие към него.

— Да, веднага ще пратя хора на мястото.

— Добър човек сте. И ще поддържате връзка с полицейското в Оксфорд?

— Да. Хенри Пейтън ми е приятел.

— Бомът е опасен, шерифе. Изключително опасен. Ако се появи при вас, пазете си кожата.

— Ще се пазя.

— И ме дръжте в течение — Харисън затвори, без да каже дочуване.

4.

Мозъкът му или поне тази част от него, която се занимаваше с установените правила, се пробуди и започна да задава въпроси... да се опитва да ги формулира. Алън реши, че няма време за правила. От абсолютно никакъв характер. Просто щеше да приеме съществуването на всички възможности и да продължи с работата си. Имаше чувството, че нещата бяха узрели и скоро кръгът щеше да се затвори.

Поне се обади на някои от хората си.

Но не смяташе, че е готов да направи това. Норис Риджуик, на когото би се обадил, не беше на работа и беше извън града. Джон Лапойнт все още страдаше от обривите от отровна смрадлика. Сийт Томас патрулираше. Анди Клътърбък беше в участъка, ала Клът беше „новобранец“, а работата, която имаха да вършат беше много сериозна.

Ще започне да я върши сам.

„Ти си луд!“ извика вътрешният глас, който говореше от името на установените правила.

— Май съм на път да полудея — каза на глас Алън. После намери телефона на Албърт Мартин в указателя и му са обади, за да му зададе въпросите, които трябваше да зададе още при предишния им разговор.

5.

— В колко часа видя Торонадото да излиза от обора ти, Фъзи? — попита Алън и си помисли: „Няма да знае. Божичко, дори не съм сигурен, че може да каже колко е часа по часовник.“

Ала Фъзи веднага го опроверга.

— Мъничко след три, шефе.

— А ти ми се обади... — Алън погледна към бележника на бюрото си, в който бе записал часа на обаждането на Фъзи, без дори да го съзнава — чак в три и двадесет и осем.

— Трябваше да помисля върху въпроса — отвърна Фъзи. — Човек трябва три пъти да мери преди да реже, шефе. Поне така я разбирам аз тая работа. Преди да ти се обадя отидох в обора да видя дали тоя в колата не е направил никакви поразии.

„Поразии — помисли си Алън объркан. — Сто на сто си хвърлил и едно око на балата с марихуаната, докато беше там, нали Фъзи?“

— Е и?

— Какво „е и“?

— Направил ли е поразии?

— Не, не мисля.

— В какво състояние намери катинара?

— Отключен — отвърна с жален тон Фъзи.

— Разбит?

— Не-е. Отключен, висеше на халката.

— С ключ ли, а как мислиш?

— Не знам откъде копелето може да се е добрало до ключ. Мисля, че е използвал шперц.

— Сам ли беше в колата? — попита Алън. — Можеш ли да ми кажеш?

Фъзи се замисли за момент.

— Не мога да кажа с абсолютна сигурност — отговори той накрая. — Знам какво си мислиш, шефе... като съм успял да видя номера и да прочета оная изгъзица на лепенката, сигурно съм успял да видя и колко народ има в колата. Обаче слънцето блестеше в стъклото,

а и стъклото беше по-особено. Тъмно беше някак. Но ми се стори, че колата не е пълна.

— Добре, Фъзи. Благодаря. Ще проверим.

— Е, тук го няма вече — отвърна Фъзи и после добави така, сякаш го бе осенило гениално заключение. — Обаче все трябва да се намира някъде, нали?

— Вярно — каза Алън, обеща да разкаже на Фъзи „как е станала по-нататък работата“ и затвори. Отмести стола си по-назад от бюрото и се загледа в часовника.

Три часа, бе казал Фъзи. Мъничко след три.

Алън не мислеше, че Тад може да пропътува разстоянието от Лъдлоу до Касъл Рок за три часа, освен с космическа ракета. Но не и като се има предвид, че е трябвало да се отбие до къщата си, през което време, между другото, отвлякъл жена си и децата си и убил двама щатски полицаи. Вероятно можеше да успее, ако от Лъдлоу бе отпътувал директно за Касъл Рок. Но да тръгне от някъде си, да се отбива в Лъдлоу, а после като пристигне тук, да успее да отключи един катинар и да продължи с Торонадото, което му се намирало така под ръка в обора на Фъзи Мартин? Нямаше начин да е станало така.

Но да предположим, че някой друг е убил полицаите в дома на Бомънтови и е отвлякъл семейството му? Някой, на когото не му се налагало да се изплъзва от полицейския ескорт, да сменя колите си, да се връща до къщата. Някой, който просто натоварил Лиз и бебетата в колата и се отправил директно за Касъл Рок? Алън си помисли, че този някой би могъл да пристигне тъкмо около три и именно него бе забелязал Фъзи Мартин. Този някой би могъл да направи това съвсем лесно.

Полицията, разбирай Харисън, поне засега смятаха, че Тад е убиецът, ала Харисън и неговите колеги не знаеха за Торонадото.

С номер на Мисисипи бе казал Фъзи.

Мисисипи беше родният щат на Джордж Старк според биографията му, измислена от Тад. Ако Тад беше луд и се смяташе за Старк, макар не и през цялото време, той съвсем спокойно би могъл да си осигури едно черно Торонадо, за да подклажда илюзията, измислицата или каквото там беше... Ала за да има регистрационен номер на Мисисипи, не е достатъчно само да е бил в щата, трябвало е да докаже, че има постоянно местожителство там.

Това е тъпо. Може и да открадне номерата. Или да ги купи на старо. Фъзи не ми каза от коя година са, но и от къщата едва ли би могъл да види. Дори и с бинокъл.

Но тази кола не е на Тад. Не би могла да бъде. Иначе Лиз щеше да знае, нали?

Вероятно не. Ако е дотолкова откачен, може тя да не знае.

Ами заключената врата? Как е могъл Тад да проникне в обора, без да разбива вратата? Та той беше писател и учител, а не касоразбивач.

Може да е имал предварително изваден ключ. Но това му се струваше малко вероятно. Ако Фъзи складира от време на време по малко „трева“, сигурно много внимава къде остава ключовете си, въпреки безотговорността, която проявява към неизгасените цигари.

И един последен въпрос — затапващият: как така Фъзи никога не беше виждал черно Торонадо, ако то е стояло през цялото време в гаража му? Как беше възможно това?

„Помисли върху това — промълви един глас в съзнанието му, докато той взе шапката си и излезе от кабинета си. — Това е една дяволски смешна идея, Алън. Ще има да се смееш. Направо ще си умреш от смях. Представи си, че Тад е бил абсолютно прав от самото начало. Представи си, че наистина съществува чудовище на име Джордж Старк, което се щура насам-натам... и предметите от неговия живот, които Тад е създал, се появяват, когато то има нужда от тях. Когато има нужда от тях, но не и там, където му трябват. Защото те винаги се появяват на местата свързани с живота на неговия създател. Затова и Старк е трябвало да отиде в обора на Фъзи. Именно там Тад оставя своята кола. По същия начин Старк се появил в гробището, където Тад символично го погребал. Не ти ли харесва? Нали е страхотно?“

Не му допадаше. Не беше страхотно. Не беше дори и смешно. Зачеркваше с един замах не само това, в което той вярваше, но и самият начин, по който бе научен да мисли.

Изведнъж си спомни нещо, което Тад му бе казал: „Не знам кой съм, когато пиша.“ Не беше казано съвсем точно, но се приближаваше до истината. „А най-учудващото е, че досега никога дори не ми е хрумвало да се замисля по тоя въпрос.“

— Ти си той, нали? — каза тихо Алън. — Ти си той, той е ти и така се появил убиеца. Ето ти я готова работата!

Алън потрепери. Шийла Бригам вдигна поглед от пишещата машина и забеляза това.

— Прекалено горещо е, за да трепериш, Алън. Сигурно се разболяваш.

— Сигурно се разболявам, но едва ли е простуда — отвърна Алън. — Стой на телефона Шийла. Второстепенните неща ги предавай на Сийт Томас, а същественият на мене. Къде е Клът?

— Тук съм! — долетя гласът на Клът от тоалетната.

— Смятам, че ще се върна след около четиридесет и пет минути! — провикна се Алън. — Ще ме заместваш, докато ме няма!

— Къде отиваш, Алън? — Клът излезе от тоалетната, като пхнаше ризата си в панталона.

— Към езерото — каза неопределено Алън и тръгна преди Клът и Шийла да са започнали да му задават въпроси... и преди той самият да се е размислил какво всъщност прави. Да не каже къде отива в подобна ситуация беше много кофти идея. Все едно сам си търсеше белята, дори повече от белята — търсеше си смъртта.

Ала това, което си мислеше...

(врабчетата летяха)

просто не можеше да е истина. Не можеше. Сигурно имаше по-разумно обяснение.

Опитваше се да си внуши, че е така, докато се отправи с патрулната си кола извън града и към най-страшната задача в живота си.

6.

На около половин миля от фермата на Фъзи Мартин на шосе номер пет имаше отбивка от пътя с място за почивка. Алън спря колата. Действаше по нещо подобно на интуиция или хрумване. Интуицията беше основана на съвсем просто обяснение: с или без черно Торонадо, те не бяха дошли от Лъдлоу на летящо килимче. Бяха дошли с кола. Кое то пък означаваше, че бяха оставили тази кола някъде. Мъжът, когото преследваше, бе зарязал пикапа на Хомър Гамаш в един паркинг до пътя. И щом беше постъпил веднъж така, вероятно и в този случай бе направил същото.

В отбивката имаше три коли: камион за бира, един нов „Форд ескорт“ и едно прашно „Волво“.

Докато Алън слизаше от колата, един мъж в зелени работни дрехи излезе от мъжката тоалетна и се отправи към камиона. Той беше нисък, тъмнокос и с тесни рамене. Нищо общо с Джордж Старк.

— Полицай — каза той и отдаде чест на Алън. Алън му кимна и се отправи към една от масите за пикник, където три възрастни дами пиеха кафе от термос и си говореха.

— Здравейте, полицай — каза една от тях. — Можем ли да ви помогнем с нещо? — „Или може би сме направили нещо нередно?“ прочете Алън в очите й тревожния въпрос.

— Просто искам да знам дали този „Форд“ и „Волвото“ не са ваши?

— „Фордът“ е мой — каза една от жените. — И трите дойдохме с него. Не знам на кого е „Волвото“. Пак ли онова лепкаво нещо? Пак ли е изтекло? Синът ми трябваше да се погрижи, за това лепкавото, обаче толкова забравя! На четиридесет и три години е, а все трябва да му казвам...

— Всичко е наред, госпожо — отвърна Алън, а усмивката на лицето му казваше „полицаят е ваш приятел“. — Да сте видели кога пристигна „Волвото“?

Те поклатиха отрицателно глави.

— Да сте виждали някой да се мярка наоколо, който може да е от „Волвото“?

— Не — отвърна третата дама. Тя го погледна с искрящи, малки като на гризач очички. — На следа ли сте попаднали, полицай?

— Моля, госпожо?

— Следите някой престъпник, искам да кажа.

— О — каза Алън. За момент изпита чувство на нереалност. Какво точно правеше тук? Какво именно очакваше да намери тук? — Не, госпожо. Просто харесвам колите „Волво“. — Майко, това наистина звучеше интелигентно. Звучеше... страхотно.

— О — каза първата дама. — Ами, никого не сме виждали. Искате ли чаша кафе? Мисля, че е останало тъкмо за една чаша в термоса.

— Не, благодаря — каза Алън. — Желая ви приятен ден.

— И на вас — отвърнаха в тригласен хор дамите. Алън изпита още по-силно чувството за нереалност.

Върна се обратно до „Волвото“. Опита вратата от страната на шофьора. Беше отключена. В колата беше горещо като пещ. Явно беше минало известно време, откак стоеше паркирана там. Той огледа задната седалка и видя малък пакет на пода. Наведе се и го вдигна.

Беше пакет с книжни салфетки. Алън почувства някаква тежест в стомаха.

„Това не значи нищо — промълви гласът на разума и установените правила. — Не е задължително да значи това, което си мислиш. Знам за какво си мислиш: за бебета. Ама, Алън, за бога, книжни салфетки ти дават и в онези павилиони по пътя, в които продават печено пиле.“

И все пак.

Алън напъха книжните кърпички в джоба на ризата си и слезе от колата. Тъкмо щеше да затвори вратата, когато се наведе отново. Опитваше се да погледне под таблото, но му беше трудно от това положение. Наложил се да приклепне.

Отново усети тежестта в стомаха си. Изстена тихо, сякаш някой го бе ударил силно с юмрук в корема.

Жиците за запалване висяха свободно. Виждаше се медта в средата и жиците бяха леко извити. Алън знаеше, че това се получаваше, когато са били свързани. Някой бе запалил колата по този начин и при това го бе направил доста професионално. След като

паркирал колата, шофьорът бе разделил медните жички и така бе спрял двигателя.

И така истина беше... поне отчасти. Въпросът беше докъде се простираше истината. Все повече го обхващаше чувството, че се приближава съвсем близо до ръба на пропаст.

Той се върна до патрулната кола, качи се, запали и взе в ръка микрофона.

„Кое е истина? — прошепнаха гласовете на разума и установените правила. Господи, този глас направо го влудяваше. — Това същество, което се намираше във вилата на Бомънт до езерото? Да, може би то бе истинско. Този, когото наричаха Джордж Старк, изкарал онова черно Торонадо от обора на Фъзи Мартин? Хайде, Алън!“

Той внезапно разбра две неща, почти едновременно. Първото беше, че ако се обади на Хенри Пейтън в управлението на щатската полиция в Оксфорд, както му беше казал Харисън, може би никога нямаше да разбере развръзката на тази история. Лейк Лейн, където се намираше къщата на Бомънтови, беше сляпа улица. От щатската полиция щяха да му наредят да не се приближава сам до къщата, нито един полицай да не се приближава сам, след като вярваха, че мъжът, който държеше Лиз и бебетата като заложници, бе заподозрян в поне десетина убийства. Ще му заповядат да блокира улицата и да не прави нищо, докато не изпратят един взвод коли, хеликоптер, а Алън допускаше и няколко изстребителя и бойни самолета.

Второто беше свързано със Старк.

Те изобщо не мислеха за Старк. Те дори не знаеха за Старк.

Ами ако Старк наистина съществуваше?

В такъв случай, си мислеше Алън, да изпратиш отряд полицаи на Лейк Лейн, които не знаят какво имат насреща си, бе все едно да ги пуснеш в месомелачка.

Постави обратно микрофонът. Той ще отиде и ще отиде сам. Може би правеше грешка, сигурно грешеше, но така ще постъпи. Може би ще трябва да продължи да живее, със спомена за този глупав избор. Бог знаеше, че и преди бе постъпвал глупаво. Но нямаше да може да живее с мисълта, че е станал причина за смъртта на една жена и двете ѝ деца, като се е обадил да поиска подкрепление преди да е разбрал какво е истинското положение на нещата.

Алѣн запали колата и потегли за Лейк Лейн.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НАШЕСТВИЕТО НА ВРАБЦИТЕ

1.

Тад реши да не минава по магистралата (Старк бе наредил на Лиз да мине оттам и така бе спестил половин час). Така че му оставаха две възможности: или да мине през Луистън-Обърн или през Оксфорд. Ел Ей, както местните хора наричаха Оксфорд, бе много по-голям град, но в него се намираше Главното управление на полицията на щата.

Затова той избра Луистън-Обърн.

Тад чакаше на светофара при Обърн и непрекъснато поглеждаше в огледалото да не би да го преследват полицейски коли. В този момент идеята, която му бе хрумнала за първи път, докато разговаряше с Роули в гробището за коли, се появи в съзнанието му с всички детайли. Врхлетя го така внезапно, сякаш нещо тежко го бе ударило по главата.

Аз съм този, който знае. Те са мои. Аз ги повиках.

„Тук си имаме работа с магия — помисли си Тад — и всеки магьосник, който уважава поне малко себе си трябва да има магическа пръчка. Това и децата го знаят. За щастие знам къде може да бъде намерено подобно нещо. Къде всъщност продават такива работи.“

Най-близкият магазин за канцеларски материали се намираше на Корт Стрийт. Тад се отправи към него. Беше сигурен, че в къщата на езерото имаше моливи Берол Блек Бюти, а също така беше сигурен, че и Старк се е запасил, ала Тад не искаше тях. Искаше моливи, до които Старк никога не се беше докосвал, нито като отделно същество, нито като част от Тад.

Тад намери място за паркиране на половин пресечка от книжарницата, угаси двигателя на „Фолксвагена“ на Роули, който след доста покашляния и разтърсвания най-сетне спря. Слезе от колата. Почувства се по-добре на свеж въздух далеч от миризмата на пурата на Роули.

В книжарницата купи кутия с моливи Берол Блек Бюти. Продавачът с готовност му разреши да използва острилката закачена на стената. Тад подостри шест молива. Нареди ги в джоба на ризата си. Графитите им приличаха на бойните глави на малки, смъртоносни оръжия.

„Абракадабра — помисли си Тад. — Нека веселбата да започне.“

Върна се до колата, качи се, но не потегли веднага. Постоя известно време, потейки се в горещата кола и тананикайки си „Джон Уесли Хардинг“. Беше си спомнил почти всичките думи от песента. На какви невероятни неща беше способен човешкият мозък, когато се окажеше в затруднено положение.

„Това може да се окаже изключително опасно“ — помисли си Тад. Беше разбрал, че не го е толкова грижа какво ще се случи с него. В крайна сметка той бе създал Джордж Старк и той трябваше да понесе отговорността за това. Макар че не беше особено справедливо, тъй като той не бе създал Джордж Старк с лоши намерения. Не можеше да си се представи в роля подобна на тази на известните с позорна слава лекари, господата Джекил и Франкенщайн, въпреки опасността, в която бяха изпаднали децата и жена му. Той не беше се захванал да пише серия романи, за да спечели куп пари, още по-малко пък, за да създаде някакво чудовище. Просто се беше опитал да намери изход от задънената улица, в която се бе озовал. Просто беше искал да намери начин да продължи да пише истории, тъй като именно това го правеше щастлив.

Вместо това бе пипнал някаква извънземна болест. Много болести намираха убежище в телата на хора, които изобщо не заслужаваха да боледуват. Разни болести като церебрална парализа, мускулна дистрофия, епилепсия. Но щом веднъж се разболееше, човек трябваше да се научи да се оправя. Как се казваше онова радиошоу? „Назови го — твое е.“ Но това може да постави в опасност бебетата и Лиз, настоя напълно оправдано вътрешният глас на разума.

Да, обаче и операцията на мозъка може да е опасна... но ако имаш тумор, какво решение би взел?

Той ще те наблюдава. Ще те следи. Моливите няма да го притеснят, дори ще се почувства поласкан. Обаче ако усети, че смяташ да правиш нещо с тях, ако разбере за свирката... ако се досети за

врабците... божичко, дори само ако подуши, че има нещо особено... тогава ще загазя лошо.

„Но може и да свършат работа — противопостави се друг глас в съзнанието му — За бога, знаеш, че ще свършат работа.“

Да. Знаеше. А и дълбоко в себе си съзнаваше, че не му оставаше нищо друго. Той запали колата и потегли за Касъл Рок.

Петнадесет минути по-късно Тад вече бе оставил Обърн зад гърба си и пътуваше на запад в посока към езерата.

2.

Докато изминаваха последните четиридесет мили до вилата, Старк непрекъснато говореше за „Стоманената машина“, книгата, в чието написване той и Тад щяха да си сътрудничат. Той помогна на Лиз с бебетата, но едната си ръка държеше свободна, близо до пистолета, пхнат в колана му, докато Лиз отключи вратата на вилата. Тя се надяваше, че ще види други коли пред къщите на Лейк Лейн, че ще чуе гласове или инструменти, ала единственият шум идваше от бръмченето на мотора на Торонадото и сънливото жужене на насекомите. Сякаш наистина копелето имаше дяволски късмет.

През цялото време докато разтоварваха багажа от колата и го вкарваха вътре, Старк не спря да говори. Не млъкна дори и когато преряза с бръснача си всички телефонни кабели освен един. На всичкото отгоре книгата наистина звучеше интересно и това беше най-отвратителното. Книгата можеше наистина да бъде страхотна, можеше да се окаже толкова добра, колкото „Пътят на Машин“, дори и по-добра от нея.

— Трябва да отида до банята — прекъсна го тя, когато внесоха багажа вътре.

— Добре — отвърна кротко той. След като пристигнаха, той свали очилата си и сега тя извърна поглед от него. Не можеше да понесе вида на кръвясалите му, разкапващи се очи. — Ще те придружа.

— Предпочитам да съм сама, когато се облекчавам в тоалетната. Нима с тебе не е така?

— На мене ми е все едно — отвърна Старк със спокоен и весел тон. Откак бяха потеглили по магистралата при Гейтс Фал, той се намираше в това настроение и имаше вид на човек, който е вече абсолютно сигурен, че всичко ще бъде тип-топ.

— Но на мене не ми е — каза тя, сякаш говореше с особено тъпо хлапе. Почувства как ръцете ѝ се свиват в юмруци. Представи си как издира очите му от разядените кухни... Ала когато пое риска да го погледне видя насмешливото изражение на лицето му и осъзна, че той бе разбрал какво си мислеше и изпитваше тя.

— Ще стоя на вратата — каза той с престорена покорност. — Ще бъда добро момче. Няма да надничам тайно.

Бебетата лазеха насам-натам по пода. Те бяха въодушевени, в чудесно настроение и бърбеха весело. Явно се радваха, че се намират тук, въпреки че бяха идвали във вилата само веднъж през един дълъг, зимен уикенд.

— Не могат да останат сами — каза Лиз. — Банята се намира до голямата спалня. Ако останат сами, ще направят беля.

— Няма проблем, Бет — каза Старк и с огромна лекота взе по едно бебе във всяка ръка. До тази сутрин тя си мислеше, че ако някой друг освен нея и Тад направеше нещо подобно, Уенди и Уилям щяха да се разреват с пълно гърло. Но когато Старк ги взе от пода, те само се разсмяха весело, сякаш това беше най-забавното нещо под слънцето. — Ще ги оставя в спалнята и ще гледам тях, вместо теб. — Той се обърна и я изгледа с леден поглед. — Няма да ги изпускам от очи. Не бих искал нещо да им се случи, Бет. Харесват ми. Ако нещо им се случи, вината няма да е моя.

Лиз отиде в банята. Той застана на вратата с гръб към нея, както бе обещал, наблюдавайки близнаците. Тя вдигна полата си, свали пликчетата си и седна на тоалетната чиния, молейки се той да удържи на думата си. Нямаше да умре, ако той се обърнеше и я видеше седнала на тоалетната... обаче ако забележеше ножицата закачена за бельото ѝ, можеше и да не остане жива.

И този път както винаги, когато бързаше, не можеше да се отпусне. „Хайде, хайде — помисли си тя със смесица от страх и раздразнение. — Какво ти става, да не би да си мислиш, че ще натрупаш лихви като задържаш урината.“

Най-накрая.

— Обаче на излизане от обора — продължаваше да разказва Старк — Машин запалва бензина, който са изсипали в канавката още през нощта. Това ще е страхотно, нали? Ще изглежда чудесно на филм, Бет. Кретените, които правят филми си умират за огън.

Тя се изтри с тоалетна хартия и вдигна пликчетата си много внимателно. Заоправя дрехите си, без да откъсва поглед от Старк, молейки се той да не се извърне. Молбата ѝ бе чута. Той бе изцяло погълнат от романа.

— Уестърман и Джак Рейнджли се втурват обратно вътре, с намерението да изкарат колата и да минат с нея през огъня. Обаче Елингтън се паникьосва и...

Той внезапно млъкна. Наведе глава на една страна. След това се обърна към нея, тъкмо когато си оправяше полата.

— Излизай — каза с рязък тон. Доброто му настроение се беше изпарило. — Веднага излизай оттам.

— Какво...

Той сграбчи ръката ѝ грубо и я издърпа в спалнята. След това се върна в банята и отвори аптекката.

— Имаме си компания, а е прекалено рано, за да е Тад.

— Не раз...

— Мотор на кола — обясни кратко той. — Мощна кола. Може да е полицейска. Не я ли чуваш?

Старк затвори шкафчето и издърпа чекмеджето от дясната страна на мивката. Намери лейкопласт на руло. Тя му каза, че не е чула нищо, което си беше истината.

— Няма значение. Аз чувам и за двама ни. Ръцете зад гърба.

— Какво ще...

— Млъкни и си сложи ръцете отзад!

Тя изпълни нареждането му и той веднага върза ръцете ѝ. Омота сръчно лейкопласта около китките ѝ, отгоре и отдолу, и го стегна здраво.

— Току-що моторът угасна — каза той. — Може би на около четвърт миля отук. Някой се опитва да хитрува.

Стори ѝ се, че чу бръмченето на мотор за миг. Но може би само така си бе въобразила. Знаеше, че изобщо нищо нямаше да чуе, ако не беше напрегнала докрай слуха си. Господи, що за слух имаше този?

— Трябва да отрежа лейкопласта — рече Старк. — Извинявай, че ще ми се наложи да те докосна, Бет. Нямам време за учтивости.

И преди да е осъзнала какво прави, той вече бе пхнал ръката си под полата ѝ. Само секунда по-късно, вече държеше ножицата. Дори не беше одраскал кожата ѝ с безопасните.

Той я погледна в очите за миг и преряза лейкопласта. Отново му се беше върнало веселото настроение.

— Ти си я забелязал? — попита глупаво тя. — Видял си издутината, значи?

— Ножицата ли? — усмихна се той. — Не съм забелязал издутината. Видях, че е там по очите ти, Скъпа Бети. Още като бяхме в Лъдлоу. Разбрах го още когато слезе от горния етаж.

Той застана на колене пред нея. Това беше едновременно заплашителна и абсурдна поза. Приличаше на мъж, който иска ръката ѝ. Старк погледна към нея.

— Не си мисли да се опитваш да ме изриташ или да правиш нещо друго, Бет. Не съм абсолютно сигурен, но мисля, че това е ченге. Нямам време да си играя с тебе, колкото и да ми се иска. Затова стой кротко.

— Бебетата...

— Ще затворя вратата — каза Старк. — Не са достатъчно високи, за да могат да достигнат дръжката, дори и като се изправят на пръсти. Може да налапат малко прах под леглото, но мисля, че това е най-лошото, което може да им се случи. Ще се върна много скоро.

Сега Старк увиваше лейкопласта плътно около глезените ѝ. Отрязва го и се изправи.

— Бъди послушна, Бет — рече той. — Не преставай да мислиш за хубави неща. Иначе ще те накарам да си платиш за това... само че първо ще гледаш как те плащат.

Старк затвори вратата на банята, после на спалнята и изчезна. Изчезна с такава скорост, сякаш опитен магьосник направи трик, с който му помогна да се изпари.

Лиз се сети за двадесет и два калибровата, заключена в бараката с инструментите. Имаше ли куршуми? Беше почти сигурна, че имаше. Половин кутия куршуми за двадесет и две калибров пушка „Уинчестър“ на по-високата полица.

Лиз започна да извива китките си. Той бе омотал лепенката много умело и в началото ѝ се стори, че няма да успее да я охлаби. Още по-малко вероятно беше, че ще успее да освободи ръцете си.

Но скоро почувства, че се охлабва и започна да извива още по-усърдно китките си, задъхвайки се.

Уил допълзя до нея, сложи ръцете си на крака ѝ и я погледна въпросително.

— Всичко ще бъде наред — каза тя и му се усмихна.

Уил също ѝ се усмихна и продължи да пълзи, търсейки сестра си. Лиз отметна мокър от пот кичур коса от лицето си и продължи да

върти китките си наляво-надясно, наляво-надясно.

3.

На Алън му се струваше, че на Лейк Лейн няма абсолютно никой... поне дотам, докдето той се осмели да влезе с колата. Спря пред шестата къща от началото на улицата. Помисли си, че може да продължи още малко по-нататък. Нямаше начин да чуят бръмченето на мотора от къщата на Бомънтови — цели два хълма го деяха от нея. Но все пак реши да бъде предпазлив. Той спря пред къщата, с формата на буква А, собственост на семейство Уилямс от Лин, Масачузетс. Паркира върху килим от иглички под един стар бор, изгаси мотора и слезе от колата.

Погледна нагоре и видя врабчетата.

Бяха накацали по покрива на къщата на Уилямс. И по високите клони на дърветата наоколо. Други стояха на камъните до брега на езерото. Търсеха си място и на пристана на Уилямс. Бяха толкова много, че не можеше от тях да види гората. Бяха стотици.

Не издаваха никакъв звук, само го гледаха с малките си, черни очички.

— Господи — прошепна Алън.

Чуваха се щурците във високата трева, израсла около основите на къщата, тихия плисък на водата в пристана, и бръмченето на някакъв самолет, който летеше на запад към Ню Хампшир. Всичко останало бе притихнало. Не се чуваше дори и бръмчене на моторна лодка по езерото.

Само птиците.

Всичките тези птици.

Алън усети как страхът обхваща тялото му със стъклени пипала. Той бе виждал ята от врабци през пролетта и есента, ята от по сто или двеста птици. Но никога през живота си не бе виждал нещо подобно.

„За Тад ли са дошли... или за Старк?“

Той погледна към микрофона в колата, чудейки се дали все пак не трябва да се обади. Всичко тук беше прекалено странно, излизаше извън всякакъв контрол.

„Ами ако излетят изведнъж? Ако той е тук, и слухът му е толкова остър, колкото твърди Тад, ще ги чуе. Ще ги чуе съвсем ясно.“

Алън тръгна. Птиците не помръднаха... ала още едно ято долетя и се настани по дърветата. Сега го заобикаляха от всички страни. Гледаха го, както коравосърдечните съдебни заседатели гледат убиеца на подсъдимата скамейка. Само пътят беше още чист.

Алън реши да тръгне по него.

Една мрачна мисъл, почти предчувствие, му мина през ума. Това може би щеше да се окаже най-голямата професионална грешка в живота му.

„Просто ще огледам мястото — помисли си той. — Ако птиците не литнат, а изглежда нямат такова намерение, нищо няма да ми се случи. Ще мина по тази алея, ще пресека улицата и през гората ще стигна до къщата на Бомънт. Ако Торонадото е там, ще го видя. Ако видя колата, може да видя и него. А ако го видя, поне ще знам какво имам насреща си. Ще знам дали е Тад или... някой друг.“

Мина му и друга мисъл. За това Алън не смееше дори да се замисли, да не би да предизвика съдбата. Ако успееше да види собственика на черното Торонадо, можеше да успее да стреля в него. Можеше да го улучи и с това всичко щеше да приключи. Ако станеше така, щяха да му дръпнат едно хубаво конско от щатската полиция, задето е нарушил изричните им заповеди. Ала Лиз и бебетата щяха да са в безопасност и това беше единственото, което го вълнуваше сега.

Още врабчета долетяха съвсем безшумно. Покриваха като с килим асфалтовата алея, която водеше към къщата на Уилямс. Едно кацна буквално на пет стъпки от крака на Алън. Алън уж понечи да го ритне и после съжали, очаквайки, че то и цялото чудовищно ято ще отлетят към небето.

Ала врабчето само подскочи. Това беше всичко.

Друго врабче кацна на рамото на Алън. Той не можеше да повярва на очите си. Замахна внимателно с ръка и то скокна в дланта му. Клъвна го един-два пъти... Алън се наведе с разтуптяно сърце. Птичето скочи от ръката му, размаха крилца и кацна на алеята при своите. Погледна го с блестящите си очи, лишени от всякакъв разум.

Алън преглътна шумно.

— Какво представлявате вие? — промълви той. — Какво чудо сте вие, за бога?

Врабчетата само го гледаха. Сега всички борове и кленове, до които му стигаше погледа, от тази страна на езерото бяха отрупани с

птици. Алън чу как някакъв клон се пропука под тежестта им,

„Костите им са кухи — помисли си. — Не тежат почти нищо. Колко ли много трябва да са, за да могат да прекършат такъв клон?“

Не знаеше и не искаше да разбере.

Алън откопча кобура на своя тридесет и осем калибров и се изкачи по стръмната алея на Уилямс, отдалечавайки се от врабците. Когато стигна до Лейк Лейн — пращен, третокласен път с трева между коловозите, лицето му беше мокро от пот, а ризата му бе залепнала за гърба. Огледа се. Пътят, по който бе минал току-що, бе отрупан с врабци. Те бяха накацали и върху капака на колата му и върху багажника и върху бурканите отгоре. Но все още не бяха стигнали дотам, където се намираше той.

„Като че ли не искат да се приближават много... поне за момента — помисли си той. — Това като че ли е сборното им място.“

Скри се зад един храст от смрадлика, като се надяваше, че той ще му осигури достатъчно прикритие и огледа пътя в двете посоки. Нямаше жива душа, само врабците, но те бяха зад него на склона, където се намираше къщата на Уилямс с островърхия покрив. Не се чуваше никакъв звук освен щурците и комарите, които бръмчаха около лицето му.

Това беше добре.

Алън претича през улицата като войник във вражеска територия, свил глава между раменете си. Прескочи обраслата с плевели и пълна с камъни канавка на отсрещната страна и се изгуби в гората. След като вече бе намерил укритие сред дърветата, единствената му задача бе да стигне колкото се може по-тихо и по-бързо до вилата на Бомънтови.

4.

Източният бряг на езерото се намираше в подножието на висок и стръмен хълм. Лейк Лейн прекосяваше хълма надлъж. Повечето от къщите бяха разположени по-надолу, така че от мястото където се намираше — на около двадесет ярда над пътя, Алън можеше да види само покривите им. Някои от къщите изобщо не се виждаха. Но самият път и отклоненията за къщите той виждаше добре. Нямаше опасност да сбърка вилата на Бомънтови, стига да броеше внимателно.

Той спря, когато стигна до петото отклонение след дома на Уилямс. Погледна зад гърба си, за да види дали го следваха врабците. Това предположение беше налудничаво и все пак логично. Ала от тях нямаше и следа и тогава му мина мисълта, че може би те бяха халюцинация, която се дължеше на преумората му.

„Я забрави това — помисли си. — Не ти се е сторило така. Те бяха там... и още са там.“

Той погледна надолу към алеята, която водеше към къщата на Бомънтови, но от това място не можеше да види нищо. Приведе се и започна да се спуска бавно. Движеше се много тихо и тъкмо се поздрави за това постижение, когато Джордж Старк опря пистолет в лявото му слепоочие и каза:

— Само ако мръднеш, приятелче, по-голямата част от мозъка ти ще се озове на дясното ти рамо.

5.

Алън извърна главата си бавно, изключително бавно.

Това, което видя, почти го накара да съжали, че не се е родил сляп.

— Сигурно няма да ме искат на корицата на списание „Вог“, а? — попита Старк. Хилеше се насреща му. И най-широката усмивка не би могла да разкрие толкова много зъби и дупки от изпадалите зъби, както тази. Лицето му бе покрито с рани. Кожата му сякаш се белеше и оголваше плътта. Ала това не беше всичко и не това накара стомахът на Алън да се преобърне от ужас и отвращение. Имаше нещо нередно в строежа на черепа му. Сякаш лицето не просто се разлагаше, а претърпяваше някаква отвратителна мутация.

И въпреки всичко Алън добре знаеше кой беше човекът с пистолета.

Косата му, наподобяваща стара перука нахлупена върху сламената глава на бостанско плашило, беше руса. Раменете му бяха широки колкото на играч на ръгби заедно с подплънките. Стоеше в арогантна поза. Тялото му сякаш бе в непрекъснато движение, въпреки че стоеше неподвижен. Той погледна Алън добродушно.

Това беше човекът, който не можеше да съществува, който никога не бе съществувал.

Това беше мистър Джордж Старк, жестокото копеле от Оксфорд, Мисисипи.

Всичко беше истина.

— Добре дошъл на празненството, брато — каза благо Старк. — Движиш се доста безшумно за такъв едър човек. За малко да те изпусна, а те търся от доста време. Хайде да идем в къщата. Искам да те запозная с малката женичка. Ако направиш една погрешна стъпка, смятай себе си за мъртъв, а също и нея, и сладките дечица. Нямам какво да губя на този свят. Вярваш ми нали?

Старк се захили и отвратителното му, разлагащо се лице се разкриви още повече. Щурците продължиха да свирят в тревата. От езерото долетя сладкия, пронизителен вик на гмуркача. С цялото си

сърце Алън искаше да е тази птица, защото като погледна в оголените очни ябълки на Старк той видя само смърт и... абсолютна празнота.

Изведнъж осъзна с пълна яснота, че никога повече не ще види жена си и синовете си.

— Вярвам — отвърна той.

— Хвърляй патлака и да тръгваме.

Алън направи, каквото се искаше от него. Старк го следваше отзад. Заслизаха надолу към пътя. Пресякоха го и продължиха по наклонената алея, която водеше към къщата на Бомънтови. Къщата бе издадена напред към водата, построена върху дървени подпори, подобно на наколна къща на брега на Малибу. Доколкото Алън можеше да види, наоколо нямаше врабчета. Абсолютно никакви врабчета.

Торонадото беше паркирано до вратата, като черен, блестящ тарантул на късното, следобедно слънце. Приличаше на куршум. Алън изпита лека изненада, когато видя лепенката на задната броня. Всичките му чувства бяха някак притъпени, сякаш всичко това преживяваше насън и скоро щеше да се събуди.

„Не бива да мислиш така — предупреди той сам себе си. — Това ще стане причина да те убият.“

Тази мисъл беше почти смешна, като се имаше предвид, че той вече беше отписан. Само преди малко се спускаше към къщата на Бомънт, с намерението да се промъкне незабелязано като нинджа, да хвърли един поглед, да види как стоят нещата... и хоп! изведнъж Старк допря дуло в ухото му и му нареди да хвърли пистолета си. И всичко отиде напразно.

„Не го чух. Дори не го усетих. Хората казват, че се движа много тихо, обаче тоя ме накара да се чувствам като с два леви крака.“

— Харесва ли ти возилото ми? — попита Старк.

— Мисля, че то би се харесало на всеки полицай в Мейн в този момент, защото всички го търсят.

Старк се засмя весело.

— Как ли пък да не ти повярвам? — Алън почувства дулото във врата си. — Влизай, добро ми старо приятелче. Само Тад чакаме. Когато Тад пристигне, ще сме готови за малко рокендрол.

Алън погледна свободната ръка на Старк и видя нещо изключително странно — нямаше никакви линии върху дланта му.

Никакви линии.

6.

— Алън! — извика Лиз. — Добре ли си?

— Ами, да, ако е възможно човек да се чувства като абсолютен глупак и да е добре.

— От теб не можеше да се очаква да повярваш — каза кротко Старк. Той посочи ножицата, която бе свалил от пликчетата на Лиз. Беше я оставил на нощната масичка до широкото легло, за да не могат да стигнат до нея бебетата. — Освободи я, полицай Алън. Но няма защо да прерязваш лепенките на ръцете й. С тях май вече почти се е справила. Да не би да сте Началник на полицията?

— Шериф съм — отвърна Алън и си помисли: „Та той знае това. Той ме познава, защото Тад ме познава: шериф Алън Пангборн от Касъл Каунти. Но дори и когато владее положението, не издава всичко, което знае. Хитър е като невестулка, която успешно си изкарва прехраната в кокошарниците.“

За втори път почувства със сигурност, че смъртта му е близо. Опита се да мисли за врабците, защото те бяха единственото нещо в този кошмар, за което Джордж Старк не знаеше. Но веднага промени решението си. Тоя беше прекалено проникателен. Ако започнеше да се надява на нещо, Старк щеше да разбере по очите му... и щеше да иска да разбере какво е то.

Алън взе ножицата и освободи Лиз. Тя започна да отвива сама лейкопласта от китките си.

— Какво ще ми направиш? — попита тя разтревожено Старк. Стоеше с протегнати напред ръце, сякаш червените следи от лепенките, можеха да го омилостивят.

— Нищо — отвърна той, с лека усмивка. — Не мога да те виня, че постъпваш по напълно естествен за ситуацията начин, нали, скъпа Бет?

Тя му хвърли изплашен и отвратен поглед и взе близнаците. Попита Старк дали може да ги занесе в кухнята и да им даде нещо за ядене. Те бяха спали по целия път, докато Старк паркира откраднатото „Волво“ на Кларкови на отбивката край пътя. Сега бяха оживени и игриви.

— Естествено. — Старк беше пак във весело и оптимистично настроение... обаче държеше пистолета си в ръка и очите му непрекъснато следяха движенията на Лиз и Алън. — Защо не отидем всичките долу? Искам да си поговоря с шерифа.

Те слязоха в кухнята и Лиз започна да приготвя нещо за ядене на бебетата. Алън хвърли поглед към близнаците. Те бяха много сладки, като две зайчета. Докато ги гледаше Алън си спомни за времето, когато той и Ани бяха млади и Тоби, сега ученик в гимназията, беше още в пелени, а Тод изобщо не беше роден.

Те пълзяха щастливи насам-натам и от време на време трябваше да ги вдигне и премести, да не би той или тя да си ударят главата в крака на някой стол или в пластмасовата маса.

Докато наглеждаше бебетата, Старк говореше на Алън.

— Мислиш си, че ще те убия — каза той. — Няма смисъл да отричаш, шерифе, мога да позная по очите ти. Това изражение ми е познато. Мога да те излъжа и да не казвам това, но едва ли ще ми повярваш. И ти самият имаш известен опит в тази област, не съм ли прав?

— Предполагам, че си — каза Алън. — Но положението тук е малко... по-различно от обичайната полицейска работа.

Старк отметна глава назад и се засмя. Близнаците се обърнаха към него и също се засмяха. Алън погледна към Лиз и видя ужасът и омразата изписани на лицето ѝ. А имаше и още нещо, нали? Да. Според Алън беше ревност. Зачуди се дали тук нямаше нещо, което Джордж Старк изобщо не съзнаваше. Дали Старк допускаше колко опасна можеше да бъде тази жена за него.

— Съвсем точно го каза! — каза Старк, кискайки се. След това застана със сериозно изражение. Наведе се към Алън и Алън усети вонята на разлагаща се плът. — Но не е задължително това да стане, шерифе. Много е малък шансът да останеш жив, признавам, че е така, но все пак такъв шанс съществува. Имам да свърша една работа тук. Свързана с писане. Тад ще ми помогне. Той ще включи помпата, така да се каже. Предполагам, че ще трябва да работим през нощта, той и аз, а когато слънцето изгрее утре сутрин, моите работи ще са тип-топ.

— Иска Тад да го научи как да пише сам — каза Лиз от печката. — Казва, че ще си сътрудничат заедно в писането на книга.

— Това не е съвсем точно — каза Старк. Той хвърли поглед към нея, като за миг доброто му настроение бе нарушено от раздразнение. — Той ми е длъжник, да знаете. Може да е знаел как да пише още преди да се появя аз, обаче аз го научих как да пише неща, които хората искат да четат. И каква полза да се пише нещо, ако никой не иска да го прочете?

— Е да, това ти не можеш да го разбереш — каза Лиз.

— Това, което искам от него е един вид присаждане — каза Старк на Алън. — Като че ли имам някаква жлеза... която е престанала да функционира. Но само временно. Мисля, че Тад знае как да накара тази жлеза да бачка отново. Би следвало да е така, защото аз съм се получил от него чрез деление. Може да се каже, че той ме е създал.

„О не, приятелю — помисли си Алън. — Не си прав. Може би не го знаеш, ама грешиш. Заедно сте го направили, вие двамата, ти си съществувал през цялото време. И си бил страшно упорит. Тад се е опитал да те унищожи още преди да се роди, но не успял да свърши работата докрай. И тогава, единадесет години по-късно, доктор Притчърд също се пробвал и успял, макар и временно. Най-накрая Тад отново те поканил. Не знаел, че прави именно това. И ти си се появил, нали? Ти си духът на неговия покоен брат... но ти си едновременно много повече и много по-малко от негов брат.“

Алън хвана Уенди, която бе допълзяла до камината, тъкмо преди да се прекатури в кутията за дърва.

Старк погледна Уенди и Уилям, а после — Алън.

— Тад и аз имаме много дълга история като близнаци. Аз, естествено, се появих след смъртта на близначетата, които сега щяха да бъдат по-големите брат и сестра на тези две бебета. Наречете го свръхестествен акт за възстановяване на хармонията в природата, ако искате.

— За мене е откачена тая работа — каза Алън.

Старк се засмя.

— Всъщност и за мен. Обаче така се случи. Думите се превърнаха в плът и кръв, така да се каже. Как се е случило точно няма никакво значение. Важното е, че съм тук.

„Бъркаш — помисли си Алън. — Как именно се е случило може би е единственото нещо, което има значение. За нас поне, ако не за

теб... защото това е може би единственото нещо, което може да ни спаси.“

— Когато нещата стигнаха до определена точка, аз просто сам се създадох — продължаваше Старк. — Така че няма нищо странно в това, че имах затруднения с писането, нали? Да се създадеш сам... та това изисква много енергия. Нима смятате, че това се случва всеки ден?

— Пази боже — каза Лиз.

Лиз явно искаше да го уязви. Старк извърна глава към нея със скоростта на нападаща змия и този път раздразнението му не отмина така бързо.

— Мисля, че ще е по-добре да си затвориш плювалника, Бет — рече той с престорена кротост, — преди да си вкарала в беля някой или някоя от тук присъстващите, който още изобщо не може да говори.

Лиз сведе поглед към тенджерата на печката. На Алън му се стори, че пребледня.

— Донеси ги тук, Алън, ако обичаш? — промълви тихо тя. — Готово е.

Тя сложи Уенди на скута си, а Алън взе Уилям. Невероятно беше колко бързо се възвръщаше стария навик, помисли си той, докато хранеше малкото, пълничко момченце. Пъхаш лъжицата, накланяш я напред, после лекичко издърпваш долната устна, за да можеш безпрепятствено да я извадиш, без да покапеш. Уил непрекъснато посягаше към лъжицата. Явно смяташе, че вече е достатъчно голям и има достатъчно опит, за да може да се храни и без чужда помощ. Алън нежно му се противопоставяше и скоро момченцето започна да се храни съвсем добре.

— Всъщност, мога да те използвам — каза му Старк. Той се бе подпрял на кухненския плот и прокарваше мерника на пистолета разсеяно надолу-нагоре по подплатената си жилетка. От триенето се чуваше остър, неприятен звук. — От щатската полиция ли ти се обадиха, за да ти наредят да дойдеш тук и да провериш мястото? Затова ли си дошъл?

Алън обмисли всички за и против това да излъже и накрая реши, че ще е по-безопасно да каже истината, и то преди всичко защото не се съмняваше, че този човек, ако изобщо беше човек, притежава безпогрешен, вграден детектор на лъжата.

— Не точно заради това — отвърна Алън и му каза за обаждането на Фъзи Мартин.

Старк кимаше утвърдително, още преди Алън да му е разказал всичко.

— Стори ми се, че видях нещо да просветва в един от прозорците на къщата — каза той и се закиска. Доброто му настроение се бе възвърнало. — Бре, бре! Провинциалистите не могат да не си пъхат носа навсякъде, нали така, шерифе Алън? Нямаат си какво друго да правят, така че би било странно, ако не любопитстваха! И така — какво направи ти след разговора с тоя?

Алън му каза и това. Ала и този път не излъга защото вярваше, че Старк вече знае какво е направил. А и самият факт, че Алън бе пристигнал сам, даваше отговор на повечето въпроси. Алън си помисли, че Старк всъщност искаш да провери дали той бе достатъчно глупав да се опита да излъже.

Когато разказа всичко, Старк рече:

— Окей, това е добре. Това увеличава шансовете ти да изживееш още един ден, в борба с дявола, шерифе Алън. Слушай ме сега. Ще ти кажа какво ще направим веднага след като бебетата се нахранят.

7.

— Сигурен ли си, че знаеш какво точно трябва да кажеш? — пак го попита Старк. Бяха в предното антре до телефона, единствения апарат в цялата къща, който работеше.

— Да.

— И няма да се опиташ да предадеш някакви кодирани съобщения на дежурния?

— Няма.

— Това е добре. Иначе ще направиш ужасна грешка, ако забравиш, че си вече възрастен човек и решиш да си играеш на „Пещерата на пиратите“ или „Леговището на крадците“. Някой може да пострада.

— Ако можеше да престанеш за малко със заплахите.

Лицето на Старк отново се разтегли в непоносимата му широка усмивка. Държеше Уилям в ръце, за да е сигурен, че Лиз ще продължи да се държи добре. Сега погъделичка бебето под мишницата.

— Не мога да направя това — каза Старк. — Ако човек тръгне против собствената си природа, ще вземе да получи запек, шерифе Алън.

Телефонът беше върху една маса до широк прозорец. Алън вдигна слушалката и огледа насрещния горист склон от другата страна на алеята за коли за врабчета. Нямаше нито едно. Поне засега.

— Какво гледаш, брато?

— А? — Алън хвърли поглед към Старк. Очите от разлагащото се лице на Старк го гледаха изпитателно.

— Чу много добре какво те попитах — Старк посочи с ръка пътя и Торонадото. — Ти не гледаше през прозореца просто така защото има прозорец пред тебе. Имаше вид на човек, който очаква да види нещо определено. Искам да ми кажеш какво очакваш да видиш.

Алън усети как студени тръпки на ужас пробягаха по тялото му.

— Тад — каза той със спокоен тон. — Гледам за Тад, както и ти. Трябва скоро да пристигне.

— Дано да казваш цялата истина. Така ли е? — Старк вдигна Уилям малко нагоре. Поглади закръгленото коремче на бебето с дулото

на пистолета си, гъделичкайки го. Уилям се засмя и докосна нежно разлагащата се буза на Старк, сякаш искаше да му каже, че го е гъдел и да не прави така... но че все пак му е и забавно.

— Да — отвърна Алън и преглътна шумно.

Старк плъзна дулото до брадичката на Уилям и погъделичка бебето по вратлето. Уилям се засмя.

„Ако Лиз се появи в този момент и го види какво прави, направо ще откачи“ — помисли си Алън.

— Сигурен ли си, че ми каза абсолютната истина, шерифе Алън? Не криеш нищо от мен, нали?

— Не — каза Алън. „Само за врабците в гората около къщата на Уилямс.“ — Нищо не крия.

— Окей. Вярвам ти. Поне засега. Хайде сега, давай, свърши си работата.

Алън набра номера на службата на шерифа в Касъл Каунти. Старк се наведе към него, за да слуша. Наведе се толкова близо, че на Алън му прилоша от миризмата на гнилоч.

Шийла Бригам вдигна още след първото позвъняване.

— Здравсти, Шийла. Алън е. Тук съм при Касъл Лейк. Опитях се да се обадя по радиото, обаче знаеш как е връзката оттук.

— Такава не съществува — каза тя и се засмя.

Старк се усмихна.

8.

Когато двамата излязоха от кухнята и завиха зад ъгъла на антрето, Лиз отвори чекмеджето и извади най-големият кухненски нож. Тя хвърли бърз поглед към вратата, съзнавайки, че всеки момент Старк можеше да се появи там, за да провери какво прави тя. Но засега го нямаше.

Чуваше ги да си разговарят. Старк говореше нещо за начина, по който Алън гледаше през прозореца.

„Трябва да направя това — каза си тя. — Сама трябва да го направя. Той дебне Алън, като котка, а дори и да можех да кажа нещо на Тад, това би влошило положението... тъй като той може да чете мислите на Тад.“

Държейки Уенди в едната си ръка, тя свали обувките си и притича боса в хола. Там имаше диван, така разположен, че който седи на него да се наслаждава на гледката на езерото. Тя пхна касапския нож под една от възглавниците... но не прекалено навътре, така че като седнеше на дивана да ѝ бъде под ръка.

А ако седнеха един до друг, тя и старата лисица Джордж Старк, и Джордж щеше да ѝ е под ръка.

„Мога да успея да го накарам да направи това — помисли си тя, притичвайки обратно в кухнята. — Да, мога и да успея. Той ме харесва. И това е отвратително... но не чак толкова, че да не се възползвам от него.“

Върна се в кухнята, очаквайки да завари там Старк, който да ѝ се усмихне със своята отвратителна, нечовешка усмивка, разкривайки малкото му останали зъби. Обаче в кухнята нямаше никой. Чу, че Алън все още говореше по телефона. Представи си как Старк стои до него и подслушва. Значи това поне стана. „Ако имам късмет — помисли си — Старк ще е мъртъв, когато Тад пристигне.“

Тя не искаше те да се срещнат. Не ѝ бяха ясни всички мотиви, заради които така отчаяно искаше да предотврати тази тяхна среща, но ясно съзнаваше поне една от причините: страхуваше се, че „сътрудничеството“ между тях може да свърши работа. Още повече се страхуваше от резултата на едно такова успешно сътрудничество.

Защото в крайна сметка само един от тях двамата щеше да остане да властва над двойствената природа на Тад Бомънт. Само един човек можеше да оцелее физически след такова тотално раздвоение на личността. И ако Тад наистина дадеше начален тласък на Старк, ако Старк се научеше да пише сам, щяха ли да изчезнат раните му?

Лиз смяташе, че щяха. Дори смяташе, че Старк щеше да заприлича по външен вид на нейния съпруг.

И след колко време (в случай, че Старк не ги убиеше и успееше да се измъкне невредим) щяха да се появят първите рани по лицето на Тад!

Тя не мислеше, че ще е нужно много време. И дълбоко се съмняваше, че Старк ще има някакъв интерес да помогне на Тад да не започне да се разлага и да не изчезне съвсем, забравил всичките си хубави мисли завинаги.

Лиз нахлузи обувките си и започна да разтребва ранната вечеря на бебетата. „Копеле такова — помисли си тя, докато бършеше плота и пълнеше мивката с топла вода. — Ти си един псевдоним само, ти си натрапникът, а не моят съпруг.“ Тя изсипа малко течен сапун в мивката и отиде до хола, за да види какво прави Уенди. Бебето пълзеше по пода, като вероятно търсеше братчето си. Зад плъзгащата се стъклена врата, късното следобедно слънце чертаеше златна пътека по синята повърхност на езерото.

„Мястото ти не е тук. Ти си най-отвратителното нещо. Противен си за гледане, а още по-противна е мисълта за тебе.“

Тя погледна към дивана с дългия, остър нож, скрит удобно в него.

„Но аз мога да оправя нещата. И ако Бог е с мен, всичко ще си дойде на мястото.“

9.

От миризмата на Старк наистина му прилошаваше. Имаше чувството, че всеки момент ще повърне, но се опитваше да говори съвсем естествено.

— Върна ли се вече Норис Риджуик, Шийла?

До него Старк гъделичкаше Уилям със своя четиридесет и пет калибров.

— Още не, Алън. Съжалявам.

— Ако дойде, той да ме замества. А дотогава нека Клът върши тая работа.

— Но неговата смяна...

— Да, свърши смяната му, знам. Но съветът ще трябва да плати на Клът за извънредна работа. И знам, че Кийтън ще негодува, обаче какво мога да направя? Не мога да мръдна оттук с тази кофти радиовръзка и със скапания карбуратор, който се поврежда всеки път като го погледнеш накриво. Обаждам ти се от къщата на Бомънтови. От щатската искаха да проверя каква е хавата тук, но се оказа, че са ме пратили за зелен хайвер.

— Това не е хубаво. Искаш ли да предам нещо? На щатската полиция, например.

Алън погледна Старк, чието внимание изглеждаше изцяло заето с това да гъделичка засмяното малко момченце в ръцете си. В отговор на този въпросителен поглед Старк му кимна разсеяно.

— Да. Обади се в управлението в Оксфорд. Мисля да хапна нещо в заведението за пилета и после пак да се отбия да проверя какво става тук. В случай, разбира се, че успея да запаля колата. Ако не успея, ще видя какво има в килера на Бомънтови. Шийла, я им предай следното.

Без да погледне към Старк, Алън почувства как той наостря уши. Дулото на пистолета спря да се движи и се насочи право в пъпчето на Уилям. Алън чувстваше как по гърба му се стичат ледени струйки пот.

— Разбира се, Алън.

— Тоя човек минава за писател и можеше да измисли нещо похитро от това да си крие ключа под изтривалката.

— Разбрах — засмя се Шийла Бригам.

Дулото на четиридесет и пет калибровия отново започна да се движи нагоре-надолу и Уилям пак се разсмя. Алън си отдъхна.

— С Хенри Пейтън ли искаш да говоря, Алън?

— Ъхъ. Или с Дани Имънс, ако Хенри го няма.

— Окей.

— Благодаря, Шийла. Поредната глупост на щатската. Хайде и се пази.

— И ти, Алън.

Той затвори внимателно слушалката и се обърна към Старк.

— Добре ли беше?

— Върха беше — отвърна Старк. — Особено ми допадна онова за ключа под изтривалката. Така звучи по-непосредствено.

— Какъв кретен си — изкрещя Алън. Не беше разумно да казва това при дадените обстоятелства, обаче и той самият бе изненадан от гнева, който изпитваше.

Старк също го изненада с реакцията си — засмя се.

— Май на никого не се харесвам, шерифе Алън?

— Да, на никого.

— Това не ме притеснява. Аз си се харесвам достатъчно. В това отношение олицетворявам човека на Новата Епоха. Важното е, че аз смятам, че съм в много добра форма. Смятам, че всичко ще мине като по мед и масло. — Старк уви телефонната жица около ръката си и я отскубна от стената.

— Сигурно ще мине — каза Алън, макар че вътрешно се съмняваше. Подтекста скрит в думите му беше труден за разшифроване, така че дори Старк, който явно смяташе, че всички ченгета на север от Портланд са дремещи, мързеливи глупаци, не успя да го разбере. Дан Имънс в Оксфорд сигурно нямаше да се усети, освен ако някой от Ороно или Огъста не го алармираше. А Хенри Пейтън? Той едва ли щеше да повярва, че Алън е хвърлил само бегъл поглед из местността, където вероятно се криеше убиецът на Хомър Гамаш и после е отишъл да си похапне печено пиле в Клък-Клък Тунайт. Хенри щеше да подуши, че има нещо гнило.

Докато гледаше как Старк гъделичка бебето с пицкова си, Алън се замисли дали наистина искаше Хенри да се усети и установи, че не може да си даде отговор на този въпрос.

— А сега какво? — попита Алън.

Старк си пое дълбоко въздух и погледна навън с явна наслада към огряната от слънцето гора.

— Я да попитаме Бети дали може да ни спретне нещо за хапване. Гладен съм. Животът сред природата е страхотен, нали, шерифе Алън? Мамка му!

— Добре — съгласи се Алън и се запъти към кухнята, ала Старк го сграбчи за ръката.

— Тия приказки за карбуратора не значеха абсолютно нищо, нали така?

— Нищо не значеха — каза Алън. — Просто това прави разговора... Как го каза? Да звучи по-непосредствено. Тая година доста от нашите имаха проблеми с карбураторите на колите.

— Да се надяваме, че не лъжеш — каза Старк, гледайки Алън с безизразни очи. Гъста гной като мръсни крокодилски сълзи се стичаше от вътрешната страна на очите му и по обеления му нос. — Срамота ще е да пострада някое от бебетата, задето ти си решил да се правиш на умник. Тад няма да е в състояние да работи достатъчно добре, ако завари, че ми се е наложило да утрепя едно от децата му, за да ме слушкаташ ти. — Уилям пак се засмя. — Сладък е като котенце, нали?

Алън преглътна. Имаше чувството, че в гърлото му е заседнала тенис топка.

— Страшно ме изнервяш като правиш така, бе човек.

— Изнервяй си се — усмихна се Старк. — Покрай мене няма начин да не се изнервяш. Хайде да идем да хапнем, шерифе Алън. Май малкото се затъжи за сестра си.

Лиз стопли една супа за Старк в микровълновата печка. Първо му предложи от полуфабрикатите, ала той ѝ отказа поклащайки глава, усмихнат. После бръкна в устата си и извади един полуизгнил зъб без никакво усилие.

Хвърли го в кошчето за боклук, а Лиз извърна глава със стиснати устни и изражение на погнуса.

— Не се притеснявай — каза Старк със спокоен тон. — Скоро ще се оправя. Всичко ще се оправи съвсем скоро. Татенцето ще пристигне всеки момент.

След около десет минути той все още сърбаше супата, когато Тад спря „Фолксвагена“ на Роули отпред.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА СТОМАНЕНАТА МАШИНА

1.

Къщата на Бомънтови се намираше на около пет мили по Лейк Лейн, от шосе номер пет, ала Тад спря веднага след разклона и огледа наоколо с невярващ поглед.

Врабците бяха навсякъде.

На всеки клон, на всеки камък, по тревата, всичко бе покрито с врабци. Това, което виждаше, беше абсурдно, приличаше на халюцинация, сякаш в тази част на Мейн от земята бяха поникнали пера. Пътят пред него не се виждаше. Изобщо не се виждаше. На негово място сред отрупаните дървета имаше килим от притихнали врабци.

Някъде изпука клон. Единственият друг шум идваше от колата на Роули. Заглушителят не беше наред, още когато Тад потегли на запад, а сега явно изобщо бе престанал да работи. Моторът боботеше и газовете му излизаха с такъв пукот, че чудовищното ято би следвало да отлети веднага от уплаха, ала врабците дори не помръднаха.

Ятото се бе разположило на по-малко от дванадесет стъпки от мястото, където той спря „Фолксвагена“ и премести на нулево положение заяждащия лост за скорости. Тази демаркационна линия беше толкова права, сякаш някой я бе прекарал с изпънат конец.

„Никой не е виждал от години ято като това — помисли си той. — От масовото унищожение на пощенските гълъби в края на миналия век. Ако и тогава изобщо е имало нещо подобно. Напомня ми на онази история от Дафни дьо Мюрие.“

Едно врабче прелетя, кацна на капака на колата и сякаш се втренчи в него. Тад видя страх и безстрастно любопитство в малките, черни очички на птицата.

„Докъде ли се простират? — зачуди се той. — До самата къща? Ако е така, Джордж ги е видял... и ще има да се плаща жестока цена,

ако тя вече не е била платена. А дори и да не стигат до къщата, аз как ще стигна дотам? Те не са просто накацали по пътя, те са самият път!“

Но той знаеше отговора на този въпрос. Ако искаше да стигне до къщата, трябваше да кара през тях.

„О, не — простена някакъв вътрешен глас — Не можеш да постъпиш така.“ В съзнанието му изникна ужасна картина: хрущенето на мъничките прегазени тела, струите кръв, които бликват под колата и сплъстените на топки перца, които се залепват по въртящите се гуми.

— Но ще го направя — промълви той. — Ще го направя защото така трябва. — Усмихна се неуверено и лицето му се разтегли в гримаса на почти ненормална концентрация. В този миг той странно напомняше Джордж Старк. Премести лоста за скорости на първа и започна да си тананика „Джон Уесли Хардинг“. „Фолксвагенът“ се задави, за малко да не тръгне, после изпука три пъти оглушително и потегли.

Врабчето върху капака на колата отлети. Дъхът на Тад спря в очакване на цялото ято да отлети, както в неговите видения — един огромен черен облак, придружен от звук подобен на буря в чаша вода.

Ала вместо това пътят пред „Фолксвагена“ започна да се движи и гърчи. Някои от врабците се отдръпнаха назад и освободиха два коловоза на шосето, достатъчно широки, за да може да минат по тях гумите на колата.

— Господи — прошепна Тад.

Изведнъж се оказа сред тях. Изведнъж премина от света, в който всичко му беше познато, в някакъв странен свят населен единствено от тези часовои, които пазеха границата между земята на живите и тази на мъртвите.

„Там съм аз сега — помисли си той, докато караше бавно по пътеката, която врабците направиха за него. — Аз съм в света на възкръсналите мъртви и Бог да ми е на помощ.“

Пътят продължи да се освобождава пред него. Врабците се отдръпваха винаги на около дванадесет стъпки пред него и щом изминеше това разстояние, те отново му правеха път. Колата минаваше над врабчетата, които оставаха между гумите, но явно не ги прегазваше, във всеки случай не виждаше мъртви врабчета зад себе си в огледалото. Но беше трудно да се каже със сигурност, тъй като те

затваряха веднага след него пътеката и пак образуваха плътния равен килим от пера.

Тад усети миризмата им — лека едва доловима миризма като от разпаднали се на прах тленни останки. Веднъж като момче си напъха главата в една торба пълна със сачми за зайци и вдиша дълбоко. Миризмата беше подобна на тази. Не беше противна, но заливаше всичко наоколо. И беше някак странна. Тад се разтревожи да не би тази маса от птици да вдишва целия кислород и той да се задуши преди да е стигнал там, за където се беше запътил. Дочу звук — „туп-туп“ над главата му. Представи си как врабците накацват и по покрива на „Фолксвагена“. Някак се свързват с другите на пътя и ги напътстват като им казват кога да се отместят встрани и кога е безопасно да заемат предишното си положение на пътя.

Той се изкачи на върха на първия хълм на Лейк Драйв и погледна надолу. Пред него се простираше долина от врабци. Те бяха навсякъде, скриваха от погледа всеки предмет, всяко дърво. Пейзажът се превръщаше в някакъв кошмарен птичи свят, който Тад никога не би могъл да си представи, който дори не можеше да се опише.

Тад почувства, че всеки момент ще припадне и си удари силен шамар по бузата. Това беше съвсем тих звук в сравнение с боботенето на мотора на колата, но той видя как през морето от врабци премина огромна вълна... като тръпка на ужас.

Не мога да сляза долу. Не мога.

Трябва. Ти знаеш. Ти ги повика. Те са твои.

А и къде другаде можеше да отиде? Спомни си думите на Роули: „Внимавай много, Тадеус. Нито един човек не може да властва над пратениците на задгробния живот. Поне не за дълго.“ Ами ако се опитах да се върне обратно към шосето? Врабците се бяха отдръпнали, за да му направят път на идване... но едва ли щяха да го пуснат да се върне. Ако тръгнеше да се връща сега, изобщо не можеше да си представи какви щяха да бъдат последствията.

Тад започна да се спуска надолу по хълма... и врабците му направиха път.

По-късно не можеше да си спомни останалата част от пътуването. В съзнанието му се спусна милостиво завесата на забравата, щом стигна до къщата. Спомняше си само, че непрекъснато

си повтаряше наум: „Та те са само ВРАБЧЕТА, за бога... не са тигри или крокодили, или хищната риба пираня... те са просто ВРАБЧЕТА!“

Така беше. Обаче само гледката от толкова много врабчета, които покриваха всичко, отрупваха всяко клонче, всеки повален дънер... въздействаше на съзнанието по особен начин. Въздействието беше направо болезнено.

На около миля и половина от началото на улицата Тад стигна до острия завой, след който от ляво се простираше ливадата Скулхаус Медоу... само че сега я нямаше. Беше изчезнала. Скулхаус Медоу беше почерняла от врабчетата.

Въздействието беше болезнено.

Колко бяха? Колко милиона? Или колко милиарда?

Някъде в гората се счупи клон и падна с трясъка на далечен гръм. Тад мина покрай къщата на Уилямс. Очертанията на островърхия ѝ покрив се губеха. Отрупан с врабчета, той приличаше на голяма гърбица. Изобщо не разбра, че колата на Алън беше паркирана пред къщата. Видя само един малък хълм, покрит с пера.

Мина покрай къщите на Садлър, на Масенбърг, на Пейн. Другите собственици не познаваше или просто не можеше да си спомни имената им. След тях, на около четиристотин ярда от неговата къща, врабчетата изведнъж свършваха. До едно място целият свят беше врабчета, а двадесет сантиметра по-нататък нямаше нито една птица. Пак му се стори, че някой е прокарал с опънат конец права линия насред пътя. Птиците заподскачаха и запърхаха с крилца, оставяйки две бразди за гумите на „Фолксвагена“. Сега колата отново беше на голия черен път.

Тад докара колата до чистия път, спря внезапно, отвори вратата и повърна. Простена и изтри с ръка потта от челото си. Пред себе си виждаше гората на двата бряга и сините звездички, които проблясваха по повърхността на езерото от лявата му страна.

Погледна зад себе си и видя притихнал в очакване, мрачен свят.

„Психопомп — помисли си той. — Бог да ми е на помощ, ако нещо се обърка, ако загубя контрол над птиците. Господ да ни е на помощ.“

Тад затръшна вратата и затвори очи.

Овладей се, Тад. Не си дошъл чак дотук, за да оплескаш сега цялата работа. Стегни се. Забрави за врабчетата.

„Не мога да ги забравя! — простена някакъв глас в съзнанието му. То не можеше да приеме, това което ставаше, беше изпълнено с ужас, на ръба на лудостта. — Не мога! НЕ МОГА!“

Ала щеше. Трябваше.

Врабците чакаха. И той щеше да чака. Да чака, докато дойде момента. Ще разбере някак кога е дошъл той. Ако не можеше да го направи заради себе си, трябваше да го направи заради Лиз и бебетата.

Представи си, че е роман. Роман, който пишеш. Роман, в който няма никакви птици.

— Окей — промълви той. — О'кей, ще се опитам.

Подкара колата. Започна отново да си пее тихичко „Джон Уесли Хардинг.“

2.

Тад угаси мотора, който изтрещя победоносно за последен път и спря да работи. Слезе от колата и се протегна. Джордж Старк излезе от къщата, държейки Уенди и пристъпи на верандата с лице към Тад.

Старк също се протегна.

Лиз стоеше до Алън и почувства как в нея се надига писък, ала не в гърлото ѝ, а някъде в съзнанието ѝ. Искаше повече от всичко да откъсне очи от двамата мъже, но разбра, че не може.

Като гледаше тях, сякаш виждаше един човек, който се протяга пред огледалото.

Те изобщо не си приличаха, дори и ако се абстрахираше от непрекъснатото разлагащото се тяло на Старк. Тад беше кестеняв и слаб, а Старк светъл, въпреки тена си (малкото, което бе останало от него) и широкоплещест. И все пак те бяха като два огледални образа. Приликата беше някак неестествена именно защото ужасеният поглед не можеше да определи поне един детайл, на който тя да се дължи. Приликата беше призрачна, скрита дълбоко между редовете и все пак натрапващо реална: и двамата кръстосаха крака, разпериха широко пръсти, изпъвайки ръце до бедрата си и присвиха очи.

Спряха да се протягат в един и същи момент.

— Здравсти, Тад — каза почти срамежливо Старк.

— Здравсти, Джордж — каза с равен тон Тад. — Семейството?

— Добре е, благодаря. Ще го направиш, нали? Готов ли си?

— Да.

Зад него по пътя се прекърши клон. Очите на Старк моментално се загледаха по посока на звука.

— Какво беше това?

— Клон на дърво — отвърна Тад. — Преди четири години оттук мина торнадо, Джордж. Мъртвите дървета продължават да падат. Знаеш това.

Старк кимна.

— Как си, брато?

— Добре съм.

— Изглеждаш ми малко пребледнял — Старк се вгледа внимателно в лицето му. Тад почувства, че се опитва да прочете мислите му.

— И ти не изглеждаш много готино.

Старк се засмя, въпреки че явно не му беше до смях.

— Да, сигурно е така.

— Ще ги оставиш ли на мира? — попита Тад. — Ако направя това, което искаш, наистина ли ще ги оставиш на мира?

— Да.

— Обещай ми.

— Добре — каза Старк, — обещавам ти. Имаш думата на един човек от юга, която не се дава лесно. — Престореният му, почти пародиен, провлачен акцент беше изчезнал. Старк говореше със сериозно, ужасяващо достойнство. Двамата мъже стояха един срещу друг на късното следобедно слънце, което хвърляше искряща, златиста светлина и придаваше атмосфера на нереалност.

— Окей — каза Тад след дълга пауза и си помисли: „Той не знае. Той наистина не знае. Вrabците... са още тайна за него. Моята тайна.“
— Добре, да започваме.

3.

Докато двамата мъже стояха до вратата, Лиз изведнъж осъзна, че току-що бе имала прекрасната възможност да каже на Алън за ножа скрит в дивана... и не се бе възползвала от нея.

А може би още не беше късно?

Тя се обърна към него и в този миг Тад извика:

— Лиз?

Тонът му беше остър. В него се долавяше и нотка на заповедност, което не беше типично за него. Сякаш той се бе досетил какво кроеше тя... и искаше да я възпре. Но това беше невъзможно, разбира се? А дали? Лиз не знаеше, тя вече не знаеше отговора на нито един въпрос.

Тя го погледна и видя как Старк му подава бебето. Тад притисна Уенди към гърдите си, а Уенди обви с ръце врата на баща си със същата любов, с която преди малко прегръщаше Старк.

„Сега! — чу тя вик в съзнанието си. — Кажи му сега! кажи му да бяга! Сега, щом бебетата са в наши ръце!“

Обаче Старк имаше пистолет, а никой от тях не беше толкова бърз, че да се надбягва с куршумите. А и тя добре познаваше Тад. Макар че никога не би го казала на глас, тя си помисли, че беше напълно възможно той да се препъне и да падне.

А сега Тад се бе приближил до нея и тя не можеше да се самозалъгва, че не разбира какво изразява погледа му.

„Остави на мене, Лиз — се четеше в очите му. — Това си е моя работа.“

След това я прегърна и цялото четиричленно семейство се оказа в една непохватна, но любвеобилна прегръдка.

— Лиз — каза той и целуна студените ѝ устни. — Лиз, Лиз, съжалявам, ужасно съжалявам за всичко. Не исках това да се случи. Не знаех, че така ще стане. Мислех, че е безобидно. Просто... една шега.

Тя го прегърна силно, целуна го, оставяйки устните му да стоплят нейните.

— Всичко е наред. Всичко ще бъде наред, нали, Тад?

— Да — каза той. Отдръпна се от нея, така че да може да я погледне право в очите. — Всичко ще бъде наред.

Целуна я отново и се обърна към Алън.

— Здрасти, Алън — усмихна се Тад. — Сега промени ли мнението по някои въпроси?

— Да, за доста неща си промених мнението. Днес говорих с един твой стар познат. И твой също — обърна се той към Старк.

Старк повдигна малкото останало от веждите му.

— Не мислех, че аз и Тад имаме общи познати, шерифе Алън.

— Ами, ти си имал много близки взаимоотношения с тоя човек — каза Алън. — Всъщност той те убил навремето си.

— За кого говориш? — попита остро Тад.

— Разговарях с доктор Притчърд. Той помни и двама ви прекрасно. Вижте, била е доста странна операция. Това, което изрязал от мозъка ти, е бил той — Алън кимна в посока към Старк.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лиз, а гласът ѝ изневери на последната дума.

И така Алън им разказа каквото му беше казал Притчърд... но в последния момент реши да не споменава за връхлитането на врабците върху болницата. Не ги спомена, защото Тад не бе казал нищо за врабците... а той самият беше минал покрай Уилямс, за да дойде дотук. Оттук можеха да се направят два извода: или врабците вече ги е нямало, когато Тад е минал оттам, или Тад не искаше Старк да узнае за тях.

Алън се вгледа внимателно в Тад. „Нещо става тук. Някаква идея се ражда. Моля се на Бога да е добра.“

Лиз изглеждаше съвсем зашеметена, когато Алън свърши да разказва. Тад кимаше, а Старк, от когото Алън очакваше най-бурна реакция, не изглеждаше особено впечатлен. По изражението на полуразложеното му лице Алън разбра, че това само забавляваше Старк.

— Това обяснява много неща — каза Тад. — Благодаря ти, Алън.

— На мене абсолютно нищо не ми е ясно пък! — изкрещя така пронизително Лиз, че бебетата се заплакаха.

Тад погледна Джордж Старк.

— Ти си само един призрак — каза той. — Странен вид призрак. Ние стоим тук, а пред очите ни — някакъв призрак. Не е ли невероятно? Това не е никакво случайно психотронно явление. Това е направо исторически факт!

— Не мисля, че има някакво значение — каза неспринудено Старк. — Кажи им за Уилям Бъроус, Тад. Добре си спомням за него. Аз бях вътре, разбира се... и слушах внимателно.

Лиз и Алън погледнаха въпросително към Тад.

— Имаш ли представа за какво говори? — попита Лиз.

— Разбира се — каза Тад. — И така, и онака, близнаците мислят еднакво.

Старк отметна назад глава и се разсмя. Бебетата престанаха да хленчат и също се засмяха.

— Ама че хубаво, брато! Страшно ху-у-убаво!

— Аз бях... или може би трябва да кажа, че ние бяхме, на едно обсъждане с Бъроус през 1981 година в Ню Скул, в Ню Йорк. Когато отговоряхме на въпросите, едно хлапе попита Бъроус дали вярва, че има задгробен живот. Бъроус каза, че вярва и че всички ние се намираме там — в задгробния свят.

— А тоя е умен тип — каза усмихнат Старк. — Не може да си служи с патлак, обаче пипето му сече. Виждате ли? Виждате ли, че няма никакво значение?

„Само че има — помисли си Алън, гледайки внимателно Тад. — Има огромно значение. Изражението на Тад показва, че и той мисли така... а и врабците, за които ти не знаеш, показват същото.“

Алън си помисли, че Старк дори не можеше да допусне колко опасно беше за него това, което Тад знаеше. И вероятно само на това можеха да разчитат. Реши, че е постъпил правилно като не е споменал последната част от историята на Притчърд... но все пак се чувстваше като човек, жонглиращ със запалени факли, застанал на ръба на пропаст.

— Стига приказки, Тад — каза Старк.

— Да, стига вече — кимна Тад и погледна към Лиз и Алън. — Не искам някой от вас да се опита да направи нещо... нещо погрешно. Ще направя това, което той иска.

— Тад! Недей! Не трябва да го правиш!

— Ш-ш-шт — Тад постави пръст на устните й. — Мога и ще го направя. Без никакви трикове и специални ефекти. Думите на листа го създадоха и само с думи можем да се отървем от него. — Той наведе глава към Старк. — Мислиш ли, че той знае със сигурност, че това,

което възнамеряваме да направим, ще свърши работа? Не знае. Само се надява, че е така.

— Точно така — каза Старк. — Надежда гори в циците на човечеството — той се засмя. Това беше налудничав, истеричен смях. Алън разбра, че и Старк жонглираше със запалени факли, застанал на ръба на пропаст.

С периферното си зрение забеляза някакво движение. Алън едва-едва отмести погледа си и видя едно врабче на перилата на пристана, който се виждаше през остъклената западна стена на хола. До него кацна едно и още едно. Алън погледна Тад и видя, че и очите на писателя, сякаш гледаха натам. Беше ли ги забелязал? Според Алън беше. В такъв случай той беше прав. Тад знаеше... но не искаше Старк да научи.

— Ние двамата ще попишем малко заедно и след това ще си кажем сбогом — каза Тад. Отмести поглед към разложеното лице на Старк. — Нали това именно ще правим, Джордж?

— Правилно си разбрал, копеле.

— Така че кажи ми — обърна се Тад към Лиз. — Криеш ли нещо? Да имаш нещо наум? Някакъв план?

Тя гледаше отчаяно съпруга си в очите, без да забелязва, че Уенди и Уилям се държаха за ръцете и се гледаха доволни като роднини разделили се отдавна, които неочаквано се срещаха отново.

„Не смяташ да направиш това, нали, Тад? — го питаха очите й. — Това е някакъв номер, нали? Номер, който да приспи подозренията му.“ „Не — се четеше отговора в сивия поглед на Тад. — Всичко до последната дума. Това е, което искам.“

Но нямаше ли и още нещо в този поглед? Нещо толкова скрито, че само тя можеше да го разбере?

„Аз ще се погрижа за него, бейби. Аз знам как. Аз мога.“

„О, Тад, надявам се, че си прав.“

— Под възглавницата на дивана има скрит нож — каза бавно тя, гледайки го в очите. — Взех го от кухнята, докато Алън и... и той... бяха в антрето и Алън говореше по телефона.

— Лиз, за бога! — почти извика Алън и стресна бебетата. Той всъщност не се чувстваше толкова разстроен, на колкото се преструваше. Вече бе успял да разбере, че ако тази история можеше да има някакъв друг край, освен ужасна смърт за всички тях, то Тад

трябваше да го измисли. Той бе създал Старк и той трябваше да го унищожи.

Лиз погледна Старк и видя пак противната му усмивка на това, което бе останало от лицето му.

— Знам какво правя — каза Тад. — Имай ми доверие, Алън. Лиз, вземи ножа и го хвърли в езерото.

„Аз също имам своя роля — помисли си Алън. — Ролята е малка, незначителна, но я си спомни какво казваше оня в колежа в часовете по драматично изкуство: няма незначителни роли, има само незначителни актьори.“

— Мислиш, че ще ни пусне просто така? — попита невярващо Алън. — Че ще се покатери по хълма и опашката му ще се поклаща като на малкото агънце на Мери? Човече, направо си откачил.

— Разбира се, че съм луд — засмя се Тад. И неговият смях прозвуча така зловещо, както и този на Старк, като смеха на човек, висящ над пропастта на забвението. — Той е откачен, а нали аз го създадох? Като зъл демон, който се ражда от главата на някой треторазреден Зевс. Но аз знам какво трябва да направя — Тад се обърна и погледна сериозно Алън в очите за първи път. — Знам какво трябва да направя — повтори той бавно, натъртвайки всяка дума. — Хайде, Лиз.

Алън изръмжа възмутен и се обърна с гръб, сякаш, за да покаже, че не иска да има нищо общо с тях.

Лиз прекоси хола с чувството, че всичко това става насън. Приклепна до дивана и извади ножа.

— Внимавай много с това нещо — каза Старк. Гласът му беше много сериозен и си личеше, че е нащрек. — И децата ти биха те посъветвали същото, ако можеха да говорят.

Тя се обърна, приглади косата си назад и видя, че той беше насочил пистолета си към Тад и Уилям.

— И без това внимавам! — каза Лиз почти разплакана, с разтреперан, яден глас. Тя отвори плъзгащата се стъклена врата и излезе на пристана. На перилата бяха накацали шест врабчета. Разделиха се на две групи от по три, когато тя се приближи към тях, но не отлетяха.

Алън видя как тя спря за момент, гледайки ги, хванала дръжката на ножа между пръстите си. А острието му приличаше на оловната

тежест на отвес насочен към дървения пристан. Алън погледна към Тад и видя, че той я наблюдава напрегнато. Най-накрая той погледна и Старк.

Старк също следеше внимателно Лиз, но на лицето му нямаше нито изненада, нито подозрение. Внезапно в съзнанието на Алън се появи съвсем налудничава мисъл: „Той не ги вижда! Не си спомня какво е написал на стените на онези два апартамента и сега не ги вижда! Той изобщо не знае, че те са тук!“

В този миг изведнъж усети, че и Старк го наблюдаваше, преценяваше го със своя студен, мрачен поглед.

— Какво си ме зяпнал? — попита го Старк.

— Искam добре да запомня какво значи да си наистина грозен — отвърна Алън. — Може да ми се прииска да разкажа някой ден на внуците си.

— Ако не внимаваш какви ги дрънкаш, изобщо няма да ти се наложи да мислиш за внуци — каза Старк. — Ама хич няма да ти се наложи. Затова стига си зяпал, шерифе Алън. Не е разумно от твоя страна.

Лиз хвърли ножа. Когато чу как той тупна в храстите на двадесет и пет стъпки под нея, тя наистина се разплака.

4.

— Хайде всички да се качим горе — каза Старк. — Там е кабинетът на Тад. Предполагам, че ще искаш да ползваш пишещата си машина, нали, брато?

— Не и за тази книга — отвърна Тад. — Знаеш много добре как стоят нещата.

— Така ли? — По устните на Старк пробяга едва забележима усмивка.

Тад посочи моливите в джоба на ризата си.

— Тях използвам, когато искам да се свържа с Алексис Машин и Джак Рейнджли.

Старк изглеждаше невероятно поласкан.

— Да, така си е, нали? Ама сметнах, че тоя път можеш да искаш да бъде другояче.

— Няма да е по-различно, Джордж.

— И аз си донесох — каза той. — Три кутии. Шерифе Алън, бъди така добър да изтичаш до колата и да ми ги донесеш. Те са отпред в жабката. Останалите ще наглеждаме бебетата. — Той погледна Тад, изсмя се с налудничавия си смях и поклати глава. — Дърто куче!

— Прав си Джордж — каза Тад и се усмихна. — Двамата сме прекалено дърти, за да се учим на нови трикове.

— Ти май си се наточил вече, а брато? Каквото искаш ми разправяй, обаче нямаш търпение да я подхванеш. По очите ти го разбрах. Искаш да започнеш.

— Да — каза просто Тад и Алън си помисли, че той казва истината.

— Алексис Машин — каза Старк. Жълтеникавите му очи искряха.

— Точно така — рече Тад и неговите очи също искряха. — Нарези го, докато съм тук и гледам.

— Добре си го схванал! — възкликна Старк и се разсмя. — Искам да видя кръв да тече. Не ме карай да повтарям.

Сега и двамата се разсмяха.

Лиз погледна Тад, после Старк, после пак съпруга си. Пребледня като платно, защото вече не виждаше никаква разлика.

Изведнъж ръба на пропастта се оказа по-близо от всякога.

5.

Алън излезе, за да донесе моливите. Остана в колата само няколко секунди, но му се стори доста по-дълго и беше много доволен, когато отново излезе на чист въздух. В колата имаше тежка, неприятна миризма, от която се почувства леко замаян. Докато ровеше в Торонадото на Старк, имаше чувството, че е напъхал главата си в таванска стая, където някой е разлял шише хлороформ.

„Ако това е миризмата на сънищата — помисли си Алън — никога повече не искам да сънувам.“

Той застана за момент до колата с кутиите моливи в ръка и погледна към алеята.

Врабците бяха пристигнали.

Асфалтът постепенно изчезваше под килима от птици. Докато той ги наблюдаваше, пристигнаха още. А и в гората беше пълно с тях. Те просто кацнаха и го загледаха втренчено, в призрачната тишина — една жива маса, която представляваше истинска неразрешима гатанка.

„Идват за тебе, Джордж“ — помисли си той и закрачи към къщата. Но изведнъж му мина неприятна мисъл и той спря насред пътя.

Или идват за всички нас?

Той погледна пак към птиците за момент, но те ревниво пазеха своята тайна. Алън влезе обратно в къщата.

6.

— Горе — каза Старк. — Ти тръгваш пръв, шерифе Алън. Отиваш в дъното на стаята за гости. Там има шкаф до стената със стъклена витрина пълна с картини, стъклени украшения и малки сувенири. Когато натиснеш лявата страна на шкафа, той се завъртва около една ос. Кабинетът на Тад е отзад.

Алън погледна към Тад, който му кимна.

— Страшно много знаеш за това място — рече Алън — за човек, който никога не е идвал тук.

— Ама че аз съм идвал тук — каза сериозно Старк. — Бил съм тук често в сънищата си.

7.

Две минути по-късно всичките се намираха пред уникалната врата на малкия кабинет на Тад. Шкафът беше завъртян навътре и така се образуваха два отделни входа. Тук нямаше прозорци. Веднъж Тад беше казал на Лиз, че ако тук до езерото имаше прозорец на кабинета си, щял да напише две думи и после два часа да съзерцава през прозореца лодките по езерото.

Ярката кварцовохалогенна крушка на една лампа с дълга, огъваща се метална стойка хвърляше кръг светлина върху бюрото. До бюрото един до друг имаше канцеларски стол и сгъваем стол. На бюрото в кръга светлина бяха поставени две празни тетрадки една до друга, а върху тях — по един подострен молив Берол Блек Бюти. Електрическата пишеща машина на Тад беше изключена от мрежата и завряна в един ъгъл.

Тад сам бе донесъл сгъваемия стол от килера в антрето. Сега в стаята се усещаше атмосфера на двойственост, която Лиз намираше за обезпокоителна и изключително неприятна. На нея ѝ се струваше, че това беше още един пример на огледалния образ, което бе видяла за първи път при пристигането на Тад. Ето тук винаги бе имало един стол, а сега имаше два; имаше и две места за писане, а трябваше да има само едно. Инструментът за писане, който тя винаги свързваше с нормалната

(и по-добра)

половина на Тад сега бе избутан на една страна и когато седнаха Старк — в канцеларския стол на Тад, а Тад на сгъваемия стол, усещането за загуба на ориентация беше пълно. На Лиз почти ѝ прилоша.

И двамата държаха в скута си по едно бебе.

— Колко време имаме на разположение, преди някой да заподозре, че тук става нещо и да реши да провери на място? — обърна се Тад към Алън. — Бъди честен и ми кажи съвсем точно, ако можеш. Трябва да ми вярваш, като казвам, че това е единственият ни шанс.

— Тад, погледни го само! — възкликна невъздържано Лиз. — Не виждаш ли какво става с него? Той не иска просто да му помогнеш в написването на една книга! Той иска да открадне живота ти! Нима не виждаш това?

— Ш-ш-ш — каза Тад. — Знам какво иска той. От самото начало го знаех. Това е единственият начин. Знам какво правя. Колко време, Алън?

Алън обмисли отговора си внимателно. На Шийла беше казал, че отива да похапне, а и вече й се бе обадил, така че щеше да мине доста време преди тя да се притесни. Нещата щяха да стоят съвсем другояче, ако Норис Риджуик беше на служба.

— Вероятно докато се обади жена ми да пита къде съм — каза той. — Може би ще мине сума време. Тя от доста години е съпруга на полицаи, така че е свикнала да се прибирам късно нощем, все по никое време. — Не хареса това, което каза. Не така трябваше да се играе играта. Тъкмо по обратния начин.

Погледът в очите на Тад го застави да отговори. Старк изглежда изобщо не слушаше. Той бе взел едно тъмносиво преспание, което стоеше върху неподредения куп листа на стар ръкопис на бюрото и сега си играеше с него.

— Може би поне четири часа — каза неохотно Алън и добави — може би и цяла нощ. Оставих Анди Клътърбък да ме замества, а сивите клетки на Клът не са от особено високо качество. Ако някой вземе да му се обади, най-вероятно ще е Харисън, оня от който ти избяга, или някой от Управлението на щатската полиция в Оксфорд. Най-вероятно един човек на име Хенри Пейтън.

Тад погледна към Старк.

— Това ще ни бъде ли достатъчно?

Погледът в очите на Старк — искрящи, скъпоценни камъни в полуразложеното му лице, беше някак далечен, премрежен. Подхвърляше преспанието в бинтованата си ръка. Остави го обратно на мястото му и се усмихна на Тад.

— А ти какво мислиш? Ти знаеш за тия работи точно толкова, колкото и аз?

Тад се замисли. „И двамата знаем за какво става дума, но мисля, че не можем да го изразим с думи. Не сме тук, за да пишем, поне не само за това. Писането е просто ритуал. Тук става въпрос за предаване

на щафета. За предаване на властта. Или по-точно за сделка — живота на Лиз и бебетата се разменя за... какво? За какво точно?“

Но той естествено знаеше за какво. Би било странно, ако не знаеше, тъй като бе размишлявал върху този въпрос само преди няколко дни. Старк искаше неговото око, не просто го искаше, изискваше го. Това странно, трето око, което бе част от мозъка му и можеше да се вглежда само навътре.

Тад пак усети пълзящото чувство под кожата си и се опита да се пребори с него. „Не е честно да надничаш, Джордж. В твоите ръце е огнената стихия. А аз имам на разположение само някакви си проскубани птици. Така че не е честно.“

— Мисля, че ще ни стигнат — каза той. — Но ще разберем, когато му дойде времето, нали?

— Да.

— Като на дъсчените люлки за двама. Когато единият край се издигне нагоре... другият слиза надолу.

— Тад, какво криеш? Какво криеш от мене?

За момент атмосферата в стаята се наелектризира и настъпи пълна тишина. Тази стая изглеждаше прекалено малка за всички бурни чувства, които сега я изпълваха.

— И аз мога да ти задам същия въпрос — каза Тад най-накрая.

— Не — рече бавно Старк. — Играя с открити карти. Кажи ми, Тад. — Студената му ръка, с разлагаща се плът обхвана китката на Тад и я стисна със стоманената сила на менгеме. — Какво криеш?

Тад си наложи да се извърне и да погледне Старк в очите. Сега цялото му тяло бе обхванато от пълзящото чувство, ала най-силно беше то в раната на ръката му.

— Искаш ли да пишеш тая книга или не? — попита го той.

За първи път, Лиз забеляза нещо ново в израза на Старк, някаква промяна. Внезапно там се бе появила несигурност. И страх? Може би да, а може би не. Но дори и да не го изпитваше в този момент, страхът беше близо и го дебнеше.

— Не съм дошъл тук, за да си чешем езиците, Тад.

— Тогава ти се опитай да разбереш какво крия — каза Тад. Лиз чу как някой ахна и осъзна, че този някой е самата тя.

Старк й хвърли бърз поглед и пак се втренчи в Тад.

— Не ме бързай, Тад — каза кротко той. — Хич не се опитвай и да ме бързаш, брато.

Тад се засмя. Това беше студен, отчаян смях... но не изцяло лишен от чувство за хумор. И това беше най-ужасното. Не беше изцяло лишен от хумор и Лиз долови Джордж Старк в този смях, точно както видя Тад Бомънт в очите на Джордж Старк, когато той си играеше с бебетата.

— Защо не, Джордж? Знам какво имам да губя. И моите карти са открити. Сега ще пишем ли или искаш да си приказваме?

Старк внимателно се вгледа в лицето на Тад. Плоските му, жълтеникави очи, сякаш изпиваха лицето на Тад. Накрая той каза:

— О, майната му. Да започваме.

— Защо не? — усмихна се Тад.

— Излезте двамата с ченгето — Старк каза на Лиз. — Тук оставаме само момчетата. Стигнахме вече до този момент.

— Ще взема бебетата — чу Лиз гласа си, а Старк се изсмя.

— Ама че смешно, Бет. Ъхъ. Бебетата са гаранция. Като авторските права върху романите, нали така, Тад?

— Ама... — подхвана Лиз.

— Всичко е наред — каза Тад. — Нищо няма да им се случи. Джордж ще ги наглежда, докато аз започна. Те го харесват. Не си ли забелязала?

— Разбира се, че съм забелязала — каза тя с гърлен, изпълнен с омраза глас.

— Просто не забравяй, че те са тук с нас — каза Старк на Алън.

— Не го забравяй, шерифе Алън. Недей да импровизираш. Ако се опиташ да ни скроиш някой номер, ще стане точно както в Джонстаун. Ще ни изкарат оттук с краката напред. Разбра, нали?

— Разбрах — каза Алън.

— И затворете вратата след себе си — Старк се обърна към Тад. — Време е.

— Така е — каза Тад и взе един молив. Обърна се към Лиз и Алън. От лицето на Тад Бомънт ги гледаха очите на Джордж Старк. — Хайде. Излизайте.

8.

Лиз спря наред стълбите. Алън почти се сблъска с нея. Тя гледаше втренчено през остъклената стена на хола.

Целият свят беше птици. Пристана не се виждаше; в гаснещата светлина хълмът до езерото беше почернял от тях. Небето над езерото бе притъмняло от новите ята, които се спускаха към вилата на Бомънтови от запад.

— О, боже — промълви Лиз.

Алън сграбчи ръката ѝ.

— Мълчи — каза. — Той не бива да чуе.

— Но какво...

Алън ѝ помогна да слезе по стълбите, държейки я здраво за ръката. Когато отидоха в кухнята, той ѝ разказа и останалото, което му бе казал доктор Притчърд този следобед, сякаш преди хиляди години.

— Какво значи това? — прошепна тя. Беше бледа като платно. — Алън, толкова ме е страх.

Той я прегърна и въпреки, че се страхуваше, усети здравето ѝ женско тяло до себе си.

— Не знам — каза той, — но знам едно — те са тук защото Тад или Старк ги е повикал. Почти съм сигурен, че е Тад. Той трябва да ги е видял на идване. Видял ги е, но не каза нищо.

— Алън, той не е същият.

— Знам.

— Част от него обича Старк. Част от него обича... злото в Старк.

— Знам.

Те отидоха до прозореца в антрето до масичката с телефона и погледнаха навън. Алеята бе покрита с врабци, и гората, и бараката, където се намираше двадесет и две калибровия пистолет. Колата на Роули изобщо не се виждаше.

Обаче нямаше никакви врабци по Торонадото на Старк. В кръг около колата също беше празно, сякаш това пространство беше поставено под карантина.

Чу се глухо издумтяване, когато едно врабче се удари в прозореца. Лиз извика тихо. Останалите птици се раздвижиха

неспокойно, сякаш огромна вълна се разля нагоре по хълма. После пак замряха.

— Дори и да са на Тад — каза тя — той може да не ги използва срещу Старк. Има някаква лудост в него, Алън. И винаги е имало. Това... му харесва.

Алън не каза нищо, но и той знаеше, че е така. Беше го усетил.

— Всичко е като кошмарен сън. Да можех да се събудя. Да се събудя и нещата да си бъдат пак, както преди. Не както преди Клоусън, а както бяха преди изобщо да се появи Старк.

Алън кимна.

Тя вдигна поглед към него.

— Какво ще правим сега?

— Най-трудното — отвърна той. — Ще чакаме.

9.

Вечерта сякаш нямаше край. Залезът бавно кървеше в небето, докато слънцето се скри зад планината на запад от езерото, планината, която се сливаше с веригата Президентшъл Рейндж в Ню Хампшир.

Навън последното ято долетя и се присъедини към главното ято. Алън и Лиз чувстваха тяхното присъствие на покрива над главите си, като гробна могила от врабци, но стояха тихо. Чакаха.

Докато се разхождаха из стаята, въртяха глави насам-натам, като радари, които се опитват да уловят някакъв сигнал. Вслушваха се в шумовете от кабинета, а най-влудяващото нещо бе, че никакъв звук не идваше зад вратата на този кабинет. Лиз дори не можеше да чуе гугукането и бърборенето на бебетата. Надяваше се, че са заспали, но нямаше начин да накара гласът, който настояваше, че Старк е убил и тях, и Тад, да замлъкне.

Убил ги е тихо

С бръснача, който носеше.

Тя си повтаряше, че ако нещо подобно се случеше, врабците щяха някак си да научат, щяха да направят нещо. Тази мисъл я утешаваше, макар и съвсем малко. Врабците представляваха огромна, неразрешима главоблъсканица. Само един бог знаеше какво щяха да направят... и кога.

Здрачът бавно отстъпваше пред тъмнината, когато Алън каза остро:

— Ще си разменят местата, ако това продължи прекалено дълго, нали? Тад ще почне да се чувства зле... а Старк — по-добре.

Лиз толкова се стресна, че почти изпусна чашата с горчиво кафе, която държеше.

— Да. Така мисля.

Чу се вика на гмуркач от езерото — един самотен, изолиран, пълен с болка звук. Алън си представи близнаците на горния етаж, едната двойка — в мир един с друг, а другата — в примката на ужасна схватка, която се разиграваше в полуздрача на въображението на две съзнания слети в едно.

Навън се стъмваше, а птиците наблюдаваха и чакаха.

„Люлката от дъска се движи — помисли си Алън. — Краят на Тад се качва нагоре, а този на Старк слиза надолу.“ Там горе зад вратата, в кабинета, за който имаше два входа, промяната беше започнала.

„Краят почти дойде — помисли си Лиз, — какъвто и да е той.“

И сякаш именно тази мисъл предизвика идването на края. Тя чу как задуха вятър, как се надига странно бръмчене. Само че езерото беше гладко като чиния.

Тя се изправи, с широко отворени очи и се хвана с ръце за гърлото. Втренчи поглед отвъд остъклената стена. Опита се да извика Алън, но гласът ѝ изневери. А и това беше без значение.

Отгоре се чу някакво странно подсвиркване, един звук, който сякаш идеше от изкривена флейта. Старк извика внезапно, рязко:

— Тад? Какво правиш? КАКВО ПРАВИШ? — Чу се шум като изстрел от пистолет със заглушител. Веднага след това Уенди започна да плаче.

А навън в сгъстяващия се мрак, милион врабци размахаха крилата си, готови да полетят.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ВРАБЧЕТАТА ЛЕТЯТ

1.

Когато Лиз затвори вратата и остави двамата мъже сами, Тад разгърна тетрадката и се загледа в празния лист за момент. След това взе един от подострените моливи.

— Ще започна с тортата — каза той на Старк.

— Добре — отвърна Старк. Изражението му изразяваше нетърпение, дори копнеж. — Точно така.

Моливът застина на сантиметър от страницата. Това беше винаги най-хубавият момент — точно преди първото драсване на перото. Това беше един вид хирургия и на края пациентът почти винаги умираше, но все пак Тад не можеше да не го прави. Трябваше да го прави, затова живееше. Само заради това.

„Само не забравяй — помисли си той. — Не забравяй какво всъщност правиш.“

Но една част от него, тази, която наистина искаше да напише „Стоманената машина“, се възпротиви.

Тад се наведе напред и започна да изпълва празния лист.

СТОМАНЕНАТА МАШИНА

Джордж Старк

Първа глава: Сватбата

Алексис Машин рядко действаше по някакво случайно хрумване, така че за първи път му са случваше в подобна ситуация да му дойде такава приумица. И все пак му беше хрумнала: От всички хора на тая земя... Колко? Пет милиарда? аз съм единственият, който понастоящем се намирам в една движеща се сватбена торта с един „Хеклер и Кох“ двеста двадесет и три калибров полуавтомат в ръцете си.

Никога през живота си не се бе чувствал така затворен в едно тясно пространство. Въздухът от самото начало беше като на свършване, но той и без това не смееше да си поеме дълбоко дъх.

Захарната глазура на тортата „Троя“ беше истинска, ала под нея нямаше нищо друго освен един тънък слой от някаква гипсова материя наречена Нартекс, нещо подобно на висококачествен картон. Ако си поемеше дълбоко въздух сигурно куклите на младоженеца и младоженката на най-високия етаж на тортата щяха да паднат. Сигурно и глазурата щеше да се пропука и...

Тад писа в продължение на близо четиридесет минути, като постепенно набираше скорост. Въображението му непрекъснато попълваше картината и звуците на сватбеното тържество, което щеше да завърши с оглушителна пукотевица.

Накрая той остави молива, който се беше съвсем изтъпил.

— Дай ми цигара — каза той.

Старк повдигна вежди.

— Да — каза Тад.

На бюрото имаше пакет цигари „Пал Мал“. Старк извади една и Тад я взе. След толкова години цигарата му се стори някак непривична... някак прекалено голяма. Но все пак му беше добре. Чувстваше, че така трябва да бъде.

Старк запали клечка кибрит и я приближи до цигарата, а Тад смукна дълбоко. Пушекът прободеше дробовете му по безжалостния познат начин. Веднага се почувства леко замаян, но нямаше нищо против това усещане.

„Сега имам нужда да пийна нещо — помисли си той. — И ако съм още жив и здрав, когато всичко това приключи, това е първото нещо, което ще направя.“

— Мислех, че си ги отказал — каза Старк.

— И аз така мислех — кимна Тад. — Какво мога да кажа, Джордж. Не съм смятал правилно.

Тад всмукна пак дълбоко от цигарата и издиша дима през носа си. Обърна тетрадката към Старк.

— Твой ред е — каза му той.

Старк се наведе към тетрадката и прочете последния параграф написан от Тад. Нямаше нужда да чете останалото. И двамата знаеха как се развиваше историята.

Джак Рейнджли и Тони Уестърман бяха в кухнята на къщата, а Ролик трябваше вече да е на горния етаж. И тримата бяха въоръжени с полуавтомати „СтирОг“, единствената сносна картечница, която се

произвеждаше в Америка. Дори и ако някои от телохранителите, които се представяха за гости, да бяха бързаци, те тримата щяха да стъкнат такъв кръстосан огън, че да успеят да прикрият отстъплението си. Веднъж да изляза от тая торта, помисли си Машин. Това е единственото, за което се моля.

Старк също запали цигара, взе един от моливите, отвори своята тетрадка... и спря. Погледна Тад с абсолютна прямота.

— Страхувам се, брато — каза той.

Тад почувства как в него се надига съчувствие към Старк, въпреки всичко, което знаеше за него. „Страхуваш се. Разбира се, че ще се страхуваш. Само тези, които сега започват, само хлапаци не се страхуват. Годиците минават, а думите на листа не стават по-тъмни... но белите полета стават по-бели. Страхуваш ли се? Трябва да си полуд, отколкото си, за да не те е страх.“

— Знам — каза той. — И знаеш ли до какво се свежда в крайна сметка: единственият начин да го направиш е да го направиш.

Старк кимна и се наведе над тетрадката. Прочете още два пъти последния параграф, написан от Тад... и тогава започна да пише.

Думите се раждаха болезнено бавно в съзнанието на Тад.

Машин... никога... не се беше чудил...

Дълга пауза, а след нея в един изблик написа:

... какво значи да страдаш от астма, ала ако някой някога го попиташе...

По-кратка пауза.

... той щеше да си спомни за удара при Скорети.

Старк прочете това, което беше написал и погледна невярващо Тад. Тад кимна.

— Смислено е, Джордж. — Той потри ъгълчето на устата си, което внезапно го беше засърбяло и почувства малка раничка. Погледна към Старк и забеляза, че на същото място в ъгълчето на устата му, бе изчезнала подобна раничка.

Действа. Наистина действа.

— Давай, Джордж — каза той. — Разбий ги.

Но Старк вече се бе навел над тетрадката и пишеше все по-бързо и бързо.

2.

Старк писа повече от половин час и накрая остави молива с въздишка на задоволство.

— Хубаво е — каза той с гърлен, тържествуващ глас. — Похубаво не би могло и да бъде.

Тад взе тетрадката и започна да чете, но за разлика от Старк, прочете всичко написано. Това, което търсеше, намери на третата страница от общо деветте написани от Старк.

Машин чу стържещи звуци и се наежи. Хвана още по-здраво картеницата, но тогава се досети откъде бе дошъл този звук. Гостите, около двеста, се бяха събрали покрай дългите маси под големия навес на жълти и сини райета и разтваряха своите сгъваеми врабчета върху дъските, сложени на тревата, за да се предпази ливадата от острите врабчета на жените. Гостите ръкопляскаха на крака на врабчовата торта.

„Той не знае — помисли си Тад — Написал е думата «врабче» отново и отново и изобщо... няма и най-малката представа, че го прави.“

Тад чуваше, че ходят неспокойно напред-назад над главите им. И бебетата бяха погледнали два пъти нагоре преди да заспят и така знаеше, че и те бяха забелязали.

Но не и Джордж.

За Джордж врабчетата не съществуваха.

Тад се върна към ръкописа. Думата започна да се появява все по-често и в последния параграф вече се появяваше и цялата фраза.

Машин разбра по-късно, че врабчетата летяха и че единствените хора, които бяха изцяло във властта му и му бяха врабчета бяха Джак Рейнджли и Лестър Ролик. Всички останали врабчета, с които бе летял повече от десет години, участваха в сделката. Врабчета. И те полетяха още преди Машин да е успял да изкрещи заповедта в своя врабче радиоприемник.

— Е? — попита Старк, когато Тад остави тетрадката на масата. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че става — отвърна Тад. — Но ти самият знаеш това, нали?

— Да... но исках да го чуя от тебе, брато.

— Мисля, че и изглеждаш доста по-добре.

Което си беше самата истина. Докато Джордж бе погълнат изцяло от бурния, изпълнен с насилие свят на Алексис Машин, раните му бяха започнали да зарастват.

Те постепенно изчезваха. Разкъсаната, разлагаща се плът отново ставаше розова. По ръбовете на раните се появяваше здравата кожа, а на някои места язвите се бяха затворили съвсем. Веждите му, които бяха почти изчезнали, сега поникваха отново. Струйките гной, от които яката на ризата му се бе втвърдила и пожълтяла съвсем, сега пресъхваха.

Тад докосна с лявата си ръка раната, която се появяваше на лявото му слепоочие. За момент се загледа във върховете на пръстите си. Бяха мокри. Докосна и челото си. Кожата беше съвсем гладка. Малкият бял белег, спомен от операцията претърпяна в годината, когато започна истинския му живот, беше изчезнал.

Единият край на люлката отива нагоре, а другият — надолу. Такъв е природният закон. Обикновен природен закон.

Дали се беше стъмнило навън? Според Тад се беше стъмнило съвсем или почти. Той погледна часовника си, но и това не му помогна. Беше спрял. Но времето и без това нямаше значение. Скоро трябваше да го направи.

Старк изгаси цигарата си в препълнения с угарки пепелник.

— Ще продължиш ли или искаш да си починеш?

— Защо ти не продължиш? — попита го Тад — Мисля, че можеш.

— Да — каза Старк без да погледне Тад. Имаше очи само за думите, думите, думите. Той прокара ръка през русата си коса, която бе възвърнала блясъка си. — И аз мисля, че мога. Всъщност знам, че мога.

Старк започна да пише отново. Хвърли бегъл поглед към Тад, когато той стана от стола и отиде до острилката. След това пак сведе поглед към листа. Тад наостри като бръснач молива си. Преди да се обърне, той извади от джоба си свирката, която Роули му беше дал.

Стисна я в ръката си и седна отново, загледан в тетрадката пред себе си.

Това е. Моментът дойде. Знаеше това, така добре, както познаваше и очертанията на собственото си лице. Оставаше единствено въпросът дали щеше да има кураж да го направи.

Част от него не искаше дори да опитва, тази част, която силно желаше книгата да бъде написана. Но той с учудване установи, че това чувство не беше така силно, както когато Лиз и Алън излязоха от кабинета и смяташе, че знае защо това е така. В момента се извършваше деление. Някакво скверно раждане. Книгата вече не му принадлежеше. Алексис Машин беше в ръцете на човека, на когото и дължеше своето съществуване.

Държейки здраво в ръката си свирката, Тад се наведе над своята тетрадката.

Аз ги повиках, написа той.

Над него нетърпеливото движение на врабците спря.

Аз знам за тях, написа той.

Целият свят сякаш притихна, наострил слух.

Аз съм собственикът.

Той спря да пише и погледна към спящите си деца.

„Още пет думи — помисли си той — Само още пет.“

И той почувства, че искаше да напише тези думи по-силно от всички останали думи, които някога бе написал.

Искаше да пише романи... ала много по-силно от желанието да вижда прекрасните картини с третото си око, беше желанието да бъде свободен.

Още пет думи.

Той сложи свирката в устата си и я стисна като цигара между устните си.

Не вдигай поглед от листа, Джордж. Не поглеждай, не се откъсвай от света, който създаваш. Недей сега. Моля те, Боже, не му позволявай сега да поглежда в реалния свят.

На белия лист пред себе си Тад написа ПСИХОПОМП с главни букви. Огради го в кръг. Под него начерта стрелка, а под стрелката написа: ВРАБЧЕТАТА ЛЕТАТ.

Навън задуха вятър, само че не беше всъщност вятър. Това беше размахване на милиони крила. И вятърът духаше в главата му.

Внезапно третото око в съзнанието му се отвори, отвори се по-широко от всякога и той видя Бергенфийлд, Ню Джърси, празните къщи, пустите улици, мекото, пролетно небе. Видя врабците навсякъде, повече от когато и да било преди. Светът, в който бе отраснал, се беше превърнал в огромен птичарник.

Само че не беше Бергенфийлд.

Беше Ендсвейл.

Старк престана да пише. Очите му се разшириха от неочакваната, закъсняла тревога.

Тад си пое дълбоко дъх и наду свирката, която Роули Дилесипс му беше дал. От нея излезе странен, пронизителен звук.

— Тад? Какво правиш? Какво правиш?

Старк посегна към свирката. Но преди да е успял да я докосне, тя се разцепи в устата на Тад и поряза устните му. Звукът събуди бебетата. Уенди се разплака.

Навън шумоленето на врабчетата се превърна в тътен.

Те летяха.

3.

Лиз се отправи към стълбите, когато чу, че Уенди заплака. Алън остана за момент закован на мястото си, слисан от това, което виждаше навън. Земята, дърветата, езерото, небето, всичко бе изчезнало. Врабците прииждаха като огромна, развята завеса, която затъмняваше цялата остъклена стена отгоре до долу.

Когато първите малки телца се удариха в дебелото стъкло, Алън излезе от вцепенението си.

— ЛИЗ! — изкрещя той. — ЛИЗ, ЛЯГАЙ!

Но тя нямаше да залегне. Бебето ѝ плачеше и това беше единственото, за което можеше да мисли.

Алън се втурна към нея с невероятна скорост, която беше неговата тайна и я сграбчи тъкмо преди стъклото на стената прозорец да се разбие под напъна на двадесет хиляди врабчета. Двадесет хиляди ги последваха и още двадесет хиляди и още двадесет хиляди. За миг само холът се изпълни от тях. Те бяха навсякъде.

Алън покри Лиз с тялото си и двамата се напъхаха под дивана. Пронизителното цвърчене на врабците изпълваше целия свят. Чуха как се чупят и други стъкла, стъклата на всички прозорци. Къщата се тресеше от ударите на малките снаряди самоубийци. Алън погледна наоколо и видя, че целият свят бе само черно-кафяво движение.

Алармената инсталация срещу пожар, която се задействаше от пушек, започна да пищи. Чу се страхотен трясък, когато телевизорът експлодира. Дрънчене от падането на картините от стената. Поредица от метални удари, когато врабците се блъснаха в тиганите закачени на стената над печката, които се изтърколиха на земята.

И сред всичко това Алън продължаваше да чува плача на бебетата и писъците на Лиз.

— ПУСНИ МЕ! БЕБЕТАТА! ПУСНИ МЕ! ТРЯБВА ДА СИ ВЗЕМА БЕБЕТАТА!

Тя се измъкна наполовина изпод дивана и врабците веднага покриха горната част от тялото ѝ. Оплетоха се в косите ѝ и размахаха бясно крила. Лиз ги удряше с все сила. Алън я сграбчи и я изтегли

обратно под дивана. Сред водовъртежа в хола той видя как широк черен поток от врабци литна нагоре по стълбите към кабинета.

4.

Старк посегна към Тад, когато първите птици се удариха в тайната врата. Отвъд стената, Тад чуваше приглушения шум от чупещо се стъкло. И двете бебетата плачеха с пълно гърло. Плачът им се издигаше и се смесваше с влудяващото цвърчене на птиците, така че заедно образуваха някаква адска хармония.

— Престани! — изкрещя Старк. — Престани, Тад! Каквото и да е това, което правиш, просто спри!

Той посегна към пистолета си, но Тад заби молива, който държеше, в гърлото на Старк.

Кръвта бликна. Старк се обърна към него, давейки се, като се опитваше да напипа молива. Моливът се движеше нагоре-надолу, когато Старк правеше опити да преглътне. Накрая го хвана с едната си ръка и го извади.

— Какво правиш? — каза прегракнало Старк. — Какво е това?

Сега той чу птиците, не разбра какво бяха те, но ги чу. Погледът му се премести към вратата и Тад видя за първи път истински ужас в очите му.

— Пиша последната глава, Джордж — каза Тад тихо, така че нито Лиз, нито Алън можеха да го чуят на долния етаж. — Пиша последната глава в реалния свят.

— Добре — каза Старк. — Нека да бъде последната за всички нас тогава.

Той се обърна към близнаците с кървавия молив в едната ръка и с четиридесет и пет калибровия в другата.

5.

В единия край на дивана имаше сгънато одеяло. Алън протегна ръка към него и безброй парещи иглички се забиха в ръката му.

— По дяволите! — извика той и отдръпна ръката си.

Лиз все още се опитваше да се измъкне. Чудовищното боботене изпълваше целия свят и Алън вече не чуваше бебетата... ала Лиз чуваше плача им. Тя се дърпаше, извиваше, опитваше се да се измъкне. Алън я хвана за яката на ризата, но плата се разпра.

— Чакай бе! — изрева ѝ той, но беше безполезно. Нищо не можеше да я спре, когато бебетата плачеха. И Ани би направила същото. Алън отново посегна с ръка към одеялото, без да обръща внимание на кълването и този път успя да го издърпа. То се отгърна. От голямата спалня се чу страхотен трясък. Явно някаква мебел, вероятно скрин или нещо подобно, бе паднал. Алън се опита да си представи колко врабци бяха необходими, за да прекатурят един скрин, но преумореният му мозък не успя да му даде отговор.

„Колко врабци са нужни, за да могат да сложат крушка? — изникна в съзнанието му налудничавият въпрос. — Три, които да държат крушката и три милиарда, които да преобърнат къщата!“ Опита се да сподави истеричния смях, който се надигна в него и в този момент големият, висящ глобус се стовари в средата на стаята с трясък като избухваща бомба. Лиз изпищя и за миг се сви навътре под дивана. В този миг Алън успя да я покрие с одеялото. И той се навря под него. Но и отдолу си имаха компания. Заедно с тях имаше около шест врабчета. Той усети пърхането на крилата им до бузата си и остра болка прониза лявото му слепоочие. Замахна с ръка. Врабчето се удари в рамото му и тупна на земята.

Той издърпа Лиз към себе си и изкрещя в ухото ѝ:

— Сега ще вървим! ЩЕ ВЪРВИМ, ЛИЗ! Под одеялото. Ако се опиташ да тичаш, ще те фрасна. Кимни, ако си разбрала.

Тя започна да се дърпа. Одеялото се опъна. Врабчета накацах по него, подскочиха, сякаш то беше трамплин и отлетяха отново. Алън пак я издърпа към себе си и я разтресе силно за раменете.

— Кимни, ако си разбрала, по дяволите!

Косата ѝ погъделичка бузата му, когато тя кимна утвърдително. Двамата изпълзяха изпод дивана. Алън я държеше здраво, страхувайки се, че тя ще побегне. Започнаха бавно да прекосяват гъмжащата от птици стая, да си пробиват път през леките, влудяващи облаци от писукащи врабци. Отстрани приличаха на танцуващото магаре в някаква сценка от провинциален панаир. Сякаш Алън представляваше предната част, а Лиз — задната.

Холът на къщата беше просторен, с висок като в катедрала таван, но сега сякаш не бе останал въздух. Те вървяха през движещата се, гърчеща се, лепкава стена от птици.

Мебелите падаха с трясък. Птиците се удряха в стени и тавани и електрически уреди. Целият свят бе пропит от вонята на птици и се тресеше така сякаш ставаше някакво непознато досега земетресение.

Най-сетне стигнаха до стълбите и започнаха бавно, неуверено да се изкачват по тях под одеялото, което вече бе покрито от пера и изпражненията на птиците. Когато се качиха на първото стъпало, горе в кабинета проехтя изстрел.

Сега Алън пак можеше да чуе близнаците. Те ревяха с пълно гърло.

6.

Тад започна да търси нещо по бюрото, когато Старк насочи пистолета към Уилям и успя да намери преспапието, с което преди си играеше Старк. То беше тежка сиво-черна плоча, плоска от едната страна. С все сила го стовари върху китката на Старк в мига преди русият мъж да стреля. Счупи костта на китката му, а дулото на пистолета се насочи към пода. Изтрецяването от изстрела прозвуча оглушително в малката стая. Куршумът се заби в земята на два сантиметра от лявото краче на Уилям. По пухкавата му синя пижамка попаднаха трески. Бебетата се разреваха още по-силно. Преди да влезе в нова схватка със Старк, Тад видя как двете бебета се прегърнаха, опитвайки се спонтанно да си осигурят защита едно на друго.

„Хензел и Гретел“ — помисли си Тад и в този момент Старк заби молив в рамото му.

Тад изрева от болка и блъсна Старк. Старк се препъна в пишещата машина, която беше оставена в ъгъла и се строполи до стената. Опита се да прехвърли пистолета в дясната си ръка... но го изпусна.

Ударите на врабчетата във вратата се чуваха като постоянен тътен... и тя бавно започна да се завъртва около оста си. Едно врабче със счупено крило се провря и падна, гърчейки се на пода.

Старк пхна ръка в джоба си... и извади сгъваемия бръснач. Отвори острието със зъби. Над стоманата искрящият му поглед беше съвсем налудничав.

— Искат ти се, брато, а? — попита той и Тад видя, че лицето му отново бе започнало да се разлага и то с такава скорост, сякаш някой бе стоварил отгоре му купчина тухли. — Наистина ли ти се иска? Добре. На ти!

7.

Насред стълбището Лиз и Алън бяха принудени да спрат. Пред тях се издигаше една еластична стена от птици, но те просто не можеха да си проправят път през нея. Въздухът се изпълваше от непрестанното пърхане на крила. Лиз извика от яд и ужас.

Птиците не ги нападнаха, не се обърнаха срещу тях. Просто не им даваха път. Изглеждаше като че ли всичките врабци на земята бяха извикани тук да участват във втората част на историята в къщата на Бомънтови в Касъл Рок.

— Залегни! — извика Алън. — Може би ще успеем да пропълим под тях!

И двамата коленичиха. Отначало наистина можеха да се придвижат малко напред, въпреки че усещането бе крайно неприятно. Оказа се, че пълзят върху кървящия килим от прекършени птичи тела, който беше дебел поне двадесет сантиметра. След това пред тях отново се изправи стената. Алън надникна изпод одеялото и видя огромната, объркана маса пред тях, която не се поддаваше на никакво описание. Врабците по стълбите бяха премазани. Върху тях лежаха на пластове живи птици, които също скоро щяха да са мъртви. Малко по-нагоре, може би на около три стъпки от края на стълбището, врабците летяха в самоубийствен танц. Сблъскваха се и падаха, някои политаха отново, другите оставаха да се гърчат сред телата на своите събратя със счупени крила или крака. Алън си спомни, че врабчетата не можеха да се задържат във въздуха на едно място.

Някъде над тях от другата страна на тази абсурдна, жива бариера, се чу мъжки вик.

Лиз го сграбчи и го притегли към себе си.

— Какво да правим? — изкрещя тя. — Какво да правим, Алън?

Той не й отговори. Защото отговорът беше нищо. Нищо не можеха да направят.

8.

Старк пристъпи към Тад с бръснача в дясната си ръка. Тад отстъпи към бавно отварящата се врата на кабинета, без да откъсва очи от острието. Той сграбчи един молив от бюрото.

— Това няма да ти помогне особено, брато — каза Старк. — Сега вече няма. — След това погледът му се премести към вратата. Тя се бе отворила достатъчно широко и врабците влетяха вътре... река от врабци... и те се втурнаха право срещу Джордж Старк.

Лицето му се измени за секунда. Сега на него бе изписан ужас, който показваше, че Старк е разбрал всичко.

— НЕ! — изкрещя той и размаха срещу тях сгъваемия бръснач на Алексис Машин. — НЕ, НЯМА! НЯМА ДА СЕ ВЪРНА! НЕ МОЖЕ ДА МЕ НАКАРАШ!

Разсече едно врабче на две. То падна на земята на две покрити с пера парчета. Старк сечеше въздуха около себе си.

И Тад внезапно разбра

(няма да се върна)

какво ставаше тук.

Психопомп бяха дошли естествено, за да послужат като ескорт на Джордж Старк. Трябваше да ескортират Джордж Старк обратно до Ендсвейл, обратно в земята на мъртвите.

Тад захвърли молива и пристъпи към децата си. Стаята беше пълна с врабчета. Вратата се беше отворила почти докрай, реката се бе превърнала в потоп.

Врабците накацах по широките рамене на Старк. Накацах и по ръцете и главата му. Нахвърлиха се и върху гърдите му, първо десетки, а после стотици. Той се въртеше бясно в облак от откъснати пера, от остри, режещи човки. Опитваше се да им отвърне със същото, което щеше да получи от тях.

Те покриха бръснача. Зловещото, сребристо острие изчезна под перата, залепнали по него.

Тад погледна децата си. Бяха престанали да плачат. Гледаха кипящия водовъртеж в претъпканото пространство с еднакви изражения на учудване и удоволствие. Бяха вдигнали ръце над главите

си, сякаш за да проверят дали вали дъжд. Малките им пръстенца бяха разперени. На тях бяха накацали врабчета... но не ги кълвяха.

Обаче кълвяха Старк.

Кръвта бликна от лицето му от сто места. Едното му синьо око изхвъркна. Едно врабче кацна на яката на ризата му и зарови човката си в дупката от молива, който Тад бе забил във врата му. Птицата успя да клъвне три пъти, тап-тап-тап, като изстрелите на картечница, преди Старк да успее да го докопа и да го стисне в юмрука си, сякаш бе изрязано от хартия врабче.

Тад приклекна до бебетата. Птиците накацаха и по него. Не го кълвяха, просто стояха.

И наблюдаваха.

Старк изчезваше. Той се превръщаше в жива, гърчеща се скулптура изградена от птици. Кръв се стичаше по крила и пера. Някъде под тях Тад чу острия звук от разцепващо се дърво.

„Пробили са в кухнята“ — помисли си той. Сети се за газта, с която се хранваше печката, но тази мисъл беше някак незначителна, далечна пред това тук.

Сега чу звук наподобяващ пляскане по мокра кожа. Това беше живата плът на Джордж Старк, която врабците късаха от костите му.

— Дойдоха за тебе, Джордж — чу той собствения си шепот. — Дойдоха за теб. Бог да ти е на помощ сега.

9.

Алън усети, че пред тях се отваря пространство и надникна през дупките с форма на диамант на одеялото. Една цвъчка се стече веднага по бузата му и той я изтри. Над стълбището беше пълно с птици, но броят им беше по-малко. Тези, които още бяха живи, явно бяха стигнали до целта.

— Хайде — каза той на Лиз и двамата тръгнаха пак по ужасния килим от телата на мъртви птици. Тъкмо стигнаха до площадката на втория етаж, когато чуха вика на Тад:

— Вземете го! Вземете го! ЗАНЕСЕТЕ ГО ОБРАТНО В АДА, КЪДЕТО МУ Е МЯСТОТО!

И шумът от врабците се превърна в истински ураган.

10.

Старк направи последно, отчаяно усилие да се освободи. Нямахше къде да мърда, къде да избяга, ала все пак опита. И това беше в негов стил.

Масата от птици, която покриваше тялото му, се премести заедно с него. Гигантските му, подпухнали ръце, покрити с пера, глави, крила се вдигнаха нагоре, после се удариха в тялото му, пак се вдигнаха и се кръстосаха на гърдите му. Птиците, някои от тях мъртви, други ранени, паднаха на земята и за момент пред очите на Тад се разкри такава картина, която щеше да го преследва до края на живота му.

Врабците изяждаха Джордж Старк. Очите му ги нямаше. На тяхно място бяха останали две огромни, черни дупки. Носът беше само откъснато парче кърваво месо. По-голямата част от челото му и косата му липсваше и отдолу се белееше покрития със слуз череп. Яката на ризата му все още обрамчваше врата му, ала нищо друго не бе останало от него. Ребрата му — бели издутини, стърчаха от кожата. Птиците бяха разпорили корема му. Част от тях се бяха скупчили в краката му, поглеждаха нагоре с огромно внимание и после се счепкваха за разкъсаните, кървящи остатъци от червата му. Видя и още нещо.

Врабците се опитваха да го вдигнат. Опитваха се... и много скоро щяха да успеят. Когато тялото му олекнеше достатъчно, щяха да направят именно това.

— Вземете го! Вземете го! ЗАНЕСЕТЕ ГО ОБРАТНО В АДА, КЪДЕТО МУ Е МЯСТОТО!

Виковете на Старк внезапно прекъснаха, когато стотиците кълвящи човки стигнаха до гласните му струни. Врабците се струпаха под мишниците му и за секунда краката му се отделиха от земята.

Той свали ръце, това което бе останало от тях, в яростен жест, премазвайки десетки... но други птици, два пъти повече, заеха мястото им.

Тропането от кълвящите човки и звукът от разцепващо се дърво от дясната страна на Тад внезапно се усили. Той отмести поглед в тази посока и видя как дървената, източна стена на кабинета се къса като

хартия. За миг само той забеляза хилядите жълти човки, които я пробиха едновременно. Тогава грабна бебетата и ги прикри с тялото си. За първи и последен път в живота си може би се движеше с такава гъвкавост.

Стената се срути с трясък сред облак от трески и стърготини. Тад затвори очи и притисна децата си силно към себе си.

Повече той не видя.

11.

Но Алън и Лиз видяха.

Когато облакът от птици над тях и около тях оредя, свалиха одеялото до раменете си и откриха главите си. Лиз се запрепъва в гостната стая към отворената врата на кабинета и Алън я последва.

За миг той не можа да види какво става в кабинета. Пред очите му беше само кафявочерния облак. След това постепенно успя да различи една фигура, една ужасяваща фигура. Това беше Старк. Целият беше покрит с птици, които го изяждаха жив и въпреки това той още не бе умрял.

Надойдоха още птици. Алън си помисли, че пронизителното им, непрестанно цвърчене ще го подлуди. И тогава той видя какво всъщност правеха те.

— Алън! — изкрещя Лиз. — Алън, та те го вдигат!

Това, което бе Джордж Старк, това, което едва-едва напомняше на човек, се издигна във въздуха на летящо килимче от врабци. То прекоси стаята, почти падна и пак се издигна неуверено нагоре. Приблужи се до огромната дупка в източната стена на кабинета.

Още птици влетяха през дупката. Тези, които се намираха в гостната също се втурнаха в кабинета.

Късчета месо падаха от гърчещото се тяло на Старк като кървав дъжд.

Тялото се понесе през дупката. Врабците летяха около него и кълвяха последните косми от главата му.

Алън и Лиз преминаха с усилие през прага от мъртви птици в кабинета. Тад бавно се изправяше на крака, държейки по едно плачещо бебе във всяка ръка. Лиз се спусна и ги взе в ръцете си. Започна да ги оглежда тревожно да види дали не са се ударили.

— Добре са — каза Тад. — Мисля, че са добре.

Алън отиде до нащърбената дупка в стената. Погледна навън и това, което видя приличаше на сцена от някаква кошмарна приказка. Цялото небе бе почерняло от птици, ала на едно място то бе черно като абанос, сякаш тъканта на реалността се бе разкъсала и там се бе отворила дупка.

Тази черна дупка имаше определено формата на борец се човек.

Птиците го издигаха нагоре и все по-нагоре. Достигнаха до върховете на дърветата и сякаш се спряха там. На Алън му се стори, че чу пронизителен, нечовешки писък от средата на този птичи облак. Тогава врабците отново се заиздигаха нагоре. Като ги гледаше имаше чувството, че гледа филм, който се върти отзад-напред. От потрошените прозорци на къщата извираха черни потоци от врабци. От алеята, дърветата и покрива на „Фолксвагена“ излитаха врабци и като че ли през някаква фуния се отправяха към небето.

Всички летяха към черната дупка.

Фигурата напомняща човек отново започна да лети... над дърветата... в тъмното небе... и се изгуби съвсем от погледа.

Лиз седеше в ъгъла и люлееше бебетата в скута си, опитвайки се да ги успокои. Но те не изглеждаха вече особено разстроени. Гледаха весело изпитото ѝ, мокро от сълзи лице. Уенди я потупа по бузата, сякаш се опитваше да я успокои. Уилям извади едно перце от косата ѝ и започна да го разглежда внимателно.

— Няма го вече — каза прегракнало Тад. Той стоеше с Алън до дупката в стената на кабинета.

— Да — каза Алън и внезапно избухна в сълзи. Нямаше чувството, че ще се разплаче, просто така се случи.

Тад се опита да го прегърне, ала Алън отстъпи встрани. Под обувките му изхрущяха трупове на мъртвите врабци.

— Не — каза той. — Ще ми мине.

Тад гледаше през нацърбената дупка в нощта. Едно врабче долетя от тъмнината и кацна на рамото му.

— Благодаря ти — каза му Тад. — Бла...

Врабчето го клъвна неочаквано, злобно под окото. Потече кръв. След това излетя и се присъедини към останалите.

— Защо? — попита Лиз. Тя гледаше Тад изумена и уплашена. — Защо направи това?

Тад не ѝ отговори, въпреки че знаеше отговора на този въпрос. Смяташе, че Роули Дилесипс също знаеше отговора. Това, което беше се случило току-що приличаше на магьосничество, но не беше никаква фантасмагория. Може би и врабчето постъпи така водено от някаква сила, която искаше Тад да не забравя това. Затова насила трябваше да му напомнят.

Внимавай, Тадеус. Никой не може да контролира пратениците на отвъдния живот. Не за дълго и винаги трябва да заплати определена цена.

„Каква цена ще трябва да плащам? — замисли се равнодушно той. — А сметката... кога трябва да се плати тя?“

Но отговорът на този въпрос трябваше да отложи за друг път. А и може би сметката вече бе платена.

Може би най-сетне бе платил своето.

— Мъртъв ли е? — питаше Лиз. Въпросът ѝ прозвуча почти като молитва.

— Да — каза Тад. — Той е мъртъв, Лиз. Третият път магията се развали. Джордж Старк е прочетена книга. Хайде, приятели, да се махаме оттук.

Така и направиха.

ЕПИЛОГ

Хенри не целуна Мери Лу този ден, но не си тръгна и без да ѝ продума, въпреки че можеше и така да постъпи. Той се срещна с нея, понесе яда ѝ, почака докато той утихне и се превърне в това непроницаемо мълчание, което той познаваше така добре. Бе разбрал, че тъгата принадлежи изцяло на нея и не може да бъде споделена с другото или дори да говорят за нея. Мери Лу винаги бе танцувала най-добре сама. Накрая те се разходиха из полето и отново отидоха до къщичката за кукли, където Евелин бе умряла преди три години. Това не беше истинско сбогуване, но повече от това те не можеха да направят. Хенри мислеше, че е достатъчно.

Той постави балерините на Евелин изрязани от хартия във високата трева до разрушената веранда, знаейки, че вятърът скоро ще ги отвее. Тогава той и Мери Лу напуснаха старата къща заедно за последен път. Не беше хубаво, но беше правилно. Абсолютно правилно. Той не вярваше, че всяка история завършва с щастлив край. Малкото покой, на който се радваше, черпеше от тази вяра.

*„Неочакваните
танцьори“
Тадеус Бомънт*

Виденията на хората, истинските им видения, а не тези, които само им се присънват, ако изобщо им се присънват, се изгубват по

различни начини. Привидението на Джордж Старк изчезна за Тад Бомънт в девет без петнадесет вечерта, когато психопомп отнесоха неговата тъмна половина на онова място, което му беше определено. Всичко приключи с черното Торонадо, паяка тарантул, с който той и Джордж винаги идваха до вилата в често повтарящия се кошмар на Тад.

Лиз стоеше с близнаците накрая на алеята, там където тя излизаше на Лейк Лейн. Тад и Алън стояха до черната кола на Джордж Старк, която вече не беше черна. Беше посивяла от птичите изпражнения.

Алън не искаше да гледа към къщата, но не можеше да откъсне поглед от нея. Тя представляваше истинска развалина. Източната част, където бе кабинетът, бе понесла основната тежест на наказанието, но тъй или иначе цялата къща беше разрушена. Огромни дупки зееха навсякъде. Перилата на пристана се бяха прекършили и висяха над езерото като строшена дървена стълба. Около къщата мъртвите птици образуваха дълбоки преспи. Някои се бяха заклезили на покрива, други бяха задръстили водосточните тръби. Луната беше изгряла. Разпръснатите потрошени стъкла отразяваха нейната черносребриста светлина. Същата призрачна светлина искреше и от стъклените очи на мъртвите врабчета.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — попита Тад.

Алън кимна.

— Питам защото така ще унищожим веществени доказателства.

Алън са засмя дрезгаво.

— Нима някой ще повярва, доказателства за какво именно представлява всичко това?

— Предполагам, че не. — След кратка пауза Тад добави: — Знаеш ли, имаше време, когато ми се струваше, че ти ме харесваш. Вече нямам това чувство. Изобщо го нямам. Не разбирам. Нима мислиш, че аз съм отговорен за... всичко това?

— Не ми пука — каза Алън. — Всичко свърши. Това е единственото, което ме интересува, мистър Бомънт. В момента това е единственото нещо в целия свят, за което ми пука.

Алън видя обидата на измореното, измъчено лице на Тад и направи огромно усилие.

Виж какво, Тад. Прекалено много ми дойде. Прекалено много на един път. Току-що видях как врабчета отнесоха в небето един човек. Остави ме на мира, ако обичаш.

Тад кимна.

— Разбирам.

„Само че не разбираш — помисли си Алън. — Не разбираш що за човек си и се съмнявам, че някога ще го разбереш. Може би жена ти... въпреки че се съмнявам, че нещата изобщо ще продължат между вас след всичко преживяно, ще успее, ако някога изобщо поиска да те разбере, ако се осмели да те обича. Децата ти, може би, някой ден... но не и ти, Тад. Като стои до тебе, човек има чувството, че е застанал до една пещера, от която е излязло кошмарно същество. Това чудовище вече го няма, обаче човек не би искал да остане до мястото, където то се е появило за първи път. Защото след него може да се роди и друго. Може би няма да има, така смяташ и ти. Ала какво чувстваш? Чувствата говорят с друг глас, нали Тад? О, боже. А дори и ако пещерата е празна, остават сънищата. И спомените. И Хомър Гамаш, например, пребит до смърт със собствената си протеза. Заради тебе, Тад. Всичкото заради тебе.“

Това не беше честно и Алън го съзнаваше донякъде. Тад не бе искал да има близък и не се бе опитал да унищожи своя брат близък в утробата на майка им от злоба (Тук не става въпрос за Каин, който се изправил срещу Авел и го убил с камък, му беше казал доктор Притчърд). Не е знаел и какво чудовище се крие в псевдонима, когато бе започнал да пише под името Джордж Старк.

И все пак те бяха близнаци.

И той не можеше да забрави как Старк и Тад се бяха смели заедно.

Този налудничав, истеричен смях. И погледът им.

Замисли си дали Лиз някога можеше да забрави това.

Лекият бриз донесе противната миризма на втечен газ.

— Хайде да я изгорим — каза рязко Алън. — Да изгорим всичко. Не ме е грижа кой какво ще си помисли след това. Вятър почти няма, а и пожарникарите ще са пристигнали преди да се е разпространил огънят. Ако се запали и гората наоколо, толкоз по-добре.

— Аз ще го направя — каза Тад. — Ти иди при Лиз. Помогни ѝ с бе...

— Ще го направим заедно — каза Алън. — Дай ми чорапите си.

— Какво?

— Добре чу — дай ми чорапите си.

Алън отвори вратата на Торонадото и погледна вътре. Както и очакваше видя стандартния скоростен механизъм. Такъв мъж като Джордж Старк никога не би се задоволил с автоматична смяна на скоростите. Такива работи бяха за женените мухльовци като Тад Бомънт.

Остави вратата на колата отворена. Стъпил на единия си крак, Алън вдигна другия, подпря го на колата, събу дясната си обувка и свали чорапа. Тад направи същото като него. Алън обу обувката си на босо и повтори процедурата и с левия крак. Нямаше никакво намерение да стъпи върху масата от мъртви птици с бос крак дори и за секунда.

Когато свърши с тази работа, завърза двата памучни чорапа заедно. Взе чорапите на Тад и ги привърза към своите. Заобиколи от страната до шофьора. Под краката му се чуваше хрущене от мъртвите врабчета, сякаш стъпваше върху смачкан вестник. Отви капачката за резервоара и напъха вътре импровизирания фитил. Когато извади чорапите, тя бяха напоени с бензин. Обърна ги и отново ги напъха вътре, като остави мокрия край да виси навън до вратата изцапана с изпражнения. След това се обърна към Тад, който го бе последвал. Алън бръкна в джоба на ризата си и извади кутия кибрит. Такива обикновено продаваха по павилионите заедно с цигарите. Не знаеше откъде е взел тази, но отгоре ѝ имаше реклама за колекционерите на марки.

На марката беше изобразена птица.

— Запали чорапите, когато колата тръгне — каза Алън. — Да не подраниш, разбра ли?

— Да.

— Ще избухне. Къщата също ще се запали. А после и бутилките с газ отзад. Когато дойдат инспекторите по пожарите, ще си помислят, че твоя приятел е загубил контрол над управлението и се е блъснал в къщата, след което колата му е експлодирала. Поне така се надявам, че ще изглежда.

— Добре.

Алън заобиколи колата.

— Какво става? — извика изнервено Лиз. — На бебетата им става студено!

— Само минута — каза й Тад.

Алън се пхна в неприятно миришещата кола и освободи ръчната спирачка.

— Почакай, докато тръгне — извика той през рамото си.

— Добре.

Алън натисна съединителя с крак и постави в нулево положение лоста за скорости.

Торонадото веднага потегли.

Той се отдръпна и за момент си помисли, че Тад не е успял да изпълни своята задача... и в този миг фитила се разгоря отзад на колата.

Торонадото премина бавно последните петнадесет фута от алеята, удари се в ниския бордюр и продължи уморено до малката веранда от черно дърво. Удари се в къщата и спря. Алън ясно виждаше лепенката осветена от оранжевата светлина на огъня: ЖЕСТОКО КОПЕЛЕ.

— Вече не — промълви той.

— Какво?

— Няма значение. Отстъпи назад. Колата ще избухне.

Бяха изминали десет стъпки, когато Торонадото избухна като снаряд. Пламъците обхванаха разрушената източна част на къщата, така че дупката в стената на кабинета заприлича на зрящо черно око.

— Хайде — каза Алън. — Да идем в моята кола. Сега след като я подпалихме, трябва да предадем съобщението, че има пожар. Няма смисъл и други къщи край езерото да пострадат.

Ала Тад остана още малко и Алън остана с него. Покривът беше от кедрови плочки, а останалата част от къщата — от сухо дърво. Огънят се разгаряше бързо. Пламъците горяха най-силно там, където беше кабинета на Тад. Докато гледаха, листа хартия литнаха нагоре от раздвижването на пластове топъл въздух. На светлината от огъня Алън можа да види, че листата бяха целите изписани с думи. Листата се огънаха, запалиха, потъмняха и се овъглиха. Полетяха нагоре в нощта, над пламъците като ято черни птици.

След като веднъж се бяха измъкнали от огъня, Алън си помисли, че вятърът щеше да ги отнесе. Щеше да ги отнесе сигурно чак до

самия край на земята.

„Чудесно,“ помисли си Алън и тръгна нагоре по алеята към Лиз и бебетата с наведена глава.

Зад него Тад Бомънт бавно вдигна ръце и покри лицето си.

Остана така дълго време.

3 ноември 1987 — 16 март 1989 г.

ПОСЛЕСЛОВ

Не съм измислил името Алексис Машин. Тези, които са чели „Мъртвият град“ от Шейн Стивънс, ще се сетят, че така се казваше и шефът на гангстерите. Това име така чудесно охарактеризираше характера на Джордж Старк и на шефа на престъпниците, героя на неговите романи, че аз се изкуших да го използвам в романа, който току-що прочетохте... По този начин исках да изразя и своето уважение към мистър Стивънс, който е написал още „Чувал с плъхове“, „Поради лудост“ и „Хорът на Анвил“. Тези романи, където така нареченото „престъпно съзнание“ и състоянието на непоправима невроза се преплитат така, че създават една затворена система на абсолютното зло, представляват едни от най-добрите романи за тъмната страна на американската мечта. Те са по свой собствен начин толкова впечатляващи, колкото и „Мактиги“ от Франк Норис и „Сестра Кари“ от Теодор Драйзър. Горещо ги препоръчвам... ала само на читатели със здрави стомаси и още по-здрави нерви.

С. К.

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

ТЪМНАТА ПОЛОВИНА. 1998. Изд. Плеяда, София. Поредица Стивън Кинг, No.4. Роман. Превод: от англ. Александра ГЛАВАНАКОВА [The Dark Half / Stephen KING]. Художник: Петър СТАНИМИРОВ. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Тираж: 30 000 бр. Страници: 477. Цена: 4200.00 лв. (25.00 лв.). ISBN: 954-409-082-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.